NORA ROBERTS

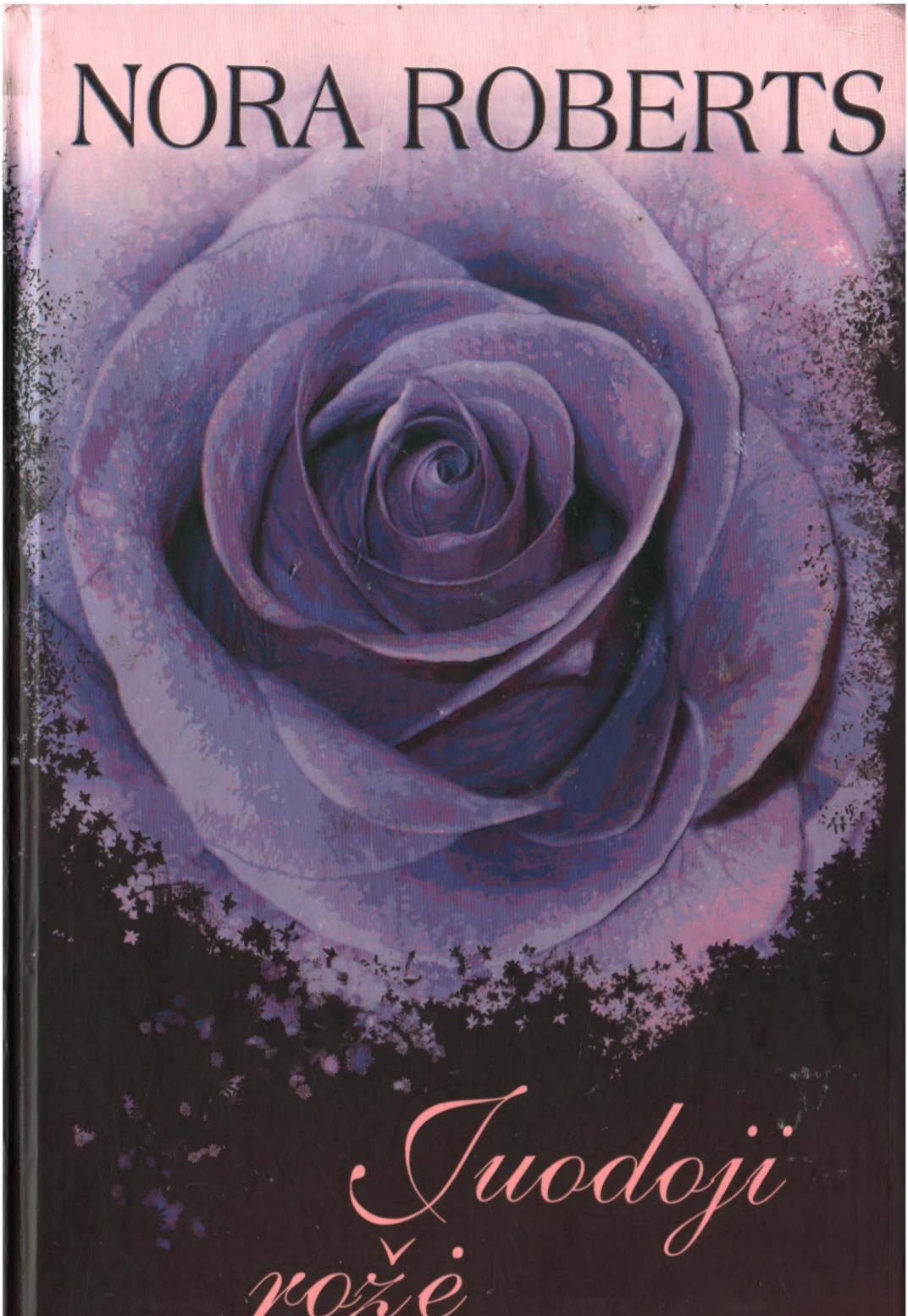

Tuodoji rožė

NORA ROBERTS

Juodoji rožė

NORA ROBERTS

Juodoji rožė

Jotema

UDK 820(73)-3
Ro-04

Nora Roberts
Black Rose
A Jove Book, New York, 2005

Copyright © 2005 by Nora Roberts
© Vertimas į lietuvių kalbą,
Vilma Krinevičienė, 2006
© UAB „Jotema“, 2006

ISBN 9955-13-094-6

Brangus skaitytojau,

Kai pavasaris ima trauktis užleisdamas vietą vasarai ir akinanti azalijų spalva ima blėsti, sunkios bijūnų galvos nusilenkia vienadienių lelijų šokiui, mano gėlių lysvės suveši. Man patinka mišrūs, kaimiški ir vaistinių augalų darželiai, gėlės, mėgstančios pavėsį ir klestinčios saulėkaitoje. Nesilaikau jokių formalumų — formalumai nepriimtini nei man, nei mano žemei. Gyvenu ant uolėtos kalvos, kur žemė akmenuota, nelygi, tačiau meilė išlygina viską. O aš myliu gėles.

Už namo driekiasi ilgos paaukštintos lysvės, o ant šlaito, esančio priešais namą, jų dar daugiau. Augalai reikalauja daug darbo, tačiau teikia didelį džiaugsmą. Vasarą mano namas maudosi purpurinėje širdažolių, raudonoje laukinių bergamotų, linksmoje geltonųjų gludų žiedlapių upėje, trykšta šalavijų fontanais. Sinavadai ir koralų varpeliai baigia nužydėti, tačiau visada pražysta naujų augalų. Veronikos, verbenos, karkleliai, nasturtos. Mano sūnus, neseniai apsilankęs sode, pastebėjo, jog turiu daugelį gėlių rūšių vienoje vietoje. Aš retai atsispiriu pagundai įsigyti naują augalą, todėl namo sode augalai vienas po kito skleidžiasi, stiebiasi ar plečiasi.

Piktžolės irgi; aš persekioju jas ir naikinu it karys nesibaigiančioje misijoje.

Pavėsyje astilbės skleidžia savo švelnius pūkelius, o melsvės žaliuoja it mažos žalumos salelės. Melsvės labai patinka stirnoms, o man patinka stirnos. Tačiau vis tiek jas nubaidau. Kasmet išpilu sode maišus džiovinto kraujo ir išpurškiu galonus bjauriai dvokiančio purškalo, kuris atbaido žvėris. Yra tekę bėgti iš namo ir mojuoti rankomis it išprotėjusiai, kai stirna skabo gvazdikus ar kitus žiedus. Turiu šunų, tačiau jie, regis, visai nelinkę saugoti mano gėlių nuo Bembių.

Pasivaikščiokite po sodą. Išraukite piktžolę, pauostykite gėlę. Tai tikrai privers jus nusišypsoti.

NORA ROBERTS

Steisei
Išmintinga motina gerbia moterį, kurią myli jos sūnus.
Tai puiki dovana mylėti moterį, kuri tampa tavo dukra.
Ačiū už dovaną.

Sodinukai auginami tam, kad turėtume ką parduoti. Jie turėtų būti geriausios rūšies, tada augalai, išstatyti parodoje, galėtų likti nepaliesti.

AMERIKOS SODININKŲ DRAUGIJOS
AUGALŲ DAUGINIMO SKYRIUS

Jei nori sužinoti paslapčių, ieškok jų liūdesy arba džiaugsme.

DŽORDŽAS HERBERTAS

PROLOGAS

Memfis, Tenesio valstija
1892-ųjų gruodis

AMELIJA RŪPESTINGAI APSIRENGĖ KREIPDAMA DĖMESĮ Į menkiausias aprangos detales, ko jau seniai nebuvo dariusi. Jos tarnaitė pabėgo prieš keletą savaičių, tačiau ji neturėjo nei nuovokos, nei noro pasisamdyti kitą. Todėl pati visą valandą suko garbanas — kaip darydavo anksčiau, kol nebuvo taip ištaigingai išlaikoma — kruopščiai raitydama ką tik išplautų plaukų sruogas.

Per ilgą ir niūrų rudenį plaukai prarado aukso spindesį, tačiau ji žinojo daugybę tepalų ir antpilų, kurie sugrąžins jiems blizgesį, žinojo, kokius dažus pasirinkti, kad skruostai ir lūpos nušvistų dirbtine spalva. Išmanė visas savo darbo vingrybes. Kaip kitaip būtų suviliojusi tokį vyrą kaip Redžinaldas Harperis ir tapusi jo meiluže?

Vėl pasinaudos moteriškomis gudrybėmis, mąstė Amelija, dar kartą sugundys šį vyrą ir privers jį padaryti viską, kas turi būti padaryta.

Per visą šį laiką jis taip ir nepasirodė. Amelija siuntinėjo jam laiškelius maldaudama ateiti, tačiau Redžinaldas visiškai ignoravo ją.

Ignoravo po viso to, ką ji padarė, kuo buvo, ko neteko.

Kas jai beliko daryti? Amelija ėmė siuntinėti dar daugiau laiškelių, ne tik į darbą, į namus, bet ir į didįjį Harperių dvarą, kur viešpatauja jo blyškioji žmonelė. Kur meilužei neleidžiama nė kojos įkelti.

Argi ji neatidavė visko, ko Redžinaldas prašė, visko, ko norėjo? Iškeitė savo kūną į šio namo patogumus, tarnus, dailius mažmožius, kaip šie perlai, kurie dabar puošia jos ausis. Nedidelė kaina tokios padėties ir turtų vyrui, nors kažkada Amelija tik to ir tenorėjo. Tik vyro ir to, ką jis gali jai duoti. Tačiau šis vyras davė daugiau, nei buvo derėtasi. Ir ši netektis yra nepakeliama.

Kodėl Redžinaldas neatėjo jos paguosti? Paliūdėti kartu su ja?

Argi Amelija kada nors skundėsi? Ar kada nors atsisakė priimti jį į lovą? Ar užsiminė apie kitas jo išlaikomas moteris? Atidavė jam savo jaunystę, grožį, regis, sveikatą.

Ir dabar šis vyras ją paliks? Nusisuks nuo jos *dabar*?

Jie sakė, kad vaikas gimė negyvas. „Negyvas", — pasakė. Negyva mergytė, kuri sunyko joje.

Bet... bet...

Juk ji jautė, kaip vaikelis judėjo, spardėsi, augo po jos širdimi? Širdyje. Kūdikis, kurio ji nenorėjo ir kuris tapo jos pasauliu, gyvenimu. Jos viduje augo sūnus.

Sūnus, sūnus, galvojo ji pirštais sukiodama suknelės sagas, o dažytos lūpos vis dėliojo tuos pačius žodžius.

Girdėjo kūdikio verksmą. Taip, taip, ji nė kiek neabejoja tuo. Kartais ir dabar girdi jį verkiant naktimis; kūdikis verkia, kad ji ateitų ir nuramintų jį. Bet kai nueina į vaikų kambarį, pasižiūri į lopšį, ten būna tuščia. Kaip ir jos gimda dabar.

Jie sakė, kad Amelija išsikraustė iš proto. O, ji girdėjo, kaip šnabždėjosi ir žiūrėjo į ją tarnai. Bet ji neišprotėjusi. „Neišprotėjusi, neišprotėjusi", — kartojo žingsniuodama po kambarį, kuris kažkada buvo aistros rūmai.

Dabar patalynė retai keičiama, užuolaidos visada užtrauktos, kad nesimatytų miesto. Daug daiktų dingo. Jos tarnai vagys. O, jie tikri vagys, nenaudėliai ir šnipai.

Jie vis stebi ją, šnibždasi.

Vieną naktį tarnai nužudys ją lovoje. Vieną naktį.

Amelija nebegali užmigti iš baimės, miegoti girdėdama sūnaus verksmą. Kūdikis kviečia ją. Kviečia. Bet juk ji, ieškodama atsakymo ir saugumo, buvo nuėjusi pas vudu karalienę. Sumokėjo už tai rubinų

apyranke, dovanota Redžinaldo. Raudoni akmenys it kruvinos širdys spindi šalia ledo baltumo deimantų.

Sumokėjo už amuletą, kurį laiko po pagalve, ir už šilkinį maišelį, kurį nešiojasi prie širdies. Sumokėjo, ir brangiai, už kerus. Kerus, kurie nesuveikė.

„Vaikas gyvas". — Štai ką pasakė vudu karalienė, ir tai vertingesnis atsakymas nei tūkstančiai rubinų.

Vaikas išgyveno, gyvas ir dabar jį reikia surasti. Jis turi gyventi kartu su mama, nes čia jo vieta.

Redžinaldas privalo vaiką surasti, sumokėti tiek, kiek reikia.

„Atsargiau, atsargiau", — įspėjo save pajusdama gerklėje kylantį riksmą. Redžinaldas patikės ja tik tuo atveju, jei išliks rami. Šiam vyrui reikės jos, jei tik ji bus graži. Grožis gundo vyrus. Su grožiu ir žavesiu moteris gali gauti ko panorėjusi.

Amelija pažiūrėjo į veidrodį ir pamatė tai, ką norėjo matyti. Grožį, žavesį, grakštumą. Nematė, kad suknelė subliūškusi ties krūtine, apdribusi ties klubais, o blyški veido oda atrodo pageltusi. Veidrodis atspindėjo susivėlusias garbanas, per ryškiai žibančias akis, negrabiai išdažytus skruostus, tačiau jos akys, Amelijos akys, matė ją tokią, kokia kažkada buvo. Jauna, graži, trokštama ir gudri.

Amelija nulipo į apačią laukti savo meilužio ir ėmė tyliai dainuoti.

— Mėlyna levanda, la la. Žalia levanda.

Svetainėje degė židinys, buvo užžiebtos dujinės lempos. Vadinasi, tarnai sunerimo, piktai šyptelėjo ji. Jie žino, kad turi ateiti šeimininkas, šeimininkas moka jiems pinigėlius.

Nesvarbu, ji vis tiek pasakys Redžinaldui, kad reikia šiais tarnais atsikratyti, pasamdyti kitų.

Norės, kad sūnui būtų pasamdyta žindyvė, Džeimsui, kai bus grąžintas jai. „Auklė airė, — galvojo Amelija. — Airės moka elgtis su vaikais", — tikėjo ji. Amelija norėjo, kad Džeimsą prižiūrėtų rūpestinga ir linksma auklė.

Nors žvilgtelėjo į viskio butelį, ji vis dėlto įsipylė nedidelę taurę vyno. Ir ėmė laukti.

Valandoms slenkant, ji ėmė vis labiau nerimauti. Išgėrė antrą taurę, tada trečią. O kai pamatė už lango sustojančią karietą, pamiršo, jog turi elgtis atsargiai, staigiai išpuolė pro duris.

— Redžinaldai. Redžinaldai. — Skausmas, neviltis šnypštė ir raitėsi iš jos lyg gyvatės. Amelija metėsi prie jo.

— Valdykis, Amelija. — Vyriškio rankos sugniaužė jos kaulėtus pečius ir atstūmė atgal. — Ką kaimynai pasakys?

Jis skubiai užtrenkė duris. Pamatęs plieninį žvilgsnį, tarnas suskubo paimti iš jo skrybėlę ir lazdą.

— Man nerūpi! Kodėl neatėjai anksčiau? Man taip tavęs reikėjo. Ar gavai mano laiškus? Tarnai meluoja. Jie laiškų neišsiuntė. Aš čia įkalinta.

— Nebūk juokinga. — Akimirką jo veide šmėstelėjo pasibjaurėjimas; Redžinaldas išsisuko nuo jos glėbio. — Mes susitarėme, kad niekada nemėginsi susisiekti su manimi namuose, Amelija.

— Tu neatėjai. Buvau vieniša. Aš...

— Buvau užsiėmęs. Eikš. Sėskis. Nusiramink.

Tačiau Amelija nepaleido jo rankos.

— Redžinaldai. Kūdikis. Kūdikis.

— Taip, taip. — Jis ištraukė ranką ir pasodino ją į kėdę. — Tai nelaimė, — tarė eidamas prie indaujos įsipilti viskio. — Daktaras sako, kad nieko nebuvo galima padaryti, o tau reikia ilsėtis ir nusiraminti. Girdėjau, blogai jautiesi.

— Melas. Tai melas.

Redžinaldas atsisuko, nužvelgė jos veidą, apdribusią suknelę.

— Pats matau, kad nesveikuoji, Amelija. Manau, tau reikėtų jūros oro. Būtų tau į naudą. — Šaltai šypsodamasis jis atsirėmė į židinio atbrailą. — Ką manai apie kelionę vandenynu? Mano nuomone, tai padėtų tau apsiraminti ir susigrąžinti sveikatą.

— Aš noriu savo *vaiko*. Tik jo.

— Vaiko nebėra.

— Ne, ne, ne! — Amelija pašoko ir vėl įsikibo jam į ranką. — Jie jį pavogė. Jis gyvas, Redžinaldai. Mūsų vaikas gyvas. Daktaras, priėmėja, jie viską suplanavo. Dabar žinau ir suprantu. Turi eiti į policiją, Redžinaldai. Jie išklausys tave. Turi sumokėti išpirką, kokios tik jie pareikalautų.

— Tai nesąmonė, Amelija. — Redžinaldas atplėšė jos ranką nuo švarko atlapo, tada išlygino raukšleles, kurias buvo padariusi jos ranka. — Aš tikrai neisiu į policiją.

— Tada aš eisiu. Rytoj kreipsiuos į policiją.

Šalta šypsena dingo nuo Redžinaldo veido, ir jis tapo kietas kaip akmuo.

— Tu nieko panašaus nedarysi. Išplauksi į kelionę po Europą, o dešimt tūkstančių dolerių bus parama tau įsikurti Anglijoje. Tai mano atsisveikinimo dovana tau.

— Atsisveikinimo? — Amelija įsikibo į kėdės atlošą, nes staiga kojos atsisakė ją laikyti. — Tu... tu palieki mane?

— Tarp mūsų daugiau nieko nebegali būti. Pasirūpinsiu, kad gerai įsikurtum, ir tikiuosi, kad kelionė jūra padės tau atgauti sveikatą. Londone susirasi kitą globėją.

— Kaip galiu vykti į Londoną, kai mano sūnus...

— Vyksi, — pertraukė ją, tada gurkštelėjo viskio. — Kitaip nieko negausi. Tu neturi jokio sūnaus. Neturi nieko, išskyrus tai, ką teikiuosi tau duoti. Šis namas ir viskas jame — drabužiai ant tavo kūno, papuošalai, kuriais puošiesi — yra mano. Būtų išmintinga nepamiršti, kaip lengvai galiu viską atimti.

— Atimti, — sušnabždėjo Amelija, kažkas Redžinaldo veide ir jos sumišusiame prote atskleidė jai tiesą. — Tu nori atsikratyti manęs, nes... žinai. Tai tu paėmei kūdikį.

Jis baigė gerti viskį, nužvelgė Ameliją, tada pastatė tuščią stiklą ant židinio atbrailos.

— Negi manai, kad leisčiau tokiai būtybei auginti mano sūnų?

— Sūnus mano! — Ji pašoko išskėtusi pirštus.

Ją sustabdė antausis. Per dvejus metus, kai Redžinaldas buvo jos globėju, nebuvo nė karto pakėlęs prieš ją rankos.

— Įdėmiai paklausyk manęs. Neleisiu, kad mano sūnus būtų vadinamas kekšės pavainikiu. Jis bus užaugintas Harperių namuose kaip mano teisėtas įpėdinis.

— Tavo žmona...

— Daro tai, kas jai liepiama. Ir tu darysi, Amelija.

— Aš eisiu į policiją.

— Ir ką jiems pasakysi? Daktaras ir priėmėja paliudys, kad pagimdei negyvą mergytę, kiti paliudys, kad mano žmona pagimdė sveiką berniuką. Tavo reputacija, Amelija, neprilygsta nei manajai, nei jų.

Tavo tarnai patvirtins mano versiją ir tai, kad pastaruoju metu sergi ir keistai elgiesi.

— Kaip gali taip elgtis?

— Man reikia sūnaus. Negi manai, kad pasirinkau tave iš meilės? Esi jauna, sveika. Bent jau tokia buvai. Tau buvo mokama, gerai mokama už tavo paslaugas. Ir už šią bus kompensuota.

— Tu negali atimti sūnaus iš manęs. Jis mano.

— Čia nieko nėra tavo, tik tai, ką aš leidžiu turėti. Pati būtum vaiko atsikračiusi, jei būtum turėjusi galimybę. Net nemėgink artintis prie jo. Išvyksi po trijų savaičių. Dešimt tūkstančių pervesiu į tavo sąskaitą. Iki to laiko aš ir toliau sumokėsiu visas tavo sąskaitas. Tai viskas, ką gausi.

— Užmušiu tave! — sušuko Amelija, kai jis ruošėsi eiti.

Pirmą kartą nuo atvykimo jo veidas pralinksmėjo.

— Tu apgailėtina, nors, tiesą sakant, visos kekšės vienodos. Įspėju, Amelija, jei pamėginsi artintis prie manęs ar prie to, kas mano, liepsiu, kad tave areštuotų ir uždarytų į pamišusių nusikaltėlių prieglaudą. — Jis pamojo tarnui atnešti skrybėlę ir lazdą. — Tau tai nepatiktų.

Amelija šaukė, plėšėsi nuo savęs suknelę ir rovėsi plaukus. Rėkė, kol iš žaizdų pasipylė kraujas. Iš suknelės liko tik draiskalas. Staiga ji nutilo, ėmė niūniuoti lopšinę ir palengva lipti į viršų.

PIRMAS SKYRIUS

Harperių namai
2004-ųjų gruodis

AUŠRA, BUNDANČIOS DIENOS PAŽADAS, BUVO JOS MĖGSTAMIAUSIAS laikas bėgioti. Pats bėgiojimas buvo it darbas, atliekamas tris kartus per savaitę, kaip kad kiti darbai ar pareigos. Rozalinda Harper darė tai, ką būtina daryti. Bėgiojo dėl sveikatos. Moteris, kuri ką tik „atšventė", nors vargu ar galima taip sakyti, keturiasdešimt septintąjį gimtadienį, turi rūpintis savo sveikata. Ji bėgiojo, kad išliktų tvirta, nes troško būti stipri. Jai reikėjo būti stipriai. Tačiau bėgiojo ir iš tuštybės. Kūnas niekada nebebus toks, koks buvo dvidešimties ar net trisdešimties, bet, kad jį kur, jis bus geriausias kūnas, koks gali būti keturiasdešimt septynerių.

Neturi vyro, meilužio, tačiau privalo išlaikyti savo įvaizdį. Ji yra Harper, o Harperiai visada garsėjo savo išvaizda. Bet, o Jėzau, kaip sunku ja rūpintis.

Užsitempusi sportinį kostiumą, saugantį nuo vėsaus ryto, Roza tyliai išslinko iš miegamojo pro terasos duris. Namas tebemiegojo. Jos namas, kuris buvo toks tuščias, dabar vėl prisipildė gyvybės ir retai bebūdavo tylus.

Žinoma, su ja visada buvo Deividas, jos netikras sūnus, kuris rūpinosi namais, linksmino ją, kai jai prireikdavo kompanijos, ir ne-

simaišydavo po akimis, kai ji trokšdavo vienumos. Niekas taip gerai neperpranta jos nuotaikų kaip Deividas.

Dabar čia gyvena Stela su savo dviem mielais berniukais. „Ta diena, — galvojo Roza mindžikuodama terasoje, — kai pasamdžiau Stelą vadovauti medelynui, buvo gera".

Žinoma, Stela greitai išsikraustys ir pasiims berniukus. Vis tiek kai ji ištekės už Logano — argi ne puiki pora — jie gyvens vos už poros mylių nuo jos namų.

Namuose liks Heilė, visus užkrečianti savo jaunyste ir energija. Jai tikrai labai pasisekė, kai ant slenksčio išdygo ši tolima giminaitė, nėščia šeštą mėnesį. Heilė tapo jai kaip dukra, kurios paslapčia labai troško, ir padovanojo jai nuostabią anūkę, brangiąją Lili.

„Anksčiau nė nesuvokiau, kokia buvau vieniša, — galvojo Roza, o tada čia pasirodė tos moterys ir užpildė tuštumą". Po to, kai išvyko jos sūnūs, namai buvo tapę per dideli, per tylūs. Širdyje baiminosi dienos, kai Harperis, jos pirmagimis ir atrama, paliks svečių namelį, esantį per žingsnį nuo pagrindinio namo.

Bet toks jau tas gyvenimas. Sodininkas žino geriausiai, kad gyvenimas niekada nestovi vietoje, sukasi ratu, kitaip nebūtų žydėjimo.

Roza lengvai nubėgo laiptais žemyn mėgaudamasi ankstyva migla, gaubiančia jos žiemos sodą. Tik pažiūrėkit, kaip dailiai virpa rasoti lapeliai. O paukščiai vis dar nesiryžta nulesti uogų nuo raudonosios aronijos.

Leisdama raumenims apšilti ir kartu grožėdamasi sodu, ji apsuko namo šoną ir išėjo į kiemą. Tada paspartino žingsnį ir ėmė palengva risnoti keliuku. Aukšta, liekna moteris su nerūpestinga trumpų juodų plaukų šukuosena. Jos akys, medumi praskiesto viskio spalvos, žvalgėsi po sodą — pasvirusias magnolijas, grakščias sedulas, dekoratyvinius krūmus, jūrą našlaičių, kurias pasodino vos prieš keletą savaičių, ir lysves, kuriose augalai sužydės vėliau.

Jos nuomone, vakarų Tenesyje nė vienas sodas negalėjo prilygti Harperių namo sodui, kaip ir joks kitas namas nebuvo toks didingas.

Roza iš įpročio apsisuko keliuko pabaigoje, kurį laiką bėgo vietoje ir dairėsi po balzganą it perlai miglą.

„Namas toks didingas, — galvojo ji, — vienijantis savyje graikų renesanso ir gotikos stilius, tas šiltos gelsvos spalvos akmuo tirpte

tirpsta tarp akinamai baltų papuošimų. Dvigubi laiptai kilo iki balkono ir tarsi apkabino antrą aukštą, kartu karūnuodami pirmo aukšto įėjimą. Jai nepaprastai patiko tie aukšti langai, medžio drožiniais puošti trečio aukšto turėklai, namo erdvė ir visa tai, ką jis simbolizuoja.

Po tėvų mirties namą paveldėjo Roza ir nuo tada juo rūpinasi. Užaugino ten savo sūnus, o kai neteko vyro, liūdėjo jame.

Vieną dieną namas atiteks Harperiui; ačiū Dievui, ji žino, kad sūnus rūpinsis namu ir mylės taip, kaip ji.

To, kiek namas kainavo, negalima lyginti su tuo, kiek jis jai davė; netgi ši akimirka, stovint keliuko pabaigoje ir grožintis namu pro ryto miglą, yra neįkainojama.

Tačiau jei ir toliau stovės, nenubėgs trijų mylių. Roza pasuko į vakarus ir stengėsi laikytis kelio pakraščio, nors tokiu metu sunku tikėtis didelio judėjimo. Kad nukreiptų mintis nuo erzinančio užsiėmimo, ji ėmė galvoti apie dienos darbus.

Reikės patikrinti sėjinukus, tikriausiai laikas nuskabyti jų lapus, patikrinti, ar pakanka drėgmės. Laikas persodinti ir kai kuriuos anksčiau sėjinukus.

„Beje, — prisiminė ji, — Stela prašė daugiau amarilių, sudaigintų svogūnėlių, lapų vainikams ir puansetijų šventinei prekybai. Heilė galėtų nupinti vainikų. Toji mergiotė gabi rankdarbiams."

Reikia pasirūpinti Kalėdų eglutėmis ir bugieniais. Ačiū Dievui, šį darbą galima patikėti Loganui. Pasikalbės su Harperiu, ar jis dar turi kalėdinių kaktusų, kuriuos skiepijo. Pasiliktų porą sau.

Mintyse rikiuodama darbus, Roza pribėgo parduotuvę. Ir vėl susigundė — kaip visada — išsukti iš kelio ir palaimingoje vienumoje apeiti valdas, sukurtas nuo nulio.

„Stela puikiai pasiruošė šventėms", — patenkinta pastebėjo Roza, nužvelgdama žalias, rožines, baltas ir raudonas puansetijas, išrikiuotas priešais žemą ilgą pastatą, kuris atstojo įėjimą į prekybos salę. Ant durų kabojo dar vienas vainikas, papuoštas mažomis baltomis lemputėmis, o šalia verandos stovėjo maža baltoji pušis, iškasta iš lauko aikštelės. Vaizdą pagyvino baltaveidės našlaitės, spindintys bugieniai ir rūstūs šalavijai — jie tikrai padės padidinti šventinę prekybą.

Atsispyrusi pagundai stebėti ilgiau, Roza nubėgo keliu.

Reikia surasti laiko, jei ne šiandien, tada būtinai šią savaitę, ir užbaigti kalėdinį apsipirkimą. Ar bent jau didesnę jo dalį. Ji pakviesta į keletą kalėdinių vakarėlių, pati irgi ruoš vieną. Jau seniai bebuvo atvėrusi savo namų duris didelei svečių miniai.

„Iš dalies dėl to galima kaltinti skyrybas, — pripažino Roza. — Nesinori ruošti vakarėlių ir priiminėti svečių, kai jautiesi apkvailinta, įskaudinta ir netgi šiek tiek įbauginta savo paikos, laimė, trumpos, santuokos su melagiu ir apgaviku. Bet dabar laikas pamiršti apie tai", — priminė ji sau. Tai, kad Braisas Klarkas vėl Memfyje, tik dar labiau sustiprino jos ryžtą gyventi savo gyvenimą, viešai ir asmeniškai, taip, kaip jai norisi.

Nubėgusi pusantros mylios — šį tašką žymėjo sena, žaibo nudeginta karija — ji apsisuko ir patraukė atgal. Plonas rūkas sudrėkino plaukus, bliuzoną, tačiau raumenys sušilo ir atsipalaidavo. Kad juos kur, mąstė Roza, viskas, ką jie sako apie mankštą, yra tiesa.

Staiga ji pastebėjo stirną, lėtai žingsniuojančią per kelią; jos kailis tebebuvo žiemiškas, akys sunerimusios, nes pajuto žmogaus buvimą.

„Kokia tu graži, — galvojo Roza truputį sunkiau kvėpuodama, nes bėgo paskutinę mylią. — Bet geriau laikykis atokiau nuo mano sodo". Ir čia ji prisiminė dar vieną darbą — apipurkšti medžius ir krūmus purškalu, atbaidančiu žvėris, kol ši stirna ir jos draugai nesuskubo užsukti papietauti.

Roza jau suko keliuko link, kai išgirdo duslius žingsnius, tada pamatė link jos artėjančią figūrą. Netgi per miglą ji lengvai atpažino kitą ankstyvą paukštį.

Jie abu stabtelėjo, ir Roza nusišypsojo sūnui.

— Šį rytą atsikėlei su gaidžiais.

— Pamaniau, atsikelsiu anksčiau ir pabėgiosiu su tavim. — Jis persibraukė per tamsius plaukus. — Po visų švenčių — Padėkos dienos, paskui tavo gimtadienio — iki Kalėdų reikėtų atsikratyti antsvorio.

— Tu niekada nepriaugi nė gramo. Mane tai nervina.

— Jaučiuosi suapvalėjęs. — Jis pajudino pečius, tada pavartė akis, viskio spalvos, kaip mamos, ir nusijuokė. — Be to, turiu neatsilikti nuo tavęs.

Harperis panašus į ją. Niekas nepaneigtų, kad tai ne jos sūnus. Tačiau kai jis šypsojosi, Roza matė jo tėvą.

— Manęs nepavysi. Kiek ketini bėgti?

— O kiek tu nubėgai?

— Tris mylias.

Jis plačiai nusišiepė.

— Tada aš bėgsiu keturias.

Harperis pakštelėjo jai į skruostą ir nubėgo.

— Reikėjo pasakyti, kad bėgau penkias, tada pažiūrėtume. — Roza nusijuokė ir patraukė keliuku leisdama kūnui atvėsti.

Namas spindėjo migloje. Ačiū Dievui už dar vieną dieną, pagalvojo ji. Ir grįžo į namą tuo pačiu keliu, kuriuo buvo išėjusi.

Namuose tebebuvo tylu ir jauku. Roza nusiprausė po dušu, persirengė darbui ir ėmė leistis centriniais laiptais, kurie jungė namo sparnus. Jau būdama ant laiptų išgirdo pirmuosius ryto garsus.

Stelos berniukai ruošėsi į mokyklą, Lili reikalavo pusryčių. „Geri garsai, — galvojo Roza. — Šeimos garsai, kurių aš taip pasiilgau". Nors dar prieš keletą savaičių jame netrūko šurmulio; sūnūs buvo grįžę švęsti Padėkos dieną ir jos gimtadienį. Ostinas su Meisonu atvažiuos ir Kalėdoms. Suaugusių vaikų motina negali norėti daugiau.

Dievas matė, vaikams augant būdavo dienų, kai ji trokšdavo ramybės. Nors valandos absoliučios tylumos, kad galėtų pasimėgauti karšta vonia. Paskui atsirado net per daug laisvo laiko. Per daug tylumos, per daug erdvės. Todėl ir ištekėjo už to klastingo kalės vaiko, kuris pasinaudojo jos pinigais, kad pasipuikuotų prieš mergšes, su kuriomis ją apgaudinėjo.

„Kas buvo, tas buvo, — pamanė. — Nėra prasmės apie tai galvoti".

Roza įėjo į virtuvę, kur Deividas jau plakė kažką dubenėlyje, ir įkvėpė maloniai nosį kutenančio šviežios kavos kvapo.

— Labas rytas, gražuole. Kaip gyvuoja mano šauniausia mergina?

— Dar gyva. — Ji nuėjo prie spintelės pasiimti puodelį. — Kaip vakarykštis pasimatymas?

— Daug žadantis. Jam patinka martinis ir Džono Voterso filmai. Šį savaitgalį vėl pasimatysime. Sėskis. Darau prancūzišką skrebutį.

— Prancūzišką skrebutį? — Tai buvo jos silpnybė. — Kad tave kur, Deividai, aš ką tik nubėgau tris mylias, kad užpakalis neužkristų ant kulnų, o tu siūlai man prancūzišką skrebutį.

— Tavo užpakalis nuostabus. Jis dar ilgai nepasieks kulnų.

— Kurgi ne, — sumurmėjo Roza, tačiau atsisėdo. — Prie keliuko prasilenkiau su Harperiu. Jei jis sužinos, ką šįryt gamini, tuoj prisistatys.

— Užteks visiems.

Kol jis kaitino keptuvę, Roza gurkšnojo kavą.

Deividas buvo gražus kaip kino žvaigždė, metais vyresnis už Harperį ir vienas iš jos gyvenimo džiaugsmų. Būdamas vaikas bėgiojo po šiuos namus, o dabar vadovauja jų ūkiui.

— Deividai... šįryt sugavau save dukart pagalvojančią apie Braisą. Kaip manai, ką tai reiškia?

— Reiškia, kad tau reikia prancūziško skrebučio, — atsiliepė jis, mirkydamas storas duonos riekes į tą stebuklingą tešlą. — Ir kad tave tikriausiai apėmė tarpušvenčio depresija.

— Aš išspyriau jį prieš Kalėdas. Tikriausiai dėl to.

— Ir jos buvo labai linksmos, nes tas niekšas stipo šaltyje. Norėčiau, kad būtų buvę *tikrai* labai šalta, — pridūrė jis. — Kad būtų liję ledu, varlėmis ir maru.

— Noriu tavęs kai ko paklausti, ko nepaklausiau, kai visa tai vyko. Kodėl niekada nesakei, kaip stipriai nekenti jo?

— Tikriausiai dėl tos pačios priežasties, dėl kurios nesakei man, kaip stipriai nekenti to bedarbio aktoriaus su dirbtiniu britišku akcentu, kurį maniausi mylįs. Aš myliu tave.

— Gera priežastis.

Jis buvo užkūręs nedidelę krosnį, tad Roza atsuko nugarą į ugnį, gurkšnojo kavą ir jautėsi labai patenkinta.

— Žinai, jei galėtum pasenti dvidešimčia metų ir pamėgti moteris, mudu galėtume gyventi nuodėmėje. Manau, būtų puiku.

— Meduoliuk. — Jis įdėjo duonos riekę į keptuvę. — Tu vienintelė mergina, kuri galėtų mane sugundyti.

Roza nusišypsojo, pasirėmė smakrą ranka.

— Saulė kyla, — pareiškė ji. — Bus graži diena.

GRAŽI DIENA ANKSTYVĄ GRUODĮ REIŠKĖ ĮTEMPTĄ DARBĄ medelyno centre. Rozos laukė tiek darbo, kad ji apsidžiaugė neatsisakiusi gausių Deivido pagamintų pusryčių. Priešpiečiams neliko laiko.

Augalų dauginimo skyriuje stovėjo stalas, nukrautas sėklų padėklais. Roza jau buvo atskyrusi sėjinukus, kuriuos reikėjo persodinti, ir dabar ėmėsi persodinti tuos, kurie atrodė tam tinkamiausi. Išrikiavo dėžes, maišelius, atskirus vazonus ir durpių kubelius. Tai buvo vienas iš mėgstamiausių darbų, malonesnis net už sėjimą, nes vešlūs sodinukai persikeldavo į namus, kuriuose žaliuos, iki bus persodinti į dirvą.

Iki to laiko visi sodinukai jos globoje.

Šiais metais Roza ėmė eksperimentuoti ruošdama dirvožemio mišinį. Ji jau antri metai bandė įvairiausius receptus ir dabar nusprendė, jog rado geriausią variantą, tiek kambarinėms, tiek lauko gėlėms auginti. Šis dirvožemis, skirtas lauko gėlėms, puikiausiai tiks ir šiltnamyje.

Ji pripylė dėžes rūpestingai paruoštų žemių, patikrino drėgmę. Tada atsargiai iškėlė jaunus sėjinukus laikydama juos už lapų. Persodinimo metu svarbu pasirūpinti, kad sėjinukas būtų giliai įsodintas, taip, kaip buvo padėkle, užberti storą žemių sluoksnį, tada įgudusiais pirštais suspausti dirvožemį palei šaknis.

Ji pildė vazoną po vazono, lipdė etiketes ir nerūpestingai niūniavo kartu su Enija, dainuojančia iš nešiojamojo grotuvo, kuris, jos nuomone, buvo būtinas daiktas šiltnamyje.

Paskui palaistė sodinukus silpnu trąšų tirpalu. Patenkinta atliktu darbu, ji perėjo į daugiamečių augalų skyrių. Netrukus bus galima pardavinėti tuos, kurie pasodinti daugiau nei prieš metus. Roza palaistė, patręšė sodinukus ir nuėjo į atsargų sandėlį atsinešti jų daugiau. Ji tvarkė padėklą su plukėmis, kai atėjo Stela.

— Neblogai pasidarbavai. — Stela, susirišusi savo raudonas garbanas į uodegą, nužvelgė stalus. — Tikrai neblogai.

— Daug tikiuosi iš šio sezono. Praeitą sumušėme rekordus, tikiuosi, ir šis bus geras. Jei gamta mums nesukliudys.

— Pamaniau, gal norėsi pažiūrėti, kiek naujų vainikų turime. Heilė pina juos visą rytą. Pati save pranoko.

— Pažiūrėsiu išeidama.

— Aš išleisiu ją anksčiau, jei nieko prieš. Ji dar nepripranta, kad Lili rūpinasi auklė, net jei toji auklė yra mūsų klientė ir gyvena vos už pusės mylios.

— Aš nieko prieš. — Roza perėjo prie kito padėklo. — Juk žinai, kad neprivalai derinti su manimi visų smulkmenų, Stela. Jau beveik metai, kai vadovauji šiam laivui.

— Man reikėjo priežasties ateiti čionai.

Roza sustingo iškėlusi peilį virš augalo šaknų.

— Ar kas atsitiko?

— Ne. Tik vis norėjau paprašyti — žinau, kad tai tavo valdos — bet po švenčių, kai viskas truputį aprims, norėčiau padirbėti augalų dauginimo skyriuje. Pasiilgau šio darbo.

— Gerai.

Stela nusijuokė ir jos ryškiai mėlynos akys suspindo.

— Matau, nerimauji, kad mėginsiu pakeisti tavo tvarką ir pertvarkysiu viską pagal save. Pažadu to nedaryti ir nesimaišyti tau po kojomis.

— Tik pabandyk, išspirsiu lauk.

— Supratau.

— Ir aš norėjau pasikalbėti su tavimi. Noriu, kad surastum man tiekėją, galintį pristatyti gerus, nebrangius dirvožemio maišus. Iš pradžių vieno svaro, penkių, dešimties ir dvidešimt penkių.

— Kam? — pasiteiravo Stela išsitraukdama užrašų knygutę.

— Ketinu pradėti gaminti ir pardavinėti savo paruošimo dirvožemį. Turiu mišinių, kurie tinka augalams sodinti viduje ir lauke, noriu užpatentuoti juos.

— Puiki mintis. Ir papildomas pelnas. Pirkėjams patiks, kad Rozalinda Harper linkusi dalytis savo paslaptimis, tačiau reikia kai ką apsvarstyti.

— Aš jau pagalvojau apie tai. Nesiruošiu prekiauti dideliu mastu. Pradėsime nuo mažų kiekių. — Žemėtomis rankomis ji siektelėjo nuo lentynos vandens butelį. Tada nerūpestingai nusibraukė ranką į marškinius ir atsuko kamštelį. — Noriu, kad darbuotojai išmoktų pakuoti, bet receptas išliks mano paslaptimi. Tau ir Harperiui pasakysiu sudedamąsias dalis ir kiekius, tačiau kiti apie tai neturi žinoti. Kol kas darysime tai pagrindiniame sandėlyje. Jei prireiks, vėliau pastatysime atskirą.

— Pagal įstatymus...

— Skaičiau juos. Mes nenaudosime jokių pesticidų, o maistingųjų medžiagų kiekis bus mažesnis nei numatyta. — Matydama, jog

Stela skubiai žymisi viską savo užrašuose, Roza užsivertė butelį. — Jau kreipiausi dėl leidimo gaminti ir prekiauti.

— Nieko nesakei apie tai.

— Neįsižeisk. — Roza pastatė butelį, įkišo sodinuką į dirvožemį. — Nebuvau tikra, kad imsiuos to, tačiau norėjau pašalinti iš kelio visas kliūtis. Tai toks nedidelis projektas, apie kurį mąstau pastaruoju metu. Bet jau išbandžiau savo mišinius, užauginau juose keletą pavyzdžių, ir kol kas man patinka tai, ką matau. Dabar pasodinsiu dar daugiau, ir jei nenusivilsiu, tada imsimės šio reikalo. Pasidomėk, kiek mums kainuotų maišai ir etikečių išspausdinimas. Noriu, kad būtų gražu. Gal tu galėtum sugalvoti kokį prekinį ženklą ar panašiai. Esi gabi tam. Medelyno produkcija turi būti aiškiai pastebima.

— Žinoma.

— Ir žinai, ko tikrai norėčiau? — Roza minutėlę patylėjo. — Norėčiau rudų maišų. Panašių į drobinius. Senamadžių, jei supranti, ką noriu pasakyti. Įsivaizduokim, pavyzdžiui, gerą senų laikų žemę, pietų dirvožemį drobiniuose maišuose, ant kurių etiketės su sodo gėlėmis. Paprastomis gėlėmis.

— Tai sako, kad šiuo žemių mišiniu paprasta naudotis, ir jūsų sodo augalai augs be vargo. Ką nors sugalvosiu.

— Galiu pasikliauti tavimi, jog apskaičiuosi išlaidas, pelną, rinką?

— Gali neabejoti.

— Aš tavimi neabejoju. Dabar baigsiu persodinti šiuos sodinukus ir išeisiu anksčiau, jei niekas nesukliudys. Noriu važiuoti apsipirkti.

— Roza, jau beveik penkios.

— Penkios? Negali būti. — Ji ištiesė ranką, pasuko riešą ir susiraukusi pažiūrėjo į laikrodį. — Prakeikimas. Ir vėl laikas mane apgavo. Žinai ką, rytoj dirbsiu tik iki pietų. Jei užsibūčiau, ateik ir išvaryk mane.

— Jokių problemų. Na, aš eisiu. Pasimatysime namuose.

KAI ROZA PAGALIAU GRĮŽO, NAMO PASTOGĖJE ŠVIETĖ KALĖDINĖS lemputės, ant durų kabėjo vainikai, languose degė žvakės. Abipus laukujų durų buvo pastatytos dvi miniatiūrinės pušys, papuoštos mažomis baltomis lemputėmis.

Vos įžengus į vidų, ją apsupo šventė.

Raudoni kaspinai ir mirksinčios lemputės puošė dvigubus fojė laiptų turėklus, o po laiptų kolonomis raudonuose vazonuose žydėjo baltos puansetijos.

Jos proprosenelės sidabrinis dubuo buvo nublizgintas ir prikrautas spindinčių raudonų obuolių. Svetainėje, priešais langus, stiebėsi dešimties pėdų aukščio norvegiška eglė — aiškiai iš jos sodo. Ant židinio atbrailos rikiavosi mediniai Kalėdų seneliai, kuriuos ji kolekcionavo nuo tada, kai vaikščiojo nėščia su Harperiu.

Stelos sūneliai sėdėjo ant grindų po egle ir spoksojo išpūtę akis.

— Argi ne gražu? — Heilė šokdino ant kelių tamsiaplaukę Lili. — Nuostabu, ar ne?

— Deividas tikriausiai pavargo kaip šuo.

— Mes padėjome! — pašoko berniukai.

— Po pamokų mes padėjome kabinti lemputes ir visa kita, — tarė jaunėlis Lukas. — O dabar eisime kepti sausainių ir jais puošime viską.

— Net viršuje yra eglė. — Geivinas vėl užvertė galvą į medį. — Bet ne tokia didelė kaip ši, nes ji viršuje. Mes padėjome Deividui užnešti ją, o puošime *patys*. — Žinodamas, kas čia šeimininkas, jis pažiūrėjo į Rozą laukdamas pritarimo. — Jis taip sakė.

— Tada tikriausiai taip ir bus.

— Jis kepa kažkokius dailius sausainius virtuvėje. — Stela priėjo prie Rozos ir pažiūrėjo į eglę. — Akivaizdu, kad bus vakarėlis. Jis jau davė nurodymą Loganui ir Harperiui prisistatyti čia septintą.

— Tada reikia eiti persirengti vakarėliui. Tik pirma duokš čionai tą mergužėlę. — Ji paėmė iš Heilės Lili ir pačiūčiavo ją. — Tokią didelę eglę turėsime puošti visi. Ką manai apie savo pirmąją Kalėdų eglę, mažute?

— Vos tik pasodinau Lili ant grindų, ji puolė šliaužti prie eglės. Nekantrauju pamatyti, ką ji darys, kai eglė sužibės visu gražumu.

— Ką gi, tada paskubėkim. — Roza pabučiavo Lili ir grąžino Heilei. — Nors dar šilta, manau, reikia užkurti židinį. Ir kas nors pasakykit Deividui, kad atšaldytų šampaną. Aš netrukus ateisiu.

„Jau seniai čia būta vaikų per Kalėdas“, — galvojo Roza skubėdama į viršų. Kad juos kur, per juos ji pati jaučiasi kaip vaikas.

ANTRAS SKYRIUS

ROZA PASIDAVĖ ŠVENTINIO APSIPIRKIMO NUOTAIKAI. MEDELYNAS

Šį pusdienį išsivers be jos. Tiesą sakant, Stelai vadovaujant darbas be jos nenutrūktų visą savaitę. Jei labai norėtų, galėtų pirmą kartą pasiimti tikras atostogas — kiek laiko jų neturėjo? Trejus metus, suskaičiavo Roza.

Bet ji nenorėjo. Laimingiausia jaučiasi namuose, tai kam vargti, krautis lagaminus, kęsti kelionę tik tam, kad atsidurtum kur nors kitur?

Kai augo berniukai, jie kiekvienais metais kur nors keliaudavo. Į Disneilendą, Didįjį kanjoną, Vašingtoną, Bar Harborą ir taip toliau, kad pamatytų šalies kertelę, kartais pasirinktą atsitiktinai, kartais kruopščiai suplanuotą. Jie netgi tris savaites keliavo po Europą. Nuostabus buvo laikas. Žinoma, kartais iki ašarų būdavo sunku susitvarkyti su trimis guviais berniūkščiais, bet, ach, buvo verta.

Pamena, kaip Ostinui patiko stebėti banginius kruizinėje kelionėje Meine, kaip Meisonas primygtinai reikalavo užsakyti sraigių Paryžiuje, o Harperis sugebėjo pasiklysti Nuotykių šalyje. Ji į nieką neiškeistų šių prisiminimų. O ir pati pamatė nemažai pasaulio.

Užuot atostogavusi, ji galėtų pagalvoti apie kitus dalykus. Galbūt laikas pradėti galvoti apie nedidelį gėlių saloną medelyne. Šviežiai skintos gėlės ir puokštės. Pristatymas apylinkės teritorijoje. Žinoma, reikėtų dar vieno pastato, daugiau atsargų, daugiau darbuotojų. Tačiau po metų kitų tai būtų įmanoma. Reikėtų apskaičiuoti, ar užtektų pinigų dar vienai verslo šakai.

Roza įdėjo daug pastangų, kad medelynas suklestėtų. Bet buvo pasiruošusi rizikuoti. Visada buvo svarbiausia, kad jos vaikai būtų saugūs, gerai aprūpinti, kad Harperių namai būtų prižiūrėti ir išsaugoti šeimai. Jai pavyko. Nors kartais tekdavo gerokai paprakaituoti, nemiegoti. Galbūt pinigai jai nebuvo toks skausmingas klausimas kaip kitoms vienišoms mamoms, tačiau skaičiuoti reikėjo.

Medelynas nebuvo tik užgaida, kaip daugelis manė. Rozai reikėjo pajamų, ir ji derėjosi, rizikavo ir netgi sukčiavo, kad gautų jų. Jai nebuvo svarbu, ką apie ją galvoja žmonės — turtinga ji kaip Krezas ar vargšė kaip bažnyčios pelė. Iš tiesų ji nebuvo nei viena, nei kita, tačiau Rozai pavyko sukurti gerą gyvenimą sau ir savo vaikams iš to, ką tuo metu turėjo.

Ir dabar, jei jai norisi pavaidinti Kalėdų Senį, ji gali taip ir padaryti.

Roza nusiaubė prekybos centrą; pirkiniai netilpo į vieną vežimėlį, todėl kelis kartus ėjo į automobilį pasidėti maišų. Nusprendusi, jog dar negana, nuvažiavo į kitą parduotuvę ketindama užsukti tik į žaislų skyrių.

Kaip paprastai, vos įžengusi pro duris, ji pamatė daugybę dalykų, kurie, jos nuomone, būtų galėję praversti. Rozos vežimėlis jau buvo artipilnis, kai ji susiruošė į žaislų skyrių, prieš tai stabtelėjusi pasisveikinti su keletu pažįstamų. Po penkių minučių ėmė svarstyti, ar nepasiėmus dar vieno vežimėlio. Stengdamasi nepamesti dviejų didžiulių dėžių, uždėtų ant kitų pirkinių krūvos, Roza pasuko už kampo. Ir smagiai atsitrenkė į kitą vežimėlį.

— Atsiprašau. Regis, negaliu... oi. Sveiki.

Ji nebuvo mačiusi daktaro Mičelo Karnegio, genealogo, kurį buvo pasamdžiusi, jau keletą savaičių. Jiedu trumpai pasikalbėdavo telefonu, apsikeisdavo dalykiniais elektroniniais laiškais, tačiau akis į akį buvo matęsi tik tą vakarą, kai jis buvo atvažiavęs vakarienės, kuri užsibaigė Harperių nuotakos pasirodymu.

Roza manė jį esant įdomų vyriškį ir vertino už tai, kad jis nepabėgo po to, ką patyrė jos namuose. Jos nuomone, Mičelas Karnegis turėjo tinkamą jos atvejui kvalifikaciją, buvo drąsus ir atviro mąstymo. O geriausia tai, kad jis pats ėmė aktyviai domėtis jos šeimos istorija ir tirti mirusios moters tapatybę.

Šiandien Mičelas atrodė taip, tarsi būtų nesiskutęs visą savaitę, ir tamsūs šeriai darė jo veidą griežtesnį. Butelio žalumo akys atrodė pavargusios ir apsiblaususios. Plaukai prašyte prašėsi išplaunami.

Jis buvo apsirengęs panašiai kaip ir pirmą kartą, kai Roza susipažino su juo — senais džinsais ir marškiniais su atraitytomis rankovėmis. Skirtingai nuo Rozos, jo vežimėlis buvo tuščias.

— Padėkite man, — tarė jis balsu, lyg kybotų ant uolos krašto ir ruoštųsi nukristi.

— Atsiprašau?

— Šešiametė mergaitė. Gimtadienis. Neviltis.

— Štai kaip. — Nutarusi, jog jai patinka tas malonaus tembro balsas, nors ir su panikos gaidele, Roza papūtė lūpas. — Kas ji jums?

— Dukterėčia. Sesuo nustebino vėlyvu kūdikiu. Anksčiau bent jau turėjo padorumo pagimdyti du berniukus. Su berniukais paprasčiau.

— Taip. Ar ji mergaitiška mergaitė?

Mičelas išleido garsą, tarsi jį būtų apleidusios paskutinės jėgos.

— Gerai jau, gerai. — Roza numojo ranka ir, palikusi savo vežimėlį, pasuko kartu su juo į žaislų skyrių. — Nebūtų reikėję taip nervintis, jei būtumėt paklausęs dukterėčios motinos.

— Mano sesuo nesikalba su manimi, nes praeitą mėnesį pamiršau jos gimtadienį.

— Štai kaip.

— Paklausykit, praeitą mėnesį buvau pamiršęs viską, net savo vardą. Sakiau jums, kad turiu skubaus darbo. O laikas spaudė. Dėl Dievo, jai keturiasdešimt treji. Vieneri. O gal dveji. — Visiškai nusiminęs, jis persibraukė rankomis veidą. — Negi jūsų giminė dar švenčia gimimo dienas po keturiasdešimtojo gimtadienio?

— Mes galime liautis skaičiavę, daktare Karnegi, bet tai nereiškia, kad nesitikime gauti ta proga dovanų.

— Supratau, — atsiliepė Mičelas stebėdamas, kaip ji žvilgsniu tyrinėja lentynas. — Ir kadangi vadinate mane daktaru Karnegiu, man kyla įtarimas, kad jūs jos pusėje. Bet aš nusiunčiau gėlių, — liūdnai pridūrė jis, ir Rozos lūpos ėmė trūkčioti. — Gerai, pavėluotai, bet nusiunčiau. Du tuzinus rožių, bet ar ji man atleido?

Jis susikišo rankas į kišenes ir niūriai dėbtelėjo į Malibu Barbę.

— Negalėjau nuvažiuoti į Šarlotę švęsti Padėkos dienos. Tai dėl to esu tarsi demonas iš pragaro?

— Regis, jūsų sesuo jus labai myli.

— Ji pribaigs mane, jei šiandien neišrinksiu dovanos ir rytoj neišsiųsiu greituoju paštu.

Roza paėmė lėlę, tada vėl padėjo į vietą.

— Vadinasi, jūsų dukterėčios gimtadienis rytoj, o jūs tik dabar atskubate čionai ir tikitės ką nors surasti.

Jis minutėlę patylėjo, tada uždėjo ranką Rozai ant peties.

— Rozalinda, negi trokštate mano mirties?

— Bijau, kad nesijausčiau dėl to atsakinga. Bet mes ką nors surasime, tada galėsite suvynioti ir skubiai išsiųsti.

— Suvynioti? Dieve visagali, tai dovaną dar ir suvynioti reikia?

— Žinoma, reikia. Ir dar privalote nupirkti gražų atviruką, kuris tiktų jos amžiui. Chm. Štai gera dovana.

Roza pabarbeno į didžiulę dėžę.

— Kas tai?

— Lėlių namas. Matot, iš tų mažų gabaliukų galima pastatyti ir perstatyti lėlių namą, apstatyti jį baldais. Jis parduodamas kartu su lėlėmis ir šuniuku. Ir smagu, ir naudinga. Du zuikiai vienu šūviu.

— Puiku. Gerai. Nuostabu. Aš skolingas jums gyvybę.

— Bet kaip jūs čia atsidūrėte? — pasiteiravo ji, kai Mičelas nukėlė dėžę nuo lentynos. — Juk gyvenate mieste. Ten daugybė parduotuvių.

— Čia ir bėda. Per daug. O tie prekybos centrai? Jie kaip prekybos pragaro labirintai. Aš bijau prekybos centrų. Todėl pagalvojau, ei, nuvažiuosiu į „Volmartą“. Čia bent jau viskas po vienu stogu. Galėsiu nupirkti vaikui dovaną ir nusipirkti... velniai rautų, ko man reikėjo? Taip, man reikia skalbimo miltelių ir dar kažko, aš čia užsirašiau... — Jis pasirausė kišenėje ir išsitraukė užrašų knygelę. — Štai.

— Ką gi, tada aš eisiu. Nepamirškite vyniojamojo popieriaus, kaspino ir gražaus atviruko.

— Luktelėkit. — Jis rūpestingai užsirašė išvardytus daiktus. — Kaspinas. Jų būna iš karto surištų, tik priklijuoji, ir viskas, taip?

— Taip, tiks ir toks. Sėkmės.

— Ne. Palaukit, palaukit. — Mičelas įsigrūdo užrašų knygelę atgal į kišenę, pasikišo dėžę po pažastimi. Jo žalios akys atrodė jau ramesnės ir įdėmiai žvelgė į Rozą. — Ketinau jums skambinti. Ar jau nusipirkote viską, ko norėjote?

— Ne visai.

— Gerai. Aš greitai, tik pasigriebsiu, ko man reikia, ir palauksiu jūsų prie kasos. Tada padėsiu jums nunešti viską į automobilį ir eisime pietauti.

— Kad jau beveik keturios. Truputį per vėlu pietauti.

— Vajė. — Jis išsiblaškęs dirstelėjo į laikrodį. — Laikas tokiose vietose tiesiog skrieja, praklajotum čia visą savo gyvenimą ir nė nesuvoktum. Tiek to. Tada eisime išgerti. Labai norėčiau pasikalbėti apie projektą.

— Gerai. Kitoje gatvės pusėje yra nedidelė kavinė „Pas Rozą". Po pusvalandžio susitiksime ten.

MIČELAS LAUKĖ PRIE KASŲ. KANTRIAI, SPRENDŽIANT IŠ IŠVAIZDOS. Tada primygtinai įsisiūlė padėti jai nunešti daiktus į mašiną. Pamatęs, kiek maišų jau guli bagažinėje, tepasakė „Švenčiausia Dievo motina".

— Aš retai apsipirkinėju, todėl kai perku, tai jau perku.

— Matau.

— Iki Kalėdų liko mažiau nei trys savaitės.

— Esu priverstas paprašyti jus užsičiaupti. — Mičelas įkėlė paskutinį maišą. — Mano mašina štai ten. — Jis neaiškiai mostelėjo į kairę. — Susitiksim kavinėje.

„Sprendžiant iš to, kaip jis klajoja, tikriausiai neprisimena, kur paliko mašiną, ir jam reikėtų tai užsirašyti", — pagalvojo Roza. Jam reikėtų užsirašyti netgi ir tai! Mintis ją prajuokino, ir ji kikendama nuvažiavo prie kavinės.

Nedidelis išsiblaškymas jai netrukdė. Vadinasi, žmogaus galva pilna minčių, ir jam reikia daugiau laiko, kad susigaudytų, ko nori. Juk pagaliau ji nesamdė žmogaus iš gatvės. Susipažino su jo biografi-

ja, netgi perskaitė keletą jo knygų. Jis puikiai išmano tai, ką daro, yra vietinis ir, nors brangokai imantis už paslaugas, neišsigando imtis tirti vaiduoklio istoriją.

Roza pastatė automobilį ir įėjo į kavinės fojė. Iš pradžių ketino užsisakyti šaltos arbatos arba kavos, bet paskui persigalvojo. Velniop viską. Po tokio sėkmingo apsipirkimo ji nusipelno gero vyno taurės.

Laukdama Mičo, ji paskambino į medelyną ir pranešė greitai negrįšianti, nebent labai reikia.

— Čia viskas gerai, — patikino ją Heilė. — Tikriausiai baigi išpirkti visas parduotuves.

— Taip ir yra. Ką tik sutikau daktarą Karnegį...

— Daktarą gražuoliuką? Kodėl aš niekada nesusiduriu su gražuoliukais parduotuvėse?

— Tavo diena dar ateis, esu tikra. Taigi mes susitarėme kartu išgerti ir, manau, aptarti mūsų projektą.

— Jėga! Turėtum pasistengti šį pokalbį perkelti į vakarienę.

— Tai ne pasimatymas. — Tačiau Roza išsitraukė lūpdažį ir paryškino lūpas. — Tai netikėtas susitikimas. Jei kas atsitiktų, paskambink. Nors po valandėlės jau suksiu namų link.

— Dėl nieko nesijaudink. Ir jei jau valgysit kur nors, kodėl jums nenu...

— Jis ateina, todėl turiu baigti pokalbį. Vėliau viską papasakosiu. Iki.

Mičas atsisėdo priešais ją.

— Pasisekė, kad susitikome, ar ne? Ko norėtumėt?

Roza užsisakė taurę vyno, o jis — juodos kavos. Pavartė valgiaraštį ir nusprendė užsisakyti lengvą užkandį.

— Po tokio skuboto apsipirkinėjimo reikia pasistiprinti. Kaip gyvuojate?

— Puikiai, ačiū. O jūs?

— Dabar, kai baigiau tą knygą, gerai.

— Taip ir nepaklausiau, apie ką ji.

— Šarlio Pjero Bodlero biografija. — Jis nutilo pamatęs Rozos klausiamą žvilgsnį. — Devyniolikto amžiaus poetas. Laukinis vyras iš Paryžiaus, narkomanas, labai prieštaringa asmenybė, dramatiško

likimo žmogus. Buvo kaltinamas burnojimu prieš Dievą, nešvankumu, iššvaistė palikimą, vertė Po darbus, rašė tamsią, kandžią poeziją ir mirė nuo lytiškai plintančios ligos. Dabar daugelis mano jį buvus modernios civilizacijos poetu, kiti — nesveiku iškrypėliu.

Roza nusišypsojo.

— O jūsų palapinė kurioje stovykloje?

— Jis buvo be galo protingas ir iškrypęs. Turbūt nenorėtumėt, kad užsivesčiau, todėl tik pasakysiu, kad apie jį rašyti buvo labai įdomu ir nelengva.

— Ar patenkintas tuo, ką parašėte?

— Taip. Tačiau dar laimingesnis, — tarė jis, kai padavėjas atnešė gėrimus, — kad nebereikia dieną ir naktį gyventi su Bodleru.

— Panašu į gyvenimą su vaiduokliu, ar ne?

— Puikus palyginimas. — Jis kilstelėjo savo kavos puoduką. — Pirmiausia leiskite padėkoti už jūsų kantrybę. Tikėjausi, kad pavyks greičiau užbaigti knygą, bet viena mintis gimdė kitą.

— Jūs įspėjote mane iš pat pradžių, kad kurį laiką negalėsite imtis mano reikalo.

— Nemaniau, kad taip ilgai užtruksiu. Bet aš galvojau ir apie jūsų atvejį. Tokį dalyką sunku pamiršti.

— Tai buvo artimesnė pažintis su Harperių nuotaka nei planavau.

— Sakėte, kad nuo tada ji... aprimo, — tarė jis.

— Nuotaka tebedainuoja berniukams ir Lili. Tačiau mes jos nuo to vakaro nematėme. Tiesą sakant, buvau taip pasinėrusi į darbus, kad nė nesidomėjau ja. Darbas, namai, artėjančios vestuvės, kūdikis namuose. Po to vakaro mums visiems reikėjo pailsėti.

— Dabar norėčiau imtis šio reikalo, rimtai imtis, jei jūs nieko prieš.

— Tikriausiai mus suvedė likimas, nes aš galvojau apie tą patį. Ko jums reikės?

— Visko, ką turite. Duomenų, užrašų, žurnalų, laiškų, šeimyninių istorijų. Turiu išnagrinėti viską. Ačiū už šeimos nuotraukų kopijas. Labai gerai turėti nuotraukų, laiškų ar dienoraščių, rašytų rankomis tų, kuriuos ketinu tyrinėti.

— Jokių problemų. Mielai duosiu tai, ką turiu.

— Aš jau kai ką nuveikiau, kartkartėmis atitrūkdamas nuo Bodlero. Tai vadinama tiesioginiu darbu. Pradėjau braižyti šeimos medį, domėtis pirmaisiais Harperių šeimos nariais. Tai tik pirmas žingsnis.

— Kartais vakarais man irgi patinka tai daryti.

— Svarsčiau, ar jūsų namuose atsirastų vietos man. Pagrindinis darbas vyks mano bute, tačiau būtų ne pro šalį turėti kampą vietoje. Namas — pagrindinis tyrimų objektas, nuo jo priklauso rezultatai.

— Jokių problemų.

— Ir dar norėčiau sąrašo tų, kurie turėjo kontaktą su Amelija.

— Gerai.

— Ir raštiško leidimo, apie kurį kalbėjomės anksčiau, suteikiančio man teisę skaityti jūsų šeimos užrašus, apžiūrėti gimimų, santuokų, mirčių liudijimus.

— Gausite.

— Ir leidimo panaudoti tyrimų duomenis knygoje.

Ji linktelėjo.

— Norėsiu pirma perskaityti.

Mičelas žaviai nusišypsojo.

— Ne.

— Kaip tai...

— Mielai duosiu jums vieną egzempliorių, kai išspausdinsiu ją, tačiau rankraščio skaityti neleisiu. — Jis paėmė iš plačios stiklinės lėkštės duonos lazdelę ir pasiūlė jai. — Ką randu, randu aš; ką rašau, rašau aš. Ir jei parašysiu knygą ir parduosiu ją, jūs būsite nieko neskolinga man už darbą.

Roza atsilošė ir įkvėpė. Po paprasta dailia išvaizda, durpių rudumo plaukais, žavia šypsena ir senamadiškomis manieromis slėpėsi protingas ir atkaklus vyras.

„Kaip gaila, — pagalvojo Roza, — kad gerbiu atkaklius, protingus vyrus“.

— O jei ne?

— Tada laikysimės tų sąlygų, kurias aptarėme pirmo susitikimo metu. Pirmos trisdešimt valandų nemokamos, toliau penkiasdešimt už valandą ir plius išlaidos. Galime sudaryti sutartį, išdėstyti viską raštu.

— Manau, būtų protinga.

Kai padavėjas atnešė užkandį, Roza atsisakė antros taurės vyno ir iškrapštė iš lėkštės alyvuogę.

— Negi jums nereikės leidimo tų žmonių, kuriuos kalbinsite, jei nuspręsite leisti knygą?

— Aš tuo pasirūpinsiu. Noriu paklausti, kodėl anksčiau šito nesiėmėte? Gyvenate tame name visą savo gyvenimą ir niekada nesidomėjote vaiduoklio tapatybe. Turiu pasakyti, kad net dabar sunku patikėti tuo, ką pasakiau, nors pats viską mačiau.

— Nežinau. Gal buvau per daug užsiėmusi ar per daug pripratusi. Tačiau manau, kad man tai buvo, tarkim, įskiepyta. Šeima niekada nekreipė į ją dėmesio. Galiu papasakoti daug įdomių detalių apie savo protėvius, keistų šeimyninių anekdotų, kai kuriuos istorijos tarpsnius, tačiau kai kas nors iš namiškių užsimindavo apie ją, niekas nieko nežinodavo ir nesistengdavo sužinoti. Įskaitant mane.

— Bet dabar susidomėjote.

— Kuo daugiau galvojau apie tai, ko nežinau, tuo labiau didėjo noras sužinoti. Paskui tai tapo būtinybe, ką pati pamačiau tą birželio vakarą.

— Jūs matydavote ją, kai buvote vaikas, — paskatino ją Mičas.

— Taip. Ji ateidavo į mano kambarį, dainuodavo lopšines. Niekada nebijojau jos. Paskui, kaip tai atsitikdavo visiems Harperių namuose augusiems vaikams, lioviausi ją mačiusi, kai man buvo dvylika.

— Bet paskui vėl pamatėte.

Pastebėjusi jo žvilgsnį, Roza pagalvojo, jog jis tikriausiai gailisi, kad neturi užrašų knygelės ar magnetofono. Jis buvo toks įdėmus, susikaupęs ir, netikėtai pagalvojo ji, seksualus.

— Taip. Nuotaka sugrįžo, kai laukiausi sūnų. Tačiau mane labiau stebino jos jutimai. Atrodė, kad ji visada būdavo šalia, nes žinodavo, kada šeimoje atsiras dar vienas vaikas. Žinoma, matydavau ją ir kitais kartais, tačiau, manau, norėsite išgirsti apie tai oficialesnėje aplinkoje.

— Nebūtinai oficialesnėje, tačiau norėčiau įrašyti pokalbius apie ją. Pradėsiu nuo esminės informacijos. Stela sakė, kad matė jos vardą — Amelija. Reikės patikrinti, ar šeimoje buvo moteris, vardu Amelija.

— Aš jau pasidomėjau tuo. — Roza kryptelėjo galvą. — Maniau, bus paprasta, todėl tikėjausi padaryti tai pati. Bet nieko tokiu vardu neradau — nei gimimo, nei mirties ar santuokos liudijimuose moterų tokiu vardu nėra.

— Aš patikrinsiu dar kartą, jei jūs nieko prieš.

— Kaip norite. Tikiuosi, esate kruopštus.

— Kai aš pradedu, Rozalinda, pasidarau it pėdsekys šuo. Pamatysite, po kurio laiko įkyrėsiu jums iki gyvo kaulo.

— Esu nuotaikos moteris, sunkaus charakterio, Mičelai. Sakyčiau, jūsų laukia tas pats.

Jis nusišypsojo jai.

— Jau buvau pamiršęs, kokia jūs graži.

— Tikrai?

Jis neišlaikęs nusijuokė. Jos tonas buvo akivaizdžiai mandagus.

— Matot, kokią įtaką man padarė Bodleras. Paprastai tokių dalykų nepamirštu. Bet jis nemokėjo gražiai kalbėti apie grožį.

— Tikrai? O kaip jis kalbėjo?

— „Sniegas vietoj kūno, ledas vietoj širdies; mįslingas sfinksas, keičiantis formas; aš niekada nesijuokiu, niekada neraudu".

— Jis tikriausiai buvo labai liūdnas žmogus.

— Sudėtingas, — tarė Mičas, — ir iš prigimties savanaudis. Bent jau jūs neturite nieko šalto.

— Matyti, kad nesikalbėjote su mano tiekėjais. — Arba, pagalvojo ji, su mano buvusiu vyru. — Aš pasirūpinsiu sutarties sudarymu ir leidimais. O dėl darbo vietos — manau, jums labiausiai tiktų biblioteka. Jei ko nors prireiks, galite rasti mane vienu iš tų telefono numerių, kuriuos daviau. Garbės žodis, šiomis dienomis mes visi turime šimtus numerių. Jei nepavyktų su manimi susisiekti, ieškokite Harperio, Deivido, Stelos arba Heilės.

— Per ateinančias keletą dienų noriu šį tą nuveikti.

— Mes būsime pasiruošę. O dabar man tikrai laikas namo. Ačiū už vyną.

— Man buvo malonu. Nusipelnėte žymiai daugiau už pagalbą perkant dovaną dukterėčiai.

— Pamatysit, jūs tapsit jos didvyriu.

Mičas padėjo ant stalo keletą banknotų, tada pašoko ir ištiesė jai ranką.

— Ar kas nors padės sutempti visą tą grobį į namus?

— Taip, Deividas man padės, nors esu sutempusi daug daugiau.

Jis paleido jos ranką, tačiau palydėjo iki mašinos.

— Greitai paskambinsiu, — tarė Mičas atidarydamas jai dureles.

— Lauksiu. Turėsite papasakoti, kokią kalėdinę dovaną nupirkote seseriai.

Jo veidas skausmingai persikreipė.

— Prakeikimas, ar buvo būtina viską sugadinti?

Roza juokdamasi įsėdo į mašiną, tada nuleido langą.

— „Dilarde" yra puikių kašmyro megztukų. Broliui, kuris nupirktų tokį Kalėdoms, būtų atleista už pamirštą gimtadienį.

— Tikrai? Tai tokia moteriška taisyklė?

— Iš vyro arba meilužio būtų geriau gauti ką nors žibančio, bet iš brolio tiks ir kašmyro megztukas. Tikrai.

— „Dilarde".

— „Dilarde", — pakartojo ji ir užvedė variklį. — Viso.

— Viso.

Nuvažiuodama ji pažvelgė į galinio vaizdo veidrodėlį. Mičas stovėjo siūbuodamasis ant kulnų, susikišęs rankas į kišenes.

Heilė teisi. Jis tikrai dailus.

GRĮŽUSI NAMO, JI IŠKĖLĖ IŠ MAŠINOS PIRMĄJĄ PARTIJĄ MAIŠŲ, įnešė į namą ir nugabeno tiesiai į savo kambarį. Po trumpų vidinių debatų ji sukrovė maišus svetainėje ir nusileido į apačią likusių.

Iš virtuvės sklido Stelos berniukų balsai; jie porino Deividui dienos įvykius. Geriau pati viską sutemps ir paslėps, kol niekas nepastebėjo, jog ji namie.

Baigusi nešti atsistojo kambario viduryje ir apsidairė.

Taip, ji tikriausiai išsikraustė iš proto. Dabar, matydama krūvą maišų, ji suprato, kodėl Mičas taip stebėjosi. Galėtų lengvai atidaryti parduotuvę ir pardavinėti tai, ko prisipirko per vieną dieną.

Kaip ji viską suvynios?

Vėliau, nutarė susiėmusi už galvos. Šiuo pagrindiniu darbu pasirūpins vėliau. O dabar paskambins savo advokatui į namus — turi teisę, nes pažįsta jį nuo mokyklos laikų — ir sudarys sutartį.

Kadangi kadaise jie kartu mokėsi, pokalbis truko dukart ilgiau nei buvo planuota. Kai baigė kalbėti, truputį aptvarkė kambarį ir nusileido į apačią. Namai jau buvo nutilę.

Roza žinojo, kad Heilė savo kambaryje su Lili. Stela tikriausiai su savo berniukais. O Deividas, pasirodo, išvažiavo į sporto klubą — tai buvo matyti iš raštelio, palikto ant spintelės virtuvėje.

Roza paknaibė jai palikto troškinio, tada išėjo pasivaikščioti po sodą. Harperio namelyje degė šviesos. Deividas tikriausiai pranešė jam, kad yra troškinio — Harperio mėgstamiausio valgio. Jei Harperis nori jo, žino, kur rasti.

Ji grįžo vidun, įsipylė taurę vyno ir nusprendė pasimėgauti karšta vonia. Užlipusi į viršų pastebėjo kažką judant svetainėje. Roza įsitempė, priėjo prie durų, tada atsipalaidavo supratusi, jog tai Stela.

— Na ir išgąsdinai mane, — tarė Roza.

Stela krūptelėjo ir atsisuko susiėmusi už širdies.

— Dieve! Ir kada mes liausimės gąsdinęsi. Maniau, rasiu tave čia. Užsukau su savaitės ataskaita ir pamačiau visa tai. — Stela mostelėjo ranka į maišus ir krepšelius, gulinčius pasieniuose. — Tu ką, išpirkai visą parduotuvę?

— Ne visai, bet gerokai nusiaubiau. Todėl neturiu nuotaikos klausytis savaitės ataskaitos. Noriu tik šio vyno ir ilgai mėgautis karšta vonia.

— Akivaizdu, kad nusipelnei. Pasikalbėsime rytoj. Beje, jei reikės pagalbos, kai vyniosi, tai...

— Sutarta.

— Duok ženklą bet kurį vakarą, kai suguls vaikai. Tiesa, Heilė sakė, kad buvai sutikusi Mičą Karnegį.

— Taip. Tenesyje tikriausiai visi neišvengiamai susitinka „Volmarte". Jis baigė savo knygą ir, regis, nekantrauja imtis mūsų projekto. Ketina pasikalbėti su tavimi, Heile ir kitais. Tu neprieštarausi?

— Ne. Aš irgi nekantrauju. Ką gi, nerk į savo vonią. Rytoj pasimatysime.

— Labanakt.

Roza nuėjo į miegamąjį ir užsidarė duris. Gretimame vonios kambaryje ji paleido vandenį, įbėrė kvapų, putų, uždegė žvakes. Šį kartą tikrai neaukos maudymosi vonioje sodininkystės literatūrai skaityti. Tiesiog pagulės ir pailsės.

Staiga jai šovė į galvą mintis užsitepti ant veido kaukę.

Švelnioje mirksinčių žvakių šviesoje ji pasinėrė į kvepiantį vandenį. Palaimingai atsiduso. Gurkštelėjo vyno, pastatė taurę ant vonios krašto ir paniro į vandenį iki smakro.

„Kodėl nedarau to dažniau?“ — nusistebėjo ji.

Iškėlė iš putų ranką, apžiūrėjo ją — ilga, siaura, kieta kaip akmuo. Apžiūrėjo nagus. Trumpi, nelakuoti. Kam vargti, jei jie visą dieną kasa žemę? Geros, stiprios, patikimos rankos. Tokios ir atrodo. Rozai nerūpėjo, kad ant jų nėra nė vieno žiedo, kuris pagyvintų jas. Tačiau iškėlusi pėdas, ji nusišypsojo. Kojų nagai. Maža kvailystė. Šią savaitę ji buvo nulakavusi kojų nagus tamsiai raudonu perlamutriniu laku. Dažniausiai jie slepiasi po kojinaitėmis batuose, tačiau Roza žino, kad turi seksualius kojų nagus. Tai buvo viena iš tų smulkmenų, kurios padėdavo jai nepamiršti, jog yra moteris.

Jos krūtys nebebuvo stačios kaip kažkada. Jai pasisekė, kad jos mažos, todėl nelabai nukarusios. Kol kas. Nors Roza nelabai išgyveno dėl savo rankų — jos galų gale tik darbo įrankis, tačiau kūno oda labai rūpinosi. Visų raukšlių nepanaikinsi, bet tas vietas, kur jų buvo galima išvengti, puoselėjo. Nenorėjo, kad plaukai pasidengtų baltu šerkšnu, todėl rūpinosi ir jais. Nors įžengė į penkiasdešimtuosius, dar nereiškia, kad negali pasistengti sulėtinti amžiaus daromos žalos.

Kažkada ji buvo gražuolė. Jauna nuotaka, skaisti, nekalta ir trykštanti laime. Dieve, kai ji žiūri į šias fotografijas, atrodo, kad žiūri į kažkokią nepažįstamąją. Kas buvo toji miela jauna mergina? „Beveik trisdešimt metų, — sumurmėjo Roza. — Jie pralėkė kaip viena diena“.

Kada paskutinį kartą vyras žiūrėjo į ją ir sakė, kad ji graži? Taip, Braisas sakė, tačiau jis daug ką melavo. Bet Mičas tai pasakė lyg niekur nieko, nuoširdžiai. Kažkaip norisi tikėti, kad jis kalbėjo tai, ką jautė. O kodėl jai rūpi? Vyrai. Roza papurtė galvą ir gurkštelėjo vyno. Kodėl ji galvoja apie vyrus? Nes vos tramdydama juoką suprato — ji neturi kam

parodyti seksualių kojų nagų. Niekas neliečia jos taip, kaip ji norėtų, niekas nesukelia jaudulio. Neapkabina naktį.

Rozai nereikėjo viso šito, ji buvo patenkinta. Tačiau kartkartėmis pasigesdavo žmogaus šalia. Ir dabar tikriausiai jai trūksta to, prisipažino ji sau, nes valandą praleido su patraukliu vyriškiu.

Kai vanduo atvėso, Roza išlipo iš vonios. Niūniuodama nusišluostė, išsitepė kremu kūną, pamaitino veidą drėkinamuoju kremu. Tada įsisupo į chalatą ir pasuko į miegamąjį. Pajuto vėsumą dar nepamačiusi figūros, stovinčios priešais terasos duris.

Šį kartą čia buvo ne Stela. Čia stovėjo Harperių nuotaka su savo paprasta pilka suknute ir sugarbanotais plaukais. Roza sunkiai nurijo seiles, tada nerūpestingai prašneko:

— Jau seniai besilankei pas mane. Žinau, aš nesilaukiu, todėl tikriausiai ne dėl to, Amelija? Ar toks tavo vardas?

Atsakymo nebuvo, ji ir nesitikėjo. Tačiau nuotaka šyptelėjo trumpai, vos įžiūrima šypsena, ir išnyko.

— Ką gi. — Roza šildydamasi pasitrynė rankas. — Spėju, tau patinka, jog mes vėl imamės tavo reikalo.

Ji sugrįžo į svetainę ir išsitraukė iš stalčiaus kalendorių, kuriame buvo pradėjusi žymėtis nuotakos apsilankymus. Pažymėjo ir šį. „Daktarui Karnegiui labai patiks, kad užsirašau“, — pagalvojo Roza.

TREČIAS SKYRIUS

NEKOKS IŠ JO SODININKAS. ŽINOMA, JUK DIDESNĘ GYVENIMO DALĮ pragyveno bute. Tačiau jam patiko augalai ir gėlės, ir jis žavėjosi žmonėmis, kurie išmanė, ką su augalais daryti.

Rozalinda Harper buvo viena iš jų.

Praeitą birželį jis matė dalį Rozos sodų. Tačiau nepaprastas jų grožis nublanko prieš susidūrimą su Harperių nuotaka. Visada tikėjo žmogaus dvasia. Kitaip jo nebūtų traukusi istorija, genealogija, šeimų kilmė, šakos. Jis tikėjo, kad sielos gali daryti įtaką kartoms ištisą amžių. Tačiau niekada nemanė, kad dvasia gali tapti apčiuopiama, įgauti fizinę formą. Dabar jis protingesnis.

Tokiam žmogui kaip Mičas, turinčiam polinkį viską racionaliai paaiškinti, buvo sunku pripažinti nerealius reiškinius, tokius kaip vaiduokliai. Bet jis viską matė savo akimis, jautė ir tai patyrė, todėl nėra prasmės neigti faktą.

Jis įklimpo. Gali tai pripažinti. Knyga pagaliau baigta. Dabar jis gali skirti savo energiją, laiką, gabumus, kad nustatytų dvasios, kuri daugiau nei šimtmetis vaikšto po Harperių namus, tapatybę.

Reikia pašalinti dar keletą formalumų, ir galės nerti.

Mičelas įsuko į medelyno automobilių aikštelę. „Įdomu, — pagalvojo jis, — ar vieta, kuri klesti pavasarį ir vasarą, atrodo taip patraukliai ir gruodžio mėnesį“.

Danguje kabėjo sunkūs debesys, žadantys šaltą bjaurų lietų. Tačiau sode ruseno gyvybė. Jis neturėjo nė menkiausio supratimo, kokie

tai augalai, tačiau jie atrodė gražiai. Rudai raudoni krūmai, vešlūs visžaliai augalai su prisirpusiomis uogomis, sidabro žalumos lapuočiai, margaspalvės našlaitės. Bent jau našlaites jis pažįsta. Netoliese gulėjo medžiagų krūvos — tikriausiai skirtos sodininkystei arba apželdinti. Šone driekėsi ilgi stalai, ant kurių augo miniatiūrinių medelių ir krūmokšnių miškas.

Ilgas žemas pastatas baigėsi veranda. Jis pastebėjo puansetijas ir mažą dailią Kalėdų eglutę, papuoštą lemputėmis.

Aikštelėje buvo ir daugiau automobilių. Jam stebint du vyrai įkėlė į sunkvežimį eglę, apsuktą didžiuliu drobiniu maišu. O moteris išstūmė iš parduotuvės raudoną vežimėlį, prikrautą puansetijų ir maišų su pirkiniais.

Jis užlipo ant paaukštintos aikštelės, perėjo per verandą ir įėjo į vidų.

Daug prekių, pastebėjo jis. Daugiau, nei tikėjosi. Vazonai, dekoratyviniai sodo stulpeliai, jau papuošti medeliai, knygos, sėklos, įrankiai. Kai kas buvo sudėta į dovanų krepšius. Protingas sumanymas.

Pamiršęs ketinimą kuo greičiau surasti Rozą, jis ėmė klaidžioti po parduotuvę. Kai viena iš pradavėjų pasiteiravo, ar jam nereikia pagalbos, Mičas tik nusišypsojo, papurtė galvą ir tęsė žvalgybą. Daug pastangų įdėta, mąstė jis, žvelgdamas į lentynas su priedais dirvožemiui, granuliuotas trąšas, pesticidus. Daug laiko, darbo, žinių ir, galvojo jis, drąsos.

Tai ne šiaip pietietės aristokratės hobis ar smulki įmonė. Tai — rimtas verslas, atskleidžiantis dar vieną moters pasaulį, kurio jis nespėjo pažinti. Graži ir paslaptinga Rozalinda Harper. Kuris vyras nenorėtų sužinoti, kokia ji iš tiesų?

Reikėtų padėkoti seseriai ir dukterėčiai, kad per jas turėjo skubėti į parduotuvę. Susitikimas su Roza, stumiančia pirkinių vežimėlį, valanda, praleista su ja kavinėje, buvo įdomiausias jo laikas, kokio jau seniai neturėjo. Nereikia stebėtis, kad jis tikisi daugiau ir kad atvažiavo į Rozos medelyną tam, kad pažintų ją geriau.

Mičas įėjo pro plačias stiklo duris ir pamatė egzotišką naminių augalų jūrą. Čia buvo ir fontanų, ir krepšelių su įvairiausiais paparčiais, pakabintų ant kablių arba padėtų ant pakylų.

Už kitų durų buvo šiltnamis, kuriame rikiavosi tuzinas ilgų stalų. Dauguma jų buvo tušti, tačiau ant kitų buvo augalų. Jis atpažino tik našlaites. Nors, pastebėjo jis, ant jų yra etiketės ir informacija apie atsparumą šalčiui.

Mičas ėmė svarstyti, tęsti ekskursiją ar grįžti ieškoti Rozos, kai iš lauko įėjo Harperis.

— Labas. Reikia pagalbos? — Priėjus arčiau, jo veide atsirado nuostaba. — O, sveiki, daktare Karnegi.

— Mičas. Malonu vėl tave matyti, Harperi, — atsiliepė jis paspausdamas ranką.

— Ir jus. Nieko sau žaidimas buvo praeitą savaitę su Litl Roko komanda.

— Tikrai. Buvai ten?

— Į pirmąjį kėlinį pavėlavau, tačiau antrasis buvo kaip reikiant. Džošas buvo nepakartojamas.

Mičą užliejo pasididžiavimas sūnumi.

— Taip, geros buvo rungtynės. Šią savaitę jis Misūryje. Reikės pažiūrėti per ESPN kanalą.

— Ir man. Kai pamatysite sūnų, pasakykite jam, kad sakiau, jog tie trys tritaškiai per paskutiniąsias penkias minutes buvo stulbinantys.

— Būtinai.

— Ko nors ieškote?

— Taip. Tavo motinos, tiesą sakant. — Turi jos akis, pagalvojo Mičas, burną, plaukų spalvą. — Tik pirma norėjau truputį pasivaikščioti. — Dairydamasis aplinkui, Mičas susikišo rankas į kišenes. — Įspūdinga vieta.

— Užtat darbų netrūksta. Ką tik mačiau ją augalų skiepijimo skyriuje. Nuvesiu jus.

— Būsiu dėkingas. Niekada nebūčiau pagalvojęs, kad toks verslas virtų vėlyvu metų laiku.

— Darbas čia niekada nesustoja. — Harperis irgi apsidairė. — Artinasi šventės, be to, ruošiame sodinukus kovo mėnesiui.

Kai jie išėjo į lauką, Mičas stabtelėjo. Prieš akis tiesėsi žemi ilgi šiltnamiai, kuriuos skyrė platus takas, nustatytas daugybe stalų po dengtu paviršiumi. Jis pastebėjo vietą, kur, matyt, buvo iškasta pušis — o gal eglė. Iš kur jam žinoti?

Mičas pamatė nedidelį tvenkinį, mažą upeliuką, miškelį, slepiantį medelyną nuo pagrindinio namo ir pagrindinį namą — nuo medelyno.

— Turiu pasakyti, čia tai bent. Nesitikėjau tokių plotų.

— Mama niekad nesustoja. Kai pradėjome verslą, apimtys buvo nedidelės. Vėliau pastatėme dar porą šiltnamių, o prieš porą metų atidarėme ir parduotuvę.

Tai daugiau nei verslas, suprato Mičas. Tai — gyvenimas.

— Tikriausiai šis verslas reikalauja daug darbo.

— Taip. Privalai mylėti tai, ką darai.

— O tu myli?

— O taip. Štai ten mano pilis. — Harperis parodė ranka. — Augalų skiepijimo skyrius. Aš daugiausiai rūpinuosi augalų skiepijimu ir dauginimu. Tačiau kartais esu priverstas įsitraukti ir į kitus darbus, kaip, pavyzdžiui, prekyba Kalėdų eglutėmis. Tiesą sakant, kaip tik ėjau medelių, kai sutikau jus.

Pradėjo lyti, ir Harperis mostelėjo į vieną iš šiltnamių.

— Tai augalų dauginimo skyrius. Kadangi turime Stelą, mama daugiausia laiko praleidžia ten.

— Tokiu atveju rasiu ją pats. O tu bėk, nes tikriausiai prakalbėjome visą pertrauką.

— Taip, geriau jau eisiu. — Harperis užsitraukė kepuraitę ant akių. — Nunešiu tuos medžius, kol lietus neišvaikė pirkėjų. Tiesiog eikit tiesiai į šiltnamį. Iki pasimatymo.

Harperis nubėgo lauko link, bet nespėjus jam pribėgti medelių iš priešingos pusės atbėgo Heilė.

— Palauk! Harperi, palauk minutėlę.

Jis stabtelėjo ir pasikėlė kepuraitės snapelį, kad geriau matytų ją. Heilė vilkėjo trumpu raudonu švarkeliu, džinsais, o ant galvos — firminė kepuraitė, kurias Stela buvo užsakiusi visiems darbuotojams.

— Jėzau, Heile, eik vidun. Lietus prapliups bet kurią akimirką.

— Ar ten buvo daktaras Karnegis?

— Taip. Jis ieško viršininkės.

— Tu nuvedei jį į augalų dauginimo skyrių? — Ji pakėlė balsą perrėkdama lietaus šniokštimą. — Tu ką, kvailas?

— Kas yra? Jis ieško mamos, o ji šiuo metu yra augalų dauginimo skyriuje. Palikau ją ten prieš penkias minutes.

— Taip paprasčiausiai nuvedei, pasakei, kad eitų vidun? — Heilė beviltiškai pamojavo rankomis. — Nė *neįspėjęs* jos?

— Neįspėjęs?

— Kad jis čia, dėl Dievo. Dabar jis įeis, o tavo mama visa murzina ir suprakaitavusi, nepasidažiusi, bjauriais drabužiais. Negi negalėjai užlaikyti jį nors penkioms prakeiktoms minutėms ir įspėti mamą?

— Kodėl? Ji atrodo taip, kaip visada. Koks, velniai rautų, skirtumas?

— Jei nežinai, esi kvailys. O dabar jau per vėlu. Vieną dieną, Harperi Ešbi, priversiu tave pasinaudoti ta smegenų dalele, kuri dar liko vyrams.

— Ką čia šneki, — burbtelėjo jis, kai Heilė kumštelėjo jam į ranką ir nudūmė atgal į vidų.

MIČAS NĖRĖ Į PASTATĄ SLĖPDAMASIS NUO LIETAUS. JEI JIS MANĖ, kad kambarinių gėlių skyrius buvo egzotiškas, tai klydo; palyginti tai buvo niekis, ką išvydo dabar. Patalpa tiesiog vibravo nuo gyvybės, kurią skleidė įvairiausių dydžių augalai. Šilta drėgmė priminė tropikus, už lango lyjantis lietus dar labiau sustiprino įspūdį, ir jis pasijuto it būtų įžengęs į pasakišką olą.

Ore tvyrojo aitrus augalų ir dirvožemio kvapas. Muzika maišėsi su kvapais. Ne klasikinė, pastebėjo jis, bet ir ne Naujojo amžiaus. Kažkokia keistai pažįstama ir jaudinanti.

Mičas pamatė stalus, įrankius, kibirus, maišus. Žemuose juoduose induose augo švelnūs daigai. Pagaliau jis pastebėjo ir Rozą. Ji buvo tolimame kampe ir stovėjo nugara į jį.

Jos nuostabus kaklas. Tai buvo keista mintis, prisipažino jis, ir tikriausiai kvaila. Tačiau tai faktas. Rozos tiesūs plaukai buvo trumpai kirpti, ir toji šukuosena puikiai išryškino jos ilgą gražų kaklą.

Roza buvo liekna ir graži: rankos, kojos, kūnas. Šią akimirką tą intriguojantį kūną slėpė laisvos kelnės ir beformiai marškinėliai. Tačiau Mičas labai gerai prisiminė jos grakščią figūrą, prisiminė ir akis, dar nespėjus jai atsigręžti, pailgais vokais ir subtilaus atspalvio, primenančio tamsų gintarą.

— Atleiskite. Trukdau jums.

— Nieko tokio. Nesitikėjau jūsų čia pamatyti.

— Sutartis paruošta, tad pamaniau, atvažiuosiu, parodysiu jums, kad ji pasirašyta, antspauduota ir pakeliui pas jūsų advokatą. Be to, norėjau apžiūrėti jūsų valdas. Aš priblokštas. Nors ir nieko neišmanau apie sodininkystę, esu didžiai apstulbęs.

— Dėkoju.

Mičas dirstelėjo į jos darbo stalą. Ant jo stovėjo vazonėliai, kai kurie dar tušti, kiti pripildyti žemių ir mažų žalių lapelių.

— Ką čia darote?

— Auginu daigus. Tai celiozija.

— Niekad negirdėjau apie tokį augalą.

— Esu tikra, kad matėte. — Roza nerūpestingai persibraukė ranka per skruostą palikdama ant jo juodą žymę. — Kai jos žydi, atrodo it mažos ryškios plunksnelės. Raudonos populiariausios.

— Taip. O auginate jas vazonuose, nes?

— Nes jos nemėgsta, kai liečiamos jų šaknys. Sodinu anksti, tuomet žydi visą pavasarį ir turi iškęsti tik vieną persodinimą. Bet nemanau, kad tai jus domintų.

— Nesitikėjau, bet sudomino. Tačiau man tai visiškai naujas pasaulis. O kas čia?

Roza kilstelėjo antakius.

— Na, gerai. Tai *matthiola*, dar vadinama leukonija. Ji labai kvapni.

— O anie su gelsvai žaliais lapais?

— Tai išvestinė rūšis. Jie žydės visą pavasarį. Pirkėjai linkę įsigyti žydinčius augalus, todėl planuoju pražydinti daugybę, kad turėtų iš ko rinktis. Šiame skyriuje vienmečiai augalai, o ten auginu daugiamečius.

— Tai talentas ar ilgametis darbas? Kaip sužinote, ką daryti, kaip atpažinti?! Beje, kaip iš mažų daigelių atskiriate celiozijas nuo... leukonijų?

— Talentas, ilgametis darbas plius meilė ir didžiulė patirtis. Sodininkė esu nuo vaikystės. Pamenu, mano močiutė — iš Harperių pusės — imdavo mano rankas ir rodydavo, kaip reikia suspausti žemę aplink augalą. Kai pažiūriu į sodus aplink Harperių namą, visada prisimenu ją.

— Elizabeta Makinon Harper, Redžinaldo Harperio jaunesniojo žmona.

— Turite gerą atmintį.

— Peržiūrinėjau kai kuriuos sąrašus. Kokia ji buvo?

Rozos veidas sušvelnėjo.

— Švelni, kantri, nebent įsiutintum. Tuomet tapdavo grėsminga. Visi ją vadino Lizi arba Lizibete. Ji visuomet dėvėdavo vyriškas kelnes, senus mėlynus marškinius ir keistą šiaudinę skrybėlę. Pietietės, sulaukusios tam tikro amžiaus, visada nešioja keistas šiaudines skrybėles sode. Taip priimta. Ji kvepėdavo eukaliptu ir savos gamybos tepalu vabzdžiams atbaidyti. Aš iki šiol naudojuosi jos receptu.

Roza pastvėrė kitą vazoną.

— Vis dar ilgiuosi jos, o jos nėra jau beveik trisdešimt metų. Užmigo savo supamajame krėsle vieną karštą liepos dieną. Skabė nuvytusius žiedus ir prisėdo pailsėti. Taip ir nepabudo. Manau, tai labai geras būdas numirti.

— Kiek jai buvo metų?

— Ji vis tvirtindavo, kad septyniasdešimt šešeri, bet, tiesą sakant, jai buvo aštuoniasdešimt ketveri. Mano tėtis buvo vėlyvas vaikas, kaip ir aš jam. Sulaužiau šią Harperių tradiciją — anksti pagimdžiau savo vaikus.

— Ar ji kada nors pasakojo jums apie Harperių nuotaką?

— Taip. — Roza nesiliovė darbuotis kalbėdama. — Žinoma, ji buvo Makinon, tad šiuose namuose neaugo. Tačiau močiutė tvirtino mačiusi nuotaką, kai atėjo čia gyventi — po mano proprosenelio mirties. Mano senelis užaugo Harperių namuose, ir, jei mes teisingai nustatėme Amelijos amžių, jis turėjo būti dar kūdikis, kai ji mirė. Senelis mirė, kai man buvo aštuoneri, ir aš neprisimenu, kad jis būtų užsiminęs apie ją.

— O jūsų tėvai, kiti giminaičiai?

— Ar tai oficiali apklausa, daktare?

— Atsiprašau.

— Ne, nieko tokio. — Roza pažymėjo naujai pasodintą vazoną ir paėmė kitą. — Mano tėtis beveik neužsimindavo apie ją. Gal tai bendras Harperių vyrų bruožas, o gal vyrų apskritai. Mano motina buvo dramatiškos sielos moteris, kuriai patiko nedideli sąmyšiai gyvenime. Ji pasakojo ne kartą mačiusi nuotaką, ir tie susitikimai buvę labai įspūdingi. Bet mama visada viską perdėdavo.

— Ar ji — o gal jūsų močiutė — rašė kokį žurnalą, dienoraštį?

— Taip, abi. Dar viena graži sena tradicija, kurios nesilaikau. Kai mano tėvas susituokė ir parvedė į namus nuotaką, močiutė persikėlė į svečių namelį. Kai močiutė mirė, jis išmetė jos daiktus. Prisimenu, kaip klausiau apie močiutės dienoraštį, bet tėtis pasakė, kad jis dingęs. Nežinau, kas jam atsitiko. O mamos dienoraštį turiu. Galėsiu duoti jį jums, nors abejoju, ar rasite ką nors svarbaus.

— Vis dėlto norėčiau jį pamatyti. O tetų, dėdžių, pusbrolių, pusseserių turite?

— O, visą pulką. Mano mamos sesuo prieš keletą metų ištekėjo už kažkokio britų lordo ar grafo. Tetai ši santuoka buvo trečioji. Ji gyvena Sasekse, mes retai matomės. Turi tris vaikus iš pirmų dviejų santuokų; jie irgi turi vaikų. Mano tėvas buvo vienintelis vaikas. Tačiau jo tėvas turėjo keturias vyresnes seseris — Redžinaldo dukras.

— Taip, turiu jų vardus sąraše.

— Aš jų visai nepamenu. Jos visos turėjo vaikų. Taip, tai būtų mano pusbrolis Frenkas ir pusseserė Estera — jų jau nebėra — ir, žinoma, jų vaikai. A, dar Liucerna, Bobis ir Miranda. Bobis žuvo per Antrąjį pasaulinį karą. Liucernos su Miranda irgi nebėra. Bet jie visi turėjo vaikų, kai kurie jų jau turi savų. Dar yra Ovenas, Jancis... Marilu. Marilu tebegyvena Biloksyje, kenčia nuo senatvinės silpnaprotystės. Ja rūpinasi jos vaikai, daro, ką gali. Jancis — apie jį nieko nežinau. Prieš keletą metų jis pabėgo su keliaujančiu atrakcionų parku, ir nuo tada niekas nieko apie jį negirdėjo. Ovenas — uolus pastorius, paskutinį kartą gavau žinią iš Meikono, Džordžijos valstijos. Galiu galvą guldyti, jis tikrai nekalbės apie vaiduoklius ir dvasias.

— Niekad negali žinoti.

Roza paniekinamai prunkštelėjo.

— Ir dar turiu garbaus amžiaus pusseserę Klarisą, kuri taip ir neištekėjo. Ji per daug giži. Gyvena senelių namuose, kitoje miesto pusėje. Nesikalba su manim.

— Nes?

— Tai lyg apklausa.

— Dalis darbo proceso.

— Net nežinau, kodėl ji liovėsi kalbėtis su manim. Pamenu, ji buvo nepatenkinta, kad mano seneliai viską paliko man ir mano tėčiui.

Galų gale jie buvo *mano* seneliai. Mano tėvo tėvai, o ji tebuvo dukterėčia. Kai mano vaikai buvo maži, ji kartais atvažiuodavo aplankyti jų. Tikriausiai tada ir nutraukė santykius su manimi, arba, tiksliau pasakius, mes nutraukėme santykius. Jai nepatiko, kaip auklėju berniukus, o man nepatiko jos kritika.

— Ar pamenate, kol dar nesivaidijote, kad ji būtų kalbėjusi apie nuotaką?

— Ne, nepamenu. Pusseserė Risi dažniausiai skųsdavosi arba piktindavosi. Ir, velniai rautų, ji gvelbė smulkius daiktus iš mano namų. Negaliu pasakyti, kad apgailestauju, jog nebesikalbame.

— O su manimi ji kalbėsis?

Roza atsisuko ir mąsliai pažiūrėjo į jį.

— Gali būti, ypač jei ji manys, kad man tai nepatiktų. Jei nuspręsite važiuoti aplankyti tą seną šikšnosparnį, būtinai nuvežkite gėlių ir šokolado. O jei nupirksite „Godivos" šokolado, padarysite jai neišdildomą įspūdį. Tada parodykite savo žavesį. Būtinai vadinkite ją panele Harper, kol ji nepasakys kitaip. Ji naudojasi šeimos vardu ir laikosi atitinkamų manierų. Ji paklaus apie jūsų šeimą. Jei kartais turite giminaičių, kurie kovojo kare tarp valstijų, būtinai paminėkite. O jei yra jankių, nekalbėkite apie juos.

Mičas neišlaikęs nusijuokė.

— Pažįstu šį tipą. Turiu tetą, kuri elgiasi lygiai taip pat.

Roza atidarė po stalu stovintį šaldytuvą ir ištraukė du butelius atvėsinto vandens.

— Atrodote sukaitęs. Aš taip įpratusi prie šilumos, kad nė nepastebiu.

— Tikriausiai ši drėgmė ir padeda išlaikyti tokią skaisčią it angliška rožė odą. — Jis išsiblaškiusiu gestu palietė jai skruostą. Kai Roza iš nuostabos kilstelėjo antakius, jis atsitraukė.

— Atsiprašau. Tiesiog ant skruosto buvo purvo...

— Ir prie jo aš įpratusi.

— Taigi... — Mičas nežinojo, kur dėti rankas. — Sprendžiant iš to, ką mačiau aną dieną, esate pasiruošusi Kalėdoms.

— Beveik. O jūs?

— Nė nepradėjau, nors esu skolingas jums — už dovaną seseriai.

— Vadinasi, nupirkote tą kašmyro megztuką.

— Pardavėja pavadino megzta palaidinuke ir sakė, kad moteriai jų niekada nebus per daug.

— Visiškai teisingai.

— Gerai. Ką gi, per ateinančias keletą dienų turėsiu gerokai pasidarbuoti. Reikės ištraukti eglę, išpainioti lemputes.

— Ištraukti? — Rozos veide pasirodė gailestis, sumišęs su panieka. — Darau prielaidą, kad turite dirbtinę eglę.

Mičas susikišo rankas į kišenes ir plačiai nusišypsojo.

— Taip paprasčiau, nes gyvenu bute.

— Ir tikriausiai geriau, sprendžiant iš to, kaip atrodė jūsų difenbachija.

— Kas tokia?

— Augalas, kurį palengva žudėte. Tas, kurį parsivežiau namo po pirmojo apsilankymo jūsų namuose.

— O. O taip. — Tada, kai ji vilkėjo labai moterišku kostiumėliu ir avėjo tokiais aukštakulniais, kad jos kojos atrodė dešimties pėdų ilgio. — Kaip jis gyvuoja?

— Puikiai, bet nemanau, kad aš jį jums grąžinsiu.

— Gal galėčiau nors kartais jį aplankyti?

— Dėl to galime susitarti. Kitą šeštadienį mūsų namuose Kalėdų vakarėlis. Devintą valandą. Maloniai kviečiame. Žinoma, kartu su viešnia.

— Norėčiau. Ar neprieštarausite, jei nueisiu į namą ir apsižvalgysiu bibliotekoje? Turiu nuo kažko pradėti.

— Gerai, prašom. Tik paskambinsiu Deividui ir pranešiu, kad ateinate.

— Puiku. Tuomet eisiu, nesimaišysiu jums po kojomis. Ačiū, kad skyrėte man laiko.

— Aš jo daug turiu.

„Ar tai įmanoma?“ — pagalvojo jis.

— Paskambinsiu jums vėliau. Įspūdingos valdos, Rozalinda.

— O taip.

Jam išėjus, Roza padėjo į šoną įrankius ir godžiai truktelėjo vandens iš butelio. Ji nebuvo kvaila jauna mergiotė, kuri kaistų ir svaigtų nuo vyro rankos prisilietimo. Tačiau jo prisilietimas buvo keistai

mielas. Tas atsargus brūkštelėjimas per skruostą ir žvilgsnis jo akyse, kai lietė ją.

Roza nusijuokė pagalvojusi apie angliška rožę. Kažkada, seniai, ji galėjo atrodyti trapi ir rasota. Ji nusisuko ir įsistebeilijo į sveikus, tvirtus augalų kotus. Dabar panašesnė į juos. Tvirta, stipri, ir tai ją tenkina.

NEKREIPDAMAS DĖMESIO Į LIETŲ, MIČAS NESKUBĖDAMAS APĖJO pastatus. Jo pagarba Rozai dar labiau išaugo. Ji pastatė visa tai beveik viena. Žinoma, Harperių pinigai davė jai gerą pradžią, tačiau kad sukurtum visa tai, reikia daugiau nei pinigų. Reikia drąsos, vizijos ir sunkaus darbo.

Negi jis iš tikrųjų išlemeno tą standartinį komplimentą apie jos odą? „Angliška rožė“, — galvojo jis purtydamas galvą. Lyg Roza nebūtų to girdėjusi. Ji visiškai neprimena gležnos angliškos rožės. Labiau juodąją rožę, nusprendė jis, ilgu kotu, egzotišką. Truputį pasipūtusią ir labai seksualią.

Kalbėdamasis su ja šiltnamyje jis daug ką sužinojo apie Rozą ir jos gyvenimą. Ji neteko žmogaus, kurį labai mylėjo — močiutės — būdama pažeidžiamo amžiaus. Jos santykiai su tėvais nebuvo labai artimi. Tėvai mirę, giminaičiai išsibarstę kas kur, ir neatrodo, kad ji palaikytų su jais artimus ryšius. Roza neturi nieko, išskyrus sūnus.

Mirus vyrui teko pasikliauti tik savimi. Viena užaugino tris berniukus. Bet jis nepastebėjo, kad Roza gailėtųsi savęs; matyti, kad ji labai stipri.

Savarankiška, atvira, tvirta. Tačiau turi humoro jausmą ir gerą širdį. Padėjo jam, kai jis blaškėsi ieškodamas žaislo mažai mergytei, ir juokėsi iš jo dilemos.

Dabar jam norėjosi apie Rozą sužinoti daugiau. Pavyzdžiui, kodėl ji išsiskyrė su antruoju vyru? Ne jo reikalas, aišku, bet jis gali pateisinti savo smalsumą. Kuo daugiau žino, tuo geriau. Žmonės mėgsta kalbėti, todėl sužinoti turėtų būti nesunku. Tik reikia mokėti klausinėti.

Pagautas impulso Mičas pasuko atgal į medelyno centrą. Jame keletas pirkėjų apžiūrinėjo puansetijas ir į kaktusus panašius augalus, pasipuošusius rožiniais žiedais. Mičas nespėjo persibraukti per drėgnus plaukus, kai šalia jo išdygo Heilė.

— Daktare Karnegi! Koks malonus netikėtumas.

— Mičas. Kaip gyvuojate, Heile? Kaip jūsų kūdikis?

— Geriau negali būti. Tik pažiūrėkite į save, jūs kiaurai permirkęs! Gal atnešti rankšluostį?

— Ne, viskas gerai. Negalėjau atsispirti, turėjau viską apžiūrėti.

— Štai kaip. — Heilės šypsena buvo plati ir nekalta. — Ieškojote Rozos?

— Radau. Dabar ketinu eiti į namus, apžiūrėti savo darbo vietą. Bet pamaniau, gal reikėtų išsirinkti vieną iš tų medelių ant stalo. Iš tų, kurie jau papuošti.

— Gražūs, ar ne? Puikiai tinka nedideliam kambariui ar kabinetui.

— Daug gražesni nei toji dirbtinė, kurią bandau sustatyti kiekvienais metais.

— Ir jie kvepia Kalėdomis. — Heilė nusivedė jį prie jų. — Kuris jums patinka?

— A... šis bus gerai.

— Man be galo patinka tie raudoni kaspinėliai ir mažyčiai Kalėdų senukai. Atnešiu dėžę.

— Ačiū. O čia kas tokie?

— Tai kalėdiniai kaktusai. Nuostabūs, taip? Harperis skiepija juos. Vieną dieną parodys ir man, kaip reikia tai daryti. Manau, jums reikėtų įsigyti vieną. Jie tokie šventiški. Ir žydi nuo Kalėdų iki Velykų.

— Kad aš nelabai moku prižiūrėti augalus.

— A, jam nereikia didelės priežiūros. — Heilė įsmeigė į jį dideles kūdikiško žydrumo akis. — Jūs gyvenate bute, ar ne? Jei pirktumėte kalėdinį kaktusą, eglutę ir porą puansetijų, tai jūsų butas būtų papuoštas per visas šventes. Juk galite sulaukti netikėtų svečių, ar ne?

— Nežinau, ar Džošas kreiptų dėmesį į kaktusą.

Ji nusišypsojo.

— Gal ir ne, bet tikriausiai per šventes užsuks kokia dama, taip?

— Tai kad aš buvau per daug užsiėmęs su knyga.

— Toks gražus vienišas vyras tikriausiai neatsigina damų.

— Paskutiniu metu neturiu jokių. Chm...

— Jums reikėtų ir vainiko ant durų.

— Vainiko. — Mičą ėmė smaugti neviltis.

— Leiskite jums parodyti, ką turime. Kai kuriuos vainikus pa-

dariau pati. Matote štai šį? Jaučiate pušies kvapą? Kokios Kalėdos be vainiko ant durų?

Mičas suprato, jog kelio atgal nėra.

— Jūs puikiai išmanote savo darbą, ar ne?

— Tai jau taip, — nusijuokė Heilė išrinkdama jam vainiką. — Šis tiks prie eglutės.

Heilė įkalbėjo jį nusipirkti vainiką, tris puansetijas ir kaktusą. Mičas atrodė truputį sutrikęs ir apsvaigęs, kai ji viską suvyniojo. Kai jis išėjo, Heilė žinojo tai, ką norėjo žinoti.

Ji puolė į Stelos kabinetą.

— Mičas Karnegis su niekuo nesimato.

— Jis ką, apako?

— Baik, Stela, žinai, ką noriu pasakyti. Jis neturi širdies damos. — Heilė nusitraukė kepuraitę ir persibraukė per ąžuolo rudumo plaukus, kurie jau buvo pakankamai ilgi, kad galėtų nešioti surištus į uodegą.

— O prieš ateidamas į parduotuvę eglutės, jis pusę valandos kalbėjosi su Roza. Harperis nusiuntė jį tiesiai pas ją, nė neįspėjęs mamos. Mičas užklupo ją dirbančią. Roza neturėjo laiko nė pasidažyti lūpas.

— Tiesiog ėmė ir nusiuntė? Jis ką, kvailas?

— Būtent taip ir pasakiau Harperiui. Paskui Mičas atėjo visas peršlapęs, nes vaikščiojo ir apžiūrinėjo teritoriją. Dabar jis eina į namą.

— Heile. — Stela atsigręžė nuo kompiuterio. — Ką rezgi?

— Tik stebiu, daugiau nieko. Jis su niekuo nesusitikinėja, Roza irgi. — Heilė kilstelėjo rankas, ištiesė smilius, tada suvedė juos į vieną tašką ore. — Dabar jiems teks dažniau matytis. Be to, jis tikras gražuolis, toks mielas. Įkalbėjau jį nusipirkti vainiką, tris puansetijas, kalėdinį kaktusą ir eglutę.

— Eik, Heile.

— Supranti, gražiausia buvo tai, kad jis nemokėjo pasakyti ne. Jei Roza nekreips į jį dėmesio, tada aš šį vyrą griebsiu. Gerai jau, ne, — nusijuokė ji pamačiusi apstulbusį Stelos veidą. — Jis galėtų būti mano tėčiu, taip toliau ir panašiai, bet Rozai tinka puikiai. Sakau tau, aš tai išmanau. Argi klydau dėl tavęs ir Logano?

Stela atsiduso žiūrėdama į žiedą su akvamarinu, kurį Loganas padovanojo jai sužadėtuvių proga.

— Negaliu ginčytis. Ir nors turiu pareikšti, kad mes tik stebėsime, negaliu paneigti, kad stebėti gali būti smagu.

KETVIRTAS SKYRIUS

PAPRASTAI DIRBDAMAS NAMUOSE MIČAS PRISIMINDAVO susitvarkyti tik tuomet, kai nebelikdavo vietos kur atsisėsti arba švarių puodelių. Baigęs projektą apsišvarindavo kruopščiau, bent jau išnešdavo susikaupusias šiukšles.

Jis nuolat samdydavo valytojas. Tačiau jos niekada neišbūdavo ilgą laiką, ir dėl to kaltas — Mičas turėjo tai pripažinti — buvo jis. Mičas vis pamiršdavo, kurią dieną jos turi ateiti, ir būtent tą dieną tvarkydavo reikalus arba susitikdavo su sūnumi. Froidas tikriausiai būtų radęs tam paaiškinimą, bet Mičas nenorėjo gilintis. O kai prisimindavo ir likdavo namuose, valytojos, pamačiusios jų laukiančią netvarką, išversdavo akis ir daugiau nebepasirodydavo.

Tačiau žmogus turėtų pasistengti bent jau per šventes. Taigi Mičas visą dieną paskyrė gramdymui, šlavimui ir šiukšlių išnešimui. Mintyse galvojo, kad jei tai būtų jo darbas, jis irgi pabėgtų. Bet vis dėlto buvo smagu matyti šiokią tokią tvarką savo bute, tuščius stalus ir kėdžių pagalvėles. Nors jis nesitikėjo, kad augalai, kuriuos įsiūlė Heilė, ilgai gyvuos, jie suteikė kambariui šventiškumo. O toji eglutė, na, tai tiesiog genialu. Dabar, užuot vilkęs iš sandėlio dėžę, kovojęs su dalimis, keikęs susipainiojusias lemputes tik tam, kad sužinotų, jog pusė jų nešviečia, jis paprasčiausiai pastatė eglutę ant palangės svetainėje ir įkišo laidą į lizdą. Pakabino vainiką ant laukujų durų, pastatė žydintį kaktusą ant kavos staliuko, o puansetijas išdėliojo virš tualeto bakelio. Puiku!

Vos jis spėjo nusiprausti ir užsitempti džinsus, į duris pasibeldė

vakarienės kompanionas. Basas, drėgnais plaukais, Mičas nuskubėjo atidaryti duris. Plačiai nusišypsojo vieninteliam žmogui, kurį mylėjo be išlygų.

— Pamiršai savo raktą?

— Norėjau įsitikinti, kad pataikiau ten, kur reikia. — Džošua Karnegis pabaksnojo į žalumynus ant durų. — Ant tavo durų vainikas.

— Juk Kalėdos.

— Kažką girdėjau apie tai. — Jis įėjo, ir jo akys, žalios kaip tėvo, išsiplėtė.

Jis buvo aukštesnis už Mičą, tačiau toks pat lieknas ir tvirtas. Tamsūs plaukai buvo susivėlę. Ne todėl, kad pamirštų nusikirpti ar susišukuoti kaip jo tėvas, bet todėl, kad taip norėjo. Jis dėvėjo pilką bliuzoną su gobtuvu ir plačius džinsus.

— Oho. Nauja valymo tarnyba? Tikriausiai jų paslaugos brangios.

— Ne, neturėjau laiko jos užsisakyti. Be to, tikriausiai būsiu išbandęs visas valymo tarnybas Tenesyje.

— Pats valei? — Džošua papūtė lūpas ir apsidairė. — Turi žydintį augalą.

— Tu pasiimsi jį.

— Gerai.

— Nes čia jis žus. Jau girdžiu, kaip gaudo orą. Nenoriu būti už tai atsakingas.

— Kodėl ne. — Džošas nejučiomis pasignaibė ausį. — Jis pagyvins visą bendrabutį. O, eglutė su lemputėmis. Ir žvakės.

— Juk Kalėdos, — pakartojo Mičas, kai Džošas pasilenkė pauostyti storą raudoną žvakę.

— Kvepia. Be to, jei neklystu, tu siurbei kilimą. — Jis prisimerkęs pažiūrėjo į tėvą. — Susitikinėji su moterimi?

— Ne, nors gaila. Nori kolos?

— Aha. — Linktelėjęs galva, Džo pasuko į vonios kambarį. — Einu į tualetą. Valgysime picą?

— Tu rinkis.

— Tada pica, — šūktelėjo Džošas, — su aštriąja paprika, dešra ir papildoma porcija sūrio.

— Mano arterijos ima kimštis vien išgirdus apie tai, — atsišaukė Mičas ištraukdamas iš šaldytuvo dvi skardines kokakolos. Iš patirties jis žinojo, kad jo sūnus gali praryti ne vieną picą, tačiau liks toks pat liesas kaip skalikas.

O, kad jis būtų dvidešimties.

Mičas surinko vietinės picerijos numerį ir užsakė didelę picą Džošui ir vidutinio dydžio vegetarišką sau. Kai atsisuko, Džošas stovėjo atsirėmęs į staktą ir sukryžiavęs kojas.

— Tulike irgi gėlės.

— Puansetijos. Kalėdinės. Geras sandėris.

— Turi moterį. Jei dar nepermiegojai su ja, tai turi nusižiūrėjęs, tad pasakok.

— Jokios moters. — Mičas pamėtėjo vieną skardinę Džošui. — Tik švarus butas su tam tikrais kalėdiniais akcentais.

— Mes priversime tave kalbėti. Kur jūs susipažinote? Ji graži?

— Nesakysiu. — Mičas juokdamasis atidarė skardinę.

— Aš vis tiek ištrauksiu.

— Kad nėra ko traukti. — Mičas pasuko į svetainę. — Kol kas.

— Aha! — Džošas nusekė jam iš paskos, klestelėjo ant sofos ir susikėlė kojas ant staliuko.

— Kartoju: nieko nesakysiu. Ir tas *aha* dar per anksti. Mano nuotaika šventiška. Knyga baigta, vadinasi, netrukus gausiu čekį. Pradedu naują įdomų projektą...

— Jau? Nelauki įkvėpimo?

— Jau kurį laiką apie jį svarstau ir noriu imtis kuo greičiau. Tai geriau, nei galvoti apie kalėdinį apsipirkinėjimą.

— O ko apie jį galvoti? Kalėdos po poros savaičių.

— Šaunuolis, sūnau. — Mičas kilstelėjo kolos skardinę. — Kaip gyvuoja tavo motina ir Keitas?

— Gerai. Puikiai. — Džošas nugėrė didelį gurkšnį iš savo skardinės. — Ji tik ir tekalba apie šventes. Žinai, kaip būna.

— Taip. — Jis paplekšnojo Džošui per kelį. — Jokių problemų, Džošai. Tavo mama nori, kad per šventes būtum namuose. Taip ir turėtų būti.

— Tu irgi galėtum važiuoti kartu. Žinai, kad galėtum.

— Žinau. Esu dėkingas už tai, bet geriau pasiliksiu čia. Mes at-

švęsime Kalėdas prieš tau išvykstant. Jai svarbu, kad tu būtum su ja. Ji turi teisę. Ir tau tai svarbu.

— Man nepatinka, kad liksi čia vienas.

— Tik aš ir mano kančių taurė. — Gelia, visada geldavo. Bet jis to nusipelnė.

— Galėtum važiuoti pas senelę.

— Prašau. — Mičo veidą iškreipė perdėtas skausmas. — Ką aš padariau, kad linki man šito?

Džošas nusivaipė.

— Galėtum pasipuošti tuo megztiniu su elniuku, kurį padovanojo prieš porą metų.

— Deja, per šias šventes juo puošis vienas mielas benamis. Kada išvyksti?

— Dvidešimt trečią dieną.

— Mes galime susitikti dvidešimt antrą, jei tau tinka.

— Žinoma. Tik pirma turiu pasikalbėti su Džiuli. Ji važiuos arba pas motiną į Ohajų, arba į Los Andželą pas tėvą. Džiuli reikalai tikrai prasti. Tėvai spaudžia ją iš visų pusių, o ji jaučiasi kalta ir įsipareigojusi, vis kartoja: „Nenoriu matyti nė vieno". Ji arba verkia, arba širsta.

— Mes, tėvai, tikrai mokame sujaukti vaikų gyvenimą.

— Tu nesujaukei. — Džošas atsigėrė kolos ir ėmė sukioti skardinę rankose. — Aš nenoriu čia girti jūsų ar analizuoti santykius, tik norėjau pasakyti, kad judviejų kare aš niekada nebuvau virve, kurią tampo į abi puses. Galvojau apie tai, ypač kai Džiuli visa tai išgyvena. Judu su mama niekada nebandėte įtraukti manęs į savo ginčą, nevertėte pasirinkti vieną arba kitą. Bjauru, kai žmonės taip elgiasi. Labai bjauru.

— Taip.

— Prisimenu, kai judu skyrėtės. Situacija buvo ne iš maloniųjų, bet netgi tada nesinaudojote manimi kaip ginklu vienas prieš kitą. Būtent tai vyksta su Džiuli, todėl dabar dar geriau suprantu, kaip man pasisekė. Tik tiek norėjau pasakyti.

— Man... man gera tai girdėti.

— Ką gi, kad jau baigėme sentimentaliąją dalį, pasiimsiu dar kolos. Netrukus turėtų rodyti rungtynes.

— Žinau. — Mičas paėmė nuotolinio valdymo pultą. Įdomu, kokios žvaigždės padovanojo jam tokį sūnų, pagalvojo jis.

— Ei, žmogau! Traškučiai su druska ir actu!

Išgirdęs plėšiamą maišelį ir skambutį į duris, Mičas nusišypsojo, atsistojo ir nuėjo susimokėti už picas.

— NESUPRANTU, STELA. TIESIOG NESUPRANTU. — HEILĖ žingsniavo po Stelos kambarį, kol berniukai turškėsi šalia esančioje vonioje.

— Seksualūs juodi kojų žudikai ar elegantiški bateliai?

Stela atsistojo avėdama po vieną iš abiejų porų ir Heilei teko sustoti, kad priimtų sprendimą.

— Seksualūs.

— To ir bijojau. Ką gi. — Stela iššoko iš batelių ir padėjo atstumtąją porą į spintą. Jos drabužiai, skirti vakarui, gulėjo ištiesti ant lovos, papuošalai, kuriuos išsirinko, buvo ant staliuko.

Dabar tereikia paguldyti berniukus, apsirengti, sutvarkyti plaukus, pasidažyti. Ir... Heilės žingsniavimas ir murmėjimas atkreipė jos dėmesį, Stela atsisuko.

— Kas? Ko taip nerimauji? Gal turi šiam vakarėliui kavalierių, apie kurį nieko nežinau?

— Ne. Bet kalbu apie vakarėlį. Kodėl Roza liepė Mičui atsivesti draugę? Dabar jis tikriausiai taip ir padarys, nes pagalvos, kad jei neatsives, atrodys kaip koks nevykėlis. Ir jie abu praleis auksinę galimybę.

— Ar aš kažką praleidau? — Stela įsivėrė auskarus, pažiūrėjo į veidrodį. — Iš kur žinai, kad Roza liepė jam atsivesti draugę? Iš kur tu viską sužinai?

— Tai mano talentas. Bet kas jai yra? Toks nuostabus ir laisvas vyras. Roza pakviečia jį į vakarėlį — taškas jai. Bet tada pasako, kad jis galįs ką nors atsivesti. O, varge.

— Tikriausiai pamanė, jog taip bus mandagu.

— Dieve mano, koks gali būti mandagumas kare dėl kavalierių. — Išleidusi ilgą atodūsį, Heilė klestelėjo ant lovos galo, tada iškėlė kojas apžiūrinėdama savo batelius. — Žinai, žodis *date** kilęs iš lotynų, o gal iš senosios anglų kalbos. Kad ir kaip būtų, jis kilęs iš žodžio

* A date — (*amer.*) tas, kuriam skiriamas pasimatymas.

data — o tai moteriška kalbos dalis. Moteriška, Stela. Vadinasi, mes turime vadovauti padėčiai.

Stela dar nebuvo pradėjusi dažytis. Ji užsimerkė ir suspaudė pirštais vokus.

— Iš kur žinai? Iš kur trauki tokius dalykus? Niekas apie tai nežino.

— Nepamiršk, kad buvau knygų pardavėja. Ir daug skaitau. Nežinau, kodėl manyje išlieka tokių keistų dalykų. Vakarėlis vyksta čia — jos namuose. Ir tu žinai, kad Roza atrodys pritrenkiančiai. O Mičas ateis su kokia nors moterimi ir viską sugadins.

— Nemanau, kad šiame etape yra ką gadinti.

Heilė nusivylusi timptelėjo plaukų sruogą.

— Bet *galėtų* būti. Aš jaučiu. Tu atkreipk dėmesį į juos, stebėk ir pamatysi, kad tarp jų šis tas yra.

— Gerai, taip ir padarysiu. Bet dabar man reikia ištraukti iš vonios vaikus ir paguldyti į lovą. Tada turiu apsirengti ir įšokti į savo seksualiuosius batelius tik tam, kad išvesčiau Loganą iš proto.

— Gal padėti? Na, paguldyti vaikus, o ne Loganą išvesti iš proto. Lili jau miega.

— Ne, tavo drabužiai sušlaps arba susiglamžys, o atrodai taip gražiai. Gaila, kad aš negaliu dėvėti raudono atspalvio drabužio. Štai kas tikrai seksualu.

Heilė nužvelgė savo trumpą ryškiai raudoną suknutę.

— Nemanai, kad ji per daug...

— Ne, manau, ji tau puikiai tinka.

— Ką gi, tada eisiu žemyn ir padėsiu Deividui. Paklausiu, ką mano apie mano suknelę. Jis mados žinovas.

Roza jau buvo apačioje ir tikrino, kaip pasiruošta šventei. Gal reikėjo ruošti vakarėlį trečio aukšto salėje? Ji tokia erdvi, elegantiška ir puošni. Tačiau pagrindinis aukštas su savo mažais kambarėliais ir židiniais daug šiltesnis ir jaukesnis. Erdvės užteks, patikino save apžiūrinėdama stalų išdėstymą, kėdes, lempas, žvakes. Be to, jai patiko taip atverti kambarius, nes žinojo, jog žmonėms patinka vaikštinėti iš vieno kambario į kitą ir grožėtis namu, kurį ji myli.

Vakaras giedras, tad svečiai galės išeiti į terasą. Joje yra stalų,

kėdžių ir žvakių, šildytuvų, jei pasidarytų per šalta. Sodo medžiai papuošti šventinėmis lemputėmis, takeliai apšviesti šviestuvais.

Galima pagalvoti, jog tai pirmasis vakarėlis jos gyvenime, nors jau seniai organizavo tokį didelį. Svečių sąrašas gana ilgas. Bus karšta.

Vengdama tiekėjų ir samdytų patarnautojų, zujančių aplinkui, ji išėjo į lauką. Taip, lemputės labai pagyvina aplinką. Ir tas puansetijų medis, kurį sukūrė iš tuzino baltų augalų, atrodo nuostabiai.

Harperių namai yra skirti pasilinksminimams, priminė Roza sau. Ji vengė šios pareigos, kartu atimdama iš savęs galimybę bendrauti su žmonėmis, kurie jai patinka. Roza atsisuko išgirdusi atsiveriant duris. Priėjo Deividas, nešinas dviem šampano taurėmis.

— Sveika, gražuole. Gal sudominčiau taure šampano?

— O taip. Bet aš turėčiau būti viduje, padėti šiems pamišėlių namams.

— Viskas kontroliuojama. — Jis palietė taure jos taurę. — Dar dvidešimt minučių, ir viskas bus paruošta. Pažiūrėk į mus! Argi mes ne nuostabūs?

Ji nusijuokė, paėmė jį už rankos.

— Tu kaip visuomet atrodai nuostabiai.

— Tu irgi, mano brangenybe. — Nepaleisdamas jos rankos, Deividas žengė atgal. — Tu tiesiog spindi.

Roza vilkėjo blyškia sidabro spalvos suknele apnuogintais pečiais, išryškinančia ant kaklo spindinčius jos senelės rubinus. Ji palietė platinos vėrinį su rubinų lašeliais.

— Nedažnai turiu progą pasipuošti Harperių rubinais. Šis vakaras pasirodė tinkamas.

— Jie glosto akį ir daro stebuklus su tavo raktikauliais. Bet aš kalbėjau apie tave, mano kerinti gražuole. Kodėl mums nepabėgus į Belizą?

Puikus derinys šampanas ir Deividas, padedantis jai atsipalaiduoti.

— Maniau, kad bėgsime į Rio.

— Ten dar neprasidėjo karnavalas. Vakarėlis bus nuostabus, Roza. Išmesk iš galvos visą tą mėšlą.

— Skaitai mano mintis, ar ne? — Ji papurtė galvą ir gurkšnodama šampaną įsmeigė žvilgsnį į sodus. — Kai paskutinį kartą šiuose

namuose vyko vakarėlis, aš užlipau į miegamąjį, kad pasikeisčiau apyrankę, nes sagtelė buvo per daug atsipalaidavusi. Ir ką radau — ogi savo vyrą, glamžantį vieną iš viešnių.

Ji nugėrė didesnį gurkšnį.

— Išskirtinai bjaurus momentas mano gyvenime.

— Velniop jį. Tu susidorojai su tuo, ar ne? Aš dar ir dabar nesuprantu, kaip tu sugebėjai atsitraukti, palikti juos ten, grįžti į vakarėlį ir tik tuomet, kai išsiskirstė svečiai, griebti tą niekšą už ausies.

Deivido balse pasigirdo įtūžis, jis vos tvardėsi.

— Tavo charakteris plieninis, Roza. Sakau tai pačia geriausia prasme.

— Tai nebuvo drąsa, tiesiog gelbėjau save. — Ji pamėgino abejingai gūžtelėti pečiais. — Jei būčiau iškėlusi sceną svečių akivaizdoje, būčiau likusi dar labiau pažeminta.

— Tavim dėtas, būčiau išdraskęs jiems akis, tada išvijęs su griausmais grasindamas viena iš tavo propro... nesvarbu, kurio prosenelio muškietų.

Roza tyliai atsiduso, gurkštelėjo šampano.

— Būtų buvę malonu, ir, kad tave kur, vėliau gailėjausi, kad nepagalvojau apie muškietą, kai išsiskirstė svečiai. Bet mes neleidome jam sugadinti ano vakarėlio, neleisime, kad sugadintų ir šį.

Ji ištuštino taurę ir pažvelgė į Deividą ryžtingu žvilgsniu.

— Uždekime likusias žvakes, įjunkime muziką. Aš pasiruošusi vakarėliui.

BUVO GERA VĖL ATVERTI NAMŲ DURIS. MĖGAUTIS VYNU IR muzika, skaniu maistu, gerais draugais. Vaikštinėdama iš kambario į kambarį, nuo būrelio prie būrelio Roza gaudė gandų kąsnelius, politinių debatų nuotrupas, klausėsi pokalbių apie sportą ir meną. Ji įsikibo į parankę savo senam draugui Vilui Dūliui, kuris buvo Stelos tėvas ir Rozos kraštovaizdžio dizainerio, Logano Kitridžo, būsimasis uošvis.

— Kur slėpeisi, kad anksčiau nepastebėjau.

— Ką tik atvykau. — Jis pakštelėjo Rozai į skruostą. — Džo vis negalėjo apsispręsti, kuriais bateliais avėti. Ji užlipo į viršų su Heile. Sakė, kad nori aplankyti kūdikį.

— Aš susirasiu ją. Pametei sužadėtinę, Loganai?

— Jai visur reikia. — Jis truktelėjo pečiais, gurkštelėjo alaus. — Toji moteris nenusiramins, kol visko asmeniškai nepatikrins. Puikus vakarėlis, Roza.

— Liaukis, tu nemėgti vakarėlių.

Logano veidu nuslinko skubus šypsnys, kuris suteikė dar daugiau žavesio jo nerūpestingai išvaizdai.

— Per daug žmonių. Bet maistas pirmos rūšies, šaltas alus, o mano mergina — gražiausia moteris pasaulyje. Negaliu skųstis. Vėliau ketinu nusivilioti ją į sodą pasiglamžyti, tik nesakyk jos tėčiui.

Jis mirktelėjo Vilui, tada nukreipė žvilgsnį.

— Ką tik atėjo tavasis daktaras Karnegis. Regis, kažko ieško — spėju, tavęs.

— O? — Roza apsidairė, ir jos išraiškingi antakiai išsirietė. Mičas vilkėjo akmens pilkumo kostiumą, kuris puikiai pabrėžė jo liekną figūrą. Ir plaukai pakirpti. Dabar jis labiau panėšėjo į kariškį nei į profesorių.

Roza turėjo pripažinti — bent jau sau — kad jį tyrinėti malonu bet kuriuo atveju.

Vis dėlto šis vyras atrodė truputį sutrikęs minioje ir papurtė galvą, kai paslaugus patarnautojas prišoko prie jo su šampano taurėmis nukrautu padėklu.

— Minutėlę atsiprašysiu, — tarė ji Vilui su Loganu.

Roza ėmė skintis kelią per kambarį ir staiga vos nesuklupo, kai jo žvilgsnis perbėgo per ją ir sustingo ties jos veidu. Ji pajuto neramų krustelėjimą po širdim, pulsas padažnėjo. Roza sutriko ir net supyko ant savęs. Jo akys gręžte gręžė. Jis nė neslėpė, — visi tai galėjo matyti, — kad Roza vienintelė kambaryje, į kurią jis žiūri. Moteris pasijuto šiek tiek nesmagiai, nors kambarys buvo pilnas žmonių.

Tačiau jos išraiška buvo nerūpestinga ir draugiška, kai priėjo prie jo.

— Labai džiaugiuosi, kad atėjote.

— Iš širdies suruošėte vakarėlį. Šviesos matosi per mylią. Jūs juk nepažįstate visų šių žmonių?

— Gyvenime nesu jų mačiusi. Ko galėčiau pasiūlyti išgerti?

— Sodos vandens su žaliąja citrina.

— Baras štai ten. — Roza palietė jo ranką norėdama parodyti kryptį. — Aprūpinkime jus gėrimu.

— Ačiū. Žinot, aš turiu jums dovaną.

Einant prie baro, jis ištraukė iš kišenės mažą dėžutę.

— Tai visiškai nebūtina, tačiau labai miela.

— Tai tik padėka, kad padėjote išrinkti dukterėčiai dovaną. — Jis užsisakė gėrimą. — Jūs atrodote... *stulbinamai* — tik šis žodis sukasi mano galvoje, nors galėčiau pasakyti ir *pritrenkiamai.*

— Dėkoju.

— Nuo galvos, — jo žvilgsnis nuslydo iki sidabrinių basučių ir rubino spalva nulakuotų kojų nagų, — iki kojų.

— Mano mama visada sakydavo, kad moteris netvarkinga, jei jos kojų nagai nenulakuoti. Tai vienas iš nedaugelio jos patarimų, kurio paklausiau. Ar turėčiau dabar atplėšti?

Mičas beveik nė nedirstelėjo į rubinus, nors jo, kaip mėgėjo antikvaro, akis sakė, jog jie labai seni. Bet tie kojų nagai. Jie nuostabūs.

— Ką?

— Aš apie dovaną. — Ji nusišypsojo. Sudėtinga nesidžiaugti, netgi glosto savimeilę, kai vyras taip susižavi tavo kojų nagais. — Ar turėčiau išvynioti ją dabar?

— O ne, geriau nereikia. Jei išvyniosite vėliau ir jums nepatiks, turėsite laiko pasiruošti mandagiam melui.

— Liaukitės. Išvyniosiu dabar.

Ji atrišo kaspiną, atidarė dėžutę. Viduje buvo miniatiūrinis laikrodis, įrėmintas į sidabrinį filigraną.

— Koks mielas. Labai mielas.

— Antikvariniai dirbiniai — mano hobis. Protingas hobis, ar ne? Pamaniau, jei gyvenate tokiame name, jums turėtų patikti seni daiktai. Kitoje pusėje yra dedikacija. Ji mane sujaudino.

Roza apvertė laikroduką ir perskaitė.

L, Skaičiuoju valandas. N

— Gražu ir romantiška. Jis nuostabus, Mičai, ir tikrai brangesnis, nei aš nusipelniau už žaislo išrinkimą.

— Jį pamatęs pagalvojau apie jus. — Kai Roza pakėlė galvą, jis papurtė savąją. — Jūsų akyse — ciniškas žvilgsnis. Bet tai yra tiesa, kad pamačiau laikrodį ir pagalvojau apie jus.

— Ar dažnai taip nutinka?

— Kad galvoju apie jus?

— Ne, kad pagalvojate apie ką nors ir nuperkate jai žavią dovaną.

— Retkarčiais. Nedažnai, tiesą sakant. O jūs?

Ji šyptelėjo.

— Retai. Ačiū jums. Noriu nunešti jį į kambarį. Leiskite supažindinti jus su... o, štai Stela. Niekas geriau už Stelą nesupažindins jūsų su vakarėlio svečiais.

— Mičai. — Stela ištiesė jam ranką. — Malonu jus vėl matyti.

— Ir jus. Jūs žydite, — tarė jis. — Tikriausiai tai meilė.

— Taip ir yra.

— O kaip jūsų berniukai?

— Puikiai, ačiū. Miega viršuje, ir... — Ji nutilo pamačiusi mažą laikroduką. — Labai gražus, romantiškas ir moteriškas.

— Žavus, ar ne? — sutiko Roza. — Tai dovana už labai menką paslaugą.

— Nesakytumėt, jog menka, jei būtumėt girdėjusi mano seserį ir dukterėčią kitame telefono laido gale, — tarė jai Mičas. — Man ne tik oficialiai atleista, dabar aš esu mylimiausias dėdė.

— Ką gi, akivaizdu, kad nusipelniau šito. Stela, aprodyk Mičui namus, gerai? Aš tik nunešiu laikroduką į viršų.

— Žinoma. — Stela pastebėjo, kokiu žvilgsniu Mičas išlydėjo Rozą iš kambario.

— Vienas klausimas prieš pradedant ekskursiją. Ar ji su kuo nors susitikinėja?

— Ne.

Mičas nusišypsojo ir paėmė Stelą už rankos.

— Kaip tai gali būti?

Roza prasiyrė į fojė, tada ėmė lipti laiptais į miegamąjį. Balsai, muzika ir šviesos priminė jai aną vakarėlį, kai ji užlipo į miegamąjį tam, kad užbaigtų santykius.

Roza nebuvo naivi. Puikiai suprato, kad Mičas klausia, ar ji norėtų pradėti su juo santykius, ir kloja tam tikrą pagrindą, kad ji sutiktų. Rozai keista buvo ne tik tai, kad jos atsakymas nebuvo griežtas ne, bet kad ji nežino, ką atsakyti.

Ji įėjo į kambarį ir padėjo romantiškąjį laikroduką ant stalelio šalia lovos. Glostydama jo rėmelį, ji negalėjo susilaikyti nenusišypsojusi. „Labai apdairi ir protinga dovana“, — pagalvojo ji. Tačiau moteris, kuri išgyveno dvi santuokas, turi turėti sveiką cinizmo dozę. Santykiai su šiuo vyru gali būti įdomūs, netgi smagūs, ir, Dievas mato, jai trūksta aistros gyvenime. Bet kartu jie gali būti sudėtingi, netgi įtempti, ypač dabar, kai pasamdė jį šiam darbui. Leidžia Mičui rašyti knygą, į kurią įeis jos šeimos istorija ir, tam tikra prasme, ji pati. Ar tikrai nori artimų santykių su žmogumi, kuris galėtų, jei jiems neišdegtų, trenkti jai ir jos šeimai antausį spausdintu žodžiu?

Jos patirtis su Braisu parodė, kad kai santykiai prastėja, reikalai tampa labai blogi. „Reikia gerai pagalvoti“, — mąstė ji, tada pakėlė akis į veidrodį.

Pamatė ne tik save, savo įkaitusią odą, degančias nuo minčių akis, bet ir blyškią figūrą. Roza įkvėpė, tačiau nekrūptelėjo ir neatsisuko. Stovėjo kaip stovėjusi žiūrėdama į Amelijos akis veidrodyje.

— Dukart per savaitę, — ramiai ištarė. — Tu, žinoma, pasakytum, jog turėčiau jį atstumti. Nelabai mėgsti vyrus, ar ne, Amelija? Myli vaikus, bet vyrai — jau kita istorija. Žinau. Ar tave taip supykdė kuris nors iš mano giminės?

Nuotaka neatsiliepė, Roza ir nesitikėjo.

— Leisk man užbaigti šį monologą tuo, jog turiu pati nuspręsti, kaip kad visada darau. Jei įsileisiu Mičelą į savo gyvenimą, į savo lovą, pasekmės ir malonumas bus mano reikalas.

Roza lėtai įkvėpė.

— Bet aš tau kai ką pažadėsiu. Kad ir ką darysiu ar nedarysiu, mes nesiliausime ieškoję atsakymo, kas tu tokia ir kas tau atsitiko. Ypač dabar, kai jau pradėjome.

Figūra ėmė blėsti, ir Roza pajuto švelnų prisilietimą, tarsi šilta ranka būtų palietusi jos plaukus. Ji minutėlę pastovėjo atsirėmusi į staliuką, tada kruopščiai pasidažė lūpas, pasikvepino ir pasuko atgal pas svečius. Jos nuomone, vaiduoklio prisilietimas buvo pakankamai didelis šokas vienam vakarui, tačiau nusileidusi laiptais patyrė dar didesnį.

Fojė stovėjo Braisas Klarkas.

Roza pajuto, kaip karštas ir siaubingas įniršis užlieja jos kūną, perskrodžia smegenis. Tą akimirką jai norėjosi šokti nuo laiptų ir išlieti

pyktį bei kartėlį — sumušti buvusį vyrą iki sąmonės netekimo, tada išspirti pro duris.

Toji vizija buvo tokia aštri, kad realybė aplinkui ją išsisklaidė ir išgaravo. Negirdėjo nieko, tik kraują tvinksint smilkiniuose.

Braisas Klarkas pastebėjo ją, kai padėjo moteriai, kurią Roza pažinojo iš sodininkų klubo susirinkimų, pasitaisyti šalikėlį. Jis smagiai išsišiepė. Roza spaudė laiptų koloną, kol savitvarda sugrįžo ir tapo beveik tikra, kad jos ranka nesusigniauš į kumštį.

Prisiversdama žengė į priekį.

— Mende, — tarė ji.

— O, Roza! — Amanda Overfild sukikeno ir skubiai pakštelėjo Rozai į abu skruostus. Roza žinojo, jog ji yra maždaug Harperio metų, kvaila, nekenksminga, turtinga pliuškė. Neseniai išsiskyrusi, ji praeitą vasarą apsigyveno Memfyje. — Tavo namas tiesiog *nuostabus*. Žinau, mes siaubingai vėluojame, bet turėjome... — Ji vėl sukikeno, ir Roza sukando dantis. — Nesvarbu. Aš taip džiaugiuosi, kad pakvietei mane. Miriau iš noro pamatyti tavo namus. O, kur mano manieros? Leisk supažindinti tave su savo palydovu. Rozalinda Harper, o čia Braisas Klarkas.

— Mes pažįstami.

— Roza, atrodai stulbinamai.

Braisas ėmė linkti į ją, tarsi norėtų pabučiuoti. Roza suvokė, kad žmonės šalia jų nuščiuvo, žinojo, kad jie stebi juos, klausosi ir laukia. Ji tyliai prabilo:

— Tik paliesk mane, ir aš suvarysiu tavo kiaušus tau į srėbtuvę.

— Esu kviestinis svečias tavo namuose. — Braisas kalbėjo ramiai ir pakankamai garsiai, kad girdėtų susidomėjusios ausys. Tačiau Roza pastebėjo jo veide kažką panašaus į nuoskaudą. — Šiurkštumas tau netinka.

— Aš nesuprantu. — Mendė sugniaužusi rankas žiūrėjo tai į vieną, tai į kitą. — Nesuprantu.

— Neabejoju, kad nesupranti. Mende, kodėl tau ir tavo palydovui nepaėjėjus su manimi į šoną?

Roza išgirdo už nugaros piktą keiksmažodį ir suėmė save į rankas, kad nesusirauktų. Ji atsisuko ir tokiu pačiu tyliu balsu tarė:

— Harperi, nereikia.

Roza pasisuko ir užstojo Harperiui kelią. Sūnaus žvilgsnis įsmigo į motiną.

— Vieną kartą ir visiems laikams.

— Aš tuo pasirūpinsiu. Leisk man tuo pasirūpinti. — Ji paglostė sūnui ranką, pajuto, kaip virpa jo raumenys. — Prašau.

— Tik ne viena.

— Dvi minutes. — Ji pabučiavo sūnų į skruostą ir sušnabždėjo: — Jis nori scenos. Mes nesuteiksime jam to malonumo. Jis nieko iš mūsų negaus. Dvi minutes, sūneli.

Ji atsisuko.

— Mende? Pakvėpuokime grynu oru, gerai? — Ji paėmė moterį už parankės.

Braisas nejudėjo.

— Labai nesvetinga iš tavo pusės, Rozalinda. Trikdai save ir savo svečius. Tikėjausi, kad sugebėsime elgtis civilizuotai.

— Tavo viltys žlugo.

Roza pamatė, kaip pasikeitė jo veidas, kai jis žvilgtelėjo jai per petį. Roza pasekė jo žvilgsniu ir pamatė, jog fojė šalia Harperio stovi Mičas, Loganas ir Deividas. „Jų veidai tikrai ne tokie *civilizuoti* kaip manasis“, — nutarė ji.

— Kas tas mulkis? — Mičas vos girdimai sumurmėjo klausimą, tačiau Roza išgirdo jį, kaip ir Harperio atsakymą.

— Braisas Klarkas. Šiukšlė, kurią mama išspyrė prieš keletą metų.

Roza išsitempė Mendę į lauką, nes žinojo, kad Braisas idiotas, ir jam būtų patikę viešai susiremti su Harperiu. Bet jis nedrįs šokti prieš keletą piktų vyrų, nors ir labai norėtų pažeminti ją pačios namuose.

Pasirodė esanti teisi, nes netrukus Braisas išsekė paskui jas pro duris. Roza uždarė duris ir lėtai pratarė:

— Mende, tai mano buvęs vyras. Tas, kurį panašaus vakarėlio metu aptikau miegamajame glamonėjantį nuogas mūsų bendros pažįstamos krūtis.

— Tai prakeiktas melas. Ten nieko...

Mendė skubiai atsisuko į jį.

— Gali pasakoti Mendei ką nori, kai nestovi ant mano namų slenksčio. Tu čia nelaukiamas. Ir niekada nebūsi laukiamas. Jei dar

kartą pasirodysi mano namuose, iškviesiu policiją ir liepsiu areštuoti už nuosavybės ribų pažeidimą. Gali būti tikras, kad tavo apgavikiška subinė atsidurs teisme. Dabar turi vieną minutę, tik vieną, kad dingtum iš mano valdų.

Ji atsisuko į apstulbusią Mendę ir nusišypsojo.

— Mende, esi maloniai kviečiama pasilikti. Pasirūpinsiu, kad būtum parvežta namo, jei norėsi.

— Manau, aš turėčiau... aš, a, tikriausiai eisiu.

— Ką gi, pasimatysime kitą mėnesį susirinkime. Linksmų Kalėdų!

Roza žengė atgal, tačiau durų neatidarė.

— Manau, tau liko apie keturiasdešimt sekundžių, iki nueisiu į vidų ir iškviesiu policiją.

— Dabar visi žinos, kokia esi, — metė Braisas tempdamas Mendę automobilio link.

— Esu tikra, kad jie jau žino.

Roza palaukė, kol jis užvedė variklį ir išrūko iš kiemo. Tik tada susiėmė ranka už pilvo ir stipriai užsimerkė laukdama, kol aprims kūną purtantis įniršis ir gėda. Paskui giliai įkvėpė, iškėlė galvą ir sugrįžo į vidų.

Plačiai nusišypsojo ir ištiesė ranką Harperiui.

— Žinot, — tarė ji spustelėdama jam ranką ir nužvelgdama smalsius veidus, — norėčiau ko nors išgerti.

PENKTAS SKYRIUS

KAI VAKARĖLIS PASIBAIGĖ IR SVEČIAI IŠSISKIRSTĖ, ROZA NEGALĖJO nusiraminti. Žinojo, kad jei eis į savo kambarį, tai kankins save mintimis apie šį asmeninį pažeminimą.

Todėl ji išsivirė didelį puodelį kavos ir išėjo į vidinį kiemelį pasimėgauti vėsa ir vienuma. Čia tebedūzgė šildytuvai, tebemirksėjo lemputės, ir ji prisėdo pamąstyti.

Žinojo, kad Harperis pyksta ant jos. Pyksta, nes jis norėjo jėga išgrūsti Braisą iš namų, o ji sulaikė. Jis dar toks jaunas — telaimina jį Dievas, bet kartu jau vyras, todėl tiki, kad brutali jėga galėjo išspręsti šią problemą. Sūnus labai myli ją, todėl dabar pasistengė susitvardyti. Aną kartą, kai Braisas pamėgino nekviestas įeiti į Harperių namus, ji buvo per daug apstulbusi, kad sulaikytų Harperį ir Deividą. Braisas buvo išspirtas spyriu į apgavikišką subinę, o ji patyliukais džiaugėsi, kaip jos sūnus sutvarkė tą vyrą. Bet argi tai ką išsprendė? Braisas pasiekė savo tada, pasiekė savo ir šį kartą. Tai liūdino ją.

Po velniais, kaip ilgai jai teks mokėti už tą kvailą, beatodairišką klaidą?

Roza įsitempė išgirdusi už nugaros atsidarant duris. Jai nesinorėjo kalbėtis apie šį šlykštų reikalą nei su Deividu, nei su Harperiu, nenorėjo, kad vyras tapšnotų jai per petį ir sakytų: „Nesijaudink“. Norėjo pasėdėti viena ir pamąstyti.

— Nežinau, kaip tu, o aš norėčiau šokolado.

Roza nustebusi pažvelgė į Stelą, kuri pastatė šalia jos padėklą.

— Maniau, nuėjai miegoti.

— Man patinka truputį atsikvėpti po triukšmingų vakarėlių. Paskui pamačiau šiuos šokoladinius triufelius, jie laukė manęs virtuvėje ir šaukė vardu.

Roza, pamačiusi užplikytą arbatą, prisiminė, kad Stela nemėgsta gerti kavos vėlai vakare. Stela dailiai išdėliojo ant gražios lėkštės likusius triufelius.

— Heilė irgi nusileistų, bet Lili pabudo. Tikriausiai kalasi dantys, nes ji labai nerami. Kaip čia gražu. Gruodžio vidurys ir oras dar šiltas.

— Repetavai, nuo ko pradėsi pokalbį, ir nusprendei, kad nuo oro?

Buvo laikas, kai tas šaltas tonas būtų atstūmęs Stelą, bet tos dienos jau seniai praeity.

— Visada manau, kad oras tinkama tema pradėti pokalbį, ypač kai kalbasi pora sodininkų. Toliau norėjau paminėti, kokios gražios šiais metais puansetijos, bet šią dalį galime praleisti.

Ji išsirinko triufelį, atsikando.

— Bet mintis apie šokoladą šovė natūraliai. Dieve, tą, kas išrado šokoladą, reikėtų paskelbti šventuoju.

— Paklausk Heilę. Jei ji nežino, kas išrado pirmąjį šokolado triufelį, tai sužinos. — Kadangi šokoladas buvo po ranka, Roza negalėjo sugalvoti priežasties, kodėl turėtų jo nevalgyti.

— Aš čia jau beveik metai, — pradėjo Stela.

— Ar tai įžanga į prašymą padidinti atlyginimą?

— Ne, bet mintis gera. Dirbu tau beveik metus, gyvenu tavo namuose. Antroji dalis tikrai užsitęsė ilgiau nei planavau.

— Nėra prasmės išsikelti, paskui vėl įsikelti, kai ištekėsi už Logano.

— Ne, ir aš dėkinga, kad supranti tai. Man lengviau, kad nereikia mėtyti vaikų iš vienos vietos į kitą. Tiesa ta, kad nors ir nekantrauju ištekėti, persikelti į Logano namus — ypač kai pridėjau ten savo ranką — aš pasigesiu gyvenimo čia. Berniukai irgi.

— Malonu girdėti.

— Net ir po to, kas vyko čia praeitą pavasarį, o gal tam tikra prasme dėl to, aš jaučiu prieraišumą šiam namui ir tau.

— Tai irgi smagu girdėti. Tavo gera širdis, o protas sumanus, Stela.

— Ačiū. — Ji atsilošė kėdėje laikydama tarp rankų arbatos puodelį. Jos mėlynos akys buvo nukreiptos tiesiai į Rozą. — Gyvendama ir dirbdama šalia tavęs beveik metus pažinau tavo protą ir širdį. Bent jau tiek, kiek galėjau. Viena, ką žinau, yra tai, kad nors esi dosni ir svetinga, kartu esi labai uždara. Ir žinau, kad sakydama, jog apgailestauju dėl to, kas atsitiko šįvakar, peržengiu tavo privatumo ribas. Bet man tikrai labai gaila ir pikta, — tiesą sakant, esu netgi šiek tiek pritrenkta, — kad tas šiknius drįso ateiti į tavo namus nekviestas ir nelaukiamas tik tam, kad pažemintų tave.

Kai Roza neatsiliepė, Stela giliai įkvėpė.

— Taigi, jei esi nusiteikusi valgyti triufelius ir maišyti tą bjaurybę su purvais, aš mielai pasiklausysiu. Jei nori sėdėti viena ir leisti pūliniui tvinkti, aš nešuosi arbatą ir pusę triufelių į viršų.

Roza tylėjo gurkšnodama kavą. Po kurio laiko tarė sau: „Po galais" ir įsimetė į burną dar vieną triufelį.

— Žinai, gyvenu čia visą savo gyvenimą, turiu draugų ir, galima sakyti, krūvą pažįstamų. Tačiau niekada neturėjau to, ką pavadintum artima, svarbia drauge. Dėl to...

Roza kilstelėjo pirštą ir pamojavo juo, kol Stela nespėjo prasižioti.

— Dėl to visada pasitikėjau tik savimi, tuo labiau kad jauna tapau našle. Kai kurios mano socialinio rato moterys ėmė žiūrėti į mane įtariau. Juk buvau jauna, patraukli, gana turtinga — ir laisva. Bent jau jos taip manė. Kitos nekantravo suporuoti mane su kokiu nors vyru: draugu, broliu, pusbroliu, bet kuo. Mane žeidė abu požiūriai. Todėl pamažu artimų draugių skaičius mažėjo. Dabar aš truputį aprūdijusi, nebemoku elgtis. Manau, kad esi mano draugė, geriausia iš visų moterų giminės.

— Kadangi jaučiu tą patį tau, norėčiau, kad leistum padėti. Net jei tik reikėtų išklausyti, kaip keiki tą subingalvį Braisą Klarką, arba atnešti tau šokolado.

— Oho, Stela. — Rozos balsas buvo minkštas kaip šokoladas. — Tikriausiai tai pirmas kartas per metus, kai girdžiu tave sakant subingalvis.

Stela raustelėjo.

— Saugau tokius žodžius ypatingoms progoms.

— Tai jau tikrai. — Roza atlošė galvą ir įsižiūrėjo į žvaigždes. — Jis taip pasielgė ne tam, kad pažemintų mane. Tai buvo tik papildoma pramoga.

— Tada kodėl? Negi jis manė, negi galėjo būti toks kvailas, kad pamanytų, jog įsileisi jį į vakarėlį?

— Jis, matyt, tikėjosi, kad aš, norėdama išlaikyti įvaizdį, leisiu jam pasilikti, jei būčiau leidusi, tada būtų ėmęs pilti alyvą į ratus, kad įgyvendintų kažkokį piniginį planą — kad ir kokį turi.

— Jei taip, tada jis nelabai gerai tave pažįsta ir neįvertina.

— Pakankamai gerai, kad žinotų, jog suerzins mane pasirodęs čia su jauna moterimi. Ji labai turtinga ir labai kvaila. Gali būti, kad po šio vakaro Mendė pajus jam užuojautą, man — pyktį.

— Tada ji ne tik kvaila, bet visiška besmegenė.

— Gali būti, tačiau jis yra profesionalus melagis ir slidus kaip ungurys. Aš nesu nei kvaila, nei besmegenė, bet patikėjau juo.

— Tu jį mylėjai, todėl...

— O, mieloji, nemylėjau. Ačiū Dievui už tai. — Roza net sudrebėjo prisiminusi. — Man patiko jo dėmesys, komplimentai, ir — bent jau iš pradžių — romantika ir seksas. Nereikia pamiršti, kad jaučiausi labai vieniša, todėl buvau pasiruošusi, kad mane nuskintų. Mano kaltė ta, kad ėmiau ir ištekėjau už jo, užuot miegojusi su juo, kol nusibostų, arba pamačiusi, kas slepiasi po dailia išore.

— Nežinau, ar būtų buvę geriau, ar blogiau, — po minutėlės atsiliepė Stela.

— Ir aš ne, bet yra taip, kaip yra. Jis norėjo priminti man, kad egzistuoja, kad maudosi tame pačiame socialiniame tvenkinyje. Norėjo, kad nusiminčiau ir galvočiau apie jį. Misija įvykdyta. Jis trokšta dėmesio — nesvarbu, gero ar blogo. Didžiausia bausmė būtų, jei ignoruočiau jį, ką gana sėkmingai ir dariau nuo jo sugrįžimo į Memfį. Šįvakar jis sugalvojo labai gudrų būdą, kaip patraukti mano dėmesį — pasirodė mano namuose, svečių akivaizdoje.

— Gaila, kad nesuspėjau prieiti anksčiau. Buvau kitame namo gale, kai išgirdau, jog kažkas vyksta. Nesuprantu, kaip žmogus gali mėgautis tuo, kad buvo viešai atstumtas, kaip kad tu padarei.

— Tu nepažįsti Braiso. Jis kalbės apie tai visą savaitę. Pasakos visiems, bus dėmesio centre — jis tai moka. — Nelakuotais nagais Roza

pabarškino per puoduką. — Visi galvos, kad jis tapo neteisybės auka, nes jis tik mėginęs susitaikyti, užsukęs palinkėti man sėkmės per šventes. O aš užsipuolusi jį, pažeminusi jo palydovę — kviestą viešnią.

Roza nutilo, tramdydama iš naujo užsiplieskusį pyktį.

— Žmonės sakys: „Dievulėliau, kokia ji šalta ir negailestinga, kaip nemandagiai ir šiurkščiai pasielgė."

— Tuomet žmonės kvaili.

— Todėl aš retai bendrauju su jais. Labai myliu savo draugus ir todėl esu labai dėkinga vienai, kuri sėdi čia su manimi vidury nakties ir valgo šokoladinius triufelius, kol aš virkauju.

Roza giliai iškvėpė.

— Ir kad mane skradžiai, jei aš nesijaučiu geriau. Eime į viršų. Reikia pamiegoti. Rytoj bus sunki diena, nes su įprastiniais pirkėjais užgrius minia paskalų rinkėjų ir skleidėjų.

KAI KAS TAI BŪTŲ PAVADINĘS PASILAIDOJIMU DARBE. BET ROZA dirbo tai, ką turėjo dirbti, ir mėgavosi kiekviena minute. Jai patiko žiemos darbai, valandų valandoms užsidaryti šiltnamyje, išauginti naujus augalus, puoselėti juos. Jos sodinukai, sėjinukai, ūgliai jau krovė pumpurus. Rozai patiko uosti dirvožemio ir drėgmės kvapą, stebėti, kaip darbai juda į priekį.

Čia, kaip ir gyvenime, reikėjo saugotis parazitų ir problemų. Vos pastebėjusi pirmąsias pelėsių dėmeles ar rūdis, ji nugnybdavo pažeistus lapus, apipurkšdavo augalus. Tikrino oro cirkuliavimą, reguliavo temperatūrą.

Sodinukai, ant kurių atsirasdavo puvimo ar viruso žymių, būdavo išraunami ir išmetami. Negali leisti, kad paplistų infekcija, kaip neleidžia jai plisti savo asmeniniame gyvenime. Darbas ją ramino. Buvo išrovusi Braisą, atsikračiusi juo, išvaliusi savo gyvenimą nuo tos infekcijos. Bet galbūt tai nebuvo padaryta greitai, galbūt nebuvo budri, todėl dabar vėl turi įdėmiai stebėti aplinką. Tačiau ji stipri, ir pagrindas po kojomis, kurį susikūrė, yra pakankamai tvirtas, kad atlaikytų tokias nežymias, erzinančias invazijas.

Galvodama apie tai, Roza baigė dienos darbų sąrašą ir patraukė ieškoti Harperio. Įėjo į augalų skiepijimo skyrių žinodama, kad sūnus

jos neišgirs, griaudėjant ne tik Bethovenui ar kitai muzikai, kurios jis klausosi iš savo ausinių. Minutėlę stovėjo ir stebėjo, kaip jis dirba. Seni marškinėliai, dar senesni džinsai, purvini batai — Harperis jau buvo laukuose, suprato ji.

Jis neseniai apsikirpo plaukus, tad dabar spindintys juodi plaukai krito tvarkingiau. Bet ar ilgam? Jei gerai pažįsta savo berniuką, — o ji pažįsta, — jis netrukus pamirš, jog reikia kirptis, ir vieną dieną vėl susiriš plaukus į uodegą. Harperis gerai išmano savo darbą, toks kūrybingas. Visi jos sūnūs turi savus talentus, savas kryptis gyvenime, — ji tuo pasirūpino, — bet tik Harperis paveldėjo jos neblėstančią meilę sodininkystei.

Roza prasiyrė pro stalus, nukrautus vazonais ir įrankiais, prie sūnaus, palinkusio ties skiepijama miniatiūrine rože. Baigęs darbą, jis ištiesė ranką į visada šalia stovinčią kolos skardinę. Roza atsistojo priešais jį. Jis įsmeigė į ją akis pro skardinės viršų.

— Puikus darbas, — tarė ji. — Nedažnai imiesi rožių.

— Eksperimentuoju. Galėtume turėti skyrių vazonuose išaugintoms miniatiūrinėms gėlėmis. Galima išvesti vijoklinių. Nori kolos?

— Ne, ačiū. — Jis toks *jos*, pagalvojo. Kiek kartų ji girdėjo tą mandagų, šaltą toną iš savo pačios burnos, kai būdavo susierzinusi. — Žinau, pyksti ant manęs, Harperi.

— Kas iš to.

— Šis tas. — Norėjo paglostyti jam pečius, pasitrinti skruostu. Bet jis įsitemps, kaip ir ji įsitempia, kai kas nors paliečia ją susierzinusią.

— Pyksti, kaip aš susidorojau su situacija vakar ir dėl to, kad neleidau tau to padaryti.

— Tavo reikalas. — Jis kryptelėjo petį. — Aš nepykstu. Tik nusivyliau tavimi, ir viskas.

Jei jis būtų smeigęs skiepijimo peiliu jai į širdį, tikriausiai nebūtų pajutusi tokio skausmo.

— Harperi.

— Ar reikėjo būti tokiai velniškai mandagiai? Kodėl negalėjai duoti jam to, ko jis nusipelnė, užuot nustūmusi mane į šoną ir išsivedusi juos į lauką?

— Ką gero tai...

— Man nė velnio nerūpi, ką gero, mama. — Žymusis Harperių temperamentas aptemdė Harperio akis. — Jis nusipelnė gauti į snukį čia ir dabar. Reikėjo leisti man apginti tave. Bet tu viską turėjai padaryti savaip, o man teliko tik stovėti ir vėpsoti. Tai kokia, velniai rautų, prasmė apie tai kalbėti?

Roza norėjo nusisukti, susitvardyti, tačiau negalėjo. Jis nusipelno atviro pokalbio.

— Šiame pasaulyje nėra kito žmogaus, kuris įskaudintų mane taip, kaip tu gali.

— Aš nesistengiu skaudinti tavęs.

— Ne. Žinau, kad to nedarytum. Todėl žinau, kaip pyksti ir kodėl. Galbūt aš klydau. — Ji pasitrynė rankomis veidą. — Nežinau, bet tai vienintelis būdas, kuriuo galėjau pasinaudoti. Turėjau išvaryti jį iš namų. Prašau tave suprasti, jog *turėjau* atsikratyti juo kaip galima greičiau, kol jis nespėjo dar kartą jų suteršti.

Roza nuleido rankas, ir jos veide atsispindėjo neslepiamas apgailestavimas.

— Aš atvedžiau jį į mūsų namus, Harperi. Aš, o ne tu.

— Tai nereiškia, kad turi kaltinti save, dėl Dievo, ar kad turi pati su tuo tvarkytis. Jei negali pasitikėti manimi, jei nenori, kad padėčiau...

— O Dieve, Harperi. Tu manai, kad nesi man reikalingas? Visą laiką nerimauju, kad per daug reikalauju iš tavęs. Nežinau, ką daryčiau be tavęs. Štai kur tiesa! Nenoriu dėl jo pyktis su tavimi. — Ji užsispaudė akis. — Jis paprasčiausias akiplėša.

— Aš jau ne mažas berniukas, kad saugotum mane nuo akiplėšų. Aš vyras, ir mano pareiga apsaugoti tave. Nori tu to ar ne.

Ji vėl nuleido rankas ir šį kartą sugebėjo išspausti silpną šypseną.

— Regis, tu rodai man mano vietą.

— Jei jis dar kartą atsivilks, manęs nesulaikysi.

Roza atsiduso ir suėmė delnais jo veidą.

— Žinau, kad esi vyras. Man dar kartais skaudu. Tu turi savo gyvenimą, nuomonę. Žinau, Harperi, kad mūšyje stosi šalia manęs, o ne priešais.

Nors ji jautė, kad jis dar neatsileidęs, įspaudė bučinį sūnui į kaktą.

— Einu namo, padirbėsiu sode. Nepyk ilgai ant manęs.

— Tikriausiai nepyksiu.

— Jei norėsi vakarieniauti, yra likę kepto kumpio ir įvairiausių užkandžių.

— Gal ir norėsiu.

— Tada gerai. Žinai, kur mane rasti.

TURINT TOKIUS DIDELIUS SODUS, DARBO VISADA ATSIRASDAVO. Roza tampė mulčio maišus, tikrino kompostą, dirbo su sodinukais ir sėjinukais, kuriuos buvo pasisodinusi asmeniniam naudojimui nedideliame šiltnamyje prie namų. Paskui pasigriebė pirštines, žirkles ir patraukė baigti genėti medelius.

Kai Mičas surado ją, Roza mėtė smulkias šakeles į mažą krosnelę. Ši spragsėdama godžiai rijo spjaudydama raudonus ugnies liežuvius.

„Darbštuolė", — pagalvojo Mičas nužvelgdamas jos purviną rudą švarkelį, juodą kepuraitę, storas pirštines ir nudėvėtus batus. Jos akis slėpė tamsūs akiniai. „Įdomu, — pagalvojo jis, — ar jie saugo nuo saulės spindulių, ar nuo medžio atplaišų".

Mičas žinojo, kad ji negirdės jo per ūžiančią krosnelę, todėl kurį laiką tik stebėjo ją. Lygino spindinčią rubinais moterį su šia darbštuole nublukusiais džinsais. Dar ji ta griežta moteris su oficialiu kostiumėliu, kuri buvo atėjusi pas jį į butą. Roza iš tropikų šiltnamio su išpurvintu skruostu. Ir paprasta, draugiška Roza, kuri padėjo jam išrinkti dukterėčiai žaislą.

Daug kampų ir tikriausiai jis dar ne visus matė. Kad ir kaip būtų keista, tai jį traukė.

Susikišęs rankas į kišenes, jis palengva nuėjo jos link. Roza žvilgtelėjo į jį pro kepuraitės snapelį ir išjungė krosnelę.

— Nekreipkite į mane dėmesio, tęskite, — tarė jis. — Tai pirmas kartas, išskyrus *Fargo*, kai matau šį daiktą veikiantį.

— Šis netiktų kūnui sunaikinti, tačiau sodo darbams tinkamas.

Ji žino *Fargo*, keistai nudžiugo. Tai ženklas, kad jie turi šį tą bendra.

— Aha. — Jis pažiūrėjo į angą, kur dingsta šakos. — Tai jūs tiesiog sumetate viską, o tas daiktas padaro trakšt trakšt.

— Panašiai.

— O ką darote su tuo, kas lieka?

— Šakos, lapai naudojami mulčiui.

— Kaip patogu. Ką gi, neketinau jūsų trukdyti, bet Deividas pasakė, jog esate sode. Norėjau porą valandų padirbėti bibliotekoje.

— Puiku. Nemaniau, kad turėsite laiko per šventes.

— Turiu. Užsakiau oficialių dokumentų kopijas, tad man reikia pavartyti jūsų šeimos Bibliją ir panašiai. Žodžiu, pasiruošti prieš neriant gilyn.

Nubraukė nuo jos peties medžio gabalėlį trokšdamas, kad ji nusiimtų akinius. Jos akys žudyte žudė jį.

— Ir norėčiau sudaryti interviu grafiką, žinoma, po švenčių.

— Gerai.

Jis stovėjo laikydamas rankas odinio švarko kišenėse. Suprato, kad delsia, bet ji taip velniškai gardžiai kvepėjo. Vos juntamas moters kvapas po medžio dulkėmis.

— Keista, maniau, kad tokiu metų laiku sode nebūna ko veikti.

— Čia visada yra ką veikti.

— O aš trukdau. Norėjau įsitikinti, kad jums viskas gerai.

— Puikiai. Tiesiog puikiai.

— Man būtų kvaila apsimesti, kad negirdėjau žmonių šnabždantis po vakarykščio incidento. Tiksliau, kas galėjo virsti incidentu, jei nebūtumėt taip... sumaniai susidorojusi su situacija.

— Visada stengiuosi elgtis sumaniai, jei tik įmanoma.

— Bet jei šiaušitės kiekvieną kartą, kai pokalbis pakryps apie asmeninį gyvenimą, man bus sunku tyrinėti jūsų šeimos istoriją.

Kadangi Mičas atidžiai stebėjo ir stengėsi suprasti ją, pastebėjo nuslenkantį susierzinimo šešėlį veidu, kuris vėl tučtuojau tapo ramus.

— Tai, kas įvyko vakar vakare, neturi nieko bendra su mano šeimos istorija.

— Nesutinku. Tai susiję su jumis ir... tai, kas vyksta jūsų namuose.

Ji mielai... sumaniai spirtų Mičui, kaip kad spyrė Braisui Klarkui, tačiau Mičui tai padarytų už jo atvirumą ir drąsą.

— Aš kišiu nosį, Roza. Tam mane ir pasamdėte, o mano smalsu-

mas ne visada bus mandagus. Jei norite, kad tęsčiau, jums teks prie to priprasti.

— Nesuprantu, kaip mano apgailėtina ir, ačiū Dievui, trumpa antroji santuoka galėtų būti susijusi su Harperių nuotaka.

Jam nereikėjo matyti Rozos akių, kad suprastų, jog ji susierzino, tai nuskambėjo jos balse.

— Nuotaka. Nesvarbu, ar ji buvo tokia, ar ne, bet taip ją vadino ištisos jūsų šeimos kartos. Kai ji... pasirodė, — pasirinko jis žodį, — praeitą pavasarį, jūs sakėte, kad ji niekada netrukdydavo jums bendrauti su vyrais, neprieštaravo, kad tekėtumėt — priešingai nei Stelai.

— Stela turi mažų vaikų. Mano vaikai jau suaugę.

— Tačiau jie vis tiek jūsų vaikai.

Jos pečiai atsipalaidavo, ir ji pasilenkė paimti dar šakų.

— Taip, žinoma.

— Vadinasi, galime teigti, kad Braisas, — koks čia, po galais, vardas? — nekėlė jai grėsmės. Arba ji manė, kad jūsų motiniška pareiga atlikta, ir nesirūpino jūsų seksualiniu gyvenimu. Arba po tam tikro laiko ji liaujasi rodytis tiems, kurie gyvena namuose.

— Pastaroji versija netinka, nes neseniai ją mačiau.

— Kada?

— Prieš keletą dienų ir dar kartą vakar vakare.

— Įdomu. Ką darėte jūs, ką darė ji? Gaila, neturiu po ranka sąsiuvinio.

— Nieko. Ji pasirodė, paskui dingo. Aš nesitikiu, kad išspręsite galvosūkį, kodėl ji pasirodo ir kam. Aš noriu, kad sužinotumėt, kas ji tokia.

— Viena veda į kitą. Tikrai norėčiau atviriau pasikalbėti su jumis. Akivaizdu, kad dabar tam ne metas. Gal pavakarieniautume kartu, kai turėsite laiko.

— Nebūtina vaišinti mane vakariene, kad gautumėt interviu.

— Man visai patiktų pavakarieniauti su jumis. Bet jei esate griežtai nusiteikusi nemaišyti darbo ir malonumų, teks paprašyti jus palaukti, kol baigsiu šį projektą.

— Aš lioviausi vaikščioti į pasimatymus, Mičai.

— Žodis *pasimatymas* visada sugrąžina mane į koledžo laikus. Arba dar blogiau, į mokyklą. — Jis pasinaudojo proga ir patraukė

žemyn jos akinius. Pažiūrėjo į akis. — Galėtume vadinti tai įdomiu pabendravimu.

— Man tai skamba kaip *pasimatymas*. — Roza nusišypsojo ir skubiai grąžino akinius į vietą. — Nesakau, kad nemaloniai.

— Gerai, tad kol kas apsistosime ties interviu. Per kitas dvi savaites pasirodysiu ne kartą, tad galėsite pasakyti man, kai būsite pasiruošusi pasikalbėti. Arba paskambinkite man į namus, ir mes susitarsime.

— Puiku.

— Ką gi, eisiu padirbėti. Leisiu jums grįžti prie savojo darbo.

Jam nuėjus, ji pasilenkė įjungti krosnelę.

— Roza, jei persigalvosite dėl vakarienės, pasakykite.

— Būtinai. — Ji įjungė krosnelę ir įkišo šaką.

ROZA DIRBO IKI SUTEMOS, TADA SUDĖJO ĮRANKIUS IR UŽLIPO Į antro aukšto terasą.

Jai norėjosi ilgai mėgautis karštu dušu, minkštais drabužiais ir šalto vyno taure. „Ne, — pagalvojo ji, — martinio su alyvuogėmis, kokį ruošia Deividas". Paskui pasidarys sumuštinį iš to nuostabaus kumpio, tada galbūt pamąstys, kaip išplėsti parduotuvę. Stela jau parūpino jai maišų pavyzdžių.

Nusimesdama drabužius ir atsukdama dušą Roza pagalvojo apie pasimatymus. Šiame gyvenimo etape ji tikrai neturi jiems nei laiko, nei noro. Net jei tai siūlo labai patrauklus, protingas ir intriguojantis vyriškis. Tas, kuris kviečia ją, kai ji stovi aplipusi medžio atplaišomis. Kodėl jie negalėtų paprasčiausiai pasimylėti, ir viskas? Nes ji ne taip sulipdyta, prisipažino sau. Nors velniškai gaila. Turi būti kažkas daugiau... prieš išsirengiant, tikrąja ir perkeltine prasme, vyro akivaizdoje.

„Jis man patinka", — galvojo Roza atlošdama galvą ir leisdama karštam vandeniui tekėti ant veido. Jai patiko, kaip jis elgėsi praeitą pavasarį kilus tam sąmyšiui — dabar, atsigręždama atgal, ji galėjo įvertinti jo drąsą ir ryžtą.

Kai kurie vyrai būtų puolę bėgti kita kryptimi ir tikrai būtų atsisakę jai dirbti — name, kur siautėja dvasia, galbūt net pavojinga. Be to, ją sužavėjo Mičo suglumimas renkant vaikui dovaną — ir jo noras

pasielgti tinkamai. Taškas jo naudai. Jei imtų skaičiuoti taškus ir norėtų vėl pradėti su kuo nors susitikinėti, tai tikriausiai su tokiu kaip Mičas. Įdomiu pašnekovu, patraukliu ir žaviu *vyru*.

Gal Heilė buvo teisi pavadindama jį gražuoliuku? Bet nereikia pamiršti, kas atsitiko praeitą kartą.

Ji buvo kvaila; ji būtų pasinaudojusi bet kuriuo kitu panašiu į Braisą, kad tik neliktų vieniša. Juk ji *žinojo*, tai kodėl nesustojo? Tai, kad ji ištekėjo už jo, buvo tam tikra Braiso pergalė, ar ne? Bet dabar nieko nebepakeisi, tad geriau apie jį nė negalvoti.

Mulkis.

„Gerai, — pagalvojo ji užsukdama vandenį ir siekdama rankšluosčio, — tik pamąstysiu, ar verta eiti vakarieniauti su Miču. Tik tam, kad įrodyčiau sau, jog Braisas nebeturi jokios įtakos mano gyvenimui". Vakarienė, malonus pokalbis, darbo ir malonumo derinys. Nebūtų taip blogai, jei tik ji sukauptų pakankamai energijos tam. O gal visai ne pro šalį susitikti su juo kaip moteriai, galbūt būtų naudinga pažinti jį geriau. Ji pagalvos apie tai.

Apsivyniojusi rankšluosčiu kūną automatiškai ištiesė ranką į losjono buteliuką. Bet ranka sustingo dar nepasiekusi jo. Ant rasoto vonios veidrodžio buvo parašyti du žodžiai. *Vyrai meluoja!*

ŠEŠTAS SKYRIUS

ROZA IŠMETĖ IŠ GALVOS VYRUS, ŠEIMOS VAIDUOKLIUS IR ŽINUTES, užrašytas ant veidrodžių. Į namus grįžo jos sūnūs. Jų balsų, energijos ir šiukšlių buvo pilni namai. Kažkada krūvos batų, kepurių ir *daiktų*, kuriuos jie išmėtydavo aplinkui, vesdavo ją iš proto. Dabar ji džiaugėsi matydama įrodymą, jog jie namie. Kažkada ilgėjosi tvarkos, tylos namuose, o dabar mėgavosi triukšmu ir sąmyšiu.

Netrukus jie vėl išvyks, grįš į gyvenimus, kuriuos statosi. Todėl ji brangins kiekvieną minutę, kol jos visa šeima po vienu stogu. Argi nesmagu matyti sūnus su Stelos berniukais arba stebėti Harperį, čiūčiuojantį zirziančią Lili? Jaučiasi tarsi būtų šio įvairių kartų traukinio garvežys.

— Ačiū, kad leidai Loganui pasilikti nakčiai. — Stela įsitaisė ant sofos šalia Rozos.

— Juk Kalėdų išvakarės. Paprastai mes užsakome kambarius užeigoje.

— Tu žinai, ką noriu pasakyti, o aš žinau, kad tikriausiai esu per daug įnoringa, pedantiška ir kvaila, tačiau noriu, kad mūsų pirmosios Kalėdos jo — *mūsų* — namuose būtų tada, kai būsime oficialiai susituokę.

— Tai miela, sentimentalu, ir aš savanaudiškai džiaugiuosi, kad šįvakar visi čia. — Ji nulydėjo akimis Heilę, skubančią paskui Lili, kuri spėriai ropojo eglės link. — Džiaugiuosi, kad namuose yra vaikų. Osti-

nai! — šūktelėjo Roza, kai jos vidurinysis sūnus paėmė iš dubenio tris obuolius ir pradėjo žongliruoti jais. — Tik ne svetainėje.

— Toji melodija tokia pažįstama, kad galiu sudainuoti. — Aukštas, siaurų klubų jaunuolis, šviesiais ir banguotais kaip tėvo plaukais mirktelėjo Geivinui ir dar kartą išmetė obuolius į orą. — Tik ne svetainėje, Ostinai, ne svetainėje, — dainavo jis, o Stelos berniukai raitėsi iš juoko. Tada jis metė jiems po obuolį, o pats atsikando trečiojo.

— Štai, mama, išgerk vyno. — Meisonas, jauniausias sūnus, prisėdo ant sofos porankio ir padavė jai taurę. Jo akys šelmiškai blizgėjo įspėdamos Rozą apie kažkokią klastą. — Ostinai, juk žinai, kad svetainė — šventa žemė. Čia negalima žongliruoti, tarkim, batais.

— Tu moki žongliruoti batais! — Lukas apstulbęs išpūtė akis.

— Galiu žongliruoti bet kuo. Turiu nepakartojamą talentą ir vikrumą.

— Deja, man nepavyko jo įkalbėti pabėgti su cirku, kai jam buvo aštuoneri. — Harperis paėmė Lili, kai ji išsilenkė iš Heilės glėbio ir ištiesė putnias rankutes į jį.

— Gali pažongliruoti manuoju? — paklausė Lukas.

— Viena ranka.

— Ostinai. — Roza beviltiškai atsiduso, gurkštelėjo vyno. — Jei ką nors sudaužysi, tavęs laukia namų areštas.

— O, dar viena šeimos dainelė. Pažiūrėkim, man reikia ko nors didesnio. Loganai, man atrodo, tavo bate tilptų keturių asmenų šeima. Duokš jį.

— Jei duosiu batą, tu būsi įkalintas, o aš atleistas. Gali vadinti mane bailiu, bet man netrukus teks maitinti porą augančių berniūkščių. — Jis pasilenkė ir kumštelėjo Geivinui į šoną. — O jie ryja kaip paršiukai.

— Kriu. — Geivinas atšoko, pasičiupo sausainį ir susikišo jį į burną. — Kriu.

— A, tiek to, Loganai, — numojo ranka Roza. — Jis vis tiek nenusiramins.

— Gerai, dabar dar vieno. — Jo žvilgsnis apsistojo ties Heile. — Tik pažiūrėkit, kokios dailios grakščios kojytės. Ką pasakysi, širdele?

Heilė nusijuokė.

— Grakščios kaip bananai, — bet ji ištraukė koją iš batelio.

— Harperi, perkelk senelės vazą į saugesnę vietą, — paliepė Roza, — kad tavo brolis galėtų pasimaivyti.

— Aš vadinu tai *pasirodymu.*

— Pamenu, vienas pasirodymas kainavo mamai lempą, — pastebėjo Harperis slėpdamas paveldėtas vertybes. — Ir mes visi trys — tu irgi, Deividai, jei neklystu — turėjome skusti bulves.

— Tai buvo žalioje jaunystėje, — pareiškė Ostinas. Jis išmetė į orą tris skirtingų dydžių batus ir pradėjo žongliruoti. — Kaip matote, aš patobulinau savo įgūdžius nuo to apgailėtino incidento.

— Visada naudinga turėti atsarginę profesiją, — tarė Meisonas. — Galėsi vaidinti pagrindinėje Memfio gatvėje.

Lili stebėdama krentančius ir kylančius batus kikeno ir šokinėjo Harperiui ant kelių. Roza sėdėjo užgniaužusi kvapą, kol Ostinas pagaliau nusilenkė.

Jis metė batą nesitveriančiam iš džiaugsmo Lukui.

— Ar galėsi išmokyti mane?

— Ir mane! — prišoko Geivinas.

— Ji tuoj pasakys: „Tik ne svetainėje", — pareiškė Ostinas Rozai dar neprasižiojus. — Pamokos vyks rytoj — lauke — kad neužsitrauktume mamos rūstybės.

— Ji čia šeimininkė, — rimtai paaiškino Lukas.

— Jos neapgausi. Kadangi nepastebėjau, kad kas nors būtų metęs man pinigų, teks pasitenkinti alumi.

Jis nunešė batą Loganui, tada priėjo prie Heilės.

— Nagi, Pelene, pažiūrėkim, ar tiks.

Jis suvaidino visą spektaklį, tada apavė batelį ir nusišiepė Harperiui.

— Batelis tinka. — Jis paėmė Heilės ranką ir pabučiavo. — Susituoksime, kai grįšiu iš virtuvės.

— Jūs visi taip sakote. — Heilė vylingai pavartė akis.

— Gal ir man atneštum alaus, jei jau ten būsi? — paklausė Meisonas.

— Jei jau priiminėju užsakymus — kas dar ko norėtų?

Išklausęs pageidavimus, jis vėl pažvelgė į Harperį.

— Gal padėtum man viską atnešti?

— Žinoma. — Jis grąžino Lili Heilei ir nusekė paskui brolį.

— Negaliu to praleisti, — sušnabždėjo Meisonas motinai ir pašokęs nuskubėjo paskui juos.

— DAILUTĖ TOJI MŪSŲ PUSSESERĖ HEILĖ, AR NE? — PASTEBĖJO Ostinas.

— Tu visada mėgsti pabrėžti tai, kas akivaizdu.

— Tuomet pridursiu, kad, man regis, aš jai patinku.

— Ir klaidingai vertini moteris.

— Minutėlę, — įsikišo Meisonas, — tik pasiimsiu ant ko rašyti, kad galėčiau sekti rezultatą.

— Jos nepaprastai gražios lūpos. Nors abejoju, ar tu, vyresnysis broli, tai pastebėjai, nes ji neauga iš vazono. — Jis užsivertė alaus butelį ir gurkštelėjo.

— O tavo storos lūpos praverstų tik tuo atveju, jei jai prasidėtų priepuolis ir reikėtų daryti dirbtinį kvėpavimą.

— Vienas šauna, kitas lygina. Bėje, daktaras čia aš, — priminė jiems Meisonas. — Jei reikia daryti dirbtinį kvėpavimą burna į burną, aš pirmas eilėje. Ar čia yra traškučių?

Ostinas senu įpročiu atsisėdo ant spintelės.

— Duosiu dešimt žalių, jei prižiūrėsi vaiką, nes aš norėčiau pakviesti mūsų namų viešnią pasivaikščioti po sodą.

— Ji ne koks prakeiktas paskutinis pyrago gabaliukas. — Harperis susijaudinęs stvėrė iš brolio butelį ir nugėrė didelį gurkšnį alaus. — Kas tau yra, velniai rautų, kad šitaip kalbi apie ją? Turėtum turėti daugiau pagarbos, o jei negali jos rasti, gal mudu pasivaikščiokim po sodą, padėsiu surasti?

Ostinas šaipydamasis bedė pirštu į Meisoną.

— Sakiau tau. Argi nebuvau teisus?

— Taip, jis įklimpęs. Kokia čia virtuvė, jei nėra traškučių?

— Indaujoje, ant viršutinės lentynos, — atsiliepė Roza nuo durų. — Negi manai, kad pamiršau tavo vaikišką meilę kukurūzų traškučiams? Ostinai, ar jau baigei kvailinti brolį?

— Dar tik pradėjau.

— Teks atidėti šią šventinių linksmybių dalį. — Ji šyptelėjo išgirdusi pergalingą Meisono šūksnį atradus traškučius. — Mes turime

svečių, todėl būtų malonu, jei sukurtume iliuziją, jog užauginau tris garbingus ir subrendusius jaunuolius.

— Kad toji iliuzija prasklaidyta, nes jis jau žongliravo, — sumurmėjo Harperis.

— Būtent. — Ji priėjusi palietė Harperiui skruostą, tada Ostinui, o paskui atsisuko į Meisoną. — Gal jūs nesate orūs ir subrendę, bet, Dievas mato, labai gražūs. O galėjo būti ir blogiau. Dabar paimkite gėrimus ir nuneškite juos mūsų svečiams. Ostinai, nukelk užpakalį nuo spintelės. Čia namai, o ne vietinė užeiga. Meisonai, suberk traškučius į dubenį ir netrupink ant grindų.

— Klausau, ponia, — sutartinai atsiliepė jie, ir Roza nusijuokė.

KALĖDŲ DIENA PRABĖGO IT MIGLOJE. JI BANDĖ ĮSIMINTI TAM tikrus momentus — nesiliepiamą Meisono džiaugsmą dėl antikvarinio gydytojo lagaminėlio, kurį buvo nupirkusi, Harperio ir Ostino ginčą dėl stalo futbolo. Lili, aišku, labiau žavėjosi dėžutėmis ir kaspinais nei žaislais, o Heilė negalėjo atsigėrėti naujais auskarais.

Roza šypsojosi stebėdama Loganą, kuris atsisėdęs ant grindų aiškino Stelos berniukams — dabar ir jo berniukams — apie vaikiško dydžio įrankius įrankių dėžėje. Jai norėjosi sulėtinti laiką — tik šios dienos, vienos dienos — tačiau jis pralėkė it žaibas nuo aušros, kai visi grožėjosi dovanomis, iki vakaro žvakių šviesoje su gausia Deivido paruošta vakariene, pateikta geriausio porceliano induose.

Nespėjus atsitokėti, namai vėl nutilo. Roza nulipo žemyn dar kartą pasigrožėti egle, pasėdėti svetainėje su kavos puodeliu ir dienos prisiminimais. Nustebo, kai išgirdusi žingsnius ir atsigręžusi pamatė savo sūnus.

— Maniau, jūs išėjote pas Harperį.

— Mes laukėme, kol tu nusileisi, — tarė Harperis.

— Nusileisiu?

— Tu visada nulipi Kalėdų naktį, kai visi suminga.

Ji klausiamai kilstelėjo antakius ir pažiūrėjo į Meisoną.

— Šiuose namuose negaliu turėti jokių paslapčių.

— Turi jų daug, — prieštaravo šis. — Tik ne šią.

Priėjo Ostinas, paėmė iš jos rankų puodelį ir įspraudė taurę šampano.

— Kas tai?

— Nedidelis šeimos tostas, — tarė jis. — Bet jį išgirsi po to, kai įteiksime tau paskutinę dovaną.

— Dar vieną? Man teks praplatinti namus po viso to, ką šiandien gavau.

— Tai ypatinga. Tu jau turi vietos jai, bent jau kažkada turėjai.

— Tai nekankinkite manęs. Ką sumanėte?

Harperis nuėjo į koridorių ir sugrįžo su didele dėže, apvyniota aukso spalvos folija. Harperis pastatė ją prie Rozos kojų.

— Tai atidaryk ir pažiūrėk.

Genama smalsumo, ji pastatė taurę ir ėmėsi kaspino.

— Tik nesakykite Stelai, kad plėšiau, nes ji pakraups. Aš nustebusi, kad jūs trys kažką sugalvojote kartu, tuo labiau kad neprasitarėte iki šiol. Meisonas visada išplepa.

— Ei, aš moku laikyti paslaptį, kai reikia. Dar iki šiol nežinai, kai Ostinas paėmė tavo mašiną ir...

— Užsičiaupk. — Ostinas kumštelėjo broliui į petį. — Tokiam nusikaltimui senaties terminas netaikomas. — Jis meiliai nusišypsojo motinai, kai ši prisimerkė. — Kai nežinai, mama, tai ir neskauda.

— Ko gero. — Tačiau ji susimąstė apie tai atidarinėdama dėžę. Bet kai ištraukė iš jos antikvarinį veidrodį, jos širdis suspurdo.

— Tai panašiausias į tą, kurį sudaužėme. Forma beveik tokia pati, ornamentai irgi, — tarė Harperis.

— Karalienės Anos laikotarpio, — pridūrė Ostinas, — maždaug 1700-ieji, šiek tiek įkypas stalčius nulakuotas auksine ir žalia spalva. Kiek prisimename, panašiai atrodė tas, kurį sudaužė Meisonas.

— Ei! Tai Harperis sugalvojo panaudoti jį vietoje lobių skrynios. Ne aš kaltas, kad jis iškrito iš to prakeikto medžio. Aš buvau kūdikis.

— O, Dieve. Jergutėliau, aš taip pykau, taip pykau, kad maniau, gyviems nudirsiu kailius.

— Mus iki šiol persekioja skausmingi prisiminimai, — patikino ją Ostinas.

— Veidrodis buvo jūsų tėvo šeimos. — Staiga užkimusi, skauda-

ma gerkle ji švelniai perbraukė ranka per lakuotą medį. — Jis padovanojo man jį mūsų vestuvių dieną.

— Tikrai derėjo nudirti mums kailius. — Harperis atsisėdo šalia mamos ir paglostė jai ranką. — Mes žinome, kad tai ne tas pats, bet...

— Ne, ne, ne. — Apimta jausmų, ji atsigręžė į Harperį ir įsikniaubė veidu į jo ranką. — Šis geresnis. Todėl, kad jūs prisiminėte, pagalvojote ir padarėte.

— Tu verkei, — sumurmėjo Meisonas ir pasilenkęs pasitrynė skruostu jai į plaukus. — Tai buvo pirmas kartas, kai mačiau tave verkiančią, mama. Nė vienas iš mūsų to nepamiršome.

Roza apkabino sūnus ir vos tvardėsi, kad nepravirktų.

— Tai gražiausia dovana, kokią kada nors esu gavusi, ir aš branginsiu ją labiau nei visa kita, ką turiu. Kiekvieną kartą žiūrėdama į jį prisiminsiu, kokie jūs buvote tada, kokie esate dabar. Aš taip didžiuojuosi savo berniukais. Visada didžiavausi. Netgi tada, kai norėjau išdirti jums kailį.

Ostinas padavė jai taurę, tada išdalijo taures kitiems.

— Garbė atitenka Harperiui, nes jis vyriausias. Noriu, kad žinotumėt, jog tai sugalvojau aš.

— Mes visi sugalvojome, — paprieštaravo Meisonas.

— Bet aš daugiausia galvojau. Tęsk, Harperi.

— Tęsiu, jei užsičiaupsi penkioms sekundėms. — Jis kilstelėjo taurę. — Už mūsų mamą, už viską, ką ji dėl mūsų padarė, kuo ji buvo ir yra mums.

— Och. Dabar jau viskas. — Ašaros susitvenkė jos gerklėje, užtemdė akis. — Dabar tai jau tikrai viskas.

— Paverk, mama. — Meisonas pasilenkęs pabučiavo į jos drėgną skruostą. — Sudarysime gražų ratelį.

GRĮŽIMAS PRIE ĮPRASTINIO DARBO PADĖJO UŽPILDYTI NEDIDELĘ tuštumą, atsiradusią atsisveikinus su sūnumis. Šventinė savaitė visada būna lėta, todėl ji nusprendė padėti Stelai. Valė įrankius, gramdė darbo stalus, tikrino atsargas, galų gale ėmėsi dirvožemio maišų dizaino. Radusi laiko padėjo Heilei užpildyti žemėmis naujus betoninius vazonus ir lovelius.

— Negaliu patikėti, kad Kalėdos baigėsi. — Heilė atsitūpusi lygino žemes. — Tiek pasiruošimo, laukimo, o viskas taip greitai baigėsi. Pernai, kai mirė mano tėtis, jos buvo siaubingos, atrodė, kad niekad nesibaigs.

— Liūdesys visada prailgina laiką, o džiaugsmas — sutrumpina. Nežinau, kodėl taip yra.

— Pamenu, norėjau, kad šventės kuo greičiau baigtųsi, kad kiekviename žingsnyje negirdėčiau „Skamba varpeliai". Buvau nėščia, vieniša, namas parduodamas. Šventės praėjo pakuojant daiktus ir galvojant, ką dar galėčiau parduoti, kad galėčiau išvykti iš Litl Roko.

Heilė atsisėdo ant kulnų ir patenkinta atsiduso.

— O dabar, praėjus metams, viskas atrodo šviesu ir gražu. Žinau, Lili nesuprato, kas vyksta, bet buvo taip smagu stebėti ją žaidžiančią su dėžutėmis.

— Pats smagiausias žaislas vaikui. Man, mums visiems buvo labai gera, kad galėjome kartu praleisti šias Kalėdas.

Kai vazonas buvo pilnas, Heilė išlygino pakraščius kastuvėliu.

— Žinau, Roza, kad myli Lili, bet man kažkaip nesmagu palikti ją tau, o pačiai išeiti švęsti Naujųjų metų.

— Per Naujuosius man labiau patinka pasilikti namuose. Lili suteikia tam puikų pasiteisinimą. Nekantrauju pabūti su ja viena.

— Tikriausiai esi pakviesta į tuziną vakarėlių.

— Daugiau. — Roza atsistojo, pasiglostė nugarą. — Bet man neįdomu. Eik, pasišok, linksminkis su Deividu ir kitais jaunais žmonėmis. Pasipuošk naujaisiais auskarais. Lili ir aš sutiksime Naujuosius metus kartu.

— Deividas sakė, kad nė už ką neįkalbėtų tavęs eiti į tą vakarėlį, nors jis jau tapęs tradiciniu. — Ji paėmė butelį vandens, atsigėrė. — Jis sakė, kad Harperis irgi tikriausiai užsuks.

— Manyčiau. Jie turi daug bendrų draugų. — Roza slėpdama šypseną patapšnojo Heilei per petį. — Pripildykime dar vieną, ir šiai dienai pakaks.

Roza grįžo namo pavargusi, tačiau patenkinta nuveiktais darbais. Pastebėjusi Mičo automobilį, ji nustebusi sugavo save svarstant, ar nereikėtų pirma persirengti prieš susirandant jį bibliotekoje. Tačiau

priminė sau, kad tai būtų laiko švaistymas ir ne jos stilius. Pasuko į biblioteką vilkėdama darbo drabužiais.

— Ar radote viską, ko reikia?

Jis pakėlė galvą nuo krūvos knygų ir dokumentų ant bibliotekos stalo. Įsispoksojo į ją pro akinius storais rėmeliais.

— A?

— Aš ką tik įėjau. Pamaniau, pasiteirausiu, gal ko reikia?

— Poros tuzinų metų, kad sutvarkyčiau visa tai, naujos poros akių... — Jis kilstelėjo kavinuką. — Kavos.

— Bent jau čia galiu padėti. — Roza perėjo per kambarį ketindama eiti į virtuvę.

— Ne, nereikia. Mano kraujyje šiuo metu tikriausiai devyniasdešimt procentų kofeino. Kiek valandų?

Ji pastebėjo laikrodį ant jo riešo, tada žvilgtelėjo į savąjį.

— Dešimt po penkių.

— Ryto ar vakaro?

— Taip seniai čia?

— Pakankamai, kad užsimirščiau. — Jis pasitrynė pečius, pamankštino kaklą. — Turite nepaprastai įdomių giminaičių, Rozalinda. Surinkau pakankamai daug iškarpų iš laikraščių apie Harperius, net iki devyniolikto amžiaus vidurio. Ar žinojote, pavyzdžiui, kad turite protėvį, kuris 1860-aisiais jodinėjo cirko poniu, o 1880-aisiais keliavo su Bafalou Bilio Laukinių vakarų trupe?

— Mano proprodėdė Džeremijas, kuris pabėgo iš namų dar būdamas vaikas, regis, jis jodinėjo poniu. Kovojo su indėnais, buvo armijos žvalgas, vedė komančų genties moterį ir, atrodo, dar vieną iš Kanzaso — maždaug tuo pačiu metu. Jis dalyvavo Laukinių vakarų grupės pasirodymuose ir buvo laikomas balta varna tarp tuometinio klano narių.

— O Liusibelė?

— Ach...

— Sugavau. Ištekėjo už Danieliaus C. Harperio 1858-aisiais, o po dvejų metų paliko jį. — Jis atsilošė, ir kėdė sugirgždėjo nuo jo svorio. — 1862-aisiais ji vėl pasirodo San Franciske, kur atidaro nuosavą saloną ir viešuosius namus.

— Jos kažkaip nepamenu.

— Danielius C. teigė išsiuntęs ją į kliniką Niujorke — dėl sveikatos — ir kad ji mirusi ten nuo nepagydomos ligos. Tikriausiai to jam labai norėjosi. Bet, pasitelkęs į pagalbą magiją, suradau mūsų Liusibelę linksminančią margą Kalifornijos publiką, kur ji akivaizdžiai puikios sveikatos dar agyveno dvidešimt trejus metus.

— Jums tai tikrai patinka.

— Labai. Įsivaizduokite penkiolikametį Džeremiją, šuoliuojantį per lygumas su pašto krepšiu. Jauną, drąsų, liesą. Jie visada ieškodavo liesų vaikinų, kad arkliams būtų lengviau.

— Ką jūs sakot. — Roza prisėdo ant stalo krašto.

— Jis prigludęs prie arklio dumia it patrakęs, aplenkia kariaujančias puses, jis purvinas ir suprakaitavęs arba sustingęs nuo šalčio.

— Sprendžiant iš jūsų tono, jis mėgaujasi tuo, ką daro.

— Gyvenime juk turi būti šis tas gero, ar ne? O Liusibelė, buvusi Memfio turtuolio žmona, raudona suknele, su pistoletu už keliaraiščio...

— Koks jūs romantiškas.

— Turi nešiotis pistoletą už keliaraiščio, nes dirba bare arba vilioja pinigus iš aukso ieškotojų lošdama su jais kortomis.

— Įdomu, ar jų keliai kada nors susikirto.

— Matote, — patenkintas tarė Mičas. — Taip ir įsitrauki. Beje, tai įmanoma. Džeremijas galėjo užsukti į saloną ar išmaukti stiklą viskio prie baro.

— Arba pasidžiaugti kitais valgiaraščio patiekalais, kai rimtesnioji šeimos dalis vėdinosi vėduoklėmis verandoje ir skundėsi karu.

— Šioje giminėje pakanka pinigų ir prestižo, rimtųjų ir baltų varnų.

Jis pasklaidė popierius ir ištraukė vieną iškarpą.

— Ir žavesio.

Roza įsižiūrėjo į savo pačios fotografiją sužadėtuvių dieną — jauna, gyvybinga septyniolikmetė.

— Dar nebuvau baigusi mokyklos. Žalia kaip žolė ir užsispyrusi kaip asilas. Niekas negalėjo atkalbėti manęs nuo vedybų su Džonu Ešbiu, kurios įvyko praėjus metams po to, kai buvo padaryta ši nuotrauka. Dieve, negi buvau tokia ryžtinga?

— Turiu ir jūsų tėvų nuotraukų. Jūs nepanaši nė į vieną iš jų.

— Ne. Man visada sakydavo, jog esu panaši į senelį Harperį. Jis mirė, kai buvau maža, bet nuotraukose jis man patinka.

— Taip, aš irgi radau keletą. Redžinaldas Edvardas Harperis jaunesnysis, gimęs... 1892-aisiais, jauniausias ir vienintelis Redžinaldo ir Beatrisės Harper sūnus. — Jis skaitė užrašus. — Vedė, aaa...

— Elizabetą Makinon. Ją atsimenu labai gerai. Tai ji įskiepijo man meilę sodui, išmokė pažinti augalus. Mano tėvas sakydavo, kad aš jos numylėtinė, nes panaši į senelį. Paruošiu jums arbatos, žolelių, kad apramintumėt kavos poveikį.

— Ne, ačiū. Negaliu ilgiau pasilikti. Turiu pasimatymą.

— Tada neužlaikysiu.

— Su sūnumi, — pridūrė jis. — Pica ir krepšinis. Stengiamės susitikti kartą per savaitę.

— Puiku. Džiaugiuosi už jus.

— Taip. Žinot, turiu kai ką nuveikti, daug kur subėgioti. Bet grįšiu ketvirtadienį po pietų, dirbsiu visą vakarą, jei jūs nieko prieš.

— Ketvirtadienis Naujųjų metų išvakarės.

— Tikrai? — Suglumęs jis pažiūrėjo į laikrodį. — Dienos visai susimaišė per šventes. Tikriausiai turėsite svečių.

— Tiesą sakant, ne.

— Vadinasi, ruošiatės išeiti, tada aš jums netrukdysiu.

— Aš niekur neisiu. Prižiūrėsiu Heilės kūdikį. Ji eis į vakarėlį, o Stela su berniukais ruošia nedidelę šeimos šventę Logano namuose.

— Jei nesate pakviesta į tuziną vakarėlių ir į dukart tiek pasimatymų, aš graušiu šias iškarpas.

— Jūsų skaičius šiek tiek perdėtas, tačiau reikalas tas, kad aš atmetu pakvietimus į vakarėlius ir pasimatymus. Man patinka būti namuose.

— Ar nesimaišysiu jums po kojomis, jei dirbsiu čia?

Ji pakreipė galvą.

— Manyčiau, kad esate pakviestas į vakarėlius ir daug moterų nekantraudamos laukia pasimatymo su jumis.

— Per Naujuosius visada lieku namuose. Tokia tradicija.

— Tada netrukdysite man. Jei kūdikis ramiai miegos, galėsime paskirti vakarą interviu.

— Puiku.

— Tada gerai. Buvau labai užimta, — tarė ji po minutėlės. — Pilni namai svečių, buvo grįžę sūnūs. Bet tai tik dalis priežasties, kodėl nepasakiau to anksčiau.

— Ko nepasakėte?

— Prieš porą savaičių Amelija paliko man žinutę.

— Prieš porą *savaičių*?

— Juk sakiau, kad buvau užimta. — Rozos balse pasigirdo susierzinimas. — Be to, nenorėjau galvoti apie tai per šventes. Retai matausi su sūnumis, reikėjo daug ką nuveikti prieš jiems atvažiuojant.

Jis nieko neatsakė, tiesiog ištraukė kasetinį magnetofoną, pastūmė arčiau jos ir įjungė.

— Papasakokit.

Susierzinimas padidėjo, raukšlelė įsirėžė tarp tamsių išraiškingų antakių.

— Ji pasakė: *Vyrai meluoja.*

— Ir viskas?

— Viskas. Ji parašė tai ant veidrodžio.

— Kokio veidrodžio? Ar nufotografavote?

— Ne. — Vėliau ji patyliukais žnybs sau už tai. — Nesuprantu, koks skirtumas, ant kokio veidrodžio. Vonios kambario veidrodžio. Buvau ką tik išsimaudžiusi po karštu dušu. Žinutė parašyta ant aprasojusio veidrodžio.

— Parašyta rašytinėmis ar spausdintomis raidėmis?

— Ach, spausdintomis ir parašytas šauktukas. Štai taip. — Roza paėmė jo rašiklį ir užrašė. — Kadangi tai nebuvo grasinanti ar žemę drebinanti žinia, pamaniau, kad gali palaukti.

— Kitą kartą taip nemanykite, kad gali palaukti. Ką jūs darėte prieš... — „Negalvok apie ją nuogą duše“, — įsakė jis sau, — prieš eidama į dušą?

— Dirbau sode, kalbėjausi su jumis.

— Su manim.

— Taip, tą dieną, kai deginau šakas.

— Iškart po Kalėdų vakarėlio, — tarė jis pasižymėdamas. — Aš pakviečiau jus pavakarieniauti.

— Jūs užsiminėte apie...

— Ne, ne, tai buvo asmeniškas kvietimas. — Jis susijaudinęs apėjo

aplink stalą ir atsisėdo ant kito stalo krašto, kad galėtų jai tiesiai žvelgti į akis. — Ir tada susilaukėte perspėjimo apie tai, kad vyrai meluoja. Įdomu. Ji perspėja jus dėl manęs.

— Kadangi vargu ar tarp mūsų kas nors vyksta, nėra prasmės mane perspėti.

— Tačiau, regis, jos nedomina tai, kad aš čia dirbu. — Jis nusiėmė akinius ir numetė ant stalo. — Tiesą sakant, tikėjausi kokio nors apsireiškimo, priešiškumo, ko nors. Bet aš jai nerūpiu, bent kol kas. Paskui aš pakviečiu jus pavakarieniauti, ir ji palieka jums žinutę. Ar prieš tai esate ką nors panašaus gavusi?

— Ne.

— Chm. — Bet jis pastebėjo šešėlį, nuslenkantį Rozos veidu. — Kas? Jūs kažką prisiminėte.

— Tai šiek tiek keista. Prieš tai mačiau ją po ilgo maudymosi karštoje vonioje. Dušas, vonia. Keista.

„Negalvok apie ją nuogą vonioje", — Mičas vėl įsakė sau.

— Ką veikėte prieš eidama į vonią?

— Nieko. Šį tą dirbau.

— Gerai. Apie ką galvojote gulėdama vonioje?

— Nesuprantu, ką tai turi bendra. Tai buvo vakaras po tos beprotiškos kalėdinio apsipirkimo dienos. Norėjau atsipalaiduoti.

— Tą dieną mudu irgi matėmės.

— Jūsų ego jau veržiasi per kraštus, Mičai. Gal reikia pagalbos?

— Faktai yra faktai. Vaiduoklį galėjo nuliūdinti arba sudominti tai, ką jūs galvojote. Jei Harperių nuotaka galėjo įsibrauti į Stelos sapnus, — tarė jis, kai Roza išsižiojo paprieštarauti, — kodėl negalėtų įsibrauti į jūsų mintis?

— Man tai nepatinka. Visiškai nepatinka.

— Ir man nepatiktų, bet reikia šią mintį apsvarstyti. Žiūriu į projektą iš dviejų pusių. Iš tos, kas vyksta dabar ir kodėl, ir kas atsitiko tada ir kodėl. Kas tai padarė, kodėl, ką padarė? Viskas susiję. Tam mane ir pasamdėte. Turite pranešti, kai kas nors atsitinka. Ir ne po dviejų savaičių.

— Gerai. Kai kitą kartą ji pažadins mane trečią ryto, paskambinsiu jums.

Jis nusišypsojo.

— Nemėgstate, kai įsakinėjama, ar ne? Per daug įpratusi pati įsakinėti. Nieko tokio. Negaliu jūsų kaltinti, todėl tik mandagiai paprašysiu, ar galėčiau žvilgtelėti į jūsų vonios kambarį.

— Velniškai kvailas sumanymas, tuo labiau kad skubate susitikti su savo sūnumi.

— Džošu? Kodėl? Prakeikimas, pamiršau. Turiu eiti. — Jis dirstelėjo į stalą. — Paliksiu viską, kaip yra. Padarykite man paslaugą, netvarkykite dokumentų.

— Nesu pamišusi dėl tvarkos.

— Ačiū Dievui. — Jis pasigriebė švarką, tada atsiminė akinius. — Grįšiu ketvirtadienį. Praneškite, jei kas nors atsitiktų iki to laiko.

Jis nuskubėjo prie durų, tada stabtelėjo ir atsisuko.

— Rozalinda, turiu pasakyti, kad septyniolikos buvote nuostabus pumpuras, tačiau sužydėjusi atrodote nepakartojamai.

Likusi viena, ji nusijuokė ir atsirėmė į stalą. Tingiai nužvelgė savo senus batus, apsmukusias darbines kelnes, aplipusias purvu ir cemento gabaliukais.

„Vyrai meluoja, — pagalvojo ji, — tačiau kartais malonu tai girdėti".

SEPTINTAS SKYRIUS

MEDELYNĄ UŽDARIUS ANKSČIAU, ROZAI LIKO LAIKO PASIRŪPINTI savais augalais. Keletą reikėjo persodinti, kitus praretinti, dar kitus norėjo paskiepyti.

Lauke buvo giedra ir vėsu, o šiltnamyje — drėgna ir šilta. Roza dirbo su viena mėgstamiausių gėlių, afrikietiška žibuokle, kurios daigą senelė buvo davusi jai prieš trisdešimt metų. Klausydamasi Noros Džouns atliekamo bliuzo, ji rūpestingai atrinko pustuzinį naujų daigų ir švelniai išrovė. Kol kas persodins juos į vieną didelę dėžę, o po mėnesio, kai jie išleis savas šaknis, susodins juos į šviesiai žalius vazonus. Tai bus dovana Stelai, pradedančiai naują gyvenimą naujame name. Ji džiaugėsi galėdama perduoti dalį savo paveldo moteriai, kuri supras, moteriai, kurią Roza pamilo.

Vieną dieną, kai ves jos sūnūs, ji padarys tą patį, padovanos dalelę gyvojo paveldo. Mylės jų moteris, nes jas mylės jos sūnūs. Marčios. Anūkai. Gali būti, kad tai įvyks greitai. Keista, ji, galima sakyti, nori jų. O tai, nutarė ji, susiję su Stela, Heile ir jų vaikais namuose.

Vis dėlto ji galėtų dar palaukti. Jei sutinka priimti pokyčius, dar nereiškia, kad jie turėtų įvykti tuoj pat. Šiuo metu jos gyvenimas teka ramia srove. Verslas klesti, ir tai ne tik asmeninis triumfas, tai didžiulis palengvėjimas.

Labai rizikavo įkurdama medelyną. Tačiau turėjo rizikuoti — dėl savęs ir dėl savo paveldo.

Harperių namų išlaikymas, o jų ji niekada neatsisakys, kainavo daug. Roza žinojo, jog kai kas manė, kad ji turi tiek pinigų, jog jais gali kūrenti krosnį. Žinoma, nereikėjo skaičiuoti kiekvieno cento, tačiau piniguose nesivartė. Išaugino tris vaikus, rengė, maitino juos, leido į mokslus. Palikimas leido jai likti namuose ir rūpintis vaikais, užuot ieškojus darbo, o jos pačios sumanumas dar labiau pastorino piniginę.

Tačiau trys koledžai ir Meisono medicinos mokykla nebuvo pigūs. O ir namas prašėsi naujo vamzdyno, perdažymo, naujo stogo, ir jos pareiga buvo tuo pasirūpinti. Būdavo, jog tekdavo paslapčia parduoti kai kuriuos daiktus, kad išsiverstų. Parduodavo paveikslus ar papuošalus, kurie jai nepatiko, tačiau vis tiek jautė sąžinės priekaištus parduodama tai, kas buvo palikta jai. Teko kai ką aukoti, kad išsaugotų visumą. Paskui atėjo laikas, kai ji galėjo nebebijoti dėl sūnų ateities ir namo saugumo. Tačiau pinigų vis tiek reikėjo. Būdavo momentų, kai ji pagalvodavo, jog reikia susirasti darbą.

Mičas teisus, ji nemėgsta, kai jai įsakinėjama. Bet pati, be jokios abejonės, moka dalyti nurodymus. Reikėjo rinktis, ar sukaupti drąsą ir pradėti nuosavą verslą, ar nuryti išdidumą ir dirbti kam nors kitam. Reikėjo pasinaudoti savo stipriąja puse. Tą ir padarė.

Rozai nebuvo sunku apsispręsti. Ji pririnko nemažai kiaušinių į savo krepšį, tačiau pirmieji dveji metai buvo sunkūs. Bet padėtis pasitaisė. Jiedu su Harperiu pasistengė.

Skyrybos kirto skaudžiai. Kvaila, kvaila klaida. Nors Braisas laimėjo nedaug — tik tiek, kiek ji leido jam gauti — jai tai kainavo išdidumą ir pinigų, kad atsikratytų jo.

Jie atsilaikė. Sūnūs, namai, verslas klesti. Todėl ji gali truputį pagalvoti apie pokyčius tiek versle, tiek asmeniniame gyvenime.

Ji perėjo nuo žibuoklių prie bromelijų ir baigdama skirstyti augalus nusprendė, jog padovanos Stelai ir jų. Patenkinta padirbėjo dar apie valandą, tada nuėjo patikrinti pavasarinių augalų svogūnėlių. Dar savaitė kita, ir sužydės narcizai.

Viskuo pasirūpinusi, ji susikrovė į vežimėlį tai, ką norėjo pervežti į namą, paskui išdėstė vazonus viduje taip, kaip norėjo.

Paskutinius tris vazonus su svogūnėliais nunešė į virtuvę.

— Ir ką gi čia man atnešei? — pasiteiravo Deividas.

— Deividai, varai mane į neviltį savo žiniomis apie sodininkystę. Aišku, kad čia tulpės. — Ji išdėliojo vazonus ant palangės. — Sužydės po kelių savaičių.

— O tu varai mane į neviltį savo sodininkės apranga. Kiek metų tiems marškiniams?

— Nežinau. Ką čia veiki? — Ji atidarė šaldytuvą, išsitraukė ąsotį su šalta arbata. — Negi neturėtum pradėti pustymosi maratono vakarėliui?

— Ruošiu tau šaltų užkandžių, kad jau nenori eiti su mumis. O kadangi šiandien jau keletą valandų praleidau mineralinių vandenų baseine — kol tu maudeisi purve — tai mano pustymasis jau prasidėjo.

— Nesivargink su užkandžiais, Deividai. Aš moku pasidaryti sumuštinį.

— Taip gražiau, ypač kai turi svečių. — Jis sukikeno. — Profesorius bibliotekoje. Aš įdėjau į šaldytuvą porą šampano butelių, jei judu sumanytumėt — tarkim — iššauti kamštį.

— Deividai. — Ji lengvai sušėrė jam per pakaušį, tada įsipylė arbatos. — Aš su niekuo nieko negersiu. Aš rūpinsiuos kūdikiu.

— Kūdikiai miega. Roza, brangenybe mano, jis *nuostabus*, toks seksualiai susiglamžęs akademikas. Griebk jį. Tik dėl Dievo, pirma persirenk. Ištraukiau tau baltą kašmyro nertinį, juodas kelnes, kurias įkalbėjau nusipirkti. Tas, su likra, ir žaviuosius Džimio Čo batelius.

— Tikrai nesiruošiu vilktis balto kašmyro nertinio, aptemptų it oda kelnių, kurių būčiau niekada nepirkusi, jei nebūtum užhipnotizavęs manęs. Neavėsiu aukštakulnių, kai lieku namuose su septynių mėnesių kūdikiu. Tai net ne pasimatymas.

— O tie jo akiniai? Argi ne gražūs? Nežinau, kodėl vyrai su storais akinių rėmeliais atrodo tokie patrauklūs.

Ji paėmė alyvuogę iš dubenio.

— Šįvakar tu tikrai įsiaudrinęs.

Jis uždengė lėkštes ir padėklą.

— Štai. Dabar galėsi surengti Naujųjų metų vakarėlį su akiniuotu gražuoliu.

— Deividai, kodėl, po galais, manai, kad man reikia vyro?

— Brangioji Roza, mums *visiems* reikia vyro.

* * *

VIS DĖLTO ROZA PERSIRENGĖ, BET NEGAILESTINGAI ATMETĖ DEIVIDO išrinktus drabužius pakeisdama juos paprastais medvilniniais marškiniais, džinsais ir savo mėgstamomis vilnonėmis kojinėmis. Tačiau pasidavė tuštybei ir pasidažė. Vaikų kambaryje ji kantriai išklausė motiniškai nervingus Heilės pamokymus, prisiekė paskambinti, jei kiltų problemų. Neiškentusi išstūmė merginą pro duris.

Palaukė, kol mašina išsuko iš kiemo, tada šypsodamasi atsisuko į Lili, guguojančią savo vaikštynėje.

— Dabar tu visa mano. Eikš pas tetą Rozą, nes noriu suvalgyti tave kaip cukriuką.

Bibliotekoje Mičas apsimetinėjo skaitąs, braižė schemas ir klausėsi kūdikio monitoriaus, stovinčio ant lentynos. Jų buvo kiekviename kambaryje. Protingas ir reikalingas sprendimas žinant, kas atsitiko čia praeitą pavasarį. Tačiau dabar jis galvojo ne apie saugumo priemones. Jis susižavėjęs klausėsi nerimastingo Heilės atsisveikinimo, o dabar Rozos liejamos meilės kūdikiui.

Jis dar nebuvo girdėjęs jos taip kalbant, nežinojo, kad balsas gali būti toks švelnus, tarsi besilydantis kvapnus vaškas. Nesitikėjo, kad Roza gali taip karštai mylėti, kaip kad akivaizdžiai mylėjo tą kūdikį.

Roza kalbėjo, burkavo, juokėsi, leido visus tuos kvailus garsus, kokiais paprastai suaugusieji kalbasi su vaikais, ir sprendžiant iš Lili atsako abiem tai patiko.

Dar viena valdingos, savim pasitikinčios, truputį atšiaurios ir keistai tiesmukiškos moters pusė. Visi šie aspektai sudaro moterį, kuri jį labai traukia. O dabar dar šis... švelnumas, it netikėtas glajus ant taip trokštamo torto.

Mičas išgirdo, kaip ji nusijuokė ilgu banguojančiu juoku, ir liovėsi apsimetinėjęs, jog dirba. Girdėjo muziką, žaislų barškesį, vaiko ūbavimą, kikenimą ir neslepiamą malonumą moters balse. Vėliau išgirdo ją dainuojant lopšinę. Paskui pasigirdo tylus murmesys, atodūsis, ir monitorius nutilo.

Jis irgi atsiduso apgailestaudamas, kad interliudija baigta. Ištiesė ranką į kavinuką. Tuščias. Ir vėl. Jis nusinešė kavinuką į virtuvę. Sėmė kavą, kai įėjo Roza.

— Labas, — tarė jis. — Tuoj dingsiu jums iš akių. Deividas sakė, kad galiu bet kada pasidaryti kavos.

— Žinoma. Aš kaip tik ketinau paragauti jo paruoštų užkandžių. Gal norėtumėt?

— Norėčiau, ačiū. Jis minėjo, kad paliks šio to užkąsti. Rodė, kur padėta kava ir visa kita. Ir... — Jis išpūtė akis, kai Roza ištraukė dubenius ir padėklą. — Matau, jis nemelavo.

— Deividas vis baiminasi, kad numirsiu iš bado, jei nepaliks man maisto, kurio užtektų šešetui žmonių. — Ji grįžtelėjo į jį. — Ir?

— Atsiprašau?

— Jūs pradėjote kažką sakyti? Apie Deividą?

— Ach, aš tik manau, kad jis bandė vilioti mane.

Roza ištraukė iš duoninės pailgų šviežių bandelių.

— Manau, neįkyriai.

— Ne. Sakyčiau... žavingai.

— Tikiuosi, neįsižeidėte.

— Ne, tiesą sakant, pasijutau pamalonintas. Turint galvoje amžiaus skirtumą.

— Jam patinka, kai jūs su akiniais.

— Su... kuo?

— Su tais akiniais storais rėmeliais. Jis lydosi nuo jų. Paragausit visų užkandžių ar norėtumėt pasirinkti?

— Dėkoju. Paragausiu visų.

— Jokio vargo, juk vis tiek sau darausi. — Ji skubiai kilstelėjo galvą, kai monitoriuje pasigirdo Amelijos balsas.

— Netikėta, ar ne? — tarė Mičas. — Nors ir ne pirmas kartas.

— Ji retai lanko Lili, ne taip kaip berniukus. Jai patinka berniukai. Tikriausiai žino, kad Heilės nėra, arba nori...

Roza nutilo, pirštai sustingo ties sumuštiniu, kas retai atsitikdavo. Ji prisiminė monitorių, paliktą bibliotekoje, ir savąjį auklės vaidmenį.

— Nė nepagalvojau apie monitorių ten, kur jūs dirbate. Tikriausiai trukdėme jums.

— Netrukdėte.

— Galite išjungti jį, kai dirbate. Monitorių pilni namai. Heilė netgi įsigijo vaizdo kamerą. Nuostabu, kokių daikčiukų dabar yra, kad palengvintų naujai iškeptų motinų gyvenimą.

— Jūs tikriausiai buvote gera motina. Sprendžiu iš to, — pridūrė jis, — ką girdėjau, kai buvote su Lili.

— Taip. Ir esu. Tai mano svarbiausias darbas. — Tačiau jos interliudija su Lili buvo privati — bent jau ji taip manė. Įdomu, kiek kartų dainavo dainelę apie pagranduką?

Geriau negalvoti apie tai.

— Ar norėtumėt užkandžius neštis į biblioteką, ar valgysite čia?

— Čia, jei jūs nieko prieš.

— Prašom. — Ji padvejojo, tada atidarė šaldytuvą ir ištraukė šampano butelį. — Vis dėlto Naujieji metai, ketinu atidaryti butelį. Galėsime išgerti šio to šventiškesnio nei kava.

— Ačiū, bet aš negeriu. Negaliu.

— Štai kaip. — Kokia ji kvaila. Negi nepastebėjo, kad jis niekada negeria alkoholio? Negi negalėjo pajudinti smegenų, kad svečias nepasijustų nepatogiai? — Tada gersime kavą.

— Prašau. — Mičas sulaikė ją už rankos nespėjus pastatyti butelio atgal į šaldytuvą. — Atidarykite ir šveskite. Aš nesikankinu matydamas, kai žmonės geria. Tiesą sakant, man svarbu, kad jie jaustųsi patogiai. Noriu, kad jums būtų patogu. Leiskite, aš atidarysiu.

Jis paėmė butelį.

— Nesibaiminkite, aš nenugrimsiu atgal vien atidaręs butelį.

— Tai aš nenorėjau, kad *jūs* jaustumėtės nepatogiai. Turėjau susiprasti.

— Kodėl? Aš juk nenešioju ženklo ant krūtinės su užrašu „Sveikstantis alkoholikas".

Ji šyptelėjo, tada nuėjo prie spintelės susirasti taurę.

— Ne.

Kamštis pokštelėjęs iššoko.

— Pradėjau gerti penkiolikos. Iš pradžių retkarčiais nugvelbdavau alaus, berniukai dažnai taip daro. Nieko rimta. Man labai patiko šaltas kaip ledas alus.

Jis pastatė lėkštes ant stalo, tada įsipylė kavos.

— Koledže gėriau daugiau, bet ir vėl — daugelis taip darė. Alkoholis nekėlė man jokių rūpesčių, niekada nepraleidau nė vienos paskaitos dėl to. Pažymiai buvo geri. Baigiau su pagyrimu. Mėgau koledžą beveik taip pat, kaip mėgau šaltą alų. Aš jums dar neįkyrėjau?

— Ne, — atsiliepė Roza žiūrėdama į jį. — Nė kiek.

— Gerai. — Jis atsikando sumuštinio, linktelėjo. — Ponia Harper, jūs tikra sumuštinių meistrė.

— Dėkui.

— Paskui įstojau į universitetą, gavau magistro laipsnį. Dirbau dėstytoju, vedžiau, rašiau disertaciją. Atsirado gražuolis sūnelis. O aš gėriau. Buvau... draugiškas girtuoklis, jei suprantate, ką noriu pasakyti. Niekada nešokdavau į akis, nesimušdavau. Tačiau nuo tada, kai gimė Džošas, niekada neišsiblaivydavau — jei atvirai, jau prieš jam gimstant gėriau nesustodamas — kol nusprendžiau, jog laikas liautis.

Jis paragavo Deivido gamintų bulvių salotų.

— Aš dirbau — mokiau, rašiau, puikiai aprūpindavau šeimą. Nebuvo dienos, kad nedirbčiau ar nenueičiau į klasę. Tačiau gėrimas atėmė iš manęs ką kita — žmoną ir sūnų.

— Apgailestauju, Mičai.

— Nėra ko. Sara, mano buvusi žmona, darė viską, ką galėjo. Ji mylėjo mane ir norėjo turėti tokį gyvenimą, kokį buvau jai pažadėjęs. Išbuvo su manimi ilgiau, nei bet kuri kita būtų iškentusi. Ji maldavo mane liautis. Pažadėdavau, patikindavau arba nuramindavau. Sąskaitos apmokėtos, ar ne? Turime gražų namą, įnašai mokami laiku. Aš juk ne koks gatvės girtuoklis, besivoliojantis purve, dėl Dievo? Taip, aš pradedu gurkšnoti dešimtą ryto, bet juk turiu teisę.

Jis nutilo, papurtė galvą.

— Kai gyveni migloje, lengva apgaudinėti save, kad turi teisę taip elgtis, ir viskas tiesiog puiku. Nekreipi dėmesio į tai, kad kiekvieną dieną įvairiausiais būdais nuvili savo žmoną ir vaiką. Pamiršti kviestines vakarienes, gimtadienius, išslenki iš lovos — kur jai vis tiek esi nenaudingas — į virtuvę, kad išlenktum dar taurę, užsnūsti prižiūrėdamas savo vaiką. Manęs ten kaip ir nebūdavo.

— Numanau, kad visiems jums buvo sunku.

— Sunkiau tiems, kurie šalia. Aš atsisakydavau eiti su žmona pas psichologą, nelankydavau susirinkimų, nesikalbėdavau su ja apie savo problemą. Netgi tada, kai ji pasakė paliekanti mane, susidėjo savo, Džošo daiktus ir išėjo. Aš beveik nepastebėjau, kad jų nėra.

— Ji buvo be galo drąsi.

— Taip. — Jis įdėmiai pažvelgė Rozai į veidą. — Taip, ir manau, kad tokia moteris kaip jūs suprasite, koks drąsus tai buvo žingsnis. Aš gėriau dar metus, kol pasiekiau dugną — apsidairiau, o šalia nieko nėra. Suvokiau, kad netekau brangiausio, ką turėjau, ir kad per vėlu tai susigrąžinti. Tada pradėjau vaikščioti į susirinkimus.

— Tam irgi reikia drąsos.

— Pirmasis susirinkimas? — Jis vėl atsikando sumuštinio. — Mirtinai mane išgąsdino. Sėdėjau mažytės bažnyčios rūsio kampe ir drebėjau kaip vaikas.

— Turėjot drąsos.

— Negėriau tris mėnesius, dešimt dienų ir penkias valandas, o tada vėl griebiausi butelio. Susitvardžiau. Blaivybė tęsėsi vienuolika mėnesių, dvi dienas ir penkiolika valandų. Suprantat, žmona nenorėjo grįžti, sutiko kitą vyrą ir nebegalėjo pasitikėti manimi. Man tai tapo priežastimi vėl pradėti gerti. Gėriau keletą mėnesių, kol radau jėgų išsliaužti iš duobės.

Jis kilstelėjo kavos puodelį.

— Kovo mėnesį bus keturiolika metų. Kovo penktą. Sara atleido man. Ji ne tik drąsi, gera moteris, kuri nusipelnė geresnio gyvenimo nei tas, kurį gavo iš manęs. Džošas irgi atleido man. Paskutiniuosius keturiolika metų esu geras tėvas. Geriausias, koks galiu būti.

— Manau, tik drąsūs ir tvirti žmonės gali kovoti su demonais ir juos nugalėti, tuo labiau kiekvieną dieną juos matyti. Taip pat geri ir sąžiningi, kad prisiimtų kaltę sau, užuot suvertę ją kitiems.

— Dėl to, kad negeriu, nesu didvyris, Roza. Dar norėčiau atsikratyti įpročio gerti kavą.

— Ir aš.

— Išūžiau jums ausis. Norėčiau paprašyti to pirmojo interviu, kai baigsime valgyti.

— Gerai. Žadate įrašinėti?

— Taip, nors kartu ir užsirašinėsiu.

— Pereikime į svetainę, ten patogiau.

— Sutinku.

Ji pirmiausia patikrino, ar miega Lili, pasikalbėjo telefonu su Heile. O kol Mičas rinkosi iš bibliotekos daiktus, ištraukė iš šaldytuvo

padėklą su šviežiais vaisiais — Deividas tikrai pasistengė — sūriu ir trapučiais.

Mičas pasivijo ją koridoriuje.

— Leiskite padėti.

— Ne, aš pati. Jūs galite užkurti židinį, kad būtų jaukiau. Naktis šalta, bet, ačiū Dievui, giedra. Nereikės jaudintis, kad mano viščiukai grįždami į vištidę nuslys nuo kelio.

— Aš irgi anksčiau taip galvodavau. Tas rūpestis turbūt niekada neišnyksta, ar ne?

— Ne. — Ji padėjo ant stalo užkandžius, kavą, tada atsisėdo ant sofos ir automatiškai užsikėlė kojas ant stalo. Nustebusi įsispoksojo į jas. Tai įprotis, žinojo ji, tačiau paprastai svečių akivaizdoje taip nedarydavo. Ji žvilgtelėjo Mičui į nugarą.

Tikriausiai tai reiškia, kad ji jaučiasi patogiai šalia jo, ir tai gerai. Geriau nei prikabintų jam svečio, kuriam patikės šeimos paslaptis, etiketę.

— Jūs teisi, su židiniu jaukiau.

Mičas sugrįžo prie stalo, pasidėjo magnetofoną, užrašų knygelę, tada įsitaisė kitame sofos gale ir palinko į ją.

— Norėčiau, kad pradėtumėt nuo to, kada pirmą kartą pamatėte Ameliją.

„Tiesiai prie reikalo", — pagalvojo ji.

— Neprisimenu, kada pamačiau ją pirmą kartą. Buvau labai maža. Pamenu jos balsą, dainavimą. Jausdavausi ramiai, kai ji būdavo šalia. Galvojau — jei gerai prisimenu — kad tai mano motina. Bet mano motina nebuvo iš tų, kurios tikrintų vaikus naktimis, tuo labiau ji niekada nedainuodavo man. Pamenu, Amelija buvo atėjusi keletą kartų, kai sirgau, stipriai karščiavau. Tuomet atrodė, kad taip ir turėjo būti, nejaučiau jokios baimės.

— Kas jums papasakojo apie ją?

— Mano tėvas, senelė. Senelė pasakojo daugiau. Šeima retai kalbėdavo apie ją. Ji buvo namų pasididžiavimas ir šiokia tokia gėda. Priklausė nuo to, kas kalbėjo. Mano tėvas manė, kad ji viena iš Harperių nuotakų, o senelė sakydavo, kad ji tarnaitė arba viešnia, kuriai atsitiko nelaimė ir ji mirė čia, bet nebuvo kraujo giminė.

— Ar jūsų tėvas, senelė, motina kada nors pasakodavo apie savo susidūrimus su ja?

— Mano motiną ištikdavo nervinis priepuolis, jei kas nors užsimindavo apie vaiduoklį. Ji greitai susinervindavo.

Mičas šyptelėjo klausydamasis jos sauso tono, minutėlę palaukė, kol ji tepėsi sūrio.

— Turėjau tokią jautrią tetą. Nebuvo dienos, kad jos neištiktų koks priepuolis.

— Niekaip nesuvokiu, kodėl kai kuriems žmonėms taip patinka alpėti. Kartą, beje, mano motina užsiminė apie ją tokiu pražūtingu balsu — dar viena jos silpnybė. Perspėjo mane, kad vieną dieną aš paveldėsiu šią naštą ir ji tikisi, jog tai nesuardys mano sveikatos, kad kaip suardė jos.

— Tai ji bijojo Amelijos?

— Ne, ne. — Roza numojo ranka ir atsilaužė trapučio. — Jai patiko kentėti ar vaidinti kankinę. Neturėčiau taip kalbėti, nors esu jos vienintelis vaikas.

— Pavadinkime tai sąžiningumu.

— Tas pats. Kartais dejuodavo, kad jos sveikatą suėdė nėštumas ir gimdymas. Kartais sakydavo, kad tokia gležna tapo vaikystėje, kai persirgo plaučių uždegimu. Koks skirtumas.

— Tiesą sakant, viskas svarbu. Gabalėlis po gabalėlio, asmeniniai stebėjimai ir prisiminimai — viskas sudaro bendrą vaizdą. O tėvas?

— Tėvą dažniausiai linksmino mintis, kad namuose gyvena vaiduoklis. Mielai prisimindavo savo vaikystę, kai matydavo jį. Bet tėvas susierzindavo, jei vaiduoklis pasirodydavo ir išgąsdindavo svečius. Mano tėvas buvo labai svetingas, ir jį baisiai žeisdavo, jei svečias mūsų namuose patirdavo kokių nepatogumų.

— O kokie buvo jo prisiminimai?

— Tokie patys kaip kitų. Ji dainuodavo jam, lankydavosi jo kambaryje, motiniškai globojo iki jam sukako dvylika.

— Netrukdydavo?

— Tėtis nesakė, bet mano senelė pasakojo, kad jis vieną ar du kartus per metus sapnuodavo košmarus. Pasakodavo sapne matęs mo-

terį baltais drabužiais, išsprogusiomis akimis, kuri rėkdavo. Kartais ji būdavo kambaryje, kartais lauke.

— Vadinasi, sapnai bus dar vienas siūlas. O jūs sapnuodavote ją?

— Ne, ne tai, kad...

— Ką?

— Visada manydavau, jog tai nervai. Likus keletui savaičių iki mano ir Džono vestuvių sapnuodavau tą patį sapną. Audrą, juodą dangų, griaustinį, šaltą vėją. Ir duobę sode, kaip kapą, su nuvytusiomis gėlėmis joje. — Roza sudrebėjo. — Siaubinga. Kai ištekėjau, košmariškas sapnas liovėsi, ir aš pamiršau.

— O nuo tada?

— Ne. Niekada. Mano senelė matydavo ją dažniau nei kiti namiškiai. Regėdavo ją namuose, sode, tėvo kambaryje, kai jis buvo mažas. Galbūt senelė nenorėjo pasakoti ką nors bauginančio. Iš visos mano šeimos, kiek pamenu, ji labiausiai užjausdavo Ameliją. Bet, jei atvirai, ši tema nebuvo mėgstama. Tai buvo faktas, kurį vieni priimdavo, kiti atmesdavo.

— Tada pakalbėkime apie kraujo giminaičius. — Jis išsitraukė akinius, kad galėtų perskaityti savo užrašus. — Vadinasi, kiek jūs žinote, vaiduoklis pasirodė prie jūsų senelės Elizabetos Makinon Harper.

— Tai nevisiškai tikslu. Ji man pasakojo, kad mano senelis, jos vyras, matė nuotaką, kai buvo vaikas.

— Tai ji perpasakojo jums, ką jai sakė senelis, o ne tai, ką pati matė ar patyrė. Ar prisimenate, kad jūsų seneliai būtų pasakoję apie ankstesnių kartų patyrimus?

— A... senelė sakė, kad jos anyta, tai būtų mano proprosenelė Harper, atsisakydavo eiti į kai kuriuos kambarius.

— Į kuriuos?

— A... varge, leiskite pagalvoti. Į vaikų kambarį, kuris tuo metu buvo trečiame aukšte, į šeimininkų miegamąjį. Regis, kažkuriuo metu ji išsikėlė iš jo. Neidavo į virtuvę. Ir nė kojos nekeldavo į ratinę. Mano senelė pasakojo, kad jos anyta nebuvo kaprizinga moteris, todėl visi manė, kad ji matė nuotaką. Daugiau kokių nors priežasčių nežinau. Mes nustatėme, kad tai tikriausiai įvyko 1890-aisiais.

— Jūs nustatėte jos amžių pagal suknelę ir šukuoseną, — tarė jis užsirašinėdamas. — To nepakanka.

— Bet gana logiška.

Jis šypsodamasis pakėlė galvą. Už akinių jo akys atrodė išsiblaškiusios.

— Gal jūs ir teisi, tačiau aš norėčiau surinkti daugiau duomenų prieš paskelbdamas faktą. O jūsų tetos? Redžinaldo jaunesniojo seserys?

— Neturiu ko pasakyti. Nė vienos nepažinojau, nė vienos neprisimenu. Jos nebuvo labai artimos su mano senele ar tėvu. Senelė bandė stiprinti šeimos ryšius tarp jų vaikų ir mano tėvo. Su kai kuriais vaikais aš ir dabar palaikau ryšius.

— Ar kuris nors iš jų sutiktų su manim pasikalbėti?

— Ne visi. Kai kurie jau mirę. Duosiu jums vardus ir telefono numerius.

— Visų, — tarė Mičas, — išskyrus mirusiųjų. Aš moku įkalbėti žmones. Ir vėl, — sumurmėjo jis, kai iš monitoriaus pasigirdo dainavimas.

— Ir vėl. Noriu pažiūrėti, kaip ten Lili.

— Ar neprieštarausite, jei eisiu kartu?

— Ne, eime. — Jie pasuko laiptų link. — Greičiausiai ji liausis dainuoti mums dar neužlipus. Taip visada būna.

— Nuo 1890-ųjų iki 1895-ųjų šiuose namuose buvo dvi vaikų auklės, trys guvernantės, namų ekonomė, iš viso dvylika tarnaičių, asmeninė tarnaitė, trys virtuvės darbininkės. Kai kurių vardus turiu, tačiau nenurodyti metai, todėl reikės dar daug padirbėti. Vėliau imsiuos mirčių liudijimų ir likusių palikuonių.

— Turėsite daug darbo.

— Darbą reikia mylėti. Jūs teisi — ji nebedainuoja.

Jie nuėjo koridoriumi vaikų kambario link.

— Vis dar šalta, — pastebėjo Roza. — Nors tas šaltis greitai sklaidosi. — Ji priėjo prie lovelės, apkamšė miegantį kūdikį.

— Koks geras vaikas, — tyliai tarė ji. — Miega ir miega. ManišKiai tokio amžiaus buvo labai neramūs. Mažylei viskas gerai. Palikime ją ramybėje.

Roza išėjo palikusi praviras duris. Jie buvo laiptų viršuje, kai ėmė mušti laikrodis.

— Vidurnaktis? — Roza netikėdama pažiūrėjo į savo laikrodu-ką. — Nė neįtariau, kad jau taip vėlu. Ką gi, su Naujaisiais.

— Su Naujais.— Nespėjus jai žengti žingsnio, jis paėmė Rozą už rankos, o kitą uždėjo ant skruosto. — Nieko prieš?

— Ne.

Mičo lūpos švelniai palietė josios; tai buvo civilizuotas ir mandagus gestas metų kaitai pažymėti. Ir tą akimirką rytiniame namo sparne, kur gyveno Roza, smarkiai trinktelėjo durys.

Nors jos širdis krūptelėjo, pasistengė to neparodyti.

— Akivaizdu, kad ji tam nepritaria.

— Arba supyko. O jei pyksta, turime duoti jai rimtą priežastį.

Šį kartą Mičas neklausė, tiesiog ranka, tebeglostančia jos skruostą, apkabino jos kaklą ir prisitraukė arčiau. Bučinys nebebuvo nei lengvas, nei mandagus, nei civilizuotas. Jos kūnas atsidūrė šalia jo, lūpos susiliejo, ir Rozos papilvę užplūdo karščio banga. Pajuto, kaip gyslose užvirė kraujas, ir vieną svaiginančią minutę leido sau tuo mėgautis.

Durys vis trinksėjo rytiniame sparne, laikrodis skubiai mušė paskutines dvyliktos valandos sekundes.

Mičas žinojo, kad jos lūpų skonis bus prinokęs ir saldus, daugiau aštrus nei saldus. Dabar, kai įsitikino, norėjo skanauti jas nesustodamas, norėjo jausti liekną kūną šalia savojo. Roza vertė jį norėti daugiau. Tačiau ji atsitraukė ir pažvelgė jam į akis.

— Tikriausiai pakaks.

— Tai tik pradžia.

— Manau, kad geriausia bus, jei viskas liks... kaip buvę šiąnakt. Man reikia sutvarkyti svetainę ir grįžti pas Lili.

— Gerai. Susirinksiu savo užrašus ir važiuosiu namo.

Svetainėje, kol ji rinko lėkštes, Mičas pasiėmė savo daiktus.

— Esate sudėtinga moteris, Rozalinda.

— Tas tiesa.

— Juk žinote, kad noriu pasilikti, žinote, kad noriu mylėtis su jumis.

— Taip, žinau.— Roza nužvelgė jį. — Nesirenku meilužių... ketinau pasakyti tik tiek, bet dabar pridursiu, kad nesirenku jų skubotai,

nepagalvojusi. Todėl jei nuspręsiu, kad imu jus kaip meilužį, tai bus rimtas reikalas, Mičai. Labai rimtas. Mums abiem reikia tai apsvarstyti.

— Niekada nepasiduodate jausmams, Roza?

— Kažkada tai darydavau. Bet, išskyrus tą apgailėtiną ir retą atvejį, noriu žinoti, jog jausmams išsisklaidžius aš tvirtai stovėsiu ant kojų. Jei nesidomėčiau jumis, pasakyčiau atvirai — šioje arenoje žaidimų nežaidžiu. Todėl sakau, kad jūs mane labai dominate. Galbūt gailiuosi, jog nesu truputį jaunesnė ir kvailesnė, kad veikčiau negalvodama.

Suskambo telefonas.

— Tai tikriausiai vėl Heilė. Turiu atsiliepti, kitaip ji sunerims. Atsargiai vairuokite.

Roza nuėjo atsiliepti ir išgirdo, kaip jai tikinant Heilę, jog kūdikis jaučiasi puikiai, miega kaip angeliukas ir nekelia jokių rūpesčių, už jos užsidarė laukujos durys.

AŠTUNTAS SKYRIUS

NEDIDELIS ATSTUMAS NEPAKENKTŲ. TOJI MOTERIS — PARADOKSAS, o kadangi baigtinio sprendimo paradoksams nėra, geriausia priimti jį tokį, koks yra, užuot sukus galvą.

Todėl jis pasistengs laikytis atstumo ir nukreipti energiją į kitų galvosūkių sprendimą.

Jo laukė daug sėdimo darbo. Keletas valandų prie kompiuterio, ir jis galės sutikrinti mirčių ir gimimų datas su tomis, nurodytomis Harperių biblijoje. Mičas jau pradėjo kurti šeimos schemą naudodamasis turima ir internetine informacija. Klientams patinka schemos. Be to, tai darbo priemonė, kaip ir šeimos nuotraukos ar laiškai. Jis smeigė viską prie didžiulės lentos. Šiuo atveju, prie dviejų. Viena lenta buvo jo namuose, kita — Harperių namų bibliotekoje. Paveikslai, senos fotografijos, seni laiškai, dienoraščiai, ranka rašyti šeimos receptai — visi šie dalykai prikeldavo žmones iš mirusiųjų. O kai jie atgydavo, Mičas imdavo įsivaizduoti jų kasdienę rutiną, įpročius, ydas ir skriaudas, jie tapdavo jam svarbesni už bet kokį darbą ar projektą. Jis galėjo valandų valandas vartyti Elizabetos Harper sodininkystės užrašus, kūdikio metraštį, kurį rašė apie Rozos tėvą. Kaip kitaip jis sužinotų, kad Rozos tėvas kentėjo pilvo skausmus būdamas trijų mėnesių, arba kad po dešimties mėnesių žengė pirmuosius žingsnius?

Tai buvo smulkmenos, maži gabaliukai, iš kurių lipdėsi praeitis.

Tarkim, vestuvinėje Elizabetos ir Redžinaldo jaunesniojo nuo-

traukoje jis mato senelio ir Rozos panašumą. Tie patys tamsūs plaukai, pailgos akys, išsišovę skruostikauliai.

Ką senelis, kurio ji beveik nepamena, perdavė jai, o per ją — jos vaikams?

Verslininko įžvalgumą, nutarė Mičas. Iš tų smulkmenų, mažų detalių, rastų laikraščių iškarpose ar namų knygų įrašuose, jis susidarė paveikslą žmogaus, kuris turėjo verslininko gyslelę, išvengė daugelio to meto varžovų likimo. Tai buvo atsargus žmogus, kuris išsaugojo šeimos namus ir turtą.

„Bet argi jis neatrodo atšiaurus?" — galvojo Mičas studijuodamas fotografijas. Akyse atsispindi atsiribojimas. Tai ne tų dienų fotografavimo stilius. Gal tai dėl to, kad jis kilęs iš turtingos šeimos — vienintelis sūnus, ant kurio pečių užgriuvo visos pareigos.

— Ką, — garsiai svarstė Mičas, — tu žinojai apie Ameliją? Ar pažinojai ją gyvą? O gal ji buvo jau mirusi, jau tik dvasia, sklandanti po namus, kai atėjo tavo laikas?

Kažkas turėjo ją pažinoti, kalbėtis su ja, liesti, žinoti jos balsą, veidą. Ir tas kažkas gyveno arba dirbo Harperių namuose.

Mičas ėmėsi tarnų, kurių vardus turėjo užsirašęs. Tam reikėjo laiko, be to, buvo daug kitų galimybių. Amelija galėjo būti viešnia, tarnaitė, kurios vardas neįtrauktas arba ištrintas iš sąrašo, nes buvo giminaičio giminaitė ar šeimos draugė.

Žinoma, galima galvoti, kad jei ji būtų buvusi viešnia, draugė ar tolima giminaitė, mirusi tuose namuose, informacija būtų nutekėjusi ir jos tapatybė būtų tapusi žinoma. Bet tai tik versija, nepatvirtinanti fakto, nes gali būti, kad jie bijojo skandalo ir pasistengė viską užglaistyti.

Arba ji nieko nereiškė Harperiams, mirė miegodama, ir niekas nė nepasivargino apie tai pranešti.

Dar vienas paradoksas, nutarė jis atsilošdamas kėdėje, kad jis, racionalaus, gana logiško mąstymo vyras, leidžia laiką bandydamas nustatyti vaiduoklio asmenybę. Geriausia apie tai negalvoti, o priimti ją kaip gyvą, kvėpuojančią moterį, moterį, kuri gimė, gyveno, rengėsi, valgė, juokėsi, verkė, vaikščiojo ir kalbėjo. Ji egzistavo. Turėjo vardą. Ir jo darbas yra sužinoti kas, ką ir kur. Kodėl — išsiaiškins vėliau.

Jis iš dokumentų krūvos išsitraukė piešinį ir įsižiūrėjo į Rozos sukurtą jaunos plonos moters su kupeta garbanotų plaukų ir pilno-

mis liūdesio akimis paveikslą. Iš suknelės ir šukuosenos jie nustatė Amelijos amžių, pagalvojo jis purtydamas galvą. Nors paveikslas gana tikslus. Matė Ameliją tik kartą, ir ji neatrodė tokia rami ir liūdna kaip piešinyje, greičiau nevaldoma ir įniršusi. Suknelė galėjo būti dešimties, net dvidešimties metų senumo arba visiškai nauja. Šukuosena yra labai asmeniškas dalykas arba mados reikalas. Neįmanoma nustatyti amžiaus remiantis tokia paviršutiniška informacija. Vis dėlto iš jo surinktos medžiagos matyti, kad jie gali būti teisūs.

Kalbos apie sapnus, užuominas sustiprėjo valdant Redžinaldui Harperiui.

„Redžinaldas Harperis", — pagalvojo jis užversdamas galvą į lubas. Redžinaldas Harperis, gimęs 1851-aisiais, jauniausias iš keturių Čarlzo Danieliaus Harperio ir Kristabelės Vestli Harper vaikų. Antrasis ir vienintelis išgyvenęs sūnus. Vyresnysis brolis, Natanielis, mirė 1864-ųjų birželį būdamas aštuoniolikos, Kruvinojo tilto mūšio Čarlstone metu.

— Vedė Beatrisę... — Jis pervertė užrašus. — Taip, štai, 1880- aisiais. Penki vaikai: Šarlotė, gimusi 1881-aisiais, Edita Ana, 1883-iaisiais, Katerina, 1885-aisiais, Viktorija, 1886-aisiais, ir Redžinaldas jaunesnysis, 1892-aisiais.

Tarp paskutinių dviejų vaikų didelis laiko tarpas, palyginti su ankstesniais gimdymais. Mičas tai pasižymėjo užrašuose ir pamąstė apie persileidimus arba negyvus kūdikius. Tuo metu gimdymo kontrolė nebuvo patikima, ir peršasi natūrali prielaida, kad Redžinaldas būtų norėjęs sūnaus, pratęsiančio šeimos vardą.

Jis peržiūrėjo Beatrisės šeimos schemą. Viena sesuo, vienas brolis, viena brolienė. Tačiau visos moterys mirė gerokai vėliau, kai pasirodė vaiduoklis, prasidėjo pirmieji sapnai ir kalbos, todėl jos į kandidates netinka. Nė viena nebuvo vardu Amelija. Mičas nerado ir tarnaičių, vardu Amelija.

Kol kas susilaikys ties Redžinaldu Harperiu, to meto, kai viskas prasidėjo, namų galva.

Ir kas gi tu buvai, Harperi? Klestintis piniguočius. Paveldėjai namą ir turtą, nes vyresnysis brolis tapo kareiviu ir žuvo dėl Tikslo. Be to, buvai šeimos pagrandukas. Sėkmingai vedei, vedęs sukaupei dar daugiau turto. Išplėtei ir modernizavai namą. Sėkminga santuoka, ge-

ras gyvenimas, stora piniginė. Tačiau jo valdymo metu namuose dažnai keitėsi tarnaitės ir kitos moteriškos giminės darbininkės.

Gal Redžinaldas mėgo žaisti su tarnaitėmis arba jo žmona buvo tironė.

Ar jis pyko ir kankinosi laukdamas sūnaus, o gal buvo patenkintas dukromis? Būtų įdomu sužinoti. Bet niekas nepasakys, nes nieko nebėra gyvo.

Mičas vėl įsmeigė akis į kompiuterį ir nusprendė kurį laiką pasitenkinti faktais.

KAMBARINIŲ AUGALŲ BUVO TIEK DAUG, JOG ROZA PERKĖLĖ DALĮ jų į pagrindinį sandėlį ir, Stelai pasiūlius, prisidėjo prie jos sodinant darželius.

Jai patiko dirbti su Stela, o tai buvo retas atvejis. Jei nesodindavo daigų ar neskiepydavo, Roza mieliau dirbdavo tik augalų ir muzikos draugijoje.

— Kaip gera panerti rankas į žemę, — tarė Stela išsirinkdama augalą savo kompozicijai.

— Netrukus galėsi iki soties žarstyti žemes, kai pradėsi kurti savąjį sodą.

— Negaliu sulaukti. Žinau, kad Loganas šiurpsta nuo mano kuriamų ir perkuriamų planų. — Ji nupūtė nuo veido užkritusią garbaną ir pažiūrėjo į Rozą. — Kita vertus, negaliu pasakyti, kad jis naudojosi *planu*, kai tvarkė aplinką. Tai daugiau tik sąvoka.

— Kurią tu detalizuoji.

— Manau, jei parodysiu jam dar vieną brėžinį, Loganas sukiš jį man į burną. Šis margenis nuostabus.

— Darbas sode prieš vestuves padeda nuraminti nervus.

Stela sustingo sukišusi rankas į žemę.

— Nesąmonė. Kodėl turėčiau nervintis? Ne pirmas kartas, be to, vestuvės bus mažos ir kuklios. Turėjau daug laiko viską suplanuoti, kas irgi gerokai erzino Loganą. Reikėjo įrengti bent jau svetainę ir berniukų kambarius. Nepatikėsi, kokių grožybių jam yra palikusi motina, o jis laikė jas garaže.

— Ši dracena tiks čia. Nieko bloga nervintis. Nuotaka yra nuotaka, nesvarbu, teka pirmą kartą, ar ne.

— Ar tu jaudinaisi antrą kartą? Žinau, tai baigėsi siaubingai, bet...

— Ne. — Jos tonas buvo kategoriškas, bet nepiktas. — Tai turėjo būti perspėjimas. Tu jaudiniesi, nes esi laiminga. Esi tokia, kuri jaudinasi dėl visko, ypač kai tai svarbu.

— Tiesiog noriu, kad viskas atrodytų ypatingai. Tobulai. Tikriausiai buvau pakvaišusi, kai nusprendžiau, kad ceremonija turi vykti lauke, vidiniame kieme — o sodas tai nesutvarkytas. Darbus turime užbaigti per balandį.

— Ir užbaigsi. Judu su Loganu žinote, ką darote, išmanote apie augalus, mylite vienas kitą ir kalbate apie tai, kas svarbu.

— Primink man apie tai kartkartėmis, gerai?

— Mielai. Gražiai atrodo. — Ji atsitraukė, įsirėmė pirštinėtomis rankomis į klubus. — Kainas nustatei?

— Trisdešimt keturi penkiasdešimt. Keturiasdešimt penki devyniasdešimt penki už didįjį.

— Gerai. Turėtume gauti gražaus pelno, nes įvairiarūšiai augalai.

— Augalai puikūs, nes mūsų pirkėjai daugiau niekur nepamatys tokių gausių ir vešlių darželių. Padėsiu tau sunešti indus, tada įtrauksiu į inventoriaus sąrašą.

Jos prikrovė vežimėlį ir nustūmė į pagrindinį sandėlį. Kai Stela ėmė stumdyti vazonus darydama vietos naujiems, Roza nustūmė ją į šoną.

— Eik, tvarkyk dokumentus. Jei imsi čia kuistis, užtruksi gerą valandą. Juk vis tiek ateisi, kai būsiu baigusi, ir viską pertvarkysi.

— Aš tik galvoju, kad mažesniuosius reikia pastatyti štai čia, ant dengtų stalų...

— Aš pagalvosiu, o tu vėliau galėsi... detalizuoti.

— Jei sukrautum tuos didesniuosius ant šio stalo, o šalia pastatytum nedidelius žalvario žibintus, pridėtum kokį molinį vazoną ar rojaus paukštį, būtų puikus pavyzdys. Einu.

Roza šypsodamasi savaip sukeitė pavyzdžius. Ir kadangi turėjo pripažinti, jog Stela buvo teisi, kaip paprastai, padarė viską, kaip ji liepė.

— Rozalinda Harper, štai kur tu!

Laimė, Roza stovėjo nugara į duris, tad turėjo laiko susiraukti prieš nutaisydama svetingesnį veidą.

— Labas, Sisi.

Ji pasitenkino standartiniu pasisveikinimu, bučiniu, kuris baigiasi per colį nuo žando, tada nusiteikė sugaišti ketvirtį valandos tuščiam pokalbiui.

— Dailiai atrodai, — tarė Roza. — Ar tai naujas kostiumėlis?

— Šis? — Sisi abejingai mostelėjo rankomis pademonstruodama prancūzišką manikiūrą. — Šįryt išsitraukiau iš spintos. Roza, dėl Dievo, ar tu kada nors priaugi nors gramą? Kiekvieną kartą pamačiusi tave turiu prakaituoti papildomas dvidešimt minučių ant savo treniruoklio.

— Puikiai atrodai, Sisi. — Tai buvo tiesa. Sesilija Prat mokėjo rūpintis savimi. Ilgi šviesūs plaukai krito ant pečių, apskritame jaunatviškame veide šypsojosi duobutės, spindėjo riešuto rudumo akys.

Sprendžiant iš aprangos, ji atvažiavo tiesiai iš kokio nors damų susirinkimo, komiteto posėdžio. Atvažiavo pasėti ir pasirinkti paskalų. Paskalos buvo dar viena Sisi silpnybė.

— Kaip galėčiau, šventės ir tie nesibaigiantys vakarėliai mane visiškai *išsekino*. Neturėjau kada atsipūsti nuo Padėkos dienos. O dar laukia Pavasario pokylis klube. Pasakyk, Roza, kad šiais metais ateisi, juk puota be tavęs ne puota.

— Dar negalvojau apie tai.

— Tai pagalvok. Prisėskime minutėlę ir atsikvėpkime. Aš neišstovėsiu nė *minutės*. — Kad įrodytų tai, ji atsisėdo ant suolelio šalia Rozos baigto ruošti pavyzdžio. — Argi ne puiku? Tarsi sėdėtum kokiame nors tropikų sode. Kitą savaitę mudu su Henku važiuojame į Kaimanus. Man reikia pailsėti, sakau tau.

— Tikiuosi, smagiai praleisite laiką. — Pasekdama pavyzdžiu, Roza prisėdo šalia jos ant suolo.

— Tau irgi reikėtų į tropikus, mieloji. — Sisi patapšnojo Rozai per ranką. — Saulė, žydras vanduo, gražūs pusnuogiai vyrai. Tik nusipirk bilietą. Žinai, man neramu, kad tu beveik neišlendi iš čia. Bet dabar juk turi tą merginą iš Šiaurės. Beje, kaip ji, ar gerai dirba?

— Jos vardas Stela, Sisi, ir ji dirba pas mane beveik metus. Vadinasi, viskas gerai.

— Tai puiku. Turėtum pasinaudoti proga ir trumpam ištrūkti.

— Kad niekur nenoriu važiuoti.

— Žinai, atvešiu tau reklaminį lankstinuką. Nežinau, kaip išgyvenčiau dar vieną dieną, jei nežinočiau, kad netrukus sėdėsime paplūdimy ir gurkšnosime kokteilius. Protingai pasielgei, kad atsisakei daugelio vakarėlių, nors aš pasigedau tavęs per Naujuosius pas Dženę ir Kvilą. Buvo labai smagu, nors jis nė iš *tolo* neprilygo tam, kurį buvai surengusi savo namuose. Trūko gėlių, o ir maistas buvo prastokas. Žinoma, Dženei to nesakiau. Ar žinai, kad kitą savaitę ji ketina nusisiurbti riebalus?

— Ne.

— Na, tai viena iš blogai saugomų paslapčių. — Sisi pasislinko arčiau, jos duobutės suokalbiškai sujudėjo. — Girdėjau, kad nuo užpakalio ir šlaunų. Ką tik pietavau su Džene, ir *ji* sako, kad važiuos savaitei į Floridą, į kurortą, nors visi žino, kad eis nusisiurbti, o paskui tūnos namuose, kol vėl galės pradėti vaikščioti. Ir telaimina ją Dievas, nes jos užpakalis toks, kad galėtum padengti stalą keturiems. Manau, prireiks daugiau nei savaitės, kol ji vėl galės tiesiai vaikščioti.

Roza neišlaikiusi nusijuokė.

— Liaukis, Sisi, man jos užpakalis atrodo normalus.

— Tik jau ne toks, kaip tos naujosios administratorės, kurią, sako, nusižiūrėjo Kvilas. Dvidešimt aštuonerių, ir ant jos užpakaliuko stalą padengtum kur kas aukščiau, aišku, jei nieko prieš valgyti nuo silikono.

— Tikiuosi, tai netiesa — dėl Kvilo. Visada maniau, kad jie su Džene puiki pora.

— Kai kurie vyrai praranda protą dėl didelių papų, nesvarbu, ar juos sukūrė Dievas, ar žmogus. Beje, ką ir atvažiavau tau pasakyti. Tik nežinau, kaip.

— Neabejoju, rasi būdą.

— Tiesiog jaučiu, kad privalau... mano pareiga... Kiek laiko mudvi draugės, Rozalinda?

— Nežinau. — „Nes tai, kad pažįstu tave nuo mokyklos laikų, dar nedaro mūsų draugėmis“, — pagalvojo ji.

— Mūsų amžiuje geriau neskaičiuoti metų. Kadangi mes pažįstamos ilgiau nei norime tai pripažinti, turiu pasakyti tau, kas vyksta. Pirmiausia noriu pasakyti, nes neturėjau progos pasikalbėti su tavimi

nuo... to *incidento*, kad niekada nebuvau taip nustebusi, taip *priblokšta*, kaip tada, kai tas niekšas Braisas Klarkas per vakarėlį įžengė į tavo namus, tarsi būtų turėjęs teisę.

— Viskas gerai, Sisi. Paskui jis išėjo.

— Ir gerai, nes nežinau, ar būčiau susivaldžiusi. Tiesiog nežinau. Jau toji Mendė. Žinoma, mergaitės protelis neką didesnis už blusos, bet tai ne pasiteisinimas. Ji turėjo pasistengti sužinoti, kas tas vyras *buvo*, prieš įčiuoždama į tavo namus pakibusi jam ant rankos.

Sisi pamojavo ranka.

— Tiesiog negaliu apie tai kalbėti.

— Tai ir nekalbėkime. Man tikrai reikia grįžti prie darbo.

— Bet aš dar *nepasakiau* tau. Kai man nesmagu, mano liežuvis tiesiog sustingsta. Jis buvo ten vėl su ta besmegene mergele. Buvo pas Dženę ir Kvilą, Roza, pasipūtęs kaip banginis, tarsi jam niekas pasaulyje nerūpėtų. Gėrė šampaną, šoko, rūkė cigarus verandoje. Kalbėjo apie savo *konsultantų* firmą. Man net pilvą susuko.

Sisi prisidėjo ranką prie pilvo tarsi ją vėl būtų ėmę pykinti.

— Žinau, Dženė sakė, jog atsiuntei savo atsiprašymą, kad neatvyksi, bet ne aš viena su siaubu laukiau, kad tu persigalvosi ir bet kurią minutę ateisi.

— Visko gali būti. — Roza nė neabejojo, kad visi viltingai šnabždėjosi mėtydami žvilgsnius į duris. — Dženė turi teisę savo namuose priimti ką nori.

— Tikrai nesutinku su tuo. Tai lojalumo klausimas, ką jau kalbėti apie gerą skonį. Šiandien pietavau su Džene tam, kad pasakyčiau tai.

Kalbėdama ji išsitraukė pudrinę ir ėmė pudruotis nosį.

— Pasirodo, jam duris atvėrė Kvilas. Jie kartu rezga kažkokį biznį, nors Dženė nieko apie tai nežino. Toji moteris nieko nenutuokia apie piniginius reikalus, ne taip kaip aš ar tu.

„Mm" buvo mandagiausias atsakymas, kokį Roza įstengė sugalvoti, nes Sisi gyvenime nedirbo nė vienos dienos.

— Turiu pripažinti, kad Dženė buvo labai nusiminusi, kai kalbėjomės apie tai per pietus. Labai nusiminusi. — Sisi išsitraukė lūpdažį ir pasiryškino lūpas. — Bet yra žmonių, ir, turiu pasakyti, vakarėlyje taip pat kai kas šnabždėjosi, kurie užjaučia tą žmogų. Kurie tiki, kad

su juo buvo pasielgta siaubingai, o tai mane siutina. Blogiausia tai, kad sklando gandas, jog tu užsipuolei jį tą vakarą, išvarei, kai jis bandė susitaikyti. Grasinai jam ir tai kvailai mergiūkštei, kai jie išėjo. Žinoma, vos tik išgirstu tai, visada paaiškinu, kaip buvo iš tiesų. Juk pagaliau aš ten buvau.

Roza atpažino tą godų toną. Kliūstelėk žibalo į ugnį. Bet ji to nedarys, nesvarbu, kokia įpykusi ar apšmeižta jaustųsi.

— Žmonės kalbės ir sakys tai, ką nori kalbėti ar galvoti. Nematau prasmės jaudintis.

— Žinai, kai kas sako, kad tu neatėjai pas Dženę ir į kitus mūsų vakarėlius, nes žinojai, kad *jis* bus ten — ir su perpus jaunesne palydove.

— Mane stebina, kad žmonės švaisto tiek daug laiko svarstydami, kaip reaguočiau į vyrą, kuris nebėra mano gyvenimo dalis. Jei pamatysi Dženę, pasakyk jai, kad dėl manęs nesirūpintų.

— Noriu, kad žinotum, jog galvosiu apie tave. — Sisi atsistojo ir vėl pakštelėjo į orą palei Rozos skruostą. — Reikėtų kada papietauti. Aš vaišinu.

— Linkiu jums su Henku smagiai praleisti laiką Kaimanuose.

— Taip ir padarysime. Atsiųsiu tau lankstinukų, — nueidama šūktelėjo ji per petį.

— Atsiųsk, — sumurmėjo Roza.

Ji pasuko priešinga kryptimi pykdama ant savęs, kad nusiminė ir įsižeidė. Žinojo, kad neverta, tačiau tai žeidė jos išdidumą. Buvo besukanti į augalų dauginimo skyrių, tačiau persigalvojo. Būdama tokios nuotaikos pridarys daugiau žalos nei gero, todėl patraukė pasivaikščioti į miškelį, skiriantį darbo teritoriją nuo gyvenamosios. Nenorėjo nieko matyti, su niekuo kalbėtis, tačiau aikštelėje žaidė Deividas su Stelos berniukais ir jų šunimi. Šuo pastebėjo ją pirmasis, keletą kartų draugiškai amtelėjęs, pripuolė prie Rozos ir letenomis apsikabino kelius.

— Ne dabar, Parkeri. — Pasilenkusi paglostė jam užausį. — Dabar netinkamas metas.

— Mes ieškome paslėpto lobio. — Pribėgo Lukas. — Jo strazdanotą veidą dengė kvaila juoda barzda. — Turime žemėlapį ir visa kita.

— Lobio?

— Aha. Aš esu piratas Mėlynbarzdis, o Geivinas — Ilgšis Silveris. Deividas — kapitonas Morganas. Jis sako, kad kapitonas Morganas gali praskaidrinti niūrią dieną, bet aš nesuprantu, ką tai reiškia.

Roza nusišypsojo, sušiaušė berniuko plaukus. Jai pačiai praverstų kapitono Morgano diržas.

— Koks tai lobis?

— Tai siurprizas, bet Deividas, kapitonas Morganas, sako, kad jei mes, nenaudėliai, jo nesurasime, būsime nužudyti.

Roza pažiūrėjo į Geiviną, kuris šlubčiojo po pievą su šluotkočiu, pririštu prie kojos. Žvilgtelėjo į Deividą, užsirišusį vieną akį juodu lopu ir užsidėjusį plačiakraštę skrybėlę, kurią tikriausiai rado tarp vakarėliams skirtų kostiumų.

— Tada geriau eikite ieškoti.

— Nenori pažaisti?

— Ne dabar, mielasis.

— Suraskite mano lobį, — prieidamas tarė Deividas, — o tai pakarsiu jus ant aukščiausio stulpo.

Visai nepiratiškai cyptelėjęs, Lukas nukurnėjo prie savo brolio, ir jie ėmė skaičiuoti žingsnius.

— Kas yra, mieloji?

— Nieko. — Roza papurtė galvą. — Truputį skauda galvą, anksčiau baigiau darbą. Labai tikiuosi, kad tu nieko neužkasei iš tikrųjų. Būtų gaila tave atleisti.

— Naują kompiuterinį žaidimą ant žemiausios štai to sikomoro šakos.

— Tu tikras lobis, kapitone Morganai.

— Vienas iš milijono. Pažįstu šią išraišką. — Jis kilstelėjo ranką prie jos veido. — Kitus gali apmauti, bet ne mane. Kas tave nuliūdino? Kodėl, po galais, vaikštai be švarko?

— Pamiršau jį, ir man iš tiesų skauda galvą. Įsiskaudėjo nuo tų kvailų Sisi Prat plepalų, kuriuos ji manė savo pareiga perduoti man.

— Vieną dieną jos ilgas liežuvis apsisuks aplink gerklę. — Deividas nusiplėšė nuo veido raištį. — Kai ji gulės šarvojimo salėje, nueisiu ir aprengsiu ją senais poliesteriniais skarmalais iš „Volmarto“.

Roza šyptelėjo.

— Tai žiauru.

— Eime į vidų. Sumaišysiu po įžymųjį martinio kokteilį. Galėsi papasakoti man, tada mes sutriuškinsime tą kalę.

— Nors skamba labai patraukliai, dabar man reikia aspirino ir dvidešimties minučių pogulio. Be to, negali nuvilti berniukų. Eik, kapitone. — Ji pabučiavo Deividui į žandą. — Velniai griebtų!

Roza įėjo į vidų ir iškart pasuko į viršų. Išgėrė aspirino, išsitiesė ant lovos. Mąstė, ar dar ilgai nešios tos nepavykusios santuokos naštą. Ar dar ilgai jos pasekmės smaugs ją? Taip tikėjosi, kad tie penkiolika tūkstančių, kuriuos Braisas nugvelbė iš jos sąskaitos, padės ištaisyti klaidą. Pinigų nebėra, todėl nėra prasmės gailėtis to kvailo sprendimo. Santuoka jau praeityje, tad nėra ko bausti save už tai. Anksčiau ar vėliau jis vėl paslys, apsuks ne tą moterį, apgaus ne tą vyrą ir spruks iš Memfio, dings iš jos akių. O žmonės vėl ras pokalbiams kitą temą ir kitą žmogų. Taip visada būna.

Tik pamanykit, Braisas Klarkas sugebėjo įtikinti, kad ji užsipuolusi jį — ir dar savo namuose. Šis vyras visada gerai vaidindavo nuskriaustąjį ir buvo pats didžiausias melagis, kokį ji pažinojo.

Nenori ir nesigins nuo tų kaltinimų. Taip darydama tik šertų žvėrį. Darys tai, ką visada darydavo. Atsiribos fiziškai ir emociškai nuo paskalų sūkurio. Tegu dabar jai nesmagu — juk ji nėra tobula, bet rytoj grįš į savo gyvenimą ir gyvens kaip visada. Taip, kaip nori.

Roza užsimerkė. Nesitikėjo užmigti, tačiau nugrimzdo į snaudulį, kuris dažnai nuramindavo ją geriau nei miegas.

Snūduriuodama atsidūrė sode, ant suolelio, kur pūtė švelnus vėlyvo pavasario vėjelis, maišydamas visus kvapus, sklandančius ore. Matė pagrindinį namą, spalvingus vazonus, kuriuos pati sodino ir išstatė terasoje. Matė ratinę, apsuptą nekantraujančių pražysti lelijų. Užuodė rožių, apsivijusių pavėsinę auksinės saulės spinduliuose, kvapą. Baltos rožės, kurias pasodino pati, kaip asmeninę duoklę Džonui. Retai eidavo prie jo kapo, tačiau dažnai apsilankydavo pavėsinėje. Nužvelgė rožyną, jaunų sodinukų sodą, takus, dailiai vingiuojančius tarp gėlynų ir krūmokšnių, vietą, kur Braisas norėjo iškasti baseiną.

Jie susiginčijo dėl to, ypač smarkiai susirėmė, kai ji atsakė rangovui, kurį Braisas buvo nusamdęs be jos žinios. Tada rangovui be užuolankų išrėžė, kad jei jis pamėgins bent kastuvą įbesti į jos žemę, iškvies policiją ir nušluos jį nuo žemės paviršiaus. Braisui ji buvo dar

negailestingesnė, taip primindama, kad namas ir žemė priklauso jai ir sprendimus priima ji.

Po barnio Braisas išdulkėjo iš namų. Po kelių valandų parslinko atsiprašinėdamas, nusižeminęs, su nedidele žibuoklių puokštele. Ji padarė klaidą, kad priėmė atsiprašymą ir gėles.

Vienai geriau.

Ji suvirpėjo pavėsyje.

— Gal ir taip, o gal ir ne.

Tu padarei tai viena. Viską. Kartą suklydai, pažiūrėk, kiek tau tai kainavo ir tebekainuoja. Nesuklysk dar kartą.

— Antrą kartą nesuklysiu. Kad ir ką padaryčiau, tai nebus klaida.

Vienai geriau. Balsas tapo atkaklesnis, šaltis sustiprėjo. *Aš viena.*

Sekundę, tik sekundę Roza pamanė mačiusi moterį nešvaria balta suknele, gulinčią atviroje kapo duobėje. Ir tą sekundę užuodė puvimo kvapą po rožėmis. Tada moteris atsimerkė ir įsistebeilijo į ją pamišėliško alkio kupinomis akimis.

DEVINTAS SKYRIUS

ROZA ĮŽENGĖ Į NAMUS IŠ DREBIANČIOS ŠLAPDRIBOS. JI IŠSINĖRĖ iš švarko, tada atsisėdo ant suoliuko fojė ir nusitraukė batus. Deividas pasitiko ją, prisėdo šalia ir padavė kavos puodelį.

— Daktaras skanumėlis bibliotekoje.

— Taip, mačiau jo automobilį. — Ji apkabino puodelį abiem rankomis ir gurkštelėjo kavos.

— Harperis su juo. Jis pasigavo mūsų berniuką, kad pasikalbėtų. Mes jau kalbėjomės su juo gerdami kavą su pienu ir valgydami obuolių pyragą.

— Obuolių pyragas.

— Išsaugojau tau gabalėlį. Žinau tavo silpnybes. Sako, naktį gali pasnigti.

— Girdėjau.

— Stela su berniukais pas Loganą. Ji ketina vakarieniauti ten, o berniukai tikisi, kad prisnigs ir jie galės likti nakvoti.

— Kaip miela. Man reikia karšto dušo.

Jis paėmė iš Rozos puodelį.

— Pamaniau, gal norėsi pakviesti mūsų gražuolį profesorių pasilikti vakarienės. Paruošiau sultingą viščiuką ir bulvinių kukulių, kad nuvytume šaltį.

— Skamba puikiai — viščiukas. Mičas, aišku, gali likti, jei nori ir neturi kitų planų.

— Neturi, — užtikrino Deividas. — Aš jau klausiau.

Roza nusijuokė pamačiusi jo plačią šypseną.

— Ir ką tu poruoji su juo, Deividai, save ar mane?

— Kadangi esu absoliučiai nesavanaudiškas ir matau, kad daktaras yra, nelaimė, visiškai abejingas man, poruoju tave.

— Apgailėtinas romantikas.

Ji ėmė lipti laiptais ir išpūtė akis, kai Deividas šūktelėjo iš apačios:

— Apsivilk ką nors seksualaus.

Bibliotekoje Harperis gurkšnojo alų. Jis jau papasakojo viską, ką žinojo, bet Mičas paprašė atsakyti į keletą klausimų ir užpildyti nedidelius tarpus istorijose, kurias jau buvo papasakoję Deividas ir Roza.

— Deividas pasakojo apie tą naktį, kai pamatėte Harperių nuotaką lauke, sode, kai buvote vaikai.

— Tą naktį mes nakvojome lauke, palapinėje — Deividas, mano broliai ir aš. — Harperis pritardamas linktelėjo. — Tai bent naktelė.

— Pasak Deivido, tu pirmas ją pamatei ir pažadinai jį.

— Pamačiau, išgirdau, pajutau. — Harperis patraukė pečiais. — Sunku pasakyti, na taip, aš pažadinau jį. Nežinau, kiek buvo valandų. Vėlu. Mes ilgai valgėme ir šiurpinome vienas kitą baisiomis istorijomis. Tada, regis, išgirdau ją. Nežinau kaip, bet žinojau, kad tai ji. Viskas buvo ne taip, kaip kitais kartais.

— Kas buvo kitaip?

— Ji nedainavo. Sakyčiau... dejavo, leido kažkokius nesuprantamus garsus, kokių tikėtumeisi iš vaiduoklio karštą mėnulio nušviestą naktį. Iškišau galvą iš palapinės ir pamačiau ją. Ji atrodė kitaip nei visada.

„Drąsus berniukas, — pagalvojo Mičas, — žiūrėjo, užuot užsitraukęs ant galvos miegmaišį".

— Kaip ji atrodė?

— Vilkėjo baltais naktiniais marškiniais, kaip praeitą pavasarį. Plaukai buvo nutįsę, susivėlę ir purvini. Mėnulio šviesa švietė per ją. Kiaurai per ją. Įėzau. — Jis nugėrė didesnį gurkšnį alaus. — Taigi aš pažadinau Deividą. Ostinas su Meisonu irgi pabudo. Norėjau, kad Ostinas pasiliktų su Meisonu, bet kur tau, ėmėme sekti ją visi.

Mičas aiškiai įsivaizdavo: būrelis vaikų, mėnulio šviesa, jonvabaliai, tvankus vasaros karštis ir vaiduoklis, slenkantis per sodą.

— Ji ėjo per mamos raktažoles, piliarožes. Tiesiai per darželius. Buvau pernelyg susijaudinęs, kad bijočiau. Ji vis kažką niūniavo ar aimanavo, tikriausiai tarp aimanų buvo ir žodžių, bet aš negalėjau jų išskirti. Ji ėjo ratinės link, bent jau man taip atrodė. Tada atsisuko ir pažiūrėjo. Jos veidas...

— Koks?

— Kaip siaubo filmuose, — tarė jis atsidusdamas. — Ji atrodė pamišusi. Nesuvaldoma pamišėlė. Šypsojosi, tačiau tai buvo siaubinga. Vieną akimirką ji pažiūrėjo į mane, o aš pažiūrėjau į ją, ir pasidarė taip šalta, kad mačiau savo paties kvėpavimą. Paskui ji nusisuko ir vėl pajudėjo, o aš nusekiau iš paskos.

— Nusekei paskui pamišusį vaiduoklį? Turėjo būti baisu.

— Nelabai, bent jau aš nesuvokiau. Tikriausiai smalsumas buvo paėmęs viršų. Buvo tikrai įdomu. Turėjau žinoti. Bet tada Meisonas pradėjo rėkti, ir aš išsigandau. Pamaniau, kad ji pačiupo brolį. Tai buvo kvaila mintis, nes ji buvo priekyje manęs, o Meisonas buvo gerokai atsilikęs nuo manęs. Puoliau bėgti atgal; Meisonas gulėjo ant žemės, jo koja buvo kruvina. Tada Ostinas nubėgo į palapinę ieškoti kokių nors marškinėlių, kad galėtume apvynioti koją, nes buvome tik su šortais. Mes su Deividu bandėme jį nešti, ir tada rūsti kaip Dievas pasirodė mama.

Jis nusijuokė žybčiodamas akimis.

— Būtumėt ją matęs. Ji buvo su medvilniniais šortais ir trumpa palaidine. Tuomet jos plaukai buvo ilgesni, ir jie plaikstėsi jai bėgant. Staiga matau — kiti nematė, bet aš matau, kad rankose ji laiko senelio pistoletą. Sakau jums, jei mus būtų vijęsis vaiduoklis ar dar kas nors, ji būtų nuvijusi bet ką. Kai pamatė, kas atsitiko, įsikišo pistoletą į šortų kišenę, tada paėmė Meisoną, o mums liepė eiti apsirengti. Paskui visi susigrūdome į automobilį ir vežėme brolį į ligoninės priimamąjį, kad susiūtų žaizdą kojoje.

— Niekada neužsiminei, kad matei pistoletą. — Į biblioteką įžengė Roza.

— Maniau, jog nenorėjai, kad kiti žinotų.

Ji priėjo prie sūnaus ir pabučiavo jam į pakaušį.

— Nenorėjau, kad ir tu žinotum. Bet tu visada matai per daug. — Ji priglaudė skruostą prie Harperio galvos ir pažiūrėjo į Mičą. — Trukdau?

— Ne. Prisėskite, jei turite minutę. Šią istoriją girdžiu iš antro šaltinio, todėl būtų gerai išklausyti jūsų versiją.

— Neturiu ko pridurti. Berniukai norėjo miegoti lauke, nors lauke buvo dar tvankiau, o ir vabzdžių netrūko. Jie norėjo pasistatyti palapinę. Kadangi norėjau stebėti juos ir girdėti, uždariau langą likdama be oro, bet atidariau duris į lauką.

— Mes buvome čia pat, kieme, — paprieštaravo Harperis. — Kas galėjo mums atsitikti?

— Daug kas, ir vėliau įsitikinau, jog pasielgiau protingai, kad visą naktį laikiau atdaras duris. Kai jie nurimo, aš irgi užsnūdau. Mane pažadino Meisono riksmas. Pasigriebiau tėčio pistoletą, kurį tomis dienomis laikydavau miegamojo spintos lentynoje, susiradau šovinių brangenybių dėžutėje ir bėgdama užtaisiau. Kai nubėgau, Deividas ir Harperis nešė kraujuojančia koja Meisoną. Jie visi puolė aiškinti, tad liepiau jiems užsičiaupti. Įnešiau vaiką į vidų, nuploviau kojį ir pamačiau, jog reikės siūti. Pačią istoriją išklausiau pakeliui į ligoninę.

Mičas linktelėjo, tada pakėlė galvą nuo užrašų.

— O kada jūs nuėjote į ratinę?

Roza nusišypsojo.

— Vos tik išaušo, kai grįžome ir suguldžiau vaikus.

— Ginklą pasiėmėt?

— Taip, jei kartais išvysčiau ką nors kūniškesnio, nei tai, ką matė vaikai.

— Buvau pakankamai didelis, galėjau eiti kartu, — įsikišo Harperis. — Neturėjai eiti ten viena.

Ji pakreipė galvą.

— Aš buvau už viską atsakinga. Ratinėje nieko nebuvo, ir nežinau, ar pajutau kažką, ar tiesiog buvau per daug įsiaudrinusi, man pasirodė, jog pajutau.

— O kaip jūs manote?

— Ten buvo šalta, nors neturėjo būti. Ir aš pajutau... nuskambės melodramiškai, bet pajutau mirtį. Apžiūrėjau visus kampus, tačiau nieko neradau.

— Kada buvo perstatyta ratinė?

— Chm. — Ji užsimerkė bandydama prisiminti. — Dvidešimto amžiaus pradžioje. Redžinaldas Harperis buvo pametęs galvą dėl naujovių, ir automobiliai buvo viena iš jų. Kažkiek laikė ten savo automobilį, vėliau perkėlė jį į arklides, o ratinė tapo sandėliu; antrame aukšte įsikūrė sodininkas. Svečių nameliu ratinė tapo vėliau, sakyčiau, apie dvidešimtuosius.

— Tad negalime manyti, kad ji būtų ten apsistojusi ar lankiusi sodininką, nes šmėklos vaidenimasis prasidėjo anksčiau. Kas buvo laikoma pačioje ratinėje?

— Vežimaičiai, brikelės, įrankiai.

— Keista vieta. Ko ji ten eitų?

— Aš vis galvodavau, gal ji mirė ten? — įsiterpė Harperis. — Maniau, kad kai įsikelsiu gyventi į ratinę, ji pasakys man.

Mičas sužiuro į jį.

— Ar esi ją ten matęs?

— Ne. Vyresni nei dvylikos jaunuoliai jos nedomina. Ei, sninga.

Jis pašoko ir priėjo prie lango.

— Tikiuosi, sniegas išsilaikys. Jums dar manęs reikia? — pasiteiravo Mičą.

— Šiuo metu ne. Ačiū, kad skyrei laiko.

— Jokių problemų. Iki.

Roza papurtė galvą jam išeinant.

— Dabar jis eis tiesiai laukan ir pamėgins surinkti pakankamai sniego, kad galėtų padaryti gniūžtę ir paleisti ją į Deividą. Kai kurie dalykai niekada nesikeičia. O Deividas ruošia viščiuką su bulvių kukuliais, jei norėtumėt pasilikti, palaukti, kol sniegas aprims.

— Būčiau kvailas, jei atsisakyčiau viščiuko su kukuliais. Per pastaręsias dienas padariau šiokią tokią pažangą, jei eliminavimą galima vadinti pažanga. Baigiu apklausti visus, vienu ar kitu būdu susijusius su Amelija.

Roza priėjo prie lentos, apžiūrėjo nuotraukas, schemas, užrašus.

— O kai apklausite visus?

— Imsiu ieškoti papildomų šaltinių. Klausimas į temą — ar mėgstate krepšinį?

— Kuria prasme?

— Kad pasiryžtumėte eiti į rungtynes. Išprašiau iš sūnaus papildomą bilietą rytojaus vakarui. Jie žaidžia su „Ole Miss". Tikėjausi, kad įkalbėsiu jus eiti su manim.

— Į krepšinio rungtynes?

— Paprasta aplinka, daugybė žmonių, tam tikra pramoga. — Mičas nerūpestingai nusišypsojo, kai ji atsisuko. — Pamaniau, nebloga vieta pradėti. O ir jums gal bus jaukiau nei rami vakarienė dviese. Bet jei mieliau vakarieniautumėt, surasiu laisvą vakarą.

— Krepšinio rungtynės gali būti įdomu.

LILI SĖDĖJO ANT FOTELIO ROZOS MIEGAMAJAME TRANKYDAMA per žaislinio telefono mygtukus žaisliniu šuniuku. Lili motinos galva lindėjo spintoje.

— Išbandyk naujuosius šešėlius, Roza. — Heilės balsas dusliai skambėjo tarp drabužių. — Kai pirkau, žinojau, kad jie man netiks,bet negalėjau atsispirti. Rozai jie tiktų, ar ne, Stela?

— Taip.

— Aš pati turiu dažų, kurių užtektų trims moterims, — papriešta ravo Roza ir pamėgino susikaupti. Kaip čia atsitiko, kad jos asmeninę erdvę užkariavo moterys. Ji nepratusi prie moterų.

— O Dieve! Privalai užsimauti šias!

Heilė ištraukė kelnes, kurias Rozą buvo įkalbėjęs nusipirkti Deividas. Kelnių ji dar nė karto nemūvėjo.

— Tikrai ne.

— Roza, nejuokauk. — Ji pamojavo kelnėmis Stelai. — Tik pažiūrėk į jas.

Stela pažiūrėjo.

— Aš nė su laužtuvu neįkiščiau į jas savo klubų.

— Aišku, įkištum, jos tempiasi. — Heilė pademonstravo. — Be to, tavo klubai nuostabūs, turi gražias krūtis. Tik šios kelnės tau per ilgos. Prisimeni tą megztuką, raudonos spalvos moherio, kurį gavau Kalėdų proga iš Deivido? Jis puikiai tiktų prie šių kelnių.

— Tai pasiimk jas, — pasiūlė Roza.

— Ne, ne, tu jas nešiok. Prižiūrėkit minutėlę Lili, gerai? Nubėgsiu megztuko.

— Aš nesivilksiu tavo megztuko. Savų turiu krūvą. Ir dėl Dievo, tai tik krepšinio rungtynės.

— Vis tiek gali pademonstruoti savo grožį.

— Aš eisiu su džinsais.

Nusivylusi Heilė klestelėjo ant lovos šalia Stelos.

— Kietas riešutėlis.

— Na gerai, pasinaudosiu tavo vokų šešėliais. Siūlau kaip kompromisą.

— O ar galiu išrinkti tau auskarus?

Roza nukreipė akis į veidrodį ir pažiūrėjo į Heilę.

— Paskui liausies bambėjusi?

— Sutarta. — Heilė pašoko ir stvėrė Lili į glėbį. Tada pasisodino mergaitę ant kelių ir viena ranka ėmė tikrinti Rozos brangenybių dėžutės turinį. — Ką vilksies prie džinsų?

— Nežinau. Vieną arba kitą megztuką.

— Žaliąjį kašmyro, — patarė Stela. — Su aukšta atlenkiama apykakle ir juodą iki kelių odinį švarką?

Roza pamąstė dažydamasi akis.

— Puiku. Tiks.

— Gerai, tada... šie. — Heilė ištraukė sidabrines spirales. — Batai? — paklausė atsisukdama į Stelą.

— Juodi odiniai pusbačiai žemu kulnu.

— Tu atnešk juos, aš ištrauksiu megztuką, ir...

— Merginos, — pertraukė Roza. — Dinkit. Pati susitvarkysiu. — Bet prieš tai pasilenkusi pakštelėjo Lili į skruostą. — Eikite žaisti kur nors kitur.

— Eime, Heile, kol ji nenusprendė apsivilkti flaneliniais marškiniais ir apsiauti sodininko batais, kad tik įgeltų mums. Ji buvo teisi dėl šešėlių, — pridūrė Stela išstumdama Heilę pro duris.

Gal ir teisi, nutarė Roza. Jie buvo rudos spalvos su auksiniu atspalviu. Roza žinojo, kaip išnaudoti savo privalumus. Dievas mato, kiek laiko yra praleidusi prieš veidrodį ir kiek pastangų įdėjusi, kad atrodytų geriausiai, kai to reikėdavo. Kartu, žinoma, gera turėti po ranka kitų moterų, jaunesnių moterų, ir paklausyti jų patarimų dėl aprangos. Išskyrus šias kelnes. Ji priėjo prie komodos, ištraukė vidurinį stalčių, kur laikė megztukus. Roza čiupinėjo sulankstytus drabužius mąstydama,

kad jai patinka minkštos švelnios medžiagos. Kašmyras, medvilnė, šilkas. Ji išsitraukė žalios spalvos moherio nertinį, išlankstė.

Vėsa smogė kartu su šoku, it baudžiantis pliaukštelėjimas per veidą priversdamas ją žengti atgal. Paskui vėsa virto geliančiu šalčiu, išplėšusiu megztinį jai iš rankų. Roza apstulbusi žiūrėjo, kaip jis atsitrenkė į priešingą sieną, tada nukrito ant grindų.

Rozos keliai iš siaubo sulinko, tačiau ji prisivertė pereiti per kambarį ir pakelti megztuką. Priekyje žiojėjo skylės, tarsi pikti nagai būtų perrėžę medžiagą. Rozos kvapas virto matomais garų kamuoliais, kai ji tvardėsi, kad išliktų rami.

— Oho, tai buvo žema ir bjauru. Apgailėtina ir niekšiška. Labai mėgau šį megztuką. Tačiau mano nuomonės taip nepakeisi.

Roza supykusi apsisuko aplinkui tikėdamasi pamatyti ką nors, kažką, su kuo galėtų kovoti.

— Turiu megztukų daugiau, ir jei ketini pakartoti šį spektaklį su visais likusiais mano drabužiais, sakau tau, išeisiu nuogu užpakaliu, bet tikrai nepasiduosiu šantažui. Todėl eik ir išliek savo įniršį kur nors kitur.

Roza nusviedė megztuką ant lovos, nužingsniavo prie komodos, nesirinkdama išsitraukė pirmą pasitaikiusį ir užsitempė per galvą. Jos pirštai virpėjo iš pykčio ir susijaudinimo.

— Sprendimus priimu aš, — kapojo ji žodžius, — visada taip dariau. Tik pamėgink pakartoti tai, pamėgink, ir aš permiegosiu su juo tik tam, kad įsiutinčiau tave.

Roza baigė rengtis, užsitempė batus, pasičiupo odinį švarką, tada pasistengė ramiai uždaryti kambario duris. Išėjusi į koridorių, ji atsirėmė į sieną ir palaukė, kol nusiramins. Viena aišku, jiems su Miču bus apie ką pakalbėti pakeliui į rungtynes.

Kai Roza su Miču jau buvo kelyje, ji palaukė, kol Harperių namų šviesos pasiliko už jų, ir tada prašneko:

— Iš pradžių noriu kai ką papasakoti, paskui būtų malonu, jei abu užmirštume apie reikalus bent keletui valandų.

— Kas nors atsitiko?

— Taip. Pirma, neseniai mane aplankė viena pažįstama, kuri jau dvidešimt metų laimi olimpinį aukso medalį paskalų srityje.

— Tai bent rekordas.

— Ir ji tuo didžiuojasi. Tai susiję su mano buvusiu vyru ir iš esmės nėra labai svarbu, tačiau pasijutau truputį įskaudinta, man pradėjo skaudėti galvą, todėl nuėjau namo, išgėriau aspirino ir nutariau prigulti. Aš nemiegojau, tik snūduriavau. Staiga mintimis atsidūriau sode, ant suolelio pavėsyje. Buvo vėlyvas pavasaris.

— Iš kur žinojote, kad buvo pavasaris?

— Vėlyvas pavasaris, ankstyvas birželis. Sprendžiau pagal augalus, žydinčias gėles. Paskui pasidarė šalta.

Roza papasakojo jam viską nepraleisdama jokių smulkmenų.

— Tai pirmas sapnas, apie kurį užsiminėt.

— Tai buvo ne sapnas. — Ji nekantriai mostelėjo ranka. — Aš nemiegojau. Žinau, žmonės taip sako, kai *mano*, jog nemiega. Aš nemiegojau.

— Gerai. Jums geriau žinoti.

— Ji nukėlė mane ten mano mintimis. Jutau šaltį, užuodžiau gėles — baltas rožes ant pastoginės — oda jutau vėją. Kita mano pusė visą laiką žinojo, jog esu kambaryje, lovoje, su skaudančia galva.

— Trikdantis dalykas.

— Subtiliai pasakėte, — atsiliepė Roza. — Taip, trikdantis. Mane tai glumina ir kelia nerimą. Nepatinka, kai kažkas vadovauja mano mintims. O tas jos žvilgsnis, kai atsimerkė kape — jame buvo kažkokia kraupi... meilė. Ji niekada neįskaudino manęs, ir aš niekada nejaučiau, kad ji galėtų. Iki šio vakaro.

Mičas stipriai nuspaudė stabdžius, sustabdė mašiną šalikelėje ir atsisuko į ją. Jo įprasta ramybė buvo dingusi, ją pakeitė prasisunkęs pyktis.

— Ką nori tuo pasakyti? Ji tave užpuolė? Dėl Dievo...

— Ne mane, bet labai gražų megztinį. Tai buvo gimtadienio dovana, todėl turėjau jį tik nuo lapkričio, ir aš tebepykstu, kad ji sugadino jį.

— Papasakok, kas atsitiko.

Rozai baigus pasakoti, jis atsilošė ir pabarbeno pirštais per vairą.

— Ji nenorėjo, kad šįvakar eitum su manim.

— Akivaizdu, bet tuo blogiau jai, nes aš čia.

Jis vėl pažiūrėjo į Rozą.

— Kodėl?

— Pasakiau, kad padarysiu, ir aš visada darau tai, ką sakau. Be

to, ji mane įsiutino. Neketinu trauktis. Ir pagaliau norėjau įsitikinti, ar man patiks tavo kompanija nekaltoje socialinėje aplinkoje.

— Šauni tiesiai į dešimtuką.

— Taip. Kai kuriuos tai erzina.

— Aš nesu vienas iš jų. Apgailestauju dėl megztinio.

— Aš irgi.

— Galėtume daryti prielaidą...

— Galėtume, — nutraukė jį Roza. — Bet geriau ne dabar. Jai nepavyko manęs sustabdyti, tad nesuprantu, kodėl turėtume jai leisti gadinti vakarą. Pakalbėkime apie ką kita, iki ateis laikas vėl kalbėtis apie reikalus.

— Gerai. Apie ką norėtum pasikalbėti?

— Noriu paklausti, ar ilgai žadame stovėti šalikelėje ir ar labai pavėluosime į tavo sūnaus žaidynes?

— Och. Tiesa. — Jis išvairavo į kelią. — Nieko prieš, jei pradėsiu šį pokalbį pasakydamas, kad turiu naują namų tvarkytoją?

— Tikrai?

— Ji draugo draugės draugė. Kažkas tokio. Domisi fengšui, todėl bute perstatė visus baldus — suskirstė plotą į karjeros erdvę, sveikatos erdvę ir dar kažkokią. Sudarinėja man sąrašus, ką turėčiau pirkti, tvarko mano pinigus kaip koks kurmis. O dar tos kiniškos monetos. Ir ji sako, kad turiu įsigyti žalią augalą. Tikriausiai sveikatos erdvei, nežinau, bet aš bijau jos paklausti. Todėl pamaniau, gal galėčiau atgauti tą augalą, kurį paėmei iš mano buto praeitą pavasarį.

— Tą, kurį žudei.

— Aš nežinojau, kad žudžiau. Net nežinojau, kad jį turiu.

— Nepiktybinis aplaidumas vis tiek yra aplaidumas.

— Kietaširdė. Ką pasakytum, jei pasirašyčiau priesaiką rūpintis juo geriau? Reikalas tas, kad juo rūpinsis ji, bent jau kas antrą savaitę. O tau būtų suteiktos lankytojo teisės.

— Pagalvosiu apie tai.

KAI JIE ATVYKO, SALĖ JAU BUVO SAUSAKIMŠA IR VILTINGAI šurmuliavo. Jie prasiyrė pro triukšmą, spalvas ir žiūrovus, susirado savo vietas ir ėmė stebėti besimankštinančias komandas.

— Štai Džošas, aštuntas numeris.

Ji nužvelgė aukštą vaikiną su baltais marškinėliais, kuris pašokęs įmetė kamuolį į krepšį.

— Graži apranga.

— Jį išsirinko NBA. Kitais metais žais „Celtics“ komandoje. Negaliu tuo patikėti. Aš neketinu girtis visą vakarą, bet turėjau tai pasakyti.

— Jis bus profesionalas? „Celtics“ komandoje? Girkis kiek nori. Aš irgi girčiausi.

— Pasistengsiu kuo mažiau. Džošas yra pagrindinis gynėjas, vadinasi, jis vadovauja komandos puolimui.

Roza klausėsi gurkšnodama limonadą, kol jis aiškino jai pagrindinius krepšinio terminus ir taisykles.

Kai kamuolys buvo išmestas iš centro, ji ėmė stebėti veiksmą mėgaudamasi greitais perdavimais, gražiais deriniais, salėje skambančiais šūkiais, į grindis dunksinčio kamuolio garsu.

Pirmo kėlinio metu Mičas kartkartėmis palinkdavo į ją paaiškinti strategiją ar žaidimą. Staiga ji pašoko kartu su Memfio minia, kad nušvilptų teisėjo sprendimą.

— Ką, tas teisėjas aklas? Mes apgynėm savo pozicijas, ar ne? Tai buvo ataka, dėl Dievo. Tegu akis prasikrapšto!

Kai ji atsisėdo piktai šnopuodama, Mičas pasikasė smakrą.

— Taip, arba aš esu ypač geras mokytojas, arba tu išmanai apie krepšinį.

— Turiu tris sūnus. Išmanau apie krepšinį, futbolą, beisbolą ir vienu metu net per daug žinojau apie imtynes. Imtynės nebepopuliarios, nes sūnūs išaugo. — Ji atplėšė akis nuo aikštelės ir nusišypsojo jam. — Bet tu taip puikiai leidai laiką auklėdamas neišmanėlę moterėlę, kad nenorėjau gadinti džiaugsmo.

— Ačiū. Nori kukurūzų traškučių?

— Neatsisakyčiau.

Rozai buvo smagu ir pasidarė dar smagiau, kai per pertrauką Džošas susirado tėvą akimis ir nusišypsojo. Tada jo žvilgsnis nukrypo į ją, paskui atgal į tėvą, ir vaikinas entuziastingai linkčiodamas iškėlė į orą nykščius.

Baigiantis rungtynėms, kai Memfio „Tigrai“ pirmavo trimis taškais, Roza nusprendė, kad tai, ką patyrė, buvo verta kašmyro megztuko.

— Nori palaukti ir pasveikinti sūnų?

— Ne šįvakar. Praeis valanda, kol jis išlįs iš persirengimo kambario ir atsibučiuos su gerbėjomis. Nors norėčiau, kad jūs susipažintumėte.

— Mielai. Buvo malonu stebėti jį aikštelėje, ne tik dėl jo stiliaus ar gabumų — jų turi apsčiai — bet dėl jo entuziazmo. Akivaizdu, kad jam patinka žaisti.

— Nuo vaikystės. — Mičas apkabino Rozą per liemenį padėdamas jai manevruoti tarp besiskirstančios minios.

— Tau bus sunku, kai jis išvyks į Bostoną.

— Tai Džošo svajonė. Dalis manęs norėtų važiuoti kartu su juo, tačiau anksčiau ar vėliau turi vaikus paleisti.

— Vos širdis neplyšo, kai mano jauniausiasis paliko namus. Dar vakar jiems buvo tik penkeri.

Einant per aikštelę prie automobilio, jis atitraukė ranką nuo liemens ir paėmė ją už rankos.

— Gal užsuktume kur nors užkąsti?

— Ne šįvakar. Rytoj turiu anksti keltis. Bet ačiū, kad pasiūlei.

— Tada rytoj vakarieniaujame.

Roza nužvelgė jį akies krašteliu.

— Turiu pasakyti, kad ištempti mane iš namų du vakarus iš eilės reikia kinkinio laukinių arklių. Rytoj turiu dalyvauti sodininkų klubo susirinkime, kurio dėl asmeninių priežasčių negaliu praleisti.

— Tada poryt.

— Užuodžiu kampaniją.

— Na ir kaip?

— Neblogai. — Ji mėgavosi vėsiu oru ir šilta jo ranka. — Pasakysiu štai ką. Poryt gali atvažiuoti vakarienės, bet įspėju — gaminsiu aš, nes Deividui laisva diena.

— Tu moki gaminti?

— Žinoma, moku. Tik man neleidžiama, kai Deividas namuose, bet šiaip esu labai gera virėja.

— Kelintą vakarienė?

Roza nusijuokė.

— Tarkim, septintą.

— Būsiu.

Palydėjo Rozą prie mašinos durelių, tada atgręžė ją į save, apkabino, prisitraukė ir įsisiurbė į jos lūpas ilgu švelniu bučiniu. Ji apsivijo rankomis jo kaklą, prisiglaudė ir leido sau pasinerti į jausmus — jo kūno šilumą, oro vėsumą, po šiuo švelniu bučiniu bundantį poreikį.

Mičas atsitraukė ir, tebežiūrėdamas jai į akis, ištiesė ranką atidaryti dureles.

— Padariau tai dabar, nes pagalvojau, kad jei lauksiu, kol palydėsiu tave iki durų, tu tikėsies to. Noriu nustebinti tave, bent jau retkarčiais. Nemanau, kad tai pats lengviausias dalykas.

— Iki šiol tau keletą kartų pavyko.

Kai ji įsėdo į automobilį, Mičas uždarė dureles ir pagalvojo, kad atsargoje dar turi paruošęs keletą netikėtumų.

DEŠIMTAS SKYRIUS

HARPERIS GALĖJO LEISTI DIENŲ DIENAS AUGALŲ SKIEPIJIMO skyriuje nenuobodžiaudamas ir nepasigesdamas kitų kompanijos. Augalai, su kuriais dirbo, teikė jam didžiulį pasitenkinimą ir džiaugsmą. Nesvarbu, ar dirbo su augalais, ar eksperimentavo su hibridais, jis dirbo mylimą darbą. Jam patiko darbuotis ir lauke, skiepyti, dauginti lauko augalus. Harperis jau buvo atsirinkęs medžius, kuriuos ketino skiepyti, ir žinojo, kad prireiks beveik savaitės, kol surinks ūglius ir nugenės jaunus medelius, kuriuos skiepijo prieš metus. Jo motina visada palikdavo tokius sprendimus jam. Ką, kaip, kada. Žinojo, kad ji pasitiki juo ir leidžia jam spręsti, ką ir kaip daryti. Tačiau būtent mama išmokė jį darbo pagrindų ir įskiepijo meilę augalams. Kai jis augo, jie ištisas valandas praleisdavo sode arba šiltnamiuose. Mama mokė ir jo brolius, tačiau jų dėmesys nukrypo kitur, o jo susikoncentravo į Harperių namus, sodus, darbą.

Metai koledže, studijos tik dar labiau sutvirtino jo pasirinkimą. Harperis buvo atsidavęs namui, sodams, darbui ir moteriai, kuri jį visko išmokė.

Jo nuomone, tai, kad meilė ir pareiga taip dera tarpusavyje, yra didžiulis privalumas.

Augalams grojo Čaikovskis, o jo ausinėse skambėjo kitų klasikų muzika. Jis tikrino vazonus, žymėjo rezultatus užrašų knygutėje. Ypač jį džiugino jurginai, kuriuos skiepijo praeitą pavasarį Logano prašymu. Po poros savaičių sodins peržiemojusius gumbus, o pavasarį turės augi-

nių. Medelynas galės didžiuotis 'Stelos sapnu', ryškiu, tamsiai mėlynu jurginu, kurį jis išvedė.

Viskas įdomiai susiklostė. Loganas ir tvarkingoji Stela įsimylėjo vienas kitą — ir Loganas parodė savo sentimentaliąją pusę užsakydamas mėlynąjį jurginą, kurį sapnavo Stela. „Sapnavo, — pagalvojo Harperis, — paveikta Harperių nuotakos". Viskas susiję — tai, kas vyksta namuose, ir tai, kas auga čia.

Jei ne nuotaka, 'Stelos sapno' nebūtų buvę. O be Harperių namų nebūtų nuotakos. Nieko nebūtų buvę, jei ne motinos nepalenkiamas ryžtas išlaikyti namą ir įkurti verslą.

Harperis, stovėdamas veidu į duris, pamatė, kaip jos atsivėrė ir pro jas įėjo Heilė.

Jos irgi čia nebūtų, jei ne jo motina. Graži jauna nėščia moteris nebūtų pasibeldusi į Harperių namų duris ieškodama darbo ir vietos apsistoti.

Heilė nusišypsojo, jo širdis suspurdo, paskui vėl grįžo į normalų ritmą. Ji pabaksnojo sau į galvą, parodydama, kad Harperis nusiimtų ausines.

— Atleisk, kad trukdau. Roza sakė, jog turi vazonų, kuriuos jau galima perkelti į augalų ruošinių sandėlį. Stela nori pradėti žiemos išpardavimą.

— Taip. Nori, kad nuneščiau juos?

— Ne, pati susitvarkysiu. Už durų turiu dėžių ir vežimėlį.

— Leisk tik patikrinti inventorių. — Jis nuėjo prie kompiuterio. — Nori kolos?

— Norėčiau, bet turiu stebėti savo kofeino lygį.

— A, tiesa. — Ji tebemaitino Lili, ir Harperį tai žavėjo. — Turiu vandens.

— Būtų gerai. Kai turėsi laiko, ar parodysi, kaip reikia skiepyti? Stela sakė, kad tokiu metų laiku dažniausiai tai darai, ypač lauke. Labai norėčiau pamėginti ir pažiūrėti, kas išeis.

— Žinoma, jei tik nori. — Jis padavė jai vandens butelį. — Gali pamėginti su gluosniu. Tai buvo pirmasis augalas, kurį mama leido skiepyti pačiam. Su jais geriausia praktikuotis.

— Būtų puiku. Pamaniau, kada nors, kai mes su Lili turėsime savo namus, galėčiau pasisodinti tai, ką pati sukūriau.

Harperis atsisėdo ir liepė sau susikoncentruoti ties inventoriaus programa. Heilės kvapas, kažkoks ypač moteriškas, puikiai derinosi su žemės ir augalų kvapais.

— Jums juk užtenka vietos name.

— Daugiau nei užtenka. — Ji nusijuokė. — Esu čia jau metus, bet dar nepriprantu prie namo dydžio. Man labai patinka čia, o ir Lili džiaugiasi aplinkui matydama tiek daug žmonių. Tavo mama pati nuostabiausia. Bet anksčiau ar vėliau turėsiu, taip sakant, pasodinti Lili ir save į savo žemę.

— Juk žinai, kad mama džiaugiasi turėdama jus čia, kitaip jau seniai būtų išprašiusi.

— O, tas tiesa. Ji tikrai sugeba vadovauti, ar ne? Viską sutvarko taip, kaip jai patogiau. Ne tai noriu pasakyti, kaip tai skamba. Tiesiog ji stipri, protinga ir, regis, nieko nebijo. Aš ja labai žaviuosi.

— Tau pačiai irgi netrūksta nei drąsos, nei smegenų.

— Drąsos galbūt, bet mano žinios labai menkos. — Ji paėmė rafijos juostelę ir ėmė tingiai sukti aplink pirštą. — Kai prisimenu praeitį, nežinau, iš kur turėjau tiek drąsos išvykti būdama nėščia šeštą mėnesį. Dabar, kai turiu Lili, viską kitaip suvokiu. Ir žinau, kad liksiu skolinga Rozai visą savo gyvenimą.

— Ji to nenorėtų.

— Čia ji jau spręsti negalės. Mano kūdikis turi gerus, mylinčius namus. Aš turiu darbą, kurį — prisiekiu — mėgstu vis labiau. Turime draugų ir šeimą. Žinoma, būtume išgyvenę, bet be Rozos nebūtume čia, kur esame dabar.

— Keista, aš kaip tik mąsčiau, kaip viskas — šis namas, ši vieta, netgi Loganas su Stela yra susiję su mano motina, galbūt netgi nuotaka.

— O kuo čia dėta nuotaka?

— Jei mama būtų pardavusi namą — kartais tikrai atrodė geriau tokio rūpesčio neturėti — galimas atvejis, nuotakos čia nebeliktų. Galbūt jai reikia, kad namuose gyventų bent vienas Harperis. Nežinau. — Jis gūžtelėjo pečiais ir atsistojo. — Tiesiog mąsčiau.

— Gal ir teisus. Tu juk irgi neparduotum, ar ne, kai ateis tavo eilė?

— Ne. Kiekvieną kartą, kai pagalvoju, kad gal reikėtų išsikelti iš svečių namelio, susirasti butą, aš negaliu to padaryti. Pirmiausia, noriu

čia būti. O antra — nesvarbu, kad ir kokia protinga ar stipri yra mano motina, jaučiu, kad jai geriau, kai aš šalia. Manau, ji nuliūstų ir pasijustų vieniša, jei jūs su Lili išeitumėt, ypač dabar, kai Stela ir berniukai persikels į Logano namus.

— Kol kas nieko neplanuoju. Bet dabar, kai ji susitikinėja su Miču, gali būti, kad jai draugijos netrūks.

— Ką? — Harperis sustojo it įbestas laikydamas rankose jauną sveiką fiką. — Susitikinėja? Ką nori tuo pasakyti? Jie nesusitikinėja.

— Kai du žmonės pasimato du ar tris kartus, eina į krepšinio rungtynes, vakarieniauja, kai ji gamina jam vakarienę, esu linkusi vadinti tai susitikinėjimu.

— Jie kartu dirba su tuo projektu. Tai... dalykiniai susitikimai.

Heilė nusišypsojo moteriška šypsena, kuria priskyrė jį prie apgailėtinų, nieko neišmanančių vyrų.

— Dalykiniai susitikimai neužsibaigia ilgais karštais bučiniais — bent jau aš iki šiol neturėjau tokios laimės.

— Bučiniais? Ką...

— Aš nešnipinėjau, nieko panašaus, — skubiai tarė ji. — Tiesiog tą naktį, kai Mičas parvežė ją namo, aš dar nemiegojau ir žiūrėjau pro langą. Na gerai, tyčia pažiūrėjau, kai išgirdau automobilį, tik tam, kad pamatyčiau, kas atvažiavo. Sakyčiau, tas lūpų susiliejimas reiškia labai rimtą susitikinėjimą.

Jis vėl trankiai pastatė augalą ant žemės.

— Nieko sau.

Heilė sumirksėjo.

— Harperi, tikiuosi neprieštarauji, kad mama matosi su tuo vyru, nes tai būtų kvaila.

— Kai paskutinį kartą ji susitikinėjo su vyru, viskas baigėsi tuo, kad ištekėjo už to kalės vaiko.

— Ji suklydo, — užsiplieskė Heilė. — O Mičas tikrai nėra toks kaip Braisas Klarkas.

— Ir mes žinome tai, nes?

— Nes žinome.

— To nepakanka.

— Jis tikrai jai tinkamas vyras.

— Ne tai norėjau pasakyti. Pasakiau...

— Tik todėl, kad jis nėra turtingas ar neturi kilmingo kraujo, dar nereiškia, kad gali jį kaltinti. — Ji įbedė pirštą Harperiui į krūtinę. — Turėtum gėdytis, kalbi kaip koks snobas.

— Aš to nesakau, nebūk kvaila.

— Nevadink manęs kvaila.

— Aš nevadinu tavęs kvaila. Jėzau Kristau!

— Dabar net nenoriu su tavim kalbėtis. — Heilė apsisuko ant kulnų ir piktai iššingsniavo lauk.

— Puiku. Aš irgi nenoriu su tavim kalbėtis! — šūktelėjo jai pavymui.

Tylomis virdamas, svarstydamas situaciją, jis pats pakrovė ir nuvežė augalus į sandėlį.

Pasiruošęs mūšiui patraukė ieškoti motinos.

Ji buvo lauke, tikrino rožyną. Dėvėjo akmens pilkumo striukę su gobtuvu, bepirštes pirštines ir tokius nudėvėtus batus, kad jų nė spalvos nesimatė. Ji atrodė, suvokė Harperis, daugiau jo bendraamžė nei motina.

— Ar Heilė rado tave? — šūktelėjo ji.

— Taip, viskas padaryta.

— Žinai, galvoju, kad reikėtų pastatyti dar vieną augalų dauginimo šiltnamį ir užsiimti palmėmis. Mielasis, tie tavo daugialypiai medžiai tiesiog klesti. Mūsų pirkėjams jie tikrai patiks. Ir pati norėčiau vieno nektarino ir vieno persiko.

Ji apžiūrėjo jaunus medelius, kuriuos Harperis buvo paskiepijęs.

— Puikus darbas, Harperi, o toji svyranti kriaušė...

— Mama, ar tu miegi su Miču Karnegiu?

— Ką? — Ji atsisuko į jį ir patenkinta šypsena, pasididžiavimo spindesys akyse išnyko. — Ko tu manęs paklausei?

— Girdėjai, ko klausiau. Norėčiau atsakymo.

— Kodėl turėčiau atsakyti į klausimą, kuris tavęs visiškai neliečia?

— Noriu žinoti, ar rimti tavo ir jo santykiai. Turiu teisę žinoti.

— Tikrai neturi.

— Aš tylėjau dėl Klarko. Tai buvo mano klaida. Daugiau jos nedarysiu. Aš rūpinuosi tavimi, patinka tau tai ar ne. Todėl jei nepasakysi, eisiu ir paklausiu jį.

— Nieko panašaus nedarysi, Harperi. — Ji paėjėjo tolėliau ir

nusisuko. Harperis pakankamai gerai pažinojo motiną ir suprato, jog ji bando suvaldyti pykčio priepuolį. Jiems abiem jie užeidavo, ir gana pavojingi, todėl abu stengėsi juos valdyti. — Kada paskutinį kartą klausiau tavęs, su kuo bendrauji ar miegi?

— Kada paskutinį kartą aš vedžiau turtų medžiotoją?

Ji staigiai atsisuko. Jos akyse Harperis pamatė kunkuliuojantį pyktį.

— Nedrįsk priekaištauti. Man tai nepatinka.

— O man nepatinka tai daryti. Nesvarbu, kad pyksti, daugiau niekam neleisiu tavęs įskaudinti, kol aš šalia. Ką mes apie jį žinome? Mano nuomone, jis jau peržengė dalykinių santykių ribą.

— Tu kartais toks velniškai padorus. Ir kaip aš tai sugebėjau? — Ji išleido ilgą atodūsį. — Leisk tavęs paklausti štai ką. Ar kada nors padariau tą pačią klaidą du kartus?

— Kol kas ne.

— Tavo pasitikėjimas manimi trykšta per kraštus. — Ji nusitraukė pirštinę ir pliaukštelėjo ja sau per šlaunį. — Štai ką pasakysiu. Jis įdomus ir patrauklus vyriškis, su kuriuo man smagu bendrauti. Jis labai myli savo sūnų, ir jų ryšys labai stiprus. Man tai patinka, nes pati tai jaučiu. Jis išsiskyręs ir palaiko draugiškus santykius su sūnaus motina ir jos antruoju vyru. Tai ne visada paprasta. Jis nepadarė nieko nepadoraus, netgi pagal tavo aukštus standartus.

— Tai tavo jie aukšti.

— O, Harperi. Aš nesu tobulybė.

— Kas nori, kad būtum? Noriu, kad būtum saugi ir laiminga.

— Mielasis. — Ji priėjo prie sūnaus, uždėjo rankas jam ant skruostų ir švelniai papurtė jo galvą. — Tai aš turėčiau taip sakyti. Jei pažadėsiu, prisieksiu, kad pasimokiau su Braisu, ar atsipalaiduosi?

— Jei tik pažadėsi pasakyti man, kai jis ims stumti tave ten, kur nenori būti stumiama.

— Tik paklausykit jo. Gerai, pažadu. Eime, apžiūrėkime likusius medelius.

ROZA TIKRAI TURĖJO APIE KĄ PAGALVOTI. JI MANĖ, KAD GERAI pažįsta savo pirmagimį, tačiau šią popietę jis sugebėjo apstulbinti ją. Kuri

motina galėtų pagalvoti, kad jos vaikai taip rūpintųsi ja? Tai galimybei nėra vietos nei galvoje, nei širdyje, nes jos abi užpildytos rūpesčiu ir meile vaikams.

Roza pirmą kartą suprato, kaip nuvylė sūnų savo santuoka su Braisu. Įskaudino Harperį taip pat stipriai, galbūt net labiau nei liko įskaudinta ji.

Ar įmanoma kaip nors atsilyginti tiems, kuriuos myli, o gal tiesiog reikia laiko, kad visa tai užgytų kaip žaizda?

Jai norėjosi tylos, todėl ji lauko laiptais užlipo į savo kambarį. Nusimetė darbo drabužius ir nuėjo į svetainę ketindama pasiklausyti muzikos ir padaryti keletą eskizų, kad nuvytų dienos nuovargį. Tačiau pamatė krūvą laiškų ant stalo. Deividas iš įpratimo buvo atskyręs asmeninę korespondenciją — šiomis dienomis jos būdavo ne tiek daug, nes dauguma jos pažįstamų buvo perėję prie elektroninių laiškų.

Tikėdama, jog pirmiausia reikia sužinoti blogas naujienas, ji pradėjo atplėšinėti sąskaitas. Namo sąnaudos privertė ją susiraukti. Didelė suma, kurią reikia mokėti už milžinišką namo plotą ir žmones, kurie naudojasi juo.

Roza išsitraukė čekių knygelę pasižadėdama sau, kad greitai — kitą mėnesį — išmoks apmokėti sąskaitas internetu. Žinoma, ji pažada tai kas mėnesį. Bet šį kartą tikrai padarys. Paprašys Stelą, kad parodytų, kaip. Sumokėjo už elektrą, dujas, telefoną kreditine kortele. Tada susiraukusi pažvelgė į kitą voką, iš kitos kreditinių kortelių kompanijos. Jau norėjo išmesti jį galvodama, jog tai siūlymas pirkti daiktus išsimokėtinai, tačiau persigalvojo. Negalėjo patikėti savo akimis, kai pamatė skaičius. Daugiau nei aštuoni tūkstančiai dolerių. Aštuoni *tūkstančiai*? Nesąmonė, absurdas. Neturi kortelės iš šios kompanijos ir tikrai neišnaudojo aštuonių tūkstančių dolerių. Restoranai, elektroninės prekės, vyriškų drabužių skyrius „Dilarde“.

Suglumusi stvėrė telefono ragelį, kad praneštų apie klaidą, tada dar pusvalandį aiškinosi su kompanija. Kitas skambutis buvo jos advokatui.

Kai ratas ėmė suktis, ji atsilošė krėsle ramindama šleikštulį paširdžiuose. Kortelė buvo išimta jos vardu. Pateikta visa informacija — jos adresas, socialinio draudimo numeris, netgi jos motinos mergautinė pavardė. Kitu vartotoju ant kortelės buvo įrašyta Ešbi Harper.

— Labai gudriai ir protingai sumąstyta, — sumurmėjo Roza.

Jis nesinaudojo savo vardu, todėl sąskaitos išrašytos ne tais adresais, kur jis paprastai glaudžiasi. Dabar kortelė jau turėtų būti sunaikinta. Paskutinė sąskaita išrašyta prieš tris dienas.

Tas niekšas Braisas viskuo pasirūpino.

Pinigai čia nėra pagrindinis smūgis. Žinoma, aštuoni tūkstančiai visada praverčia. Bet iš tiesų jis norėjo sukelti jai rūpesčių, suerzinti, o labiausiai *priminti*, kad jis vis šalia. Ir kad ji beveik nieko negali padaryti.

Roza abejojo, ar sąskaita bus persiųsta Braisui, ar kompanija galės įrodyti, kad jis sukčiavo. Tai ji turės narplioti šį mazgą, gaišti laiką, švaistyti energiją ir mokėti mokesčius.

Kaip žema ir niekšiška, bet Braisui būdinga.

O Harperis, vargšelis Harperis dar jaudinasi, kad ji vėl nepadarytų klaidos. Nė už ką.

Roza nėjo vakarieniauti norėdama duoti sau laiko, kad nusiramintų. Parašė ilgus išsamius laiškus savo jaunesniesiems sūnums, paskui paskambino Harperiui.

Kai vaikai buvo suguldyti, ji paprašė Harperį, Deividą, Stelą ir Heilę susirinkti svetainėje.

— Atsiprašau, — pradėjo ji. — Žinau, tikriausiai turite planų vakarui. Tikiuosi jūsų ilgai negaišinti.

— Nieko tokio, — atsiliepė Stela. — Kažkas atsitiko? Sakyk, kas?

— Aš jau ėmiausi žygių, tačiau gali būti, kad jums visiems teks atsakyti į kai kuriuos klausimus. Šį vakarą tikrindama sąskaitas radau voką su kreditinės kortelės sąskaita — kortelės, kurios neturiu, su suma, kurios neišnaudojau. Kortelė buvo išduota pasinaudojus mano asmeniniais duomenimis. Kredito kompanija, aišku, atliks tyrimą. Bet aš turėjau išvardyti visus, kurie gyvena šiame name. Pasakau, kad jūs tai žinotumėt. Neabejoju, kad kortelę išsiėmė Braisas. Jis žino mano duomenis, ir tai visiškai atitinka jo stilių.

— Tu neprivalai mokėti, — skubiai tarė Heilė. — Kartą taip atsitiko knygyne, kuriame dirbau. Tu neturi mokėti.

— Ne, aš nemokėsiu. Tiesiog man tai kainuos laiko, jėgų ir nervų. To jis tikriausiai ir siekė. Esu tikra, jis džiaugsis, o jums bus nemalonu. Atsiprašau dėl to. — Ji pažvelgė į Harperį. — Man labai gaila.

— Neatsiprašinėk. — Jis kalbėjo labai tyliai. — Daugiau nenoriu girdėti tavęs atsiprašinėjančios, mama. O ką policija?

— Greičiausiai įsitrauks ir ji. Bet aš pasakysiu jums, ką sakė mano advokatas. Nors kredito kompanija pradės tyrimą, bus labai sunku įrodyti, kad tai jis išsiėmė kortelę ir ja naudojosi. Braisas nesinaudojo savo vardu ir niekada nepirko pirkinių už didelę sumą, kuri būtų sukėlusi įtarimą. Niekas neprisimins, kad jis buvo užsukęs į „Dilardą" ir nusipirkęs marškinius ar batus. Jis puikiai išmano, kaip daryti tokius dalykus.

Roza atsistojo nebegalėdama išsėdėti, nuėjo prie židinio, įmetė malką.

— Geriausia, ką mes galime padaryti, tai nesikišti, leisti įvykiams rutuliotis. Anksčiau ar vėliau, esu tikra, jis padarys vieną iš trijų dalykų. Jam nusibos, susiras kitą auką, arba truputį persistengs ir įklius.

— Aš balsuoju už trečią variantą, — įsikišo Deividas.

— Iš tavo lūpų Dievui į ausį, — linktelėjo Roza ir prisivertė vėl atsisėsti. — Parašiau Ostinui ir Meisonui, nes noriu, kad visi žinotumėt ir būtumėt atsargūs. Braisas gali nuspręsti pasilinksminti su bet kuriuo iš jūsų.

Nuo šios minties jos pečių raumenys įsitempė it metalinės vielos po oda.

— O mes, Stela, turime būti ypač budrios skaičiuodamos verslo pajamas ir išlaidas.

— Nesijaudink. Pro mus jis neprasmuks. Roza, man labai gaila, kad šitaip atsitiko. Kuo mes visi galėtume padėti?

— Pasakysiu jums, pažadu. Ką gi, — Roza atsistojo, — tai viskas. Eisiu į viršų padirbėti.

— Tu nieko nevalgei, — priminė jai Deividas. — Gal ko nors atnešti?

— Ne dabar. Vėliau pati ką nors pasiimsiu.

Deividas nulydėjo ją akimis.

— Kalės vaikas, — sumurmėjo jis, kai Roza nebegalėjo girdėti. — Šlykštus pataikūnas, niekšelis su praeito sezono *Ferogamo* drabužiais.

— Kodėl mums neaplankius jo? — Harperis tebesėdėjo kėdėje. Jo balsas tebebuvo tylus, bet su metaline gaidele.

— Velniškai gera mintis. — Heilė pašoko, sugniaužė kumščius. — Aplankykime jį. Tučtuojau.

— Apsiramink, Ksena. — Deividas patapšnojo jai per petį. — Nors man nebūtų nieko maloniau nei sulaužyti jam porą šonkaulių. Tai ne problemos išsprendimas.

— Kai sudedi du ir du, gauni keturis, — tarė Harperis. — Man tai skamba kaip teisingas atsakymas.

— Deividas teisus, — pastebėjo Stela. — Tai dar labiau nuliūdintų ir suerzintų Rozą.

— Mes jai nesakysime. — Heilė skėstelėjo rankomis. — Mes negalime taip sėdėti.

— Aš nesėdžiu, — tarė Harperis. — Tu sėdi.

— Minutėlę...

— Palaukit. — Deividas it teisėjas žengė tarp jų. — Galvok, Harperi, galva. Mes nueisime, įkrėsime jam, bet jo mėlynės netruks užgyti. Jis liks patenkintas, kad užgavo Rozą, sugebėjo įgelti. To ji nori mažiausiai, ir mes tai žinome. Svarbiausias jos ginklas prieš jį yra abejingumas, ignoravimas. Ji negalės pasinaudoti juo, kai mokės už tave užstatą, kad ištrauktų iš cypės už kūno sužalojimą.

— Ir dar kai ką pasakysiu. — Stela sėdėjo stipriai suspaudusi rankas. — Kuo daugiau mes apie tai kalbėsime, tuo labiau skaudinsime ją. Geriausia, ką galime dėl jos padaryti — padėti jai tai pamiršti. Traktuokime šį reikalą ramiai, kaip paprastą verslo sandėrį. Ir nepamirškite — jei mums sunku, jai dar sunkiau.

— Man nepatinka, — nerimo Heilė. — Man nepatinka, kad tu teisi, norėčiau, kad būtum tai pasakiusi *po to*, kai būtume prikūlę jį. Drąsu, Harperi, kad nori apginti mamą. Tik, manau, drąsu būtų suprasti, kad ne tokiu būdu.

HARPERIS NEGALĖJO IŠTRINTI IŠ ATMINTIES KRUVINO VAIZDO: Braiso, gulinčio prie savo kojų. Gal ir gerai, kad jis nežino, kur Braisą rasti. Galėtų sužinoti, užtektų kai kam paskambinti. Bet tie skambučiai gali nutekėti iki Braiso, ir šis dings jam nepasirodžius.

Deividas teisus.

Bet jis negali sėdėti namuose ir kunkuliuoti. Yra dar vienas reikalas, kurį gali sutvarkyti, ir jam nė velnio nerūpi, patiks tai motinai, ar ne.

Harperis tebebuvo apimtas kovinės nuotaikos, kai pasibeldė į Mičo buto duris. Jis norėjo aptikti Mičą su kita moterimi, tada galėtų trenkti jam į veidą ir nuleisti garą.

Tačiau Mičas buvo vienas. Nebent įskaitytum triukšmą, kuris sklido iš televizoriaus.

— Labas. Kaip gyvuoji? Įeik.

— Noriu pasikalbėti su tavim.

— Žinoma. Palauk. — Mičo dėmesį užvaldė didžiulio televizoriaus ekranas. — Liko mažiau nei minutė iki pertraukos. Mes pralaimime dviem taškais. Velniai rautų. Kad tave kur, mesk!

Negalėdamas atsispirti, Harperis irgi įsitraukė į veiksmą ir šūktelėjo, kai aštuntas numeris atkovojo kamuolį ir stebuklingai išvengęs varžovo pasiuntė jį į krepšį.

— Tritaškis! Tai tritaškis. — Mičas draugiškai kumštelėjo Harperį. — Pertrauka. Nori ko nors išgerti?

— Alaus būtų ne pro šalį.

— Neturiu, atleisk. Kolos?

— Puiku, ačiū. — Jis susikišo rankas į kišenes ir apsižvalgė. Nustebęs kilstelėjo antakius pamatęs kažkokias monetas, kabančias ant raudonų kaspinų. — Tai bent televizorius, — tarė jis, kai Mičas sugrįžo su skardine kolos.

— Išskyrus sūnų, mano pasididžiavimas ir džiaugsmas. Sėskis.

— Eisiu tiesiai prie reikalo. Kas sieja tave su mano motina?

Mičas atsisėdo, nužvelgė Harperį užsiversdamas savąją skardinę.

— Nežinau, nes daug kas priklauso nuo jos, ko ji tikisi. Žinoma, nesu aklas, kurčias ar miręs, ji man labai patinka. Žaviuosi tuo, ką ji nuveikė savo gyvenime, man smagu su ja bendrauti.

— Jei kuris nors iš tų potraukių susijęs su jos pinigais arba padėtimi, geriau tučtuojau atsitrauk.

Visiškai nesutrikęs Mičas paėmė nuotolinio valdymo pultą, išjungė televizoriaus garsą ir vėl padėjo jį į šoną.

— Sakai labai bjaurų dalyką.

— Ne taip seniai ji išgyveno bjaurų periodą.

— Atsižvelgdamas į tai neišspirsiu tavęs iš savo namų. — Jis nurijo įžeidimą ir susitvardė. — Tavo motinai nereikia pinigų ar padėties, ji ir be to patraukli. Ji yra viena gražiausių ir įdomiausių moterų, kokias

kada nors pažinau. Ji man patinka, manau, aš jai irgi. Tikiuosi, mes sugebėsime išsiaiškinti, ką jaučiame vienas kitam.

— Tavo pirmoji santuoka iširo.

— Taip. Aš ją išardžiau. — Jis pasukiojo rankose skardinę su kola. — Šaldytuve nėra alaus, nes aš nebegeriu — jau keturiolika metų. Esu alkoholikas, ir tai sugriovė mano pirmąją santuoką. Apie tai papasakojau tavo motinai smulkiau, nei norėčiau pasakoti tau. Nes manau, ji nusipelno žinoti prieš mums žengiant žingsnį į tai, ką norėčiau pavadinti santykiais.

— Aš atsiprašau, kad įžeidžiau tave.

— Neįžeidei. Suerzinai.

— Dėl to neatsiprašysiu. Ji mano motina, o tu nežinai, ką jai teko išgyventi. Ir ką tebeišgyvena.

— Ką nori pasakyti, tebeišgyvena?

— Šįvakar ji sužinojo, kad Braisas išsiėmė kredito kortelę jos vardu — nors to negalima įrodyti, bet tai jo darbas. Išeikvojo pinigus, todėl dabar jai teks gerokai pavargti, kol viską sutvarkys. Jai buvo labai sunku pasakyti apie tai mums.

Mičas pastatė skardinę, atstūmė kėdę ir ėmė žingsniuoti po kambarį. Jo pasipiktinimas apramino Harperį.

— Norėjau susirasti jį iš išmalti jam snukį.

— Pirmyn, aš palaikysiu tavo švarką, paskui tu palaikysi manąjį.

Harperio pilve atsileido dar vienas mazgas. Tokį požiūrį jis gerbė.

— Deividas atkalbėjo. Deividas ir Stela, tiesą sakant. Mamai tai labai nepatiktų. Tokie dalykai jai atrodo... nepriimtini — nes iškart kiltų kalbos. Atvažiavau užsipulti tave, išlieti dalį pykčio.

— Misija įvykdyta?

— Regis, taip.

— Tai gerai. — Mičas abiem rankomis persibraukė plaukus. — Kaip ji? Kaip ji tai priėmė?

— Kaip visada. Daro tai, ką reikia daryti. Tvardosi, bet viduje kenčia. Dar labiau nerimauja dėl to, kad jis gali pamėginti nusitaikyti į mane arba į mano brolius. Be to, jai gėda, — pridūrė jis. — Tokie dalykai ją žemina.

Mičo veidas paniuro.

— Jis tikriausiai tai žino, ar ne? Tai suteiktų jam dar didesnį pasitenkinimą nei pasisavinti pinigai.

— Taip, tu teisus. Todėl noriu, kad žinotum — jei įskaudinsi ją, bet kokiu būdu ar forma, aš priversiu tave sumokėti už tai. Manau, elgiuosi sąžiningai, kad pasakau tai iš anksto.

— Gerai. — Mičas grįžo į kėdę. — Leisk man irgi kai ką pasakyti, kad suprastume vienas kitą. Man keturiasdešimt aštuoneri. Aš gerai uždirbu. Neturiu didelių turtų, bet man užtenka. Dirbu mėgstamą darbą, aš jį išmanau ir esu laimingas, kad galiu apmokėti sąskaitas ir gyventi patogiai.

Minutėlę pagalvojęs, Mičas atplėšė traškučių pakelį ir pastūmė Harperiui.

— Mano buvusi žmona ir jos vyras yra geri žmonės, ir mes visi kartu — nors pirmus šešerius metus nelabai padėjau — užauginome velniškai gerą vaikiną. Didžiuojuosi tuo. Po skyrybų turėjau porą rimtesnių ryšių ir keletą nelabai rimtų. Man rūpi tavo motina, gerbiu ją ir neketinu nei kenkti jai, nei skaudinti. Jei pamėginčiau, įtariu, ji duotų atkirtį man, tau nespėjus nė sužinoti apie tai.

Jis patylėjo, gurkštelėjo kolos.

— Ar dar ko nors nori paklausti?

— Šiuo metu tik vieno dalyko. — Harperis nusitvėrė pakelį ir įniko į traškučius. — Ar galiu pabūti ir pažiūrėti likusius kėlinius?

VIENUOLIKTAS SKYRIUS

ĮSIRĖMUSI RANKOMIS Į KLUBUS ROZA APŽIŪRINĖJO NAUJAI įrengtas patalpas dirvožemio gamybai. Prireikė dviejų dienų ištaikant laiko tarp kasdienių darbų ir bendradarbiaujant su skrupulingąja Stela, kad jas įrengtų.

Rozos nuomone, jei būtų dirbusi viena, būtų padariusi perpus greičiau, tačiau patalpos nebūtų buvusios taip praktiškai išplanuotos. Čia jau buvo vonelės su jos pačios sumaišytu dirvožemiu, maišai, svarstyklės, semtuvėliai, maišų sandariklis, kėdės. Stovėjo įjungtas konvejeris.

Išlaidos buvo gana nedidelės, kas džiugino Stelą, kuriai rūpėjo ne tik tvarka, bet ir pelnas. Neįmantrus maišų dizainas, protingas rinkos tyrimas ir, žinojo Roza, puikus produktas tikrai duos pelno. Jiems pavyks.

Rozos nuotaika buvo puiki, kai atsisuko pasisveikinti su Harperiu, ką tik įėjusiu į pastoginę.

— Ką manai apie mūsų naująją įmonę? — Ji mostelėjo ranka į patalpas, tada juokdamasi stvėrė penkių svarų maišą ir metė jam.

— Atrodo gerai, — atsiliepė jis vartydamas maišą. — Jokių nereikalingų puošmenų. Viskas sako, kad čia ruošiama rimta dirva. Kaip kokioje aukšto lygio sodininkystės ir daržininkystės parduotuvėje.

— Būtent ir mes iš pradžių nekelsime kainų, kol įsivažiuosime. Visi maišai perpilami pora uncijų, kad apsidrausčiau. Pamaniau, kad

iš pradžių leisiu Rubei čia dirbti. Paklausk, gal Stivas norės dirbti ne visą darbo dieną. Šis darbas nelabai intensyvus ir nereikalaujantis daug laiko.

— Gudriai sugalvojai, mama. — Jis padėjo maišą ant žemės. — Turi gyslelę.

— Norėčiau taip galvoti. Mes dar pykstam vienas ant kito?

— Ne, bet galime susipykti, kai papasakosiu, kad buvau Memfyje pasimatyti su Miču Karnegiu.

Jos veidas tapo neįžvelgiamas; balsas atvėso.

— Kodėl, Harperi?

— Pirmiausia buvau įpykęs. Antra, norėjau susirasti Klarką ir išmalti jam snukį, bet Deividas ir Stela atkalbėjo mane. Trečia, norėjau pats išgirsti, ką Mičas pasakys apie jūsų santykius.

— Pirmąją priežastį suprantu puikiai. Antrąją tam tikra prasme pateisinu. Tačiau visiškai nesuprantu, kodėl nusprendei apklausti vyrą, su kuriuo susitikinėju. Tai nedovanotinai šiurkštu ir ne tavo reikalas. Aš nešniukštinėju apie tavo moteris, su kuriomis nusprendi susitikinėti.

— Aš nešniukštinėjau ir niekada nesusitikinėjau su moterimi, kuri vogtų iš manęs, kištųsi į mano gyvenimą ar juodintų mano reputaciją.

— Tu dar jaunas. — Jos žodžiai kirto kaip ledas. — Negi manai, kad aš vienintelė moteris, kuri kvailai susipainiojo su šikniumi?

— Ne. Bet kitos moterys man nerūpi. Tu vienintelė esi mano motina.

— Tai nesuteikia teisės tau...

— Aš tave myliu.

— Nenaudok šio ginklo prieš mane.

— Nieko negaliu padaryti. Tik jį teturiu.

Ji pirštais apglėbė kaktą ir smarkiai patrynė.

— Būtų gerai, jei prie tos meilės pridėtum šiek tiek pagarbos ir pasitikėjimo, Harperi.

— Aš tave nepaprastai gerbiu ir pasitikiu, mama. Aš abejoju vyrais. Bet gal padėtų, jei pasakyčiau, kad vakar vakare įgavau daug pagarbos ir pasitikėjimo Miču. Jis gali būti beveik vertas merginti mano mamą.

— Jis nemergina manęs, dėl Dievo. Iš kur trauki tokius... Mes buvome koledžo krepšinio rungtynėse, vakarieniavome.

— Manau, tu jam labai patinki.

Ji pažiūrėjo į sūnų ir susiėmė už galvos.

— Man sukasi galva.

Harperis priėjo prie jos, apkabino ir prisitraukė.

— Nepakelčiau, jei vėl liktum įskaudinta.

— Braisas įskaudino tik mano išdidumą.

— Harperiams tai mirtina žaizda. Ir jis padarė ne tik tai. Nemanau, kad Mičas taip pasielgtų, bent jau tyčia.

— Tai tu pateisini.

Jis šyptelėjo, kai Roza kilstelėjo galvą pažiūrėti į jį.

— Klastingas klausimas, bet mano mama užaugino ne kvailius. Jei pasakysiu taip, tu nudirsi man kailį primindama, kad tau nereikia mano pritarimo. Todėl tik pasakysiu, kad jis man patinka. Labai.

— Ach, koks tu slidus, Harperi Ešbi. Štai ką pasakysiu. — Ji patapšnojo jam per ranką ir atsitraukė. — Gali man padėti, kad jau esi čia. Noriu pripilti dvidešimt įvairaus svorio maišų.

— Maniau, norėjai, kad Rubė tai padarytų.

— Persigalvojau. Nesudėtingas ir monotoniškas darbas leis tau apgalvoti kai kurias klaidas.

— Kas čia iš mūsų slidus.

— Tą dieną, kai pergudrausi mane, vaikeli, aš viską perduosiu į tavo rankas. Pradėkime.

BAIGUSI DARBĄ, ROZA NUĖJO TIESIAI NAMO IR IŠKART UŽLIPO Į savo kambarį. Atsargiai patikrino paštą, peržiūrėjo sąskaitas. Nepasakytum, kad jai palengvėjo, kai nieko nerado. Ji tebelaukė, kada nukris ir antrasis batas.

Po skyrybų buvo panašus persekiojimo periodas, paskui malonus ramybės laikotarpis. Kuris, nutuokė ji, stoja tada, kai Braisas susiranda kitą moterį ir neturi laiko kaišioti pagalių į ratus. Susitvarkė tada, susitvarkys ir dabar.

Jai rengiantis suskambo telefonas. Po trečio skambučio Roza nusprendė, jog Deividas kažkuo užsiėmęs, todėl atsiliepė pati.

— Labas vakaras. Ar galėčiau kalbėtis su Rozalinda Harper?

— Tai aš.

— Ponia Harper, tai Derekas iš Karingtono galerijos Niujorke. Skambinu norėdamas pranešti, kad Vergano paveikslas bus išsiųstas rytoj.

— Nemanau, kad tai gera mintis. Jūs Derekas, ar ne? Aš nieko neužsisakiau iš jūsų galerijos.

— Kristinos Vergano paveikslą, ponia Harper. Jūsų atstovas kalbėjosi su manimi praeitą savaitę.

— Aš neturiu atstovo.

— Ponia Harper, aš sutrikęs. Suma jau išskaičiuota iš jūsų sąskaitos. Jūsų atstovas pažymėjo, kad jums labai patiko paveikslas ir kad norite įsigyti jį kaip galima skubiau. Juo domėjosi ir kiti, bet kadangi jis jau buvo parduotas...

Ji stipriai pasitrynė sprandą, kur susikaupė įtampa.

— Regis, mes abu turime problemą, Derekai. Leiskite pranešti jums nemalonų dalyką. — Ji trumpai nupasakojo situaciją visą laiką žingsniuodama po kambarį ir jausdama, kaip vėl ima skaudėti galvą. Ji užsirašė kredito kortelės kompaniją ir numerį.

— Labai nemalonu.

— Taip, — sutiko ji, — tikrai. Man labai gaila, kad jūsų galerijai kilo problemų. Gal pasakytumėt — dėl smalsumo — koks tai paveikslas?

— Vergano — labai įtaigi ir dinamiška menininkė. Ši drobė yra iš jos „Kalių" kolekcijos. Ji vadinasi *Žavioji kalė*.

— Tikiu, — atsiliepė Roza.

Ji vėl pakartojo įprastą eigą — paskambino kredito kompanijai, paskui savo advokatui, tada parašė sūnums laiškus. Išgėrė aspirino, tada nusileido į virtuvę ir įsipylė didelę taurę vyno.

Ant spintelės gulėjo Deivido raštelis.

Karštas pasimatymas. Labai skani lazanija šyla orkaitėje. Heilė su Lili ir Stela su berniukais išvažiavo pas Loganą. Jie organizuoja nedidelį dažymo vakarėlį. Lazanijos užteks dviem. Daktaras eržiliukas bibliotekoje. Tiesiog pašildyk duoną, pasiplėšyk salotų — ir viskas paruošta. Skanaus!

Deividas

P. S. Grotuve jau įdėtas tinkamas diskas. Dabar — prašau — eik į viršų ir apsiauk Džimio Ču batelius.

— Ką gi. — Ji apsidairė. Deividas buvo padėjęs šventines lėkštes, storas žvakes, butelį „San Pellegrino", blyškiai žalias taures.

— Lazanija — puiku, — garsiai tarė ji. — Bet tų batelių nesiausiu.

Patenkinta ir patogiai jausdamasi su savo storomis pilkomis kojinėmis, kurias paprastai nešiodavo namuose, ji nuėjo į biblioteką.

Mičas sėdėjo prie stalo pasipuošęs akiniais ir marškinėliais su Memfio „Tigrų" atributika. Jo pirštai skubiai bėgiojo nešiojamojo kompiuterio klaviatūra. Ant stalo stovėjo didelis butelis vandens. Deivido darbas, ne kitaip. Tik jis galėjo įkalbėti Mičą pakeisti įprastą kavą vandeniu.

Jis atrodė... akademiškai seksualiai su tais protingais akiniais ir kupeta storų, sodrios rudos spalvos, su kaštoniniu atspalviu netvarkingų plaukų.

Už tų akinių — geros akys. Gilios, tokios nepakartojamos, bet ir žvelgiančios geru tiesiu žvilgsniu. Šiek tiek per įdėmiu, trikdančiai įdėmiu, ir ji turėjo prisipažinti, kad ją tai jaudino.

Jai stebint, Mičas liovėsi spausdinęs, panėrė pirštus į plaukus ir kažką sumurmėjo pats sau. Kaip juokinga girdėti jį murmant, nes ji ir pati dažnai tai daro. Jos pilve ėmė augti, plėstis jaudulys, pereinantis į nugarą ir nuraibuliuojantis aukštyn. Argi ne gera žinoti, kad tie instinktai vis dar kibirkščiuoja? Argi ne smalsu būtų pažiūrėti, kas būtų, jei ji surizikuotų, uždegtų saugiklį?

Jai besvarstant, nuo lentynų pasipylė knygos, atsitrenkė viena į kitą, tada ėmė kristi į sienas, grindis. Liepsna židinyje išsišakojo į raudonus karštus liežuvius, tačiau oras virpėjo iš šalčio.

— Jėzau Kristau!

Mičas taip staiga pašoko nuo stalo, kad jo kėdė parvirto ant grindų. Jis sugebėjo išvengti vienos knygos, tada pagavo kitą. Rozai įpuolus į kambario vidurį viskas staiga liovėsi.

— Ar matei? Ar *matei* tai? — Jis pasilenkė, pakėlė knygą ir nu-

metė ją ant stalo. Jo gražiame balse nebuvo baimės, pastebėjo Roza, tik susižavėjimas. — Ji kaip ledas.

— Pykčio priepuoliai. — Roza pakėlė knygą, pirštai iškart pabalo nuo šalčio.

— Labai įspūdingi. Dirbu čia nuo trečios valandos. — Šypsodamasis it berniukas jis žvilgtelėjo į laikrodį. — Beveik keturias valandas. Ir visą laiką buvo tylu, atsiprašau už posakį, kaip kape.

— Tikriausiai tai aš ją suerzinau, nes kaip tik ketinau klausti, ar norėtum pavakarieniauti. Deividas paliko maisto.

Kartu jie ėmė tvarkyti likusias knygas.

— Akivaizdu, kad jai nepatinka matyti mus kartu.

— Taip.

Jis įdėjo į lentyną paskutinę knygą.

— Tai... kas vakarienei?

Roza žvilgtelėjo į jį, nusišypsojo. Ir tą akimirką suprato, kad jame nėra nieko, kas jai nepatiktų, ką jau kalbėti apie jos nubudusią aistrą.

— Lazanija, kurią Deividas pavadino ypatinga. Kadangi esu ragavusi jo lazanijų, galiu patvirtinti tai.

— Skamba nuostabiai. Dieve, tu kvepi nuostabiai. Atsiprašau, — pridūrė Mičas, kai ji kilstelėjo antakius. — Tiesiog garsiai galvoju. Žinai, aš eliminavau dar daugiau vardų ir perrašiau turimus interviu. Turiu paruošęs tau rinkmeną.

— Gerai.

— Ketinu atsekti kai kuriuos čia dirbusiųjų palikuonis ir nupiešti vadinamas išorines šeimos medžio šakas. Tačiau, kiek žinau, seniausia iš tavo giminaičių yra pusseserė Klarisė. Laimė, ji vietinė. Norėčiau pasikalbėti su ja.

— Sėkmės.

— Ji tebegyvena...

— Riverbanko centre.

— Ji per visą kartą priartintų mane prie Amelijos. Manau, būtų paprasčiau, jei tu pirma su ja pasikalbėtum.

— Deja, pusseserė Klarisė ir aš nesikalbame ir nebendraujame.

— Taip, tu minėjai, bet negi jai būtų neįdomu, ką darau aš?

— Galbūt. Bet galiu užtikrinti, kad ji neatsakytų į mano skambutį, jei paskambinčiau.

— Suprantu apie šeimos nesantaiką, tačiau šiuo atveju...

— Tu nepažįsti Klarisės Harper. Ji seniai atsisakė savo pavardės ir įteisino tik pirmą ir vidurinį vardus. Štai ką jai reiškia Harperių vardas. Ji niekada nebuvo ištekėjusi. Mano nuomone, nerado tokio žioplio, kuris ją vestų.

Mičas susiraukęs prisėdo ant stalo krašto.

— Ar taip bandai pasakyti man, kad nenori, jog su ja kalbėčiausi, nes...

— Aš pasamdžiau tave ir neketinu nurodinėti, kaip turėtum elgtis, todėl nesišiaušk. Tik sakau, kad tai ji nusprendė išstumti mane ir mano šeimą iš savo gyvenimo, o tai mane tenkina. Vienintelis jos teigiamas bruožas — kai ji ką nors užsibrėžia, būtinai to siekia.

— Tai tu neprieštarauji, kad pasikalbėčiau ir įtraukčiau ją į šį projektą.

— Nė kiek. Geriausia būtų, jei parašytum jai — labai oficialiai — ir prisistatytum, nepamiršdamas paminėti, jog esi daktaras ir nurodytum kitų įspūdingų savo laimėjimų. Jei pasakysi jai, kad ketini rašyti darbą apie Harperių šeimos istoriją, ir paminėtum, kokia būtų garbė kalbėtis su ja, ji gali sutikti.

— Tai ją išspyrei iš namų, taip?

— Tam tikra prasme. Nepamenu, kad būčiau tau pasakojusi apie tai.

— Kalbėjausi su žmonėmis. Ji ne ta, kurią išvijai mojuodama kauptuku.

Rozos veidu perbėgo vos matoma šypsenėlė.

— Tu tikrai kalbiesi su žmonėmis.

— Tai dalis darbo.

— Ko gero. Ne, aš neišvijau jos su kauptuku. Tai buvo sodininkai. Ir ne su kauptuku, o su grėbliu, kas negalėjo padaryti daug žalos. Jei nebūčiau buvusi tokia įsiutusi ir būčiau galėjusi mąstyti blaiviau, būčiau nusičiupusi genėjimo žirkles, kuriomis tie idiotai apkarpė mano mimozas. Bent jau būčiau užpakalius išbadžiusi, kai jie nešė kudašių.

— Žirklės. Jos tokios... — Jis pademonstravo karpymo judesį.

— Taip.

— Vajė. Grįžkime prie pokalbio apie tavo pusseserę. Kodėl išvijai ją?

— Nes kai prieš daugelį metų pakviečiau ją — savo nelaimei — į šeimos susibūrimą, ji išvadino mano sūnus neišauklėtais akiplėšomis ir pareiškė, — ji, kuri neturi nei sūnaus, nei dukters, — kad jei būčiau gera motina, tai kartkartėmis paimčiau jiems rykštę. Paskui ji pavadino Harperį apsigimusiu melagiu, nes jis linksmino savo pusbrolius ir pusseseres istorijomis apie nuotaką, ir liepė jam užsičiaupti.

Jis pakreipė galvą.

— Ir ji tebėra gyva.

Rozos skruostai išraudo, tačiau jo pastebėjimas privertė ją nusišypsoti.

— Žemė po jos kojomis jau virpėjo, nes ji nuolat kritikuodavo mane kaip motiną, tai, kaip tvarkausi ūkyje, mano gyvenimo stilių ir netgi moralę. Bet kai užsipuolė vaikus, neišlaikiau. Galvojau pasmaugti ją, bet žinojau, kad ištrėmimas iš Harperių namų bus skausmingesnė bausmė.

— Taip, tu tikrai kietas riešutėlis. Man tai patinka.

— Gerai, nes būdama tokio amžiaus jau tikrai nepasikeisiu. Stovėdama tarpduryje prakeikė mano vardą ir pasakė, kad kai Harperių namai pateko į mano nekompetentingas rankas, jiems atėjo liūdni laikai.

— Regis, ji miela asmenybė. Parašysiu jai rytoj.

— Tik neminėk, kad dirbi man.

— Jai nebus sunku sužinoti.

— Tiesa, bet kuo mažiau mane minėsi, tuo bus geriau. Dar kas nors?

— Tik tai, kaip tu sugebi visą dieną dirbti ir vis tiek šauniai atrodyti. Nors tai nėra netikėta.

Ji minutėlę palaukė, linktelėjo.

— Tu neketini apie tai sakyti.

— Apie ką?

— Apie mano sūnaus vizitą vakar vakare.

— O. — Roza stebėjo jo veidą, todėl pamatė jame šmėstelint nuostabą; paskui jis skubiai pasigriebė akinius ir puolė juos valyti marškinėlių kampu. — Jis tau papasakojo?

— Taip. Harperis buvo piktas, todėl elgėsi neapgalvotai.

— Pasičiupo grėblį vietoj žirklių.

Roza neišlaikiusi susijuokė.

— Panašiai. Mes abu esame karštakošiai, todėl dedame pastangas, kad neprarastume savitvardos. Ne visada pavyksta. Norėčiau atsiprašyti už jo elgesį.

— Negaliu priimti.

Jos akyse pasirodė nerimas, ką jis retai matydavo.

— Mičai, žinau, jis peržengė ribas, tačiau jis jaunas ir...

— Tu nesupratai. Negaliu priimti atsiprašymo, nes nėra reikalo. Nė iš vieno. Jis norėjo apginti tave.

— Man nereikia ir aš nenoriu, kad mane gintų.

— Gal ir ne, bet tai nesustabdys to, kuris tave myli. Mes pasikalbėjome ir išsiaiškinome.

— Ir plačiau nepasakosi.

— Tai liečia tik mane ir jį.

— Jūs, vyrai, tikrai turite savą garbės kodeksą.

— Tu man irgi nebūtum papasakojusi apie paskutinįjį to vyro išpuolį.

Sekundę ji prisiminė skambutį iš Niujorko, tačiau pasistengė susivaldyti.

— Nėra ko pasakoti. Susidorosiu.

— Kas atsitiko vakar vakare? Tu puikiai slepi, todėl tikriausiai pagavau tave nepasiruošusią. Kas dar atsitiko?

— Tik nedidelis nemalonumas. Jau pasirūpinau tuo. Tai nesvarbu. Tiksliau, neleisiu, kad būtų svarbu. Jei leisčiau, tapčiau auka, o jis laimėtų. Nebūsiu jo auka. Niekada sau to neleidau, o dabar tuo labiau.

— Jei papasakotum man, išlietum dalį nuoskaudos, netaptum auka.

— Aš nepratusi dalytis savo problemomis. Man nesmagu. Bet ačiū už pasiūlymą.

Mičas paėmė ją už rankos.

— Pasiūlymas visuomet galioja. Dar noriu pasiūlyti nueiti į kiną. Kitą savaitę rodo „Čikagą“. Eime su manimi, vėliau pavakarieniausime.

— Galėčiau. Tu mane mergini, Mičelai?

Jo nykštys slydinėjo jos ranka.

— Norėčiau galvoti, jog meilinuosi tau, Rozalinda.

— Koks gražus žodis *meilintis*. Gerai, kad nespaudi manęs priimti tavo meilinimąsi intymiai.

— Jei spausčiau, tai nebūtų nei meilinimasis, nei intymumas. Be to, įsivaizduoju, kaip trinktelėtum man į užpakalį durimis, jei pamėginčiau.

Jos veide šmėsčiojo šypsena.

— Kaip apdairu. Esi protingas vyras.

— Aš apkvaišęs.

— Dar vienas gražus žodis.

— Turiu būti atsargus juos sakydamas, nes tokiais žodžiais tu nepasitiki.

— Taip, tu protingas. Ką gi. — Ji turėjo pasirinkimą, tad pasirinko. — Eime į viršų.

Mičo veide vėl šmėstelėjo nuostaba. Jis kilstelėjo Rozos ranką prie savo lūpų.

— Ar tai bus rimtas reikalas?

— Taip. Labai rimtas.

— Tuomet mielai.

Ji išsivedė jį iš bibliotekos ir pasuko į koridorių.

— Šįvakar namai tušti. Išskyrus mudu. Tiesa, yra dar kai kas. — Roza žvilgtelėjo į jį lipdama laiptais. — Tau netrukdys?

— Tai, kad ji gali stebėti. — Jis įkvėpė. — Pamatysime. Ar tu... — Jis užsikirto, papurtė galvą.

— Ką?

— Ne, nieko.

— Gerai. Tikiuosi, neprieštarauji, kad atidėsime vakarienę?

Atsakydamas Mičas atsisuko į ją, apkabino, prispaudė prie sienos, tada ėmė bučiuoti.

Iš pradžių bučinys buvo šiltas ir švelnus, tada pagilėjo, tapo reiklesnis. Ji suvirpėjo nuo kūną užliejusio laukimo, primenančio jai, ką reiškia balansuoti ant ribos.

Jis pakėlė galvą, pakreipė.

— Kažką sakei?

Ji nusijuokė ir atsipalaidavo, paėmė jį už rankos, įsitraukė į kambarį ir užtrenkė duris.

Minutėlę Mičas žvalgėsi po jaukų miegamąjį — senamadė lova su baldakimu, aukšti langai, nakčiai užtrauktos užuolaidos.

— Jis toks kaip tu. Kambarys, — paaiškino jis apžiūrinėdamas sidabrinio žalumo sienas, antikvarinius baldus, elegantiškus niekučius. — Grožis ir klasika, sumišę su elegancija, kurie atspindi įgimtą grakštumą ir stiliaus pojūtį.

— Dabar net gailiuosi, kad neskyriau laiko pasigražinti.

Jis nužvelgė ją — su paprastu megztuku, patogiomis kelnėmis.

— Atrodai absoliučiai tinkamai.

— Tinkamai ar ne, esu tokia, kokia esu. Būtų gerai uždegti židinį. — Ji žengė židinio link, tačiau jis sulaikė ją už rankos.

— Aš uždegsiu. Iš čia matosi vidiniai sodai, — tarė jis priklaupdamas priešais židinį.

Staiga, it pūstelėjus piktam vėjui, atsidarė terasos durys.

— Taip. — Roza ramiai priėjo prie durų ir vėl jas uždarė. — Kartais, ypač rytais, kai turiu laiko, mėgstu gerti kavą terasoje.

Jis užžiebė balaną, ir jo balsas buvo toks pat nerūpestingas, kaip ir jos.

— Puikus būdas pradėti dieną.

Roza priėjo prie lovos ir nutraukė užtiesalą.

— Arba užbaigti. Dažnai prieš eidama miegoti išgeriu joje paskutinę taurę vyno arba puodelį kavos. Tai padeda atsipalaiduoti po sunkios darbo dienos. — Roza išjungė lempą.

— Kodėl nepalieki degančios?

Ji papurtė galvą.

— Užteks židinio šviesos. Prieblandoje gražiau atrodau, ir esu pakankamai tuščia, kad norėčiau to.

Stovėjo nejudėdama, laukdama, kol jis prieis. Kai Mičas uždėjo rankas jai ant pečių, miegamojo durys atsidarė, tada trankiai užsitrenkė.

— Nujaučiu, kad tai dar ne viskas, — tarė ji.

— Man nesvarbu. — Jo rankos nuslydo jos veidu. — Man nesvarbu, — pakartojo įsisiurbdamas į lūpas.

Roza pajuto, kaip padažnėjo jos pulsas ir palaimingai atsiduso. Tą pačią akimirką į ją tarytum žaibas trenkė ir ėmė nerimastingai virpėti. Atsakydama ji apkabino jo kaklą, pakreipė galvą pagilindama bučinį.

It pamišę ėmė mušti laikrodžiai. Roza, tarsi miesdama iššūkį, dar stipriau prisispaudė prie jo.

— Noriu, kad liestum mane, — sumurmėjo ji. — Noriu jausti tavo rankas ant savo kūno.

Mičas palengva nuleido ją ant lovos ir užgulė savo kūnu. Ji atsiduso pajutusi vyro svorį. Mičas palietė ją, ir ji sudejavo. Jis jautė iš jos sklindantį karštį. Žinojo, kad jis ten slypi, po tuo žaviu ir šaltu paviršiumi. Rozos oda buvo it šiltas aksomas. Jis glostė visą jos kūną.

„Liekna, bet ne gležna, kūnas kietas, kaip ir jos protas", — pagalvojo jis. Tai jį jaudino.

Roza kvepėjo prinokusiu uždraustu vaisiumi ir vidurnakčio sodais. Jos rankos nuslydo po jo marškiniais, glostė nugarą. Kietos, stiprios rankos, jaudinantis kontrastas lieknam kaip vytelė kūnui ir aksominei odai. Ji nutraukė jam marškinius ir išsirietė, kad pasiektų dantimis jo nuogą petį. Prisilietimo šokas smogė į jautriausią vietą.

Terasos durys vėl atsidarė, ir įsiveržęs vėjas tėškė jam per veidą. Mičas paprasčiausiai paėmė užtiesalą ir užklojo jų kūnus nuo vėjo šėlsmo.

Roza nusijuokė, gulėdama po antklode prisiglaudė prie Mičo ir lūpomis įsisiurbė į jo lūpas. Jis nutraukė nuo jos megztuką.

— Pasakyk, jei bus šalta.

— Nešalta. Negali būti šalta.

Ji degė iš vidaus ir norėjo dar daugiau. Daugiau jo rankų, daugiau bučinių. Ji išsirietė reikalaudama ir palaimingai nuščiuvo, kai jo rankos ir lūpos ėmė puotauti ant jos krūtų. Nepakartojamas pojūtis, kai tavo kūnu *naudojamasi.*

Jie raičiojosi, plėšdami vienas nuo kito likusius drabužius, trindamiesi nuogais kūnais, kol šie tapo slidūs nuo prakaito ir aistros.

Antklodė nuslydo ant grindų, ir jų kūnus apšvietė židinio šviesa. Kažkurioje apdujusių smegenų kertelėje ji išgirdo kažką verkiant, tačiau vis didėjantis troškimas užgožė viską. Roza matė tik jį, nušviestą rusenančios šviesos, kylantį virš jos. Visu kūnu išsirietė pasitikdama jį, atsivėrė priimdama ir atsiduso, kai jis įslydo į ją.

Dabar Mičas irgi žiūrėjo į ją; jų žvilgsniai ir kūnai susiliejo. Jis pradėjo lėtai judėti, paskui vis sparčiau, klausydamasis jos trūkčiojančio kvėpavimo ir stebėdamas, kaip tamsus ir gilus malonumas užlieja ją ir

nusineša su savimi. Stebėjo, kaip ji pasiekia viršūnę, kaip apsiblausia jos akys, kaip ji suspaudžia jį. Luktelėjo dar minutėlę, kol jos kūnas ėmė nesuvaldomai drebėti, burna prasižiojo ir tęsiamai sudejavo, tada jos kūnas pasidavė ir suglebo. Drebėdamas iš nekantrumo pabučiavo, tada smigo į ją paskutinį kartą ir išsiliejo.

DURYS BUVO UŽDARYTOS, KAIP IR TURĖJO BŪTI. UGNIS ŽIDINYJE spragsėjo ir ruseno. Namai buvo tylūs ir šilti.

Roza gulėjo jo glėbyje lovos vidury leisdama sau pasimėgauti glebia palaima. Taip galėtų ir užmigti.

— Regis, ji pasidavė, — pastebėjo Mičas.

— Taip. Bent jau kol kas.

— Buvai teisi dėl židinio. Malonu. Labai malonu.

Tada apsivertė ir vėl užgulė ją, kad galėtų pažiūrėti į veidą.

— Būti su tavim, — pradėjo jis, tada papurtė galvą, palietė jos lūpas. — Būti su tavim.

— Taip. — Ji šypsodamasi paglostė jam plaukus. — Man irgi labai malonu. Jau seniai niekam nejaučiau tokio potraukio. Žinai, tavo rankos ne kaip mokslininko. — Roza pačiupinėjo jo raumenis. — Man patinka stiprios rankos. Nemanyk, kad aš visiškai lėkšta, bet turiu pasakyti, kad man malonu gulėti lovoje nuogai su vyru, kurio kūnas prižiūrėtas.

— Tą patį galėčiau pasakyti ir aš, tik apie moteris. Kai pirmą kartą pamačiau tave, stovėjau ir stebėjau nueinančią. Jūsų puikus užpakaliukas, ponia Harper.

— Kas tiesa, tas tiesa. — Juokdamasi ji lengvai pliaukštelėjo jam. — Geriau apsirenkime ir eikime į apačią, kol negrįžo kiti.

— Tuoj. Bet mane užkabino tavo akys... užkabino ir nepaleido.

— Mano akys?

— O taip. Maniau, kad dėl to, jog jos gero seno viskio spalvos — o man patiko geras viskis. Bet ne dėl to. Tai tavo būdas žiūrėti tiesiai į akis. Tarsi kiaurai matytum. Toks bebaimis ir truputį valdingas žvilgsnis.

— Prašyčiau.

— Taip, taip, tu kaip dvaro ponia, ir aš nesuprantu, kodėl tai taip seksualu. Turėtų erzinti ar bent jau bauginti. Bet mane tai... jaudina.

— Taigi turėsiu pradėti nešioti tamsius akinius, kad nesusijaudintum netinkamais momentais.

— Nepadės. — Švelniai pabučiavo ją, tada nusirito į šoną, paėmė jos ranką. — Štai kas buvo svarbu. Tai buvo reikšminga. Tu man vienintelė.

Jos širdis suvirpėjo, ir ji pasijuto vėl jauna ir truputį kvaila.

— Taip, tai svarbu. Tai reikšminga. Tu man vienintelis.

— Rimtas reikalas, — tarė jis prisitraukdamas jos ranką prie lūpų. — Aš tuoj vėl imsiu tavęs norėti.

Ji spustelėjo jam ranką.

— Pažiūrėsim, ką nors sugalvosim.

DVYLIKTAS SKYRIUS

ROZA NUO LAIPTŲ PAJUTO KAVOS KVAPĄ IR IŠGIRDO TRIUKŠMĄ virtuvėje. Niūrus pilkas lietus sutrukdė pabėgioti, tad ji išliejo energiją ant bėgimo takelio. Paprastai ši galimybė įvarydavo jai mirtiną nuobodulį, tačiau šiandien ji sugavo save dainuojančią žinių programos pertraukėlių reklamines daineles.

Virtuvėje Lili daužė per savo aukštos kėdės padėkliuką su tokiu entuziazmu, kurio būtų pavydėjęs bet kuris sunkiojo metalo būgninin-kas, Stelos berniukai inkštė virš dubenėlių su dribsniais.

— Taip, — aiškino Stela, sunkiai tramdydama nevilтį, — jūs abu turėsite apsivilkti lietpalčius, nes esu pikta ir valdinga mama, kuri nori, kad jūs kentėtumėt.

— Mes *nekenčiame* lietpalčių, — pranešė jai Geivinas.

— Tikrai? Juk maldavote, kad nupirkčiau juos.

— Tai buvo anksčiau.

Galbūt iš užuojautos, o gal iš smagumo Lili liovėsi trankiusi barškutį ir sviedė jį kartu su apžiaumotu džiūvėsiu. Džiūvėsį kaipmat pagavo akylasis Parkeris, o barškutis garsiai tekštelėjęs paniro Luko dubenėlyje. Pienas kliūstelėjo per kraštus, ir Lili smagiai sukrykštė. Parkeris nusprendė pritarti jai ausį rėžiančiu lojimu, o Geivinas ėmė isteriškai raitytis iš juoko. Stela buvo greita, tačiau šį kartą Lukas pasirodė greitesnis. Jis ištraukė varvantį barškutį ir numetė jį broliui ant kelių.

— Och, dėl Dievo. — Stela viena ranka pagriebė servetėlę, kita bandė sustabdyti Geivino atsakomąją ataką. — Nė negalvok apie tai.

— Atsiprašau. Atsiprašau. — Heilė stvėrė dubenėlį, servetėles, o berniukai tuo metu kumščiavo vienas kitą.

Deividas vienintelis šioje sumaištyje nesutriko. Jis ramiai priėjo prie stalo su šlapiu skuduru.

— Išvalysime. Išdykėle, — tarė jis Lili, kuri atsakė didele bedante šypsena.

Roza nužvelgė virtuvę ir patenkinta nusišypsojo.

— Labas rytas, — pasisveikino įeidama.

Visi sužiuro.

— Roza? — Stela įsispoksojo į ją. — Ką čia veiki?

— Kad jau gyvenu čia, pamaniau, ateisiu puodelio kavos. — Ji pasilenkusi pakštelėjo Lili į viršugalvį. — Sveiki, berniukai. Mažylė gana taikli, ar ne? Dvitaškis tiesiai į krepšį.

Mintis pasirodė tokia įdomi, kad berniukai liovėsi pešęsi.

— Padaryk tai dar kartą, Lili! — Lukas patampė motiną už rankovės. — Gražink jai tą daiktą, mama, kad ji galėtų pakartoti.

— Ne dabar. Baikite valgyti, nes pavėluosite į mokyklą. — Ji žvilgtelėjo į laikrodį ir pamatė, jog iš tiesų buvo jau po aštuntos — paprastai Roza jau būdavo išėjusi.

— Mano dribsniuose dabar pilna seilių, — nusiskundė Lukas.

— Suvalgyk keksiuką.

— Aš irgi noriu keksiuko. — Geivinas atstūmė dubenį su dribsniais. — Jei jis gali valgyti keksiuką, tada aš irgi galiu.

— Gerai, gerai.

— Aš paduosiu. — Heilė sustabdė Stelą. — Nors tiek padėsiu.

— Mmm, kaip kvepia. — Roza pauostė dubenį su šviežiai keptais obuolių keksiukais. Ji išsitraukė vieną, tada atsirėmė į spintelę vienoje rankoje laikydama keksiuką, kitoje — kavą. — Nėra geresnio būdo dienai pradėti. Tik pažiūrėkit, kaip lyja. Merks visą dieną.

Heilė, padalijusi vaikams po keksiuką, pasilenkė prie Stelos ausies.

— Kai kas pasikrovė baterijas.

Stela vos sutramdė juoką.

— Mes tuojau dingstame iš čia.

— Galite neskubėti. — Roza atsikando keksiuko.

— Paprastai jau būni išėjusi arba bebaigianti pusryčius prieš mums užkariaujant virtuvę.

— Šįryt pamiegojau truputį ilgiau.

— Tada aišku, kodėl šiandien per orų prognozę jie kalbėjo apie tai, kad užšals pragaras. — Deividas nė nesistengė slėpti šypsnio, kai priėjo prie jos su kavinuku.

— Koks tu sąmojingas šį rytą.

— Ne aš vienas čia toks žvalus. Kaip... lazanija?

— Labai skani. — Lyg niekur nieko pažiūrėjo į jį pro puodelio viršų, nors mintyse sukosi klausimas: „Negi ant manęs parašyta *neseniai išdulkinta*".

— Turėtum dažniau ją valgyti. Tai suteikia tavo skruostams sveiko raudonio.

— Pasistengsiu.

— Ir aš norėčiau lazanijos, — įsikišo Heilė. — Eikš, lėlyte, eisime apsiprausti. — Ji iškėlė Lili iš aukštos kėdės.

— Eikite į viršų, atsineškite daiktus ir lietpalčius, — paliepė Stela. — Laikas važiuoti.

Bet ji minutėlę stabtelėjo.

— Nori pasivažinėti su manim? — paklausė ji Rozą.

— Norėsiu.

STELA PALAUKĖ, KOL JOS IŠSUKO IŠ KIEMO. JOS SKAIČIAVIMU, nors Lili auklė gyvena vos už pusės mylios, laiko turėtų užtekti.

— Vakar neblogai pasidarbavome. Būtų gera užbaigti iki vestuvių svetainę. Kai įsikursime, labai norėčiau suruošti vakarienę — Deividui, mums visiems, Harperiui, mano tėvams. O, ir, žinoma, Mičui.

— Būtų miela.

— Jis dabar tiek laiko praleidžia name — turiu galvoje, Mičas — kad tapo vos ne šeimos nariu. — Kai Roza abejingai numykė, Stela žvilgtelėjo į galinio vaizdo veidrodėlį ir pamatė, kaip Heilė varto akis ir rodo jai įvairiausius ženklus.

— Tai... a... ar judu su Miču vakar dirbote, ar pasinaudojote ištuštėjusiais namais ir tiesiog pailsėjote?

— Stela, kodėl paprasčiausiai nepaklausi, ar mylėjausi su juo, užuot kalbėjusi be užuolankų. Niekas taip manęs neerzina kaip plačios užuolankos.

— Aš bandžiau būti subtili, — atsiliepė Stela.

— Ne, nebandei.

— Sakiau jai, kad nesismulkintų, — nuo galinės sėdynės atsišaukė Heilė. — Be to, mes žinome, kad mylėjaisi. Nes atrodai it soti katė.

— O Dieve.

— Žinoma, tai ne mūsų reikalas, — įsiterpė Stela pasiųsdama Heilei piktą žvilgsnį.

— Žinoma, kad ne, — lengvai sutiko Roza.

— Bet mes tik norėjome rasti būdą pasakyti, jog džiaugiamės, jei tu džiaugiesi. Mes manome, jog Mičas nuostabus vyras, ir mes remsime tave...

— O varge. — Heilė palinko į priekį tiek, kiek leido diržas. — Tai, ką Stela bando pasakyti, yra: „Tai bent pasisekė!"

— Visai ne tai. Tikrai. Aš bandau pasakyti, su tam tikru delikatumu...

— Velniop delikatumus. Tik todėl, kad žmonės yra truputį vyresni ir visa kita, dar nereiškia, kad jiems nesinori to paties, kaip ir kitiems.

— Och, — atsiduso Roza. — Kartoju, o Dieve.

— Tu graži ir seksuali, — tęsė Heilė. — Jis patrauklus ir seksualus. Todėl man atrodo, kad seksas... Ji tikrai negali to suprasti, taip? — Heilė prikando lūpą ir dirstelėjo į Lili, kuri žaidė su savo pirštukais. — Skaičiau teoriją, kaip kūdikiai sugeria visus aplinkinius pojūčius, įskaitant balsus ir žodžius, ir išlaiko atmintyje. Prakeikimas, jau atvažiavome.

Heilė pagriebė krepšį su vystyklais, tada iššoko iš automobilio į lietų. Apibėgusi aplinkui, atidarė Lili dureles, ištraukė ją iš sėdynės ir užmetė ant galvos antklodę.

— Nekalbėkite nieko įdomaus, kol sugrįšiu. Rimtai sakau.

Kai ji nukūrė, Roza giliai atsiduso.

— Toji mergiotė verčia mane jaustis sena ir sukriošusia, o kartais — visiška jauna neišmanėle.

— Suprantu, ką nori pasakyti. Ir žinau, jog skamba taip, tarsi mes

brautumėmės į tavo privatų gyvenimą, bet tik todėl, kad mylime tave. Be to, mes svarstėme, kada tavo ir Mičo santykiai peraugs į kitą lygį.

— Svarstėte?

Stela susiraukė.

— Šis klausimas galėjo būti paminėtas kartą ar du mums kalbantis.

— Gal kitą kartą aš pati pasakysiu, ar noriu apie tai kalbėtis.

— Žinoma. Gerai.

Kai Heilė sugrįžo ir skubiai atidarė dureles, Stela atsikrenkštė — garsiai — ir paskubomis papurtė galvą. Kai Heilė pasipiktinusi atsiduso, Stela išvažiavo į kelią ir nerūpestingai prabilo:

— Žinai, galvojau, kaip geriau išdėsčius maišus su dirvožemiu.

ROZOS GYVENIMAS NEPASIKEITĖ TIK DĖL TO, KAD JI PERMIEGOJO su vyru, kuris jai patrauklus. Gyvenimas tęsiasi su visomis pareigomis ir atsakomybe, nemalonumais ir maloniais dalykais.

Važiuodama į kasmėnesinį sodininkų klubo susirinkimą ji nebuvo tikra, kuriai kategorijai reikėtų priskirti šį dalyką. Nuo senelės laikų kuris nors Harperis visada būdavo sodininkų klubo narys. Tiesą sakant, jos senelė subūrė sodininkus į klubą 1928-aisiais, ir daugelis pirmųjų susirinkimų vykdavo Harperių namuose.

Būdama medelyno savininkė, ji jautė dvigubą pareigą — remti klubo veiklą ir būti aktyvi narė. Be to, dalyvavimas susirinkimuose teikė tam tikrą malonumą. Jai patiko kalbėtis apie sodininkystę su panašaus mąstymo žmonėmis ir ji žinojo, kad klubas daug prisideda prie aplinkos gražinimo projektų. Tačiau tarp jų buvo daug tokių, kurie tik norėjo pasipuošti, papietauti ir paplakti liežuviais.

Roza įėjo į užmiesčio klubo posėdžių salę, kur ją pasitiko ūžianti it avilys moteriškų balsų gausa. Ant šviesiai žaliomis staltiesėmis užtiestų stalų stovėjo keturkampiai emaliuoti vazonai su žydinčiais narcizais. Salėje buvo pakyla su kėdėmis, kurias užims komiteto nariai, pasiruošę skaityti pranešimus ar sakyti kalbas.

Ji dėkojo Dievui, kad šį kartą jos tarp jų nebus.

Įžengusi giliau į kambarį, Roza pajuto į ją nukrypstančius žvilgsnius; balsų ūžesys ėmė rimti, kol galiausiai visiškai nutilo. Ji tučtuojau

paspartino žingsnį, truputį per garsiai, truputį per žvaliai, tuo pačiu metu prisidengdama šaltumo šydu.

— Kokios nuostabios gėlės. — Ji pažvelgė į Dženę Forester, tarsi negirdėtų šnabždesių po priverstinai atgijusiu šurmuliu. — Primena, kad pavasaris jau visai čia pat. Kaip gyvuoji, Džene?

— Puikiai, Roza. Tiesiog puikiai, o tu?

— Geriau negali būti. Kaip sekasi Kvilui?

Dženė tirštai nuraudo.

— Ach, juk pažįsti Kvilą.

— Tai jau tikrai. Perduok jam mano linkėjimus, gerai?

Tik išdidumas palaikė vaikštant po minią, bendraujant su žmonėmis prieš einant prie staliuko su kava ir arbata. Roza pasirinko šaltą arbatą, užuot gėrusi įprastą kavą.

Jos gerklė degė.

— Roza, brangioji, atrodai stulbinamai. — Prie jos pričiuožė Sisi kvepėdama *Obsession* kvepalais ir šypsodamasi it alkana katė. — Prisiekiu, niekas taip nemoka pasirinkti drabužių kaip tu. Kokia tai spalva?

Roza dirstelėjo į švarkelį ir kelnes.

— Neturiu supratimo.

— Abrikosinė. Būtent taip atrodo sunokę abrikosai. Toji kopūstagalvė Mendė plaka savo kvailu liežuviu kiek tik gali, — tyliai pridūrė ji. — Mudviem reikia pasikalbėti akis į akį.

— Viskas gerai, aš supratau. Atsiprašau. — Roza ryžtingu žingsniu pasuko prie Mendės ir apsidžiaugė pamačiusi, kaip moters skruostai pabalo ir ji nutilo sakinio viduryje.

— Mende, kaip gyvuoji? Nemačiau tavęs nuo Kalėdų. Nebuvai praeitame susirinkime.

— Buvau užsiėmusi.

Roza lėtai gurkštelėjo arbatos.

— Gyvenimas tikras cirkas, ar ne?

— Tu irgi buvai užsiėmusi. — Mendė atkišo smakrą.

— Jei ne viena, tai kita, darbas darbą veja.

— Jei labiau rūpintumeisi savo reikalais, gal liktų mažiau laiko įkyriems telefono skambučiams ir bjauriam melui.

Apsimestinis pokalbis liovėsi tarsi nuspaudus mygtuką.

— Nelabai gerai mane pažįsti, — tęsė Roza tokiu pačiu nerūpes-

tingu tonu, — kitaip žinotum, kad aš be reikalo neskambinu. Nors kai reikia, galiu ilgai kalbėti telefonu. Ir aš nemeluoju. Nematau prasmės, kai tiesa kalba pati už save.

Mendė sukryžiavo rankas, išrietė klubus ir atsistojo kovinga poza.

— Visi žino, ką tu sumanei, bet bijo pasakyti tau į akis.

— Bet tu nebijai. Šaunuolė! Pirmyn, sakyk, ką nori pasakyti. Gal tau būtų patogiau, jei pasikalbėtume akis į akį?

— Tu to norėtum, ar ne?

— Ne, dėl manęs galime kalbėtis viešai.

— Tik todėl, kad tavo šeima seniai gyvena čia, nesuteikia tau teisės visus valdyti. Mano šeima yra tokia pat svarbi kaip tavoji, ir mes turime tiek pat pinigų ir prestižą.

— Pinigai ir prestižas negali nupirkti gerų manierų, ką tu akivaizdžiai demonstruoji.

— Kaip drįsti kalbėti apie manieras, kai pati darai viską, kad sugadintum Braiso ir manąją reputaciją.

— Braisas pats susigadino savo reputaciją. O dėl tavosios, mieloji — tu netgi nesi mano radaro ekrane. Esi gana miela mergina. Nieko neturiu prieš tave.

— Tu sakai žmonėms, kad esu pigi kekšė ir naudojuosi tėčio pinigais, kad nusipirkčiau padėtį.

— Ir kas tau tai sakė? Braisas, ko gero.

— Ne tik jis. — Vis dar aukštai iškeltu smakru ir liepsnojančiais skruostais Mendė pažiūrėjo į Dženę.

— Džene? — Nustebimas sušvelnino Rozos balsą, o širdyje blykstelėjo apgailestavimo kibirkštėlė tik kartą, kai moteris nuraudo. — Tu juk žinai tiesą. Gėda tau.

— Aš tai girdėjau iš patikimo šaltinio, — atsiliepė Dženė nuleisdama pečius.

— Patikimo šaltinio? — Roza nesivargino nuslėpti pasibjaurėjimą. — Staiga tapai žurnaliste, atliekančia tyrimą? Galėjai ateiti ir paklausti manęs. Būtų buvę paprasta ir padoru prieš paskleidžiant šias nesąmones.

— Visi žino, kaip įsiutai, kai Braisas pasirodė tavo namuose su Mende. Čia ne vieta apie tai kalbėti.

— Ne, ne vieta, bet jau per vėlu. Ši mergina bent jau turi drąsos pasakyti tai man į akis, ko negaliu pasakyti apie tave.

Nekreipdama dėmesio į Dženę, Roza atsisuko į Mendę.

— Mende, ar aš atrodžiau įsiutusi, kai atvykai pas mane su Braisu?

— Žinoma, kad pykai. Tu išvarei mus, kai jis tik bandė susitaikyti su tavim.

— Mes galime nesutarti dėl to, ką jis bandė padaryti. Ir kaip aš siutau? Rėkiau, šaukiau?

— Ne, bet...

— Keikiau jus ir stumdžiau?

— Ne, nes esi šaltakraujė, kaip jis ir sako. Kaip ir kiti sako, kai tavęs nėra šalia. Tu palaukei, kol mes išėjome, tada apipylei mus bjauriausiais žodžiais.

— Tikrai? — Roza atsisuko pasiryžusi viską užbaigti. — Daugelis iš jūsų buvo ten tą vakarą. Gal kas nors atgaivintų mano atmintį, nes neprisimenu, kad būčiau kalbėjusi siaubingus dalykus.

— Nieko panašaus nedarei. — Ponia Hagerti, viena iš seniausių Rozos pirkėjų ir sodininkų bendrijos aktyvisčių, prasiyrė pro minią. — Mane, kaip ir visus kitus, domina pikantiškos paskalos, ir aš nesiraukau, kai žmonės kalbėdami šiek tiek pagražina, bet tai yra akiplėšiškiausias melas. Rozalinda elgėsi absoliučiai tinkamai tokiomis ypač sunkiomis aplinkybėmis. Ir, panele, buvo maloni jums, mačiau tai savo akimis. Kai sugrįžo į vidų, nepasakė nė žodžio nei apie jus, nei apie tą nelaimingą niekšą, kurį pasirinkote palydovu. Jei yra manančių kitaip, tegu pasisako.

— Ji nepasakė jokio blogo žodžio apie tave, — įsikišo Sisi ir šelmiškai šyptelėjo. — Netgi tuomet, kai aš pasakiau.

— Jis sakė, kad bandai nuteikti prieš mane žmones.

— Ir kodėl turėčiau tai daryti? — jau atsargiau pasiteiravo Roza. — Bet tu patikėsi tuo, kuo norėsi. Aš nebenoriu nei su tavim, nei apie tai kalbėti.

— Aš irgi turiu teisę čia būti.

— Žinoma, turi. — Baigdama pokalbį Roza nusisuko, nuėjo prie staliuko ir atsisėdo baigti gerti arbatą.

Stojo neilga tyla, tada Mendė apsipylė ašaromis ir išbėgo iš salės. Keletas moterų, metusios žvilgsnius į Rozą, išskubėjo paskui ją.

— Varge, — atsiduso Roza, kai prie jos prisėdo ponia Hagerti, — ji labai jauna, ar ne?

— Jaunystė nepateisina tokio kvailumo ir šiurkštumo. — Ji pritariamai linktelėjo prieinančiai Sisi. — Nustebinai mane.

— Aš? Kuo?

— Kad nors kartą išrėžei tiesą.

Sisi gūžtelėjo pečiais, atsisėdo.

— Man patinka bjaurios scenos, neneigsiu. Tikrai pagyvina nuobodžią dieną. Bet man nepatinka Braisas Klarkas. Ir kartais tiesa dar labiau suintriguoja. Vieno gailiuosi — kad Roza netrinktelėjo tai tuščiagalvei kvaišai. Deja, ne tavo stilius, — tarė ji Rozai.

Tada ji švelniai palietė Rozai ranką.

— Jei nori išeiti, eisiu su tavim.

— Ne, bet ačiū. Dar pabūsiu.

ROZA IŠGYVENO SUSIRINKIMĄ. TAI BUVO IR IŠTVERMĖS, IR PAREIGOS klausimas. Grįžusi namo persirengė, išėjo į vidinį sodą ir atsisėdo ant suoliuko leisdama sau atvėsti ir kartu apžiūrėti artėjančio pavasario ženklus.

Daigeliai stiebėsi, narcizai ir hiacintai netrukus žydės. Krokai jau žydėjo. Jie anksti pražysta, anksti nužydi. Matė stangrius azalijų pumpurus, silpną forsitijų miglą.

Jai besėdint viduje užspausta savikontrolė subangavo ir ėmė drebėti. Ėmė lįsti įniršis, nuoskauda, pyktis. Roza pasidavė šių juodų emocijų bangai, nes nieko šalia nebuvo.

Pamažu įniršis pasiekė viršūnę, paskui aprimo, apmalšo, ir ji vėl galėjo kvėpuoti pilna krūtine.

„Pasielgiau teisingai", — nutarė Roza. Stojo akis į akį, nors ir nemėgsta daryti to viešai. Vis geriau kautis atvirai nei bėgti nuo to.

„Ar jis tikėjosi, kad ji bėgs? — galvojo Roza. — Tikėjosi, kad ji palūš viešumoje, pasislėps nuo pažeminimo ir ims laižytis žaizdas?"

Tikriausiai. Braisas niekada jos nesuprato. Džonas suprato, galvojo ji žiūrėdama į pastoginę, kur nuo pavasario iki rudens raitosi ir žydi rožės. Jis ją suprato ir mylėjo. Bent jau suprato ir mylėjo tą merginą, kokia ji buvo.

Ar jis mylėtų moterį, kokia ji tapo?

Keista mintis, nusprendė ji atlošdama galvą ir užsimerkdama. Jei jis būtų gyvas, galbūt ji nebūtų tokia moteris.

Jis būtų palikęs tave. Visi vyrai taip daro. Jis būtų melavęs, apgaudinėjęs ir palaužęs tave. Būtų dulkinęs kekšes, kol tu sėdėtum ir lauktum. Jie visi taip daro. Aš tai žinau.

„Ne, tik ne Džonas", — galvojo ji užsimerkdama stipriau, tačiau balsas šnypštė.

Turėtum džiaugtis, kad jis mirė, kad negyveno taip ilgai, kad sugniuždytų tave. Kaip kiti. Kaip ir tas, su kuriuo dabar myliesi.

— Kokia tu apgailėtina, — sušnabždėjo Roza, — bandai apjuodinti gero žmogaus atmintį ir garbę.

— Roza. — Pajutusi ranką ant peties ji pašoko. — Atleisk, — atsiprašė Mičas. — Kalbi miegodama?

— Ne. — Negi jis nejaučia šalčio, o gal tai tik giliai jos viduje, kartu su virpančia širdimi? — Nemiegojau, mąsčiau. Iš kur sužinojai, kad aš čia?

— Deividas sakė, jog prieš valandą pro langą matė tave einančią į tą pusę. Truputį per šalta sėdėti taip ilgai lauke. — Paėmė jos ranką, patrynė tarp delnų ir prisėdo šalia. — Tavo rankos šaltos.

— Nieko tokio.

— Atrodai nusiminusi.

Ji minutėlę padvejojo, tada priminė sau, jog yra dalykų, kurie ne tik asmeniniai. Jis dirba jai.

— Taip, ko gero. Truputį. Nuotaka kalbėjosi su manim, mano galvoje.

— Dabar? — Jo ranka sugniaužė josios.

— Mm. Nutraukei mūsų pokalbį, nors jis buvo apie tą patį — sena dainelė „Visi vyrai apgavikai".

Jis nužvelgė sodus.

— Abejoju, ar Šekspyras būtų galėjęs sukurti atkaklesnį vaiduoklį nei jūsų Amelija. Tikėjausi, kad užsuksi į biblioteką dėl kelių priežasčių. Viena iš jų yra ši.

Mičas atsuko jos veidą į save ir pabučiavo ją.

— Kažkas ne taip, — pareiškė jis. — Yra dar kažkas.

Negi jis taip gerai permato ją? Kaip jis gali matyti tai, ką jai pavyksta nuslėpti nuo visų?

— Nieko, tik tokia nuotaika. — Tačiau ji ištraukė ranką. — Tiesiog turėjau progą dalyvauti moterų spektaklyje. Vyrai ne taip linkę į dramas, ar ne?

— Kodėl tau nepapasakojus man?

— Kad neverta aušinti burnos.

Jis prasižiojo ketindamas prieštarauti, tačiau užsičiaupė ir patapšnojo sau per petį.

— Padėk čia savo galvą.

— Ką?

— Štai čia. — Jis apkabino ją per liemenį, prisitraukė artyn. — Na kaip?

Ji šyptelėjo, tačiau galvos neatitraukė.

— Neblogai.

— Pasaulis nenustos sukęsis, jei minutėlę atsiremsi į kito petį.

— Tu teisus. Ačiū.

— Prašom. Kita priežastis, dėl kurios laukiau tavęs užeinant, yra ta, kad parašiau laišką tavo pusseserei Klarisei Harper. Jei ji neatsilieps per savaitę, tęsiu tyrimą toliau. Taip pat sudariau detalų jūsų, Harperių, šeimos medį ir du papildomus — tavo motinos šeimos ir tavo pirmojo vyro. Aš netgi radau vieną Ameliją Ešbi. Ne, palik galvą ten, kur ji yra, — tarė jis tvirčiau apkabindamas ją, kai ji ėmė tiestis.

— Mano nuomone, ji nėra susijusi, nes gyveno ir mirė Luizianoje, be to, mūsų amžiuje. Bandžiau atsekti jos istoriją — dėl vardo — bet nieko neradau. Taip pat susisiekiau su namų ekonomės, kuri dirbo Harperių namuose nuo 1887-ųjų iki 1912-ųjų, proproanūke. Ji advokatė, gyvena Čikagoje ir pakankamai domisi šeimos istorija, kad pati atliktų tyrimą. Galėtų būti geras šaltinis, bent jau vienai šakai.

Jo ranka švelniai glostė jos petį.

— Neblogai pasidarbavai.

— Tai įprasta rutina. Bet aš galvojau apie ne tokią įprastą mūsų projekto dalį. Kai mes mylėjomės...

— Į kurią projekto dalį tai įsipaišo?

Mičas nusijuokė iš jos sauso tono, pasitrynė žandu į jos plaukus.

— Įrašiau tai į itin asmeninę skiltį ir tikiuosi surinkti daug medžiagos. Bet norėjau pasakyti štai ką. Ji akivaizdžiai reiškė savo jausmus, tikriausiai taip reikėtų tai pavadinti.

— Geriau nesugalvosi.

— Trankė durimis, atidarinėjo ir uždarinėjo jas, skambino laikrodžiais ir panašiai. Tai aiškiai rodo, ką ji mano apie tai, kas vyksta tarp mūsų — ir visa tai prasidėjo tada, kai mes atvertėme tą asmeninį puslapį.

— Ir?

— Aš nesu pirmasis vyras, su kuriuo turėjai asmeninių santykių šiuose namuose.

— Ne, ne pirmas.

— Bet tu neminėjai, kad ji būtų siautusi dėl tavęs ir Džono Ešbio ar dėl tavęs ir Braiso Klarko — nė dėl vieno, su kuriuo būtum turėjusi bet kokių santykių.

— Nes anksčiau ji nekreipė į mane dėmesio.

— Gerai. Gerai. — Jis pašoko ir ėmė žingsniuoti pirmyn atgal. — Gyvenai šiuose namuose, kai susitikinėjai su Džonu Ešbiu, kai susižadėjai su juo.

— Taip, žinoma. Tai juk mano namai.

— Ir gyvenai čia, kai ištekėjai, kai mirė tavo tėvai.

Jis bando kažką sulipdyti, suprato ji. Nes jis jau turi tai galvoje, tik nori pasitikrinti.

— Mes dažnai būdavome čia — mano motina nesveikuodavo, tėvas neturėjo nei laiko, nei jėgų prižiūrėti ją. Kai jis mirė, mes gyvenome čia neoficialiai. O kai mirė ji, persikraustėme į namą visam laikui.

— Ir per visą tą laiką Amelija niekada nepareiškė nepasitenkinimo Džonu?

— Ne. Lioviausi matyti ją, kai buvau — sakyčiau — vienuolikos, ir nemačiau ilgą laiką. Paskui vėl pamačiau, kai jau buvau ištekėjusi. Dar nebuvo praėję daug laiko, bet mes jau stengėmės turėti vaikų. Vieną naktį negalėjau užmigti — man šovė į galvą mintis, kad tikriausiai esu nėščia. Aš išėjau į sodą, atsisėdau ir tada pamačiau ją. Pamačiau ir supratau, jog iš tiesų esu nėščia. Paskui matydavau ją vos tik pastodavau. Žinoma, kai berniukai buvo maži, irgi kartais matydavau arba girdėdavau.

— Ar tavo vyras kada nors matė ją?

— Ne. — Ji susiraukė. — Ne. Girdėdavo ją, bet niekada nematė. Aš mačiau ją tą naktį, kai jis mirė.

— Nesakei man apie tai.

— Juk negaliu prisiminti visko, kas... — Ji nutilo ir papurtė galvą. — Atleisk, nesakiau. Niekada nekalbu apie tai. Tai labai asmeniška ir vis dar skausminga.

— Aš nežinau, ką reiškia mylėti ir netekti taip, kaip tu mylėjai ir netekai Džono. Žinau, tikriausiai atrodo, jog kišuosi į tavo gyvenimą; iš dalies taip ir yra. Bet viskas susiję, Roza. Turiu net apie tokius dalykus žinoti, kad padaryčiau darbą.

— Nesitikėjau to, kai samdžiau tave, kad turėsi žinoti asmeninius dalykus. Minutėlę. — Ji kilstelėjo ranką nutildydama jį. — Dabar suprantu geriau. Dirbi, bandai viską įsivaizduoti, pieši žmonių paveikslus. Toji lenta bibliotekoje, su nuotraukomis — tu *matai*, kas jie buvo. Kodėl renki ir kaupi įvairiausias detales? Tai daugiau nei aš prašiau. Sakau tai gerąja prasme.

— Aš turiu pasinerti.

— Kaip rašydamas apie tą protingą ir iškrypusį poetą, — linktelėjo ji. — Taip pat tikiu, kad turi žinoti visa tai dėl to, kuo mes tampame vienas kitam. Gal todėl man taip sunku kalbėti. Man nelengva jaustis artima vyrui. Pasitikėti juo ir norėti jo.

— Ar nori, kad būtų lengviau?

Ji papurtė galvą.

— Kaip tau pavyko taip gerai pažinti mane? Ne, nenoriu, kad būtų lengva. Lengvumas man įtartinas. Tu užimi svarbią vietą mano mintyse, Mičelai. Tai komplimentas.

— Galiu pasakyti tą patį.

Roza žiūrėjo į nenustygstantį Mičą pastoginės ir jos miegančių rožių fone. Rožės atsibus su šiluma ir saule. Bet Džonas, jos Džonas, išėjo amžiams.

— Džonas važiavo iš dalykinio susitikimo Memfyje. Jau buvo vėlu. Keliai buvo slidūs po lietaus. Tvyrojo rūkas.

Jos širdis smuktelėjo kaip visada, kai prisimindavo tai.

— Įvyko avarija. Kažkas važiavo per greitai, išlėkė į priešpriešinę eismo juostą. Aš nemiegojau, laukiau jo ir rūpinausi vaikais. Harperis susapnavo košmarą, o Meisonas su Ostinu sirgo gripu. Nuraminau juos, apklosčiau, ruošiausi eiti miegoti, truputį pykau, kad Džonas vis negrįžta. Ir pamačiau ją.

Ji susijuokė, persibraukė ranka per veidą.

— Velniškai išsigandau, pagalvojau, prakeikimas, aš vėl nėščia, nes tuo metu, patikėk, tikrai nenorėjau dar vieno vaiko, užteko trijų triukšmadarių namuose. Tačiau jos akys buvo kitokios. Per ryškios, pasakyčiau, kažkokios negeros. Išsigandau. Tada atvažiavo policija, ir pamiršau apie ją.

Jos balsas skambėjo tvirtai, tik akys, tos gražios pailgos akys, išdavė skausmą.

— Tai sunku, labai sunku. Negaliu nė įsivaizduoti.

— Tavo gyvenimas tiesiog sustoja, o kai vėl prasideda, būna kitoks. Niekada nebebūna toks, kaip iki tos akimirkos. Niekada.

Mičas nelietė jos, neguodė, nepalaikė. Jos širdis šią minutę, šiame žiemos sode priklausė kitam žmogui.

— Tu neturėjai į ką atsiremti. Neturėjai nei motinos, nei tėvo, nei sesers ar brolio.

— Turėjau savo sūnus. Šį namą. Save. — Roza nusuko akis, ir jis pamatė, kaip ji susitvardo, uždaro duris į praeitį. — Suprantu, kur link tu suki, bet man tai nesuprantama. Ji niekada neprotestavo nei prieš Džoną, nei prieš kitus, su kuriais buvau po jo, netgi prieš Braisą. Kartais išreikšdavo savo nepritarimą — esu pasakojusi apie tai. Bet ne taip įnirtingai kaip dabar. Kodėl, kaip manai?

— Bandau tai išsiaiškinti. Turiu porą teorijų, bet eime į vidų. Saulė leidžiasi, ir tu tikriausiai sustirai iki kaulo. Ne kiek čia tos mėsos ant tavęs. Aš nesiskundžiu, — pridūrė jis, kai Roza dėbtelėjo į jį.

Ji tyčia prakalbo su pietietišku akcentu.

— Aš kilusi iš delikataus sudėjimo moterų linijos.

— Tavyje nieko delikataus, — pataisė jis paimdamas ją už rankos. — Tu laukinė rožė ant ilgo koto — juodoji rožė su daugybe spyglių.

— Nėra laukinių juodųjų rožių. Jas reikia išvesti. Ir niekam dar nepavyko išvesti tikrą juodąją.

— Juodoji rožė, — pakartojo Mičas ir pakėlė jos ranką prie savo lūpų. — Reta ir išskirtinė.

— Jei taip ir toliau kalbėsi, turėsiu pakviesti tave į savo miegamąjį.

— Maniau, niekada nepaprašysi.

TRYLIKTAS SKYRIUS

— PAMANIAU, KAD TURĖČIAU PASAKYTI TAU, — PRADĖJO ROZA einant jiems į namą, — kad mano... šeimyna labai susidomėjusi mūsų asmeniniais santykiais.

— Nieko tokio, aš irgi domiuosi mūsų asmeniniais santykiais.

Ji žvilgtelėjo į jo sukryžiuotas rankas ir pamanė, kad jų pirštai taip puikiai dera.

— Tavo ranka žymiai didesnė už manąją. Delnas platesnis, pirštai ilgesni. Tavo pirštų galiukai buki, o manieji smailesni.

Ji iškėlė rankas, kad jos būtų akių lygyje.

— Bet jos taip puikiai dera.

Tyliai susijuokęs, jis švelniai ištarė jos vardą. Tada patylėjo, pakreipė galvą ir palietė jos lūpas savosiomis.

— Lūpos irgi.

— Aš galvojau apie tą patį. Bet norėčiau, kad mūsų mintys ir asmeniniai interesai liktų tik tarp mūsų.

— Bus sunku, nes mūsų gyvenimuose yra ir kitų žmonių. Mano sūnus norėjo žinoti, kas toji gražuolė brunetė, su kuria buvau rungtynėse.

— Ir tu jam pasakei?

— Kad man pagaliau pavyko priversti Rozalindą Harper pažvelgti į mane antrą kartą.

— Aš dažnai į tave žiūriu, — tarė ji vylingai žvilgtelėjusi į jį. — Bet aš taip įpratau slėpti savo asmeninį gyvenimą, kad nesuprantu,

kodėl negalėtume džiaugtis vienas kitu neklausinėdami apie mūsų seksualinį gyvenimą.

Jie priėjo terasos duris. Jos plačiai atsivėrė, vos netrenkusios Rozai į veidą. Iš kambario plūstelėjo šalto oro srovė priversdama ją žengti žingsnį atgal, bet Mičas sugavo ir užstojo ją savo kūnu.

— Sėkmės! — šūktelėjo jis į kaukiantį orą.

— Aš to nepakęsiu. — Roza supykusi atstūmė jį ir įsiveržė į kambarį. — Aš nepakęsiu tokių dalykų savo namuose!

Fotografijos it mažos raketos nuskriejo nuo stalų, lempos įsijungdavo ir vėl išsijungdavo. Per kambarį praskriejo kėdė ir taip rėžėsi į komodą, kad vos nenukrito ant jos stovėjusi vaza su orchidėjomis. Pamačiusi, jog svyra sūnų padovanotas veidrodis, Roza puolė sulaikyti jį.

— Tučtuojau baik tas kvailas nesąmones. Aš nesitaikstysiu su tuo.

Pasigirdo dundėjimas, tarsi milžiniškas monstras trankytų į sienas, grindys ėmė drebėti. Sprogo didelis kvepalų flakonas paskleisdamas aplinkui krištolines skeveldras.

Roza stovėjo sūkurio viduryje, spausdama prie krūtinės veidrodį, ir jos balsas, šaltas kaip Arktikos ledas, perrėkė sprogimą ir dundėjimą.

— Aš nutrauksiu visus bandymus sužinoti, kas esi, nesistengsiu ištaisyti to, kas bloga tau buvo padaryta. Padarysiu viską, kad pašalinčiau tave iš šių namų. Tapsi čia nepageidaujama.

— Tai mano namai! — sušuko Roza, kai židinyje plykstelėjo liepsna, o žvakidė nuo atbrailos šovė į orą. — Prisiekiu, padarysiu viską, kad dingtum iš čia. Prisiekiu savo gyvybe, kad atsikratysiu tavęs.

Oras tučtuojau nurimo, ir tai, kas sukosi jame, su trenksmu nukrito ant grindų. Tą pačią akimirką atsidarė durys. Pro jas įgriuvo Deividas, Loganas ir Stela, o Harperis įsiveržė pro terasos duris.

— Mama! — Harperis pakėlė ją nuo grindų ir stipriai apkabino. — Tu sveika?

— Taip. Viskas gerai.

— Mes negalėjome įeiti. — Stela virpančia ranka palietė Rozą. — Negalėjome atidaryti durų.

— Dabar jau viskas gerai. Kur vaikai?

— Su Heile, apačioje. Kai išgirdome — siaube, atrodė, kad karas prasidėjo.

— Eik, pasakyk jai, kad viskas gerai. — Ji pabučiavo sūnų ir atsitraukė. — Eik.

— Kas čia atsitiko? — susirūpinęs paklausė Deividas. — Roza, kas, po galais, čia buvo?

— Mes norėjome įeiti, ir ji... įnirtingai pasipriešino.

— Tavo motina atsikirto jai, — tarė Mičas Harperiui. — Parodė jai, kas šių namų šeimininkė.

— Tu kraujuoji, — vis dar neatsigaudamas ištarė Harperis.

— O, Dieve. — Roza įgrūdo veidrodį Harperiui į rankas ir skubiai apčiupinėjo Mičo skruostą.

— Stiklo šukė. Nieko rimta.

— Ir rankos subraižytos. — Ji nuleido savąsias, kad nesimatytų, kaip jos dreba. — Sutvarkykime žaizdas.

— Aš surinksiu daiktus, — pasisiūlė Stela.

— Ne, palik. Eikite žemyn, pažiūrėkite, kaip Heilė ir vaikai. Loganai, turėtum nusivežti juos į savo namus.

— Aš tavęs nepaliksiu. — Stela atkišo smakrą ir papurtė galvą. — Ir nesiginčyk.

— Aš pasiliksiu čia. — Loganas apkabino Stelą. — Jei tu nieko prieš.

— Gerai. — Giliai atsidususi, Roza paėmė iš Harperio veidrodį. — Jei būtų jį sudaužiusi, būčiau ne tik liežuviu išplakusi. — Ji pastatė veidrodį į vietą, tada atsisuko į Harperį ir spustelėjo jam ranką. — Viskas gerai, sūneli. Tikrai.

— Jei ji tau ką nors padarys, aš rasiu būdą kaip ją išgyvendinti.

— Kokia motina, toks ir sūnus. — Roza nusišypsojo jam. — Pasakiau jai tą patį, ir kadangi sulig tais žodžiais ji liovėsi, tikriausiai žino, jog kalbu rimtai. Dabar eik. Heilė negali palikti vaikų ir tikriausiai nerimauja. Mičai, eime į vonią, Sutvarkysiu žaizdas.

— Nenoriu, kad ji šiąnakt liktų čia viena, — tarė Harperis, kai motina išėjo iš kambario.

— Neliks, — patikino jį Mičas.

Kai jis nuėjo į vonią, Roza jau mirkė vatą peroksidu.

— Čia tik įbrėžimai.

— Tai nereiškia, kad jais nereikia pasirūpinti, ir kadangi dar nesu

gydžiusi vaiduoklio siautėjimo paliktų žaizdų, tai darysiu kaip paprastai. Sėskis.

— Klausau, ponia. — Jis atsisėdo ir pažiūrėjo jai į veidą. — Ant tavęs nė įbrėžimo.

— Chm? — Ji žvilgtelėjo į savo rankas, tada pažiūrėjo į veidą veidrodyje. — Tikrai.

— Nemanau, kad ji norėjo pakenkti tau. Nors negali žinoti, kaip bus toliau, nes toji pamišėlė gali sužeisti tave netyčia. Tačiau tai buvo įspėjimas. Įdomu.

— Žaviuosi vyru, kuris nukenčia nuo įpykusios dvasios, bet vis tiek mano, jog tai įdomu.

— Žaviuosi moterimi, kuri stoja akis į akį su įpykusia dvasia ir laimi.

— Mano namai. — Jos balsas sušvelnėjo, kai ėmė valyti jam smakrą. — Pakentėk, neskaudės.

— Visos jūs taip sakote.

Patyrusia ranka Roza skubiai išvalė žaizdeles, o jis tuo metu stebėjo jos veidą.

— Ko nors ieškai? — paklausė ji.

— Svarstau, ar jau radau.

— Ši žaizdelė tiesiai po akimi. — Sukrėsta labiau nei norėtų pripažinti, ji pasilenkė ir švelniai palietė lūpomis įbrėžimą. — Na štai. Gyvensi.

— Ačiū. — Jis suėmė Rozos rankas, įsmeigė į ją savo žalias įdėmias akis. — Turiu keletą teorijų.

— Nekantrauju jas išgirsti, bet pirmiausia noriu sutvarkyti kambarį ir išgerti taurę vyno. Labai didelę taurę.

— Aš tau padėsiu.

— Ne, geriau aš pati. Tiesą sakant, man taip reikia.

— Man labai sunku, kai vis prašai mane pasitraukti.

— Suprantu. — Ji perbraukė ranka per jo plaukus. — Galbūt tau palengvės, jei pasakysiu, kad man labai svarbu žinoti, jog tu gali pasitraukti, kai man to reikia.

— Gal todėl mudu taip tinkame vienas kitam.

— Manyčiau. Būčiau dėkinga, jei eitum su kitais į apačią ir duotum man pusvalandį susitvarkyti. Tai padės man apsiraminti.

— Gerai. — Jis atsistojo. — Aš lieku nakčiai. Pasiskolinsiu Stelos sakinį ir pasakysiu, kad nesiginčytum. Per tą pusvalandį gali nuspręsti, ar miegu čia, ar svečių kambaryje.

Jis išėjo palikęs ją svaidančią kibirkštis.

VISI BUVO SUSIRINKĘ VIRTUVĖJE. „KAIP ŠEIMA, PAGALVOJO MIČAS, susibūrusi namo šerdyje aplinkui kunkuliuojantį puodą, su kūdikiu, šliaužiojančiu grindimis, dviem berniukais, besivelkančiais švarkelius ir iš džiaugsmo nestygstančiu šunimi".

Visų akys nukrypo į jį. Po trumpos pauzės Stela žvaliai prakalbo sūnums:

— Eikite, pabėgiokite su šunimi, tik žiūrėkit, nelakstykite po gėlių lysves. Netrukus valgysime.

Jie sukruto, šuo nekantriai amtelėjo, Lili džiaugsmingai spygtelėjo, tada trinktelėjo durys ir jie dingo.

Stelos ranka ištirpo Logano delne.

— Kaip ji?

— Tvirta, kaip paprastai. Nori pusvalandį pabūti viena. — Mičas pažiūrėjo į Harperį. — Aš lieku nakčiai.

— Gerai. Tai gerai, — tarė Heilė. — Kuo daugiau, tuo geriau. Mes kaip ir pripratome, jog namuose yra vaiduoklis, bet kai jis pradeda svaidyti į tave daiktus, nelabai smagu.

— Ypač į tave, sprendžiant iš išvaizdos, — įsiterpė Loganas.

— Pastebėjai? — Mičas išsiblaškęs pasitrynė subraižytą skruostą. — Įdomu, ar ne? Tame kambaryje siautė tikra audra, bet nė vienas daiktas — bent jau apčiuopiamas — nebuvo nutaikytas į Rozalindą. Sakyčiau, vaiduoklis netgi stengėsi nesužeisti jos.

— Jei būtų buvę atvirkščiai, jos čia nebebūtų. — Harperis paėmė ant rankų Lili, bandančią lipti jo koja. — Kalbu ne apie savo motiną.

— Taip, — linktelėjo Mičas. — Roza pasakė tą patį.

— Ir ji ten viena, — įsikišo Deividas, atsisukdamas nuo viryklės, — nes taip ir padarytų. Visi šiuose namuose, gyvi ar mirę, žino, kad jei Roza sako, vadinasi, taip ir padarys.

— Mes čia, o ją palikom vieną. Taip, ji viskam vadovauja. — Loganas atsirėmė į spintelę.

— Gali būti, bet po šio įvykio jai teks pratintis kartkartėmis perleisti vairą kitiems. Kava šviežia? — paklausė Mičas mosteldamas galva į kavinuką.

VIRŠUJE ROZA RINKO JAI BRANGIUS DAIKTUS, KURIUOS LAIKĖ miegamajame. Niekučiai, susiję su įvairiausiais prisiminimais, gulėjo išmėtyti ant grindų. Tai buvo savanaudiškas pyktis, išlietas naikinant jai brangius daiktus.

— Lyg koks išlepintas vaikas, — murmėjo ji tvarkydamasi. — Netoleravau tokio savo vaikų elgesio, netoleruosiu ir tavojo. Kad ir kas, po galais, būtum.

Ji sustatė į vietas baldus, tada priėjo perkloti lovą.

— Atmink tai, Amelija. Nepamiršk, kas yra Harperių namų šeimininkė.

Roza pasijuto geriau, žymiai geriau, vaikščiodama po kambarį, dėliodama į vietas daiktus ir kalbėdama, nors jos klausėsi tuščias kambarys. Apsiraminusi nuėjo į vonios kambarį. Jos trumpi plaukai stovėjo piestu nuo kambaryje siautusio vėjo. Veidrodyje pamatė ne patį geriausią vaizdą. Susišukavo, pasidažė ir pagalvojo apie Mičą.

Nepaprastas vyras. Ji jau neprisimena, kada paskutinį kartą buvo sutikusi tokį vyrą. Kaip jis pareiškė pasiliekąs nakčiai — ne mandagiai paprašė, tiesiog pareiškė. O paskui išėjo liepęs jai nuspręsti, kur jis miegos. Taip, tik nepaprastas vyras sugeba vienu metu vadovauti ir tarnauti.

Ir ji nori jo. Kaip gera jausti tą norą, poreikį, sveiką geidulį, kunkuliuojantį joje. Kodėl gi ne? Laikas, kai ji negalėjo turėti meilužio, praėjo. Šį vyrą gali ne tik mylėti, gerbti, bet ir juo pasitikėti. Pasitikėti sudėtingiau nei jausti pagarbą ar aistrą.

Todėl jie pradės nuo to, ką turi, ir pažiūrės, kaip viskas rutuliosis.

Išėjusi iš vonios kambario, Roza išgirdo muziką. Iš svetainės sklido tylus Memfio bliuzas. Sustojusi tarpduryje, ji suraukė kaktą.

Ant staliuko buvo paruošta vakarienė dviem — kepto viščiuko gabaliukai, bulvių košė, šparagai, aukso spalvos sausainiai.

Ir kaip tas vaikinas sugebėjo paruošti jos mėgstamo maisto — bet toks jau tas Deividas.

Mičas stovėjo žvakių šviesoje ir pylė vyną į taurę.

Roza pajuto, kaip viskas joje apsivertė — širdis, pilvas — tarsi kas būtų stipriai smogęs. Tai daugiau nei aistra, o ji tenori aistros. Prieš jos akis stovintis Mičas, subraižytomis rankomis ir veidu yra daugiau nei aistros objektas.

Mičas pakėlė akis į ją ir nusišypsojo.

„Prakeikimas!" — tai buvo viskas, ką ji spėjo pagalvoti.

— Pamanėme, kad norėsi ramiai pavalgyti, — tarė jis. — Truputis ramybės po audros. O kadangi aš norėjau pasikalbėti su tavim, nė nesiteikiau aiškinti tavo priešakinės linijos kariams.

— Kariai. Įdomus terminas.

— Pakankamai tinkamas. Harperis akimirksniu išsitrauktų kardą dėl tavęs — numanau, kad kiti tavo sūnūs yra tokie patys.

— Norėčiau galvoti, kad pati galiu pakovoti už save.

— Tai dar viena priežastis, dėl kurios jie stotų už tave. Paskui Deividas. — Mičas ištiesė jai taurę. — Tavo ketvirtasis sūnus, išskyrus kraują. Jis dievina tave.

— Jausmas abipusis.

— Paskui Loganas. Nesu tikras, kad jam patiktų, bet skiriu jam karalienės riterio vaidmenį.

Ji atsigėrė vyno.

— Nesu tikra, kad ir man tai patinka.

— Bet taip yra.

Jis kilstelėjo vandens taurę.

— Tu ne tik jo, Stelos ar Heilės darbdavė. O tie vaikai? Esi gyvybiškai svarbi jų gyvenimo dalis. Kai nusileidau į apačią ir įėjau į virtuvę, pamačiau šeimą. Tu esi tos šeimos šerdis. *Tu* sukūrei tą šeimą.

Kurį laiką Roza žiūrėjo į jį, tada trumpai atsiduso.

— Ką gi. Nė nežinau, ką pasakyti.

— Turėtum didžiuotis. Tie žmonės tavo virtuvėje yra geri žmonės. Beje, ar Harperis žino, kad myli Heilę?

Roza pamažu atsisėdo žiūrėdama į jį.

— Tu įžvalgesnis ir pastabesnis nei aš galvojau. Ne, nemanau, kad jis žino — bent jau ne iki galo. Manau, Heilė nė nenutuokia, ką jis jaučia jai. Ji žino, kad Harperis myli Lili. Šiuo metu tai viskas, ką ji mato.

— O ką tu manai apie tai?

— Aš noriu, kad Harperis būtų laimingas, kad turėtų tai, ko labiausiai nori gyvenime. Valgykime, kol neatšalo.

Mičas suvokė, kad Roza mandagiai atsakydama parodė, kad daugiau šeimos reikalais nekalbės. Ši moteris turi ribas, labai griežtas ribas. Būtų įdomu išsirinkti kurias nors ir peržengti, pažiūrėti, kas bus.

— Kaip jautiesi?

— Gerai. Tikrai. Man tik reikėjo šiek tiek laiko, kad apsiramin-čiau.

— Atrodai geriau nei gerai. Kaip čia yra, Rozalinda, kad tu tokia graži?

— Žvakių šviesoje visos gražios. Jei būtume turėję balsą, Edisonas niekada nebūtų išradęs tos prakeiktos lemputės.

— Tau nereikia žvakių šviesos.

Ji kilstelėjo antakius.

— Jei tikiesi sugundyti mane valgant keptą viščiuką, kad neišmes-čiau tavęs į svečių kambarį, gali nesijaudinti. Man reikia tavęs mano lovoje.

— Nepaisant to, aš tave ir toliau gundysiu. Bet šiuo metu aš tik dėsčiau faktus. Beje, nuostabus viščiukas.

— Tu man patinki. Pamaniau, pasakysiu tiesiai. Patinki toks, koks esi. Nejaučiu, kad apsimetinėtum ar maivytumeisi. Man tai malonus netikėtumas šioje srityje.

— Aš nemeluoju. Mečiau kartu su buteliu. Tai viena, ką galiu tau pažadėti, Roza. Aš nemeluosiu tau.

— Kalbant apie pažadus, tai tas, kurį labiausiai vertinu.

— Kad jau apie tai kalbam, norėčiau kai ko paklausti. Tai, kas atsitiko, tas... maištas, pavadinkime jį taip. Tai kažkas nauja.

— Taip, ir tikiuosi, kad tai pirmas ir paskutinis kartas.

— Ar ji niekada nesipriešino nei tavo sužadėtuvėms, nei vedy-boms?

— Ne, kaip jau sakiau.

— O santykiams su Klarku?

Ji gūžtelėjo pečiais.

— Kartais pademonstruodavo susierzinimą. Nepasitenkinimą, pasipiktinimą, bet ne, jokio įniršio.

— Tada turiu teoriją — kuri gali tau nepatikti. Bet kadangi aš

tau nemeluoju, turiu pasakyti tai, ką galvoju, ir tikiuosi, tu padarysi tą patį.

— Turėtų būti įdomu.

— Jai reikia, kad namuose būtų vaikų — tai ją guodžia, ramina. Ji žinojo, kad judu su Džonu turėsite vaikų, todėl neprieštaravo. Ji matė jį kaip priemonę.

— Labai šalta teorija.

— Taip, ir bus dar šalčiau. Kai atsirado vaikai, jis tapo nebereikalingas, todėl jo mirtis, mano nuomone, atrodė jai teisinga.

Roza išbalo ir sustingo.

— Nori pasakyti, kad ji kažkokiu būdu...

— Ne. — Jis uždėjo ranką jai ant peties. — Ne. Jos veiklos laukas apsiriboja šiais namais, šia teritorija. Nesu paranormalių reiškinių ekspertas, bet taip yra. Tai logiška. Kad ir kas ji būtų, kad ir kas jai atsitiko, tai atsitiko čia.

— Taip. — Atsipalaidavusi Roza linktelėjo. — Niekada nesu girdėjusi, kad kažkas būtų atsitikę ar ją būtų matę už mano žemių ribų. Tikrai būčiau girdėjusi. Būčiau sužinojusi arba išgirdusi iš kitų, jei būtų buvę kažkas panašaus.

— Ji susijusi su šia vieta ir, gali būti, su šeima. Bet abejoju, ar skausmas, kurį tu ir tavo sūnūs jautė mirus Džonui, palietė ją. Ją galima sujaudinti. Matėme tai praeitą pavasarį, kai Stela kalbėjosi su ja kaip su motina. Ir šįvakar, kai paskelbei jai ultimatumą.

— Gerai. — Ji linktelėjo, gurkštelėjo vyno. — Gerai, kol kas viską suprantu.

— Kai pradėjai vėl bendrauti su žmonėmis, susitikinėti su vyrais, netgi turėti meilužių, ji tik pasipiktino. Nepateisino tavo elgesio, kaip pati sakei. Nes jie tau nerūpėjo — jausmų prasme. Jie neketino tapti tavo gyvenimo dalimi, šių namų dalimi visam laikui.

— Sakai, ji žinojo tai?

— Ji susijusi su tavim, Roza. Ji žino, kas tavo viduje, ką galvoji ir jauti, nors to garsiai nepasakai.

— Ji įsibrauna į mano mintis, — tyliai tarė Roza. — Taip, jaučiu tai. Man tai nepatinka. Bet kaip paaiškinsi Braisą? Aš ištekėjau už jo. Jis čia gyveno. Keletą kartų ji pareiškė savo nepasitenkinimą, tačiau nieko panašaus į šio vakaro siautulį nebuvo.

— Tu nemylėjai jo.

— Bet ištekėjau.

— Ir išsiskyrei. Ji nematė grėsmės jame. Man regis, ji žinojo tai, ko nežinojai tu. Jis jai buvo... nereikalingas, pasakykim taip. Gal todėl, kad buvo silpnas, nežinau, bet nekėlė jai jokios grėsmės.

— Tu keli.

— Akivaizdu. Galime daryti prielaidą, kad tai susiję su mano darbu, bet tai būtų nelogiška. Ji nori, kad mes sužinotume, kas ji. Tačiau nori, kad mes tik dirbtume.

— Regis, spėjai ją gerai pažinti per tokį trumpą laiką.

— Trumpą, bet intensyvų, — pastebėjo Mičas. — Be to, mirusieji yra mano darbo dalis. Tiesą sakant, jiems suasmeninti skiriu daugiausia laiko. Ji pyksta, nes įsileidai mane į savo gyvenimą, į savo lovą.

— Ir nesi silpnas.

— Nesu, — sutiko jis. — Todėl, kad aš tau rūpiu arba parūpsiu. Ketinu pasirūpinti tuo. Todėl kad mes judame į priekį, tu ir aš, o tai svarbu.

— Mičai, tarp mūsų šis tas yra, nors aš nežiūriu į tai lengvabūdiškai...

— Rozalinda. — Jis uždėjo ranką ant josios ir pažiūrėjo į akis. — Puikiai žinai, kad vis labiau įsimyliu tave nuo tos minutės, kai atidariau savo buto duris ir pamačiau tave. Man velniškai baisu, bet nieko negaliu padaryti.

— Aš nežinojau. — Ji atsitraukė, ir jos ranka, prispausta prie krūtinės, nuslydo prie gerklės ir vėl atgal. — Nežinojau, tikriausiai esu akla kaip Heilė. Maniau, mus sieja didžiulis potraukis, abipusė pagarba ir... ko šaipaisi?

— Tu nerviniesi. Niekada nemačiau tavęs tokios susijaudinusios. Čia tai bent.

— Aš nesinervinu. — Ji pasmeigė paskutinį viščiuko gabaliuką. — Tik nustebusi, ir tiek.

— Išsigandusi.

— Tikrai ne. — Ji atsistūmė nuo stalo. — Tikrai ne. Na gerai, aš bijau. — Ji pašoko, kai jis nusijuokė. — Taip, gali džiaugtis. Vyrams patinka įvaryti moteris į kampą.

— O, nesąmonė.

Jo balse pro juoką nuskambėjo metalinė gaidelė. Suintriguota Roza atsisuko.

— Tu siaubingai savimi pasitikintis individas.

— Kai pasakei tai pirmą kartą, nuskambėjo kaip komplimentas. Šį kartą tai skamba kaip *arogantiškas*.

Ji nusijuokė. Tada užsispaudė pirštais akis.

— O, Dieve, Mičelai, nežinau, ar turėsiu jėgų dar vienam svarbiam ryšiui. Tai reikalauja tiek pastangų. Meilė gali būti, turėtų būti visapusiška, reikli. Nežinau, ar turiu tiek drąsos, širdies ar dosnumo.

— Neabejoju, kad visko turi pakankamai, bet mes pažiūrėkime, kaip viskas eisis, ir pamatysime.

Mičas atsistojo.

— Negaliu pasakyti, kad man nepatinka, kai truputį jaudiniesi, — tarė jis prieidamas. — Nes paprastai tave labai sunku supurtyti, bent jau akivaizdžiai.

— Tu nieko nežinai.

— O, manau, kad žinau. — Jis apkabino ją ir ėmė sukti šokio žingsniu linguodamas į muzikos taktą. — Tavo nepajudinamumas labai seksualus.

— Aš pajudinama. — Ji užvertė galvą. — Turiu daug savybių, bet ne visas demonstruoju.

— Man tai nepaprastai seksualu.

— Ar taip bandai mane sugundyti?

— Tik pradėjau. Neprieštarauji?

Ją jaudino tai, kad Mičas manė, jog ji nepajudinama. Be to, verčia ją jaustis švelnia ir branginama.

— To klausei, kai pirmą kartą pabučiavai mane. Tada irgi neprieštaravau.

— Man patinka, kad tu graži. Gali manyti, kad aš lėkštas, tačiau taip yra. Vyras turi teisę turėti ydų.

Šypsodamasi perbraukė pirštu jam per kaklą.

— Tobulumas — nuobodu — o, tik nesakyk Stelai, kad taip sakiau.

— Tada su manimi nenuobodžiausi.

Lengvai palietė jos lūpas, paskui lėtai įsisiurbė.

Jos kūną apėmė šiluma, gyvybė, džiaugsmas ir galios pojūtis. Judėjo su juo į taktą, bučiavosi. Leido sau slysti rožių žiedlapių nubarstytu taku per mėnulio šviesos spindulius į meilę. Išgirdo tyliai uždaromas duris, atsimerkė ir pamatė, jog jie jau miegamajame.

— Jūs sumanus šokėjas, daktare Karnegi. — Tada nusijuokė, kai jis apsuko ją ratu. — Labai sumanus.

Sukdamas ją ratu vėl pabučiavo, o kai Roza nugara atsirėmė į duris, bučinys tapo reiklesnis. Tada jis nuleido rankas ir atsitraukė.

— Uždek žvakes, — tarė. — Aš uždegsiu židinį.

Sujaudinta iki kojų pirštų galiukų, ji liko rymoti ties durimis. Širdis buvo kupina švelnumo, o jos plakimas pulsavo krūtyse. Kai pagaliau pajudėjo, ėjo it sapne. Pirštai virpėjo uždegant žvakes.

— Aš noriu tavęs. — Rozos balsas buvo tvirtas. — Tas noras toks stiprus. Gal todėl...

— Šįvakar neklausinėkim vienas kito.

— Gerai. — Roza atsisuko, ir jie pažvelgė vienas į kitą per kambarį. — Sustosime ties tuo, kad labai noriu tavęs, ir noras verčia mane nesmagiai jaustis.

Auksinėje žvakių šviesoje Mičas priėjo prie jos, suėmė už rankų.

— Leisk parodyti tau, kaip jaučiuosi aš.

Kilstelėjo jos rankas, pabučiavo delnus — vieną, paskui kitą, tada suėmė delnais jos veidą, nykščiais perbraukė per skruostus, pirštus panėrė į plaukus.

— Leisk paimti tave, — tarė jis lūpomis glamonėdamas jos veidą. — Šįvakar leisk tiesiog paimti.

Jis prašo ją pasiduoti. Tai didelis prašymas. Roza atkišo jam savo lūpas, tada atidavė jo rankoms kūną. Jie vėl ėmė sukdamiesi ir linguodami šokti, kol tas svaiginantis malonumas paveikė ją kaip sodrus raudonas vynas. Jis atsagstė jos marškinius, murmėdamas į ausį žodelius apie jos odą, kvapą. Šokis svaiginte svaigino. Roza davė jam tai, ko jis prašė. Ji pasidavė. Mičas jautė, kaip ji lėtai atsiskleidžia. Jis išrengė ją šokdamas, rūpestingai, beveik skausmingai jausdamas malonumą, šalindamas kliūtį, stovinčią tarp jo rankų ir jos kūno. Buvo neįtikėtinai erotiška šokti žvakių šviesoje, židinio spindėjime, jausti jos nuogą kūną, prisispaudusį prie jo, dar nenusirengusio. Matyti lieknas kūno linijas

veidrodyje, šviesą, žaidžiančią ant jos, jausti virpančią odą po jo delnais, pulsą, šokinėjantį po jo lūpomis.

Kai ranka įslydo jai tarp šlaunų, Rozos kūnas krūptelėjo, kvėpavimas ėmė trūkčioti. Ji jau buvo sudrėkusi. Pirštais suspaudė pečius, kai jis ėmė tingiai žaisti su ja. Lengvi prisilietimai vertė ją aikčioti, o jo paties kraują kunkuliuoti.

Rozos kūnas įsitempė, o kai baigė — suglebo. Ji atlošė galvą; akys buvo tarytum aptrauktos migla ir apstulbusios.

Roza buvo minkšta ir glebi. Jie stebėjo vienas kitą, kol Mičas nusirenginėjo. Tada jis paglostė jai koją, kilstelėjo ją, pasitrynė lūpomis į blauzdą.

— Aš noriu iš tavęs šio to daugiau.

Daugiau. Ji duos, duos viską, ko jis nori.

Burna surado ją ir vėl uždegė, pakėlė aukštai į orą, ir ji turėjo stipriai susiimti, kad neišsisklaidytų į daleles.

Jis tyrinėjo ją, kol oras tapo tirštas ir saldus kaip sirupas, ir joje atsigavo giliausi malonumai. Girdėjo save kūkčiojančią, kartojančią jo vardą, kai jis į slydo į ją. Jo tingus tempas nesikeitė, tik didino susijaudinimą, beveik kankino ją ta saldžia svaiginančia trintimi. Ji nebeturėjo pasirinkimo, galėjo tik virpėti ir pasimėgaudama laukti, kada jis pristums ją prie uolos krašto. Ir kai tai įvyko, ji pasijuto skrendanti.

„JUOKINGA“, — TARĖ SAU MINTYSE. JI TEBEVIRPĖJO, BET, REGIS, negalėjo sustoti. Rozai buvo šilta, netgi per šilta, ir tik tada suvokė, kad jie abu šlapi nuo prakaito.

Ji buvo žavingai sugundyta paskui aistringai pasimylėjo.

— Stengiuosi sugalvoti, ką čia tinkama pasakius.

Jo lūpos sukrutėjo palei jos kaklą.

— Gal užtektų „oho?“

Ji šiaip taip pakėlė apsunkusias rankas ir paglostė jam plaukus.

— Tikriausiai tai nusako viską. Aš baigiau tris kartus.

— Keturis.

— Keturis? — Jos balsas buvo apdujęs. — Tikriausiai praradau skaičių.

— Aš ne. — Mičo balse nuskambėjo vylingas pasitenkinimas, kuris atsispindėjo ir jo veide, kai persivertė ant nugaros.

— Kadangi esu kupina palaimos, prisipažinsiu, kad tai pirmas kartas, kai pasiekiau orgazmą keturis kartus.

Mičas ištiesė ranką, surado jos pirštus.

— Pasilik su manimi, mažyte, pažadu, tai ne paskutinis mūsų pasimylėjimas.

Roza nusijuokė, tada pasikėlė ir pasirėmė alkūne ant jo krūtinės.

— Didžiuojiesi savimi.

— Tu velniškai teisi.

— Aš irgi. — Roza padėjo galvą jam ant krūtinės ir užsimerkė. — Šeštą aš bėgu pabėgioti.

— Ryto?

— Taip. Kitame miegamajame yra Harperio drabužių, jei norėtum prisidėti.

— Gerai.

Ji ėmė snausti kaip katė, susiraičiusi pogulio.

— Amelija paliko mus ramybėje.

— Žinau.

KETURIOLIKTAS SKYRIUS

PASIPUOŠĘS KOSTIUMU SU KAKLARAIŠČIU IR APSIGINKLAVĘS tuzinu geltonų rožių bei „Godivos" šokoladu, Mičas kėlėsi liftu į Klarisės Harper butą trečiame senelių namų komplekso aukšte. Jos laiškas, parašytas oficialiu Pietų damos tonu, leido jam aiškiai suprasti, kad tokia moteris tikėtųsi kostiumo — ir gėlių — kaip Roza ir buvo sakiusi. Ji nepasakė sutinkanti susitikti, tačiau neabejotinai garantavo jam audienciją. Jų susirašinėjime nebuvo nė žodžiu užsiminta apie Harperių namus ar Rozalindą.

Mičas nuspaudė durų skambutį ir sukaupė visą savo žavesį ir įtikinėjimo meną.

Moteris, kuri atidarė duris, buvo jauna, ne daugiau kaip dvidešimties, vilkinti paprastu konservatyviu juodu sijonėliu, balta palaidine ir avinti praktiškais žemakulniais bateliais. Jos rudi plaukai buvo susukti į kuodą, kuris visiškai netiko prie jauno lieso veidelio. Tarsi tylus, gerai išauklėtas šunelis, kuris atneša šlepetes nepalikdamas jokios dantų žymės ant odos — toks buvo pirmasis Mičo įspūdis.

— Daktare Karnegi. Prašom užeiti, panelė Harper laukia jūsų.

Jos balsas, kaip ir ji pati, buvo tylus ir mandagus.

— Dėkoju. — Jis įžengė į vidų ir iškart pateko į svetainę, apstatytą antikvarinių baldų kratiniu. Jo kolekcininko akis pastebėjo Jurgio III sekreterą, Liudviko XVI spintelę ir dar įvairių stilių ir epochų baldų.

Kėdės tikriausiai itališkos, sofa — Viktorijos laikų, ir visi atrodė siaubingai nepatogūs.

Kambaryje buvo gausu statulėlių, ypač piemenaičių, kačių ir gulbių, labai dekoruotų vazų. Porceliano ir krištolo figūrėlės stovėjo ant kietai iškrakmolytų servetėlių arba padėkliukų. Sienos buvo išdažytos rožinio ledinuko spalva, grindys išklotos gėlėmis išmargintais kilimais. Ore tvyrojo kedro medienos kvapas, sumišęs su levandų vandens kvapu. Viskas spindėjo. Jei atsirasdavo kokia dulkelė, tylusis šunelis tučtuojau ją pašalindavo.

— Prašom sėstis. Pranešiu panelei Harper, kad jūs atėjote.

— Ačiū, panele...

— Polson. Džeinė Polson.

— Polson? — Jis pervertė atminties failus. — Vadinasi, giminaitė iš panelės Harper tėvo pusės.

Skruostuose pasirodė nežymus raudonis.

— Taip. Aš esu panelės Harper antros eilės dukterėčia. Atleiskite.

„Vargšelė", — pagalvojo jis, kai ji tyliai išėjo. Apėjęs keletą baldų, jis pasmerkė save atsisėsdamas į vieną iš kėdžių.

Netrukus pasigirdo kaukštelėjimas, žingsniai, ir pasirodė pati panelė Harper.

Nors ji buvo plona kaip šepečio kotas, Mičas nebūtų pavadinęs ją gležna, nepaisant jos amžiaus. Dar daugiau, ji atrodė gana tvirta. Dėvėjo tamsiai raudoną suknelę ir rėmėsi į juodmedžio lazdą su dramblio kaulo rankena. Plaukai buvo it tvarkingas baltas šalmas, o veidas — liesas kaip ir jos kūnas — po skaistalų ir pudros sluoksniu atrodė it raukšlių žemėlapis. Plonos lyg ašmenys lūpos buvo nudažytos aguonų spalva. Ausyse ir ant kaklo žibėjo perlai, ant pirštų puikavosi stambūs žiedai.

Šunelis tyliai stovėjo sargyboje.

Prisiminęs savo vaidmenį, Mičas atsistojo, netgi sugebėjo nusilenkti.

— Panele Harper, man garbė susipažinti su jumis. — Jis paėmė jos ištiestą ranką ir prinešė per colį prie savo lūpų. — Esu dėkingas, kad radote man laiko. — Ištiesė jai gėles ir šokoladą. — Mažas mano dėkingumo simbolis.

Panelė Harper linktelėjo, jo nuomone, pritariamai.

— Dėkoju. Džeine, pamerk šias gražias rožes į Mintono vazą. Prašom sėstis, daktare Karnegi. Mane suintrigavo jūsų laiškas, — tęsė ji atsisėsdama ant sofos ir atremdama lazdą į porankį. — Jūs gimėte ne Memfyje.

— Ne, ponia. Šarlotėje, kur iki šiol gyvena mano tėvai ir sesuo. Mano sūnus mokosi Memfio universitete, ir aš persikėliau, kad būčiau arčiau jo.

— Išsiskyręs su jo mama, ar ne?

„Ji atliko savo tyrimą, — pagalvojo Mičas. — Ką gi, puiku, aš irgi".

— Taip.

— Aš nepateisinu skyrybų. Santuoka nėra trumpas įgeidis.

— Jūs teisi. Pripažįstu, kad santuokos sunkumai kilo dėl manęs. — Mičas žiūrėjo tiesiai į jos smeigiančias akis. — Aš alkoholikas, ir nors jau daugelį metų negeriu, mano buvusiai žmonai teko daug iškentėti santuokoje. Bet džiaugiuosi galėdamas pasakyti, kad ji sėkmingai ištekėjo antrą kartą ir kad mes palaikome draugiškus santykius.

Klarisė papūtė ryškiai raudonas lūpas ir linktelėjo.

— Gerbiu vyrą, kuris prisiima atsakomybę už savo suklydimus. Jei žmogus negali sustoti gėręs, jis neturėtų iš viso gerti. Štai taip.

Senas šikšnosparnis.

— Esu to įrodymas.

Nepaisydama beveik aštuonių dešimčių gyvenimo metų, ji sėdėjo tiesiai it styga.

— Jūs mokote?

— Mokiau. Šiuo metu visą mano laiką užima tyrimai, šeimų istorijų ir biografijų rašymas. Mūsų protėviai yra mūsų pagrindas.

— Be abejo. — Jos žvilgsnis nukrypo į Džeinę, įėjusią su gėlėmis. — Ne, ne čia, — kirto ji. — Ten, ir būk atsargi. Dabar pasirūpink gėrimais. Turime parodyti mūsų svečiui elementarų svetingumą.

Ji vėl sutelkė dėmesį į Mičą.

— Jūs domitės Harperių šeimos istorija.

— Labai.

— Tuomet žinote, kad Harperiai gyvena ne tik čia, bet ir Šelbio apygardoje, iš tiesų visame Tenesyje.

— Taip, puikiai tai žinau ir tikiuosi atiduoti jiems duoklę už jų įnašą. Dėl to ir atvažiavau pas jus jūsų pagalbos, atsiminimų. Tikėdamasis, kad patikėsite man laiškų ar knygų, bet kokių rašytinių dokumentų, kurie padėtų man parašyti detalią Harperių šeimos istoriją.

Jis pakėlė akis į Džeinę, įėjusią su padėklu.

— Leiskite jums padėti.

Eidamas prie jos, jis pastebėjo, kaip mergina skubiai žvilgtelėjo į tetą. Akivaizdžiai sutrikusi, ji leido jam paimti padėklą.

— Dėkoju.

— Įpilk arbatos, mergyt.

— Panelė Polson būtų jūsų antros eilės dukterėčia iš jūsų tėvo pusės, — lyg niekur nieko pradėjo Mičas vėl atsisėsdamas. — Tikriausiai malonu turėti šalia ką nors iš šeimos.

Klarisė išdidžiai pakreipė galvą.

— Pareiga šeimai yra svarbiausia. Galiu daryti prielaidą, kad jūs jau esate atlikęs tam tikrą tyrimą.

— Taip. Jums leidus. — Jis atidarė lagaminėlį ir išėmė paruoštą aplanką. — Pamaniau, jums patiktų tai turėti. Genealoginis — šeimos — medis.

Ji priėmė aplanką ir pamojavo pirštais. Džeinė tučtuojau surado jai skaitymo akinius ant auksinės grandinėlės. Kol ji skaitė, Mičas iš visų jėgų stengėsi nuryti silpną žolelių arbatą.

— Kiek tai kainuoja?

— Tai dovana, panele Harper, nes jūs neprašėte mano paslaugų. Tai aš prašau jūsų pagalbos projektui, kurį labai noriu ištirti.

— Išsiaiškinkime, daktare Karnegi — aš netoleruosiu jokių vėlesnių prašymų paremti projektą pinigais.

— Visiškai aišku.

— Matau, jūs nuėjote iki aštuoniolikto amžiaus, kai pirmieji šeimos atstovai imigravo iš Airijos. Ar ketinate tirti toliau?

— Taip, nors mano planas yra susikoncentruoti ties šeima čia, Tenesyje, ties tuo, ką jie sukūrė, kai atvyko į Ameriką. Ką nuveikė pramonės, kultūros labui, kaip buvo vertinami visuomenėje. Ypač mane domina pati šeima — santuokos, gimimai, mirtys.

Jos akys pro skaitymo akinius atrodė grobuoniškos it vanago.

— O kodėl čia įtraukti aptarnaujantys asmenys ir tarnai?

Jis buvo apgalvojęs tai, bet dabar atsakė pasikliaudamas intuicija.

— Tiesiog todėl, kad jie buvo namų dalis. Tiesą sakant, netgi susisiekiau su Harperių namų ekonomės — ji dirbo ten, kai jūsų mama, Viktorija Harper, buvo dar maža — palikuone. Kasdienis gyvenimas, kaip ir garsieji Harperių pobūviai, pasilinksminimai, yra pagrindiniai mano knygos elementai.

— Ir purvini skalbiniai? — Ji paniekinamai prunkštelėjo. — Tie, kuriuos iškabina tarnai?

— Užtikrinu jus, kad mano ketinimas yra parašyti ne grožinės literatūros romaną, o detalią, faktais pagrįstą ir nuoseklią šeimos istoriją. Tokios kaip jūsų, panele Harper, — tarė jis parodydamas į aplanką, — kuri išgyveno savo triumfą, tragedijas, turėjo dorybių ir ydų. Negaliu ir neišmesiu to, ką atskleis mano tyrimas. Bet tikiu, kad jūsų šeimos istorija, jos paveldas tikrai stovi aukščiau nei kokie nors žmogiški nuklydimai.

— Nuklydimai, skandalai prideda pikantiškumo. Pikantiškos istorijos gerai perkamos.

— Nesiginčysiu su tuo. Tačiau neabejoju, kad jūsų indėlis nusvertų knygą savo pliusais, jei galime taip pasakyti.

— Galime. — Ji padėjo aplanką į šoną, atsigėrė arbatos. — Tikriausiai jau susisiekėte su Rozalinda Harper.

— Taip.

— Ir... ji sutinka bendradarbiauti?

— Ponia Harper buvo labai paslaugi. Šiek tiek laiko praleidau Harperių namuose. Jie tiesiog stulbinantys. Nepaprastas indėlis į tai, ką jūsų šeima pastatė nuo atvykimo į Šelbį — žavumo, grakštumo ir tęstinumo indėlis.

— Juos pastatė mano proprosenelis, o jo sūnus išsaugojo juos per Šiaurės ir Pietų karą. Mano senelis išplėtė ir modernizavo namą kartu išsaugodamas jo istoriją ir tradicijas.

Mičas laukė, kad ji papasakotų apie dėdės įnašą į paveldą, bet Klarisė tylėjo, ir jis linktelėjo.

— Harperių namai yra jūsų šeimos testamentas, Šelbio lobis.

— Tai seniausi namai šioje valstijoje, kuriuose iš kartos į kartą

gyvena viena šeima. Tiesą sakant, Tenesyje nėra tokio kito, kitur irgi. Gaila, kad mano pusbrolis neturėjo sūnaus, kuris pratęstų šeimos pavardę.

— Ponia Harper turi šeimos pavardę.

— Ir prekiauja gėlėmis. — Ji paniekinamai mostelėjo žieduota ranka. — Tikiuosi, jos vyriausias sūnus turės daugiau proto ir orumo, kai paveldės nuosavybę, nors nematau jame tokių bruožų.

— Jūsų šeima visuomet dalyvavo prekyboje, pramonėje ar versle.

— Bet ne namuose. Gali būti, kad aš sutiksiu bendradarbiauti su jumis, daktare Karnegi, nes mano pusseserė Rozalinda vargu ar geriausias šeimos istorijos šaltinis. Galite numanyti, kad mūsų santykiai ne per geriausi.

— Apgailestauju.

— Kitaip ir būti negali. Girdėjau, kad netgi dabar jos namuose yra pašalinių, vienas iš jų — jankė.

Mičas akimirką patylėjo supratęs, kad iš jo tikimasi patvirtinimo.

— Taip, namuose yra svečių, viena iš jų yra tolima giminaitė — ponios Harper pirmojo vyro.

— Su nesantuokiniu kūdikiu. — Ryškiai raudonos lūpos susičiaupė. — Kokia negarbė.

— Ach... delikati situacija, bet dažna šeimų istorijose. Beje, viena iš legendų, susijusių su namu ir šeima, pasakoja, kad jauna moteris galėjo būti pakliuvusi į tokią pačią delikačią situaciją.

— Tauškalai.

Jis vos susilaikė nesumirksėjęs. Niekas iš jo kalbintų žmonių nebuvo pavartojęs šio žodžio.

— Dvasios. Manyčiau, jūsų išsilavinimo žmogus turėtų turėti daugiau proto.

— Kaip ir skandalai, panele Harper, vaiduokliai prideda pikantiškumo. Legenda apie Harperių nuotaką plačiai žinoma šiose apylinkėse. Žinoma, ji turi būti paminėta detalioje šeimos istorijoje. Būtų keista, kad toks senas ir turtingas namas, kaip Harperių namai, neturėtų jokių istorijų apie vaiduoklius. Jūs tikriausiai užaugote su šia istorija.

— Žinau tą istoriją, bet netgi būdama vaikas turėjau daugiau proto nei tikėti tokiomis nesąmonėmis. Kai kam tokie dalykai atrodo labai

romantiški; man ne. Jei esate gabus ir patyręs savo darbe, neabejotinai išsiaiškinsite, jog nebuvo jokios Harperių nuotakos, kuri būtų jauna mirusi tuose namuose — kaip yra pasakojama. Nesvarbu, kada žmonės būtų pradėję apie tai šnabždėtis.

— O kada tai būtų?

— Iš visko sprendžiant, mano senelio laikais. Jūsų dokumentas, — ji pabaksnojo į aplanką, — demaskuoja tokias kvailystes. Mano senelė nugyveno garbingą amžių, mama irgi. Mano tetos nebuvo jaunos, kai išėjo. Mano proprosenelė ir visi jos vaikai, kurie išgyveno pirmus penkerius metus, sulaukė daugiau nei keturiasdešimties.

— Girdėjau teoriją, kad ši dvasia galėjo būti tolima giminaitė, viešnia arba tarnaitė.

— Visiška nesąmonė.

Mičas nutaisė malonią šypseną ir linktelėjo tarsi pritardamas.

— Vis dėlto tai paveldo dalis. Taigi niekas iš šeimos, jūsų žiniomis, nematė šios legendinės nuotakos?

— Tikrai ne.

— Gaila, tai būtų buvęs įdomus istorijos skyrius. Aš tikėjausi rasti žmogų, kuris turėtų ką papasakoti arba būtų rašęs dienoraštį. Žinoma, dienoraštis ar žurnalas pasitarnautų žemiškesniems reikalams. Ketinu atlikti tyrimą, kad šeimos istorija taptų personalizuotesnė. Ar turite kokių nors motinos, tėvo ar kitų protėvių rašytinių dokumentų? Gal senelės, tetų ar pusseserių?

— Ne.

Akies kraštelių jis pastebėjo, kaip Džeinė prasižiojo kažką sakyti, bet skubiai užsičiaupė.

— Tikiuosi, leisite man paklausinėti jus smulkiau, ypač apie specifinius dalykus, pokštus, jei sutiktumėt jais pasidalyti. Ir galbūt malonėtumėt paieškoti fotografijų, kurias galėčiau nukopijuoti ir įdėti į knygą — žinoma, mano sąskaita.

— Aš labai rimtai viską apsvarstysiu ir pranešiu jums, kai nuspręsiu.

— Dėkoju. Esu dėkingas už man skirtą laiką. — Mičas atsistojo ir ištiesė ranką. — Jūsų šeima mane nepaprastai domina, buvo malonu pasikalbėti su jumis.

— Viso gero, daktare Karnegi. Džeine, išlydėk svečią.

Prie durų paspaudė Džeinei ranką ir nusišypsojo žiūrėdamas jai į akis.

— Buvo malonu susipažinti, panele Polson.

Jis nuėjo prie lifto ir ėmė siūbuotis ant kulnų laukdamas, kada atsidarys durys.

Senė kažką turi — kažką, kuo nenori dalytis. Ir tylusis šunelis tai žino.

ROZA NESKUBĖDAMA ŽINGSNIAVO PER MIŠKELĮ SPINDULIUODAMA gerą nuotaiką. Jau beveik laikas pradėti didįjį pavasarinį atidarymą. Sezonas prasidės su trenksmu, darbas bus ilgas, sunkus — ji mėgausis kiekviena minute.

Naujasis dirvožemis jau pamažu juda, ir vos tik sezonas prasidės, dvidešimt penkių svarų maišai garuote išgaruos. Ji jaučia tai. Tiesą sakant, jaučia viską. Ore tvyrantį pavasarį, pro medžių šakas prasiskverbiančius saulės spindulius, atsipalaidavusius ir lanksčius savo raumenis. Ko čia stebėtis, kad jie tokie lengvi ir lankstūs po praeitos nakties. Keturi orgazmai, dėl Dievo. Mičas savo žodžio laikosi. Būk su manim, pasakė jis, ir tai nebus paskutinis kartas. Ir tai įrodė vidury nakties. Ji mylėjosi du kartus per vieną naktį — tai verta pažymėti raudonai kalendoriuje.

Su Džonu... jie buvo jauni, negalėjo atsiplėšti nuo vienas kito. Netgi gimus vaikams jų seksualinis gyvenimas išliko gyvybiškai svarbus. Paskui buvo laikotarpis, kai ji neleido nė vienam vyrui paliesti jos. Jei atvirai, niekas ir nepalietė, išskyrus fizinį artumą.

Braisas nepalietė jos širdies. Nors, reikia pripažinti, kalta buvo ir jos prigimtis. Ji nemylėjo jo, bet jis patiko jai, patiko jo draugija ir jautė jam fizinį potraukį.

Keista, bet dabar ne tai svarbu.

Seksas geriausiu atveju buvo priimtinas, ir tai jai tiko. Ji norėjo ko kito — draugijos, partnerystės. Po skyrybų ir tam tikrą laiką iki jų ji neturėjo jokių intymių santykių. Pati taip buvo nusprendusi. Iki Mičo. Jis apvertė jos pasaulį aukštyn kojomis, ir, Dieve, ji dėkinga už tai. Be to, gera žinoti, kad jos seksualiniai pojūčiai puikiai veikia.

Jis sakė, kad vis labiau įsimyli ją, ir tai sukėlė nerimą. Meilė jai reiškia tam tikrus dalykus — santuoką ir šeimą. Šie dalykai per daug svarbūs, kad žiūrėtum į juos pro pirštus. Jos požiūris į santuoką visada buvo rimtas, todėl ir į meilę, santuokos pranašą, ji negalėjo žiūrėti lengvabūdiškai.

Roza perėjo per gėlių lysves ir pamatė, jog narcizai jau žydi geltonais it sviestas žiedais. Reikia eiti vidun, pasiimti žirkles, nusikirpti keletą ir pamerkti savo miegamajame.

Priėjusi prie namo, ji pamatė verandoje Heilę su Stela ir sveikindamasi pamojavo ranka.

— Užuodžiu pavasarį, — tarė ji. — Reikės pradėti... — Roza nutilo pamačiusi jų veidus. — Kokios rimtos. Kas nors atsitiko?

— Ne visai. Šiandien buvo užsukusi ponia Hagerti, — tarė Stela.

— Ar jai kas negerai?

— Ne jai. Ji domėjosi, kaip tau sekasi, ar viskas gerai.

— Kodėl turėtų būti negerai?

— Ji jaudinosi, kad toji scena sodininkų klubo susirinkime galėjo nuliūdinti tave.

— O. — Roza truktelėjo pečiais. — Ji turėtų žinoti geriau.

— Kodėl nepapasakojai mums? — pasipiktino Stela.

— Atsiprašau?

— Ji sakė, kad toji kalė, toji vaikštanti Barbė įžeidė tave visų akivaizdoje, — įsiterpė Heilė. — Skleidė melą ir gandus kaltindama tave to šikniaus, su kuriuo susidėjo, persekiojimu.

— Regis, daugumą faktų jau žinote. Ji turėjo pasakyti ir tai, kad Mendė pasirodė kaip kvaila rėksnė ir liko labiau pažeminta nei aš.

— Tu nepapasakojai mums, — pakartojo Stela.

— Kodėl turėčiau pasakoti? — Rozos balsas buvo abejingas.

— Nes nesvarbu, kad ji liko labiau pažeminta, tave tai irgi turėjo įskaudinti. Ir kadangi esi viršininkė, taip toliau ir panašiai...

— Taip toliau ir panašiai?

— Ir truputį bauginanti, — pridūrė Stela.

— Truputį?

— Baimės faktorius per metus žymiai sumažėjo.

— Aš tai nebijau tavęs, — tarė Heilė, tada panarino pečius, kai Roza nusmelkė ją savo šaltomis akimis. — Bent jau nelabai.

— Nors ir esame darbuotojos, mes esame draugės. Bent jau mes taip manėme.

— O, dėl Dievo meilės. Mergaitės daug sudėtingesnės nei berniukai. — Giliai atsidususi Roza klestelėjo ant verandos sūpuoklių. — Žinoma, mes draugės.

— Jei mes draugės, būtent *draugės*, — tęsė Heilė atsisėsdama šalia Rozos, — turėtum papasakoti, kai tave užsipuola kokia kaulėta mergšė. Iš kur mums žinoti, kad turime nekęsti jos? Kaip kitaip sugalvotume jai bjauriausių vardų ir šiaip visokių dalykų? Pavyzdžiui, kad ir šį. Ar žinai, kad septyniasdešimt trys procentai moterų, kurių vardai baigiasi ė, yra pliuškės?

Roza minutėlę patylėjo.

— Ar tai vienas iš tavo faktų, ar pati sugalvojai?

— Na gerai, šį sugalvojau pati, bet tai tiesa, ypač jei jos užbaigia savo vardą nupiešdamos gėlytę — būdamos vyresnės nei dvylikos. Kertu lažybų, kad taip ir daro. Taigi ji pliuškė.

— Ji tiesiog kvaila mergiotė, kuri tiki labai sumaniu melagiu.

— Aš vadinsiu ją pliuške.

— Ji neturėjo teisės sakyti to tau į akis ar kalbėti už nugaros. — Stela atsisėdo iš kitos pusės.

— Neturėjo, bet tuo blogiau jai. Taip, tuo metu nesijaučiau labai smagiai. Man nepatinka, kai mano asmeniniai reikalai aptarinėjami viešame forume.

— Mes ne forumas, — tvirtai pareiškė Heilė. — Ir ne viešuma.

Roza tylėdama uždėjo rankas joms ant šlaunų ir švelniai patrynė.

— Kaip sakiau, moterys sudėtingesnės už vyrus, ir nors esu moteris, tikriausiai geriau suprantu vyrus. Tikrai neketinau įžeisti jūsų jausmų nutylėdama tai, ką mieliau pasilikčiau sau.

— Mes tiesiog norime, kad žinotum, jog visada esame šalia, laimėje ar nelaimėje.

Heilės žodžiai sujaudino ją.

— Tada žinokite, jog jau seniai išmečiau Mendę iš galvos, ką paprastai darau su man nesvarbiais žmonėmis. Dabar esu per daug geros nuotaikos, kad apie tai galvočiau. Kai moteris, ypač moteris, artėjanti prie penkiasdešimties susiranda meilužį, kuris patenkina ją dukart per naktį — ir taip gerai, kad jai reikia abiejų rankų pirštų, kad suskaičiuo-

tų orgazmus, jai tikrai nesinori galvoti apie kažkokią kvailą, neišauklėtą mergiūkštę.

Roza vėl patapšnojo joms per šlaunis ir atsistojo.

— Štai jums gero peno apmąstymams, — tarė ji ir neskubėdama nužingsniavo į namą.

— Oho, — išspaudė Heilė, pagaliau užčiaupusi burną. — Tiksliau, didžiulis oho. Kaip manai, kiek kartų jis ją patenkino? Mažiausiai šešis, ar ne?

— Žinai, ką pagalvojau, kai pirmą kartą pamačiau Rozą?

— Ką?

— Kad kai *užaugsiu*, norėčiau būti tokia, kaip ji. Patikėk, labai to norėčiau.

ROZA PATRAUKĖ TIESIAI Į VIRTUVĘ PRIE KAVINUKO. IŠGĖRUSI puodelį, prisigretino prie Deivido, kuris stovėjo prie viryklės šildydamas savo garsųjį šokoladą, ir pabučiavo jam į skruostą.

— Berniukai lauke?

— Lieja energiją su Parkeriu ir ruošia vietą karštam šokoladui. Mano kita viešnia, kaip matai, nuleipo.

Roza šypsodamasi pažvelgė į aukštą kėdutę, kur atsilošusi į atramą snaudė Lili.

— Argi ji ne miela? Koks tu geras, kad prižiūri tris vaikus, kad jų mamos galėtų pliekti mane liežuviais.

— Darome, ką galime. O tau tikrai derėjo papasakoti apie tą kvailą kalę.

— Ar esi girdėjęs, kad nesusidoročiau su kvailomis kalėmis?

— Žinau, kad tu su viskuo susidorotum, bet vis tiek turėjai užsiminti. Kaip kitaip man žinoti, kokios formos daryti vudu lėlę?

— Nesirūpink, Braisas susmeigs į ją daugybę smeigtukų.

— Nesitikėk, kad gailėsiuos jos.

— Tai jos kryžius, kurį turės nešti.

— Vakarienė maždaug po valandos, — šūktelėjo jis, kai Roza pasuko iš virtuvės. — Ir tau yra keletas telefoninių žinučių. Jos tavo linijoje, tad aš jų neišklausiau.

— Išklausysiu viršuje.

Ji pasiėmė puodelį kavos ir, pasiekusi savo kambario slenkstį, išsispyrė iš batų. Tada nuspaudė atsakiklio mygtuką.

— Roza, nenorėjau trukdyti tavęs darbe.

— Koks gražus jūsų balsas, daktare Karnegi, — garsiai pagalvojo Roza ir atsisėdo ant lovos išklausyti viską.

— Šiandien mūsų su Džošu vakaras. Valgome picą. Pamiršau tau pasakyti. Norėčiau manyti, kad ilgėsies manęs, ir kad galėčiau atsilyginti, kviečiu tave vakarieniauti rytoj. Bet kur, bet ką, tik pranešk man. Be to, norėčiau aptarti su tavimi tai, ką nuveikiau šiandien. Turėčiau būti tavo namuose apie vidurdienį. Jei nepamatysiu tavęs, paskambink man į mobilųjį. Galvosiu apie tave.

— Kaip miela tai žinoti. Labai miela.

Ji vis dar buvo užsisvajojusi, kai prasidėjo antra žinutė.

— Ponia Harper, čia Viljamas Rolsas iš Riverbendo užmiesčio klubo. Šįryt gavau jūsų laišką. Man labai gaila, kad jūs nepatenkinta mūsų paslaugomis ir nutarėte atsisakyti narystės. Turiu pripažinti, kad mane nustebino, netgi prabloškė jūsų skundų sąrašas, apgailestauju, kad negalėjote aptarti jų su manimi asmeniškai. Mes labai vertiname jūsų bendradarbiavimą su Riverbendu ir labai apgailestaujame dėl jūsų sprendimo užbaigti jį. Jei norėtumėt aptarti šį reikalą, prašom nedvejodama susisiekti su manimi bet kuriuo metu, bet kuriuo iš šių numerių. Dar kartą nuoširdžiai apgailestauju dėl susiklosčiusių aplinkybių.

Roza sustingusi išklausė žinutę iki galo, tada užsimerkė.

— Būk prakeiktas, Braisai.

PER KITĄ VALANDĄ JI NE TIK PASIKALBĖJO SU VILJAMU ROLSU, patikino jį niekuo nesiskundusi ir nerašiusi jokio laiško, bet ir gavo faksu atsiųstą to laiško kopiją. Jos galva, atrodo, sprogs kaip geizeris. Avėsi batus, kai į kambarį galvą kyštelėjo Heilė, prie šono laikydama kūdikį.

— Deividas sako, vakarienė... ei, kas atsitiko?

— Kas atsitiko? Nori žinoti, kas yra? Pasakysiu, kas. — Roza pastvėrė nuo lovos laišką. — Štai kas yra. Tas apgailėtinas kalės vaikas, gyvatės išpera, per daug dažnai bando mano kantrybę.

— „Priimami žemesnės klasės ir maišytų etninių grupių atstovai", — skaitė Heilė laikydama laišką per ištiestą ranką nuo

Lili. — „Abejotino elgesio personalas. Žeminantis personalo ir narių intymumas, standartų neatitinkantis aptarnavimas“. — Išpūtusi akis Heilė pažiūrėjo į Rozą. — Tu negalėjai taip parašyti.

— Žinoma, ne. Susirasiu Braisą Klarką ir sukišiu šį laišką į jo melagingą gerklę.

— Ne. — Heilė pašoko užstodama duris taip staiga, kad Lili sukrykštė iš džiaugsmo tikėdamasi smagumų.

— Ne? Ką nori tuo pasakyti, *ne*? Man jau gana. Baigta. Ir jis tai sužinos.

— Negali. Esi per daug įpykusi, kad kur nors eitum. — Tiesą sakant, Heilė dar nebuvo mačiusi jos tokios piktos, ir Stelos panaudotas terminas „bauginanti“ buvo tik žiedeliai, palyginti su tuo, ką ji matė priešais save. — Aš nelabai ką išmanau apie tokius dalykus, bet galiu lažintis iš mėnesinio atlyginimo, kad jis to ir tikisi. Tau reikia prisėsti.

— Man reikia išspardyti jam kiaušus, kol pamėlynuos.

— Taip, tai būtų puiku. Išskyrus tai, kad jis tikriausiai tikisi to, ir tikriausiai jau pasiruošė — kad tave areštuotų už užpuolimą ar kūno sužalojimą. Jis žaidžia su tavimi, Roza.

— Manai, aš nežinau? — Ji iškėlė į orą rankas ir apsisuko ieškodama, kam įspirti, ką nusviesti, kam trenkti. — Manai, *nežinau*, ką tas niekšas daro? Neketinu čia *stovėti* ir kęsti.

Girdėdama riksmus, jausdama pyktį, Lili susiraukė ir pradėjo timpčioti lūpą.

— Dieve, dabar dar ir vaiką išgąsdinau. Atsiprašau. Atsiprašau. Leisk man ją paimti.

Roza paėmė kūkčiojantį kūdikį ir priglaudė prie krūtinės.

— Ša, mieloji, aš pykstu ne ant tavęs, ne ant tavo mamos. Atsiprašau, mažute. — Ji glostė ir ramino Lili, prisiglaudusią prie krūtinės. — Aš pykstu ant to šliužo, slidžiaširdžio pimpalo, kuris daro ką gali, kad tik apsunkintų man gyvenimą.

— Tu pasakei *pimpalas*, — pasibaisėjusi sušnabždėjo Heilė.

— Atsiprašau. Ji nesupranta, ką sakau, tad tai jos neįskaudins. — Lili nustojo ašaroti ir ėmė pešioti Rozai plaukus. — Neturėjau taip rėkti jai matant. Ją veikia tonas, ne žodžiai.

— Bet kaip tu pasakei.

Šį kartą Roza nusijuokė.

— Aš taip įsiutusi, — tarė ji nešiodama kūdikį, ramindama ir jį, ir save. — Pikta. O tu teisi, kas dar labiau erzina mane. Negaliu nulėkti kaip akis išdegusi ir užsipulti jį. Jis to ir laukia. Viskas gerai, viskas bus gerai. Jis negali padaryti nieko, ko negalima būtų sutvarkyti.

— Man labai gaila, Roza. Norėčiau pati išspardyti jam kiaušus.

— Ačiū, mieloji, labai malonu iš tavo pusės. Dabar eisime vakarieniauti. — Ji iškėlė Lili į viršų ir papūtė jai į pilvuką. — Eisime vakarieniauti ir pamiršime tą šiknių, ar ne, mažute?

— Tu tikra?

— Visiškai.

— Gerai. Žinai, abejoju, ar gyvatės turi išperų.

Roza sumirksėjo.

— Ką?

— Tu pasakei *gyvatės išpera* — pirma, kai keikei Braisą. Nesu tikra, kad gyvatės turi išperų. Tikriausiai tai toks posakis, nors gal ir klystu. Man nelabai patinka gyvatės, todėl nekreipiu į jas daug dėmesio.

— Heile, tu nesiliauji gluminusi mane.

PENKIOLIKTAS SKYRIUS

ROZA ATIDĖJO SUSITIKIMĄ SU MIČU DIENAI, O PASKUI DVIEM. JI norėjo, kad galva būtų skaidri, nuotaika gera, tačiau ne viskas vyko taip greitai. Jai reikėjo susitikti su savo advokatu, be to, norėjo dar kartą pasimatyti su Viljamu Rolsu klube.

Jai nepatiko, labai nepatiko, kad šie reikalai atitraukia ją nuo darbo, ypač sezono pradžioje. Gerai, kad gali pasikliauti Stela, kaip visuomet Harperiu, taip pat Heile. Žino, kad jos verslas patikimose rankose. Bet tos rankos ne jos, bent jau kol ji bėgioja tvarkydama Braiso padarytą netvarką.

Pagaliau atlikusi visus nekenčiamus darbus per merkiantį lietų ji nuskubėjo į augalų dauginimo skyrių. Valandą ar dvi ji gali skirti paskutiniams pasiruošimo sezonui darbams ir atsikratyti galvos skausmo bei blogos nuotaikos. O kai baigs, susiras Mičą. Jei jo nėra bibliotekoje, paskambins jam. Rozai norėjosi jo kompanijos — tiksliau, tikėjosi, kad iki vakaro užsimanys.

Jai norėjosi pasikalbėti apie ką nors kita nei jos problemas. Būtų malonu atsipalaiduoti su Miču, galbūt jos svetainėje, šalia židinio — ypač jei nesiliaus lyti — pasimaudyti truputį jo žvilgsnyje. Moteris gali greitai priprasti prie tokio vyro žvilgsnio, kuris jai sako, kad ji graži, trokštama ir vienintelė šioje žemėje. Taip priprasti, kad galėtų patikėti. Ji norėtų patikėti, suvokė Roza. Kaip gera žinoti, kad tave traukia prie vyro, kuriuo gali pasitikėti.

Ji atidarė duris į augalų dauginimo skyriaus pastatą.

Ir įžengė į savo miegamąjį.

Jaukiai spindėjo židinio šviesa, vienintelė šviesa kambaryje, ji mėtė auksines kibirkštis su raudonais atšvaitais. Pirmiausia Roza išgirdo juos, skubų kvėpavimą, tylų juoką, drabužių šiugždenimą. Tada pamatė juos, apsikabinusius židinio šviesoje, Braisą, savo vyrą, ir tą moterį, namų viešnią. Ne, ne tik... glamonėjančius vienas kitą, skubančius liesti, ragauti vienas kito kūną. Jautė nuo jų sklindantį susijaudinimą, džiugesį, sumišusį su baime dėl slapto pasimatymo. Ir suprato, nors tai tetruko tik keletą šokiruojančių sekundžių, kad tai ne pirmas kartas. Vargu ar pirmas.

Ji stovėjo gaubiama iš už nugaros sklindančių vakarėlio garsų, bandydama suvokti išdavystę ir po ja slypintį niekingą pažeminimą. Kaip ir anksčiau, Roza žengė atgal, ketindama palikti juos ten, bet Braisas pasuko galvą į ją, tuo pačiu metu glamonėdamas moters krūtį.

Jis nusišypsojo klastingai ir patenkintas tyliai nusijuokė.

— Kvaila kale, aš niekada nebuvau ištikimas. Nė vienas iš mūsų nėra toks.

Jam kalbant jo veidas pasikeitė, ir šviesa, ir šešėliai dabar žaidė ant Mičo veido.

— Kodėl turėtume būti? Moterys skirtos tam, kad jomis naudotumėmės. Negi tikrai manai, kad viena iš jūsų reiškia daugiau nei kita? — Tas gražus balsas buvo persisunkęs panieka. — Mes visi meluojame, nes galime.

Šešėliai subangavo, ir vietoj Mičo atsirado Džono veidas. Jos vyro, sūnų tėvo.

— Negi manai, kad buvau ištikimas tau, tu, apgailėtina kvaiša?

— Džonai. — Skausmas pakirto jai kojas. — Toks jaunas, galvojo ji, gyvas. — O, Dieve, Džonai.

— O, Dieve, Džonai, — pamėgdžiojo jis, o jo rankos vertė moterį jo glėbyje dejuoti iš malonumo. — Juk reikėjo sūnų, ar ne? Tu buvai ne kas kita kaip veislinė kumelė. Jei būčiau buvęs laimingesnis ir likęs gyvas, būčiau palikęs tave. Pasiėmęs tai, kas svarbu — pasiėmęs savo sūnus ir palikęs tave.

— Tai melas.

— Mes visi meluojame.

Kai jis ėmė juoktis, Roza delnais uždengė ausis. Jo juokas it kumščiai daužė jos kūną, širdį, kol ji paprasčiausiai susmuko ant kelių.

Išgirdo savo pačios verksmą, skausmingą kūkčiojimą. Negirdėjo, kaip už jos atsidarė durys, negirdėjo išsigandusio šūksnio. Tik pajuto rankas, kietas ir tvirtas. Užuodė savo sūnų.

— Mama, kas yra? Tau skauda? Mama!

— Ne, ne. — Roza įsikibo į sūnų ir įsikniaubė veidu į petį bandydama sustabdyti ašaras. — Viskas gerai. Nesijaudink. Aš tik...

— Kažkas atsitiko? Tik nesakyk, kad nesijaudinčiau. Sakyk, kas yra? Kas atsitiko?

— Tuojau. Minutėlę. — Kurį laiką jie apsikabinę lingavo, kol jo šiluma persiliejo į jos sustirusius kaulus. — O, Harperi, kada gi tu užaugai toks didelis ir stiprus? Mano kūdikis.

— Tu drebi. Tu išsigandusi.

— Neišsigandusi. — Ji giliai įkvėpė. — Truputį šokiruota.

— Eime namo. Papasakosi viską ten.

— Aš... taip, taip bus geriausia. — Ji atsitraukė, nusišluostė veidą. — Dabar nenoriu nieko matyti. Ir tikrai nenoriu, kad kas nors pamatytų mane. Esu truputį sukrėsta, Harperi, ir numanau, kad atrodau siaubingai.

— Nesirūpink. Nori, kad paneščiau?

— Och. — Ašaros vėl sugėlė akis, bet šį kartą šiltos. — Mano mielasis. Ne, aš galiu paeiti. Tik pirma pasakyk man kai ką. Čia viskas kaip visada, taip? Viskas taip, kaip buvo?

Girdėdamas jos balse įtampą, Harperis apsidairė.

— Viskas tvarkoje.

— Gerai. Tada eime.

Ji leidosi nuvedama per lietų aplink pastatą ir atsiduso su palengvėjimu, kai įlipo į sūnaus automobilį.

— Tiesiog atsipalaiduok, — paliepė jis pats užsegdamas jai saugos diržą. — Netrukus būsime namuose. Tau reikia sušilti.

— Tu būsi geras tėtis.

— Ką?

— Tu moki rūpintis — tikriausiai todėl, kad esi sodininkas, bet tu ne tik žinai, kaip tai daryti, tu tiesiog darai. Jėzau, kokios suknistos dienos.

— Susipykai su Miču, ar kas?

— Ne. — Roza užsimerkė, bet jos lūpos truputį persikreipė. — Aš neisterikuoju dėl ginčo. Labai tikiuosi, kad reikia daug daugiau, kad nusileisčiau iki tokio lygio.

— Nuo tada, kai mirė tėtis, nesu matęs, kad taip verktum.

— Tu teisus. — Ji pajuto, kaip mašina pasisuko ir atsimerkė, norėdama pamatyti Harperių namus. — Ar kada nors norėjai, kad atsisakyčiau šios vietos?

— Ne. — Jis apstulbęs pažiūrėjo į mamą. — Žinoma, ne.

— Tai gerai. Man reikia tai žinoti. Nežinau, ar būčiau galėjusi, netgi dėl tavęs.

— Šis namas mūsų, toks ir liks. — Harperis sustojo, ir, nespėjus jai išlipti, iššokęs iš mašinos apibėgo aplinkui.

— Aš tik truputį sukrėsta, Harperi, o ne mirtinai sužeista.

— Dabar eisi tiesiai į viršų ir persirengsi sausais drabužiais. Atnešiu tau brendžio.

— Harperi, nuskambės kvailai, bet aš dar nepasiruošusi lipti į viršų.

— Tada aš atnešiu tau sausų drabužių. Galėsi persirengti Deivido kambaryje.

— Ačiū. — Jis nė neklausinėja, nedvejoja. Kokį vyrą ji užaugino.

— Eik pas Deividą, — paliepė jis. — Pasakyk jam, jog liepiau duoti tau brendžio ir karštos arbatos.

— Klausau, sere.

Tačiau nespėjus jai pasiekti laiptų, iš bibliotekos išėjo Mičas ir pasuko koridoriumi.

— Pasirodė, jog trinktelėjo durys. Klausiausi... — Jis nutilo, kai priėjo arčiau, o likusius žingsnius bėgte pribėgo. — Kas atsitiko? Tu sergi, tau bloga?

— Ne. Ar aš panaši į ligonį?

— Tu balta kaip popierius ir apsiverkusi. Kas yra? — Jis pažiūrėjo į Harperį. — Kas atsitiko?

— Šią akimirką ji nieko nenori matyti, — pradėjo Harperis.

— Viskas gerai. — Roza spustelėjo Harperiui ranką. — Aš taip sakiau, — tarė ji Mičui, — bet dabar jaučiuosi truputį geriau, tad pa-

pasakosiu jums abiem — visiems trims, nes Deividas tikriausiai virtuvėje — vienu metu.

— Jai reikia sausų drabužių, — pareiškė Harperis. — Jei nuvestum ją pas Deividą ir įpiltum brendžio, aš atneščiau drabužių.

— O dangau, štai kas atsitinka mažai silpnai moterėlei, kai namai pilni stiprių, augalotų vyrų. Manęs nereikia niekur nuvesti. Pati galiu pasiimti brendžio.

— Pradeda atsipeikėti. — Harperis linktelėjo Mičui. — Pasirūpink ja. Aš tuoj grįšiu.

— Jis sunerimęs, — pastebėjo Roza, kai Harperis nušuoliavo laiptais. — Man nepatinka, kai jis ima nerimauti dėl manęs.

— Aš irgi sunerimęs.

— Matyt, taip turi būti. Beje, brendis būtų ne pro šalį.

Vos tik jie įžengė į virtuvę, Deivido veidas įsitempė iš susirūpinimo. Roza tik kilstelėjo ranką.

— Man nieko neskauda, aš nesergu, ir nėra jokio reikalo kelti sąmyšį. Noriu tik brendžio ir sausų drabužių, kuriuos atneš Harperis. Nieko prieš, jei pasinaudosiu tavo kambariu?

— Ne. Sėskis. — Eidamas prie spintelės, jis išsitraukė rankšluostėlį, užkištą už džinsų juosmens, ir nusivalė miltuotas rankas. — Kas ją pravirkdė?

Kadangi klausimas nuskambėjo kaip kaltinimas, mestas Mičui, šis gindamasis iškėlė rankas.

— Aš buvau čia, pameni? Harperis ką tik atvedė ją štai tokią.

— Turiu pareikšti, kad aš sėdžiu čia. Ir kadangi jau taip yra, galiu pakalbėti už save. Ačiū, mielasis. — Ji užsivertė stiklą ir nugėrė didelį gurkšnį brendžio. — Niekada nemėgau jo, bet jis šauna tiesiai į taikinį.

Roza išspaudė šypseną, kai atėjo Harperis, nešinas nertiniu, džinsais ir storomis kojinėmis.

— Mano didvyris. Duokit man porą minučių. Pamėginsiu viską paaiškinti.

Harperis luktelėjo, kol ji dingo Deivido kambaryje.

— Radau ją ant grindų augalų dauginimo skyriuje, verkiančią. Ji tiesiog... raudojo. Mama beveik niekada neverkia. Apsiašaroja, kai nutinka kas nors gera arba užplūsta sentimentai, bet kai liūdna arba įskaudinta — niekada niekam neleis to pamatyti.

— Kas čia vyksta pastarosiomis dienomis? — paklausė Mičas ir pamatė, kaip Deividas su Harperiu susižvalgė. — Žinau, kad kažkas vyksta. Ji vengia manęs.

— Geriausia bus, jei pati papasakos. Deividai, jai reikėtų arbatos, kaip manai?

— Užkaisiu virdulį. Ištrauk iš šaldytuvo tą dėžutę su „Nirvanos" karamele. Šokoladas padės jai pasijusti geriau. Mičai, gal užkurtum židinį? Šiandien dar nespėjau.

Kai Roza sugrįžo, Deividas plikė arbatą, Harperis dėliojo į lėkštutę brangų šokoladą, o Mičas kūrė židinį.

— Stebiuosi, kodėl anksčiau nesugalvojau pratrūkti, jei tuomet trys gražūs vyrai pasiruošę šokinėti aplink mane. Prieš susėdant, Mičai, turėjau pasakyti tau anksčiau — manau, norėsi atsinešti magnetofoną.

Roza gavo dar minutėlę laiko susikaupti, ir, kai jie susėdo, buvo beveik apsiraminusi. Ji papasakojo jiems, dabar jau be jokių emocijų, apie tai, ką matė. Nors jos rankos vėl atšalo, apkabino jomis puodelį ir baigė pasakoti, ką patyrusi šiltnamyje.

— Aš visada mėgau nuotaką, — pradėjo Deividas, — bet dabar, manau, ji tiesiog akmeninė beširdė.

— Sunku su tuo ginčytis. — Roza paėmė šokolado gabaliuką. — Bet man atrodo, kad ji nuoširdžiai tiki, kad vyrai yra melagiai, apgavikai ir niekam tikę nenaudėliai. Ji nori, kad ir aš patikėčiau, kad manimi niekas nebepasinaudotų ir niekas neįskaudintų.

— Mama, — Harperis įdėmiai spoksojo į savo arbatą, — tu tiki, kad tėtis buvo tau neištikimas?

— Nieko panašaus. Dar daugiau, aš žinau, mielasis, kad jis buvo ištikimas.

— Ji privertė tave pamatyti jį kitokį.

— Privertė mane pamatyti jį, — pakartojo Roza. — Man vos širdis neplyšo. Jis buvo toks, kokį pažinojau. Toks jaunas, gyvybingas ir tikras. Tik man nepasiekiamas. Jis buvo nepasiekiamas man, kai manyje atgijo visi jausmai jam, tokie gyvi ir tikri. Žinojau, kad tai melas, netgi tuomet, kai viskas vyko. Ir tie žiaurūs žodžiai, kuriuos ji įspaudė jam į lūpas — Džonas niekada nebūtų taip pasakęs.

— Nuotaka pasinaudojo tavo patirtimi su Braisu, skausminga pa-

tirtimi, — pradėjo Mičas, — ir perkėlė tą patirtį į Džoną, kuris buvo prieš jį. Ir į vyrą, kuris atėjo po jo. Į mane. Ji pasiruošusi skaudinti tave, yra priversta skaudinti, kad apsaugotų nuo santykių su manimi.

— Truputį per vėlu.

— Tikrai?

— Negi manai, kad aš silpnavalė, bestuburė, kad būtų daroma man įtaka?

— Manau, tu nepaprastai stipri, netgi pavojingai. Tik nežinau, ar labai nepritari jai.

— Suprantu. Ką gi, ką gi. Manau, papasakojau viską, ką galiu. Dabar eisiu padirbėti su dokumentais. Harperi, man palengvėtų, jei grįžtum į medelyną tik tam, kad pažiūrėtum, ar viskas gerai. Deividai, arbata buvo puiki, ačiū.

Ji atsistojo ir neatsigręždama iššingsniavo iš virtuvės.

— Kai supyko, tai nors skruostai paraudo, — tarstelėjo Deividas.

— Tada jai teks dar daug sveikai raudonuoti, nes aš dar nebaigiau. Jums leidus.

— Drąsus, drąsus vyras, — pareiškė Deividas, kai Mičas išskubėjo paskui ją.

— Arba visiškas kvailys, — tarė Harperis. — Manau, kad Mičas myli mamą. Jei jis kvailas, ji sukramtys jį ir išspjaus. Jei drąsus, gali būti, kad atitiko kirvis kotą. Tikiuosi, kad taip ir yra.

MIČAS PASIVIJO ROZĄ PRIE JOS MIEGAMOJO DURŲ. JI TYČIA LĖTAI, abejingai atsisuko.

— Nemanau, kad būčiau tave kvietusi.

— Nemanau, kad prašiausi kviečiamas. — Taip pat lėtai ir abejingai jis uždarė miegamojo duris. Ir, jos nuostabai, užrakino jas.

— Būtų gerai, jei atrakintum ir išeitum, nes patikėk, tos pamišėlės dvasios pyktis yra niekis, palyginti su mano rūstybe.

— Jei nori pulti mane, pirmyn. Tik velniškai norėčiau žinoti, kodėl?

— Ką tik pasakiau. Man nepatinka, kai braunamasi į mano privatumą, ir...

— Nesąmonė. Kas atsitiko? Jau keletą dienų manęs vengi, kai paskutinį kartą buvome kartu, šioje lovoje, ir tu buvai su manim, Rozalinda. Noriu žinoti, kas pasikeitė.

— Nieko. Turiu savo gyvenimą, taip kaip tu turi savąjį. — Pabrėžtinai lėtai ir, pripažino ji, tarsi jis nė neegzistuotų, ji priėjo prie terasos durų ir atidarė jas. — Turėjau daug darbo.

Mičas lyg niekur nieko perėjo per kambarį, užtrenkė ir užrakino duris. Iš pykčio jai net žodžiai užstrigo gerklėje.

— Jei manai, kad toleruosiu, tai bent...

— Patylėk, — atkirto Mičas, ir nors joje kunkuliavo pyktis, ji sugavo save vertinant jį kitaip. — Kita vertus, atsakyk į vieną klausimą. Pasakiau, kad įsimyliu tave. Tai buvo klaida?

— Kad pasakei? Ne. Kad įsimyli, gali būti. Aš sunki moteris.

— Tai ne naujiena.

— Mičelai, aš pavargusi, pikta, emociškai... nežinau, po galais, kokia, bet tikrai nenoriu dabar su tavimi pyktis, nes aš būsiu bjauri, o vėliau to gailėsiuos. Nenoriu kalbėtis su tavim. Nenoriu būti su tavim.

— Aš neišeisiu vien todėl, kad esi pavargusi, pikta ir sutrikusi. Nenori pyktis, nenori kalbėtis — puiku. Prigulk, pasnausk. Palauksiu, kol pasijusi stipresnė.

— Kad tave kur, velniai rautų. — Roza piktai nusisuko nuo jo, nužingsniavo prie terasos durų, atrakino jas ir atidarė į lietų. — Man reikia oro. Man tik reikia prakeikto oro.

— Puiku. Siurbk jį, kiek tik nori. Bet šį kartą, Rozalinda, tu pasikalbėsi su manimi.

— Ko tu tikiesi iš manęs? Ką nori išgirsti?

— Užteks tiesos.

— Tiesos, sakai. Ji *sužeidė* mane. — Emocijos slopino jos balsą; ji prisispaudė prie širdies kumštį. — Supjaustė skersai ir išilgai. Pamačiusi tokį Džoną, negaliu paaiškinti, neturiu žodžių pasakyti, kaip tai mane paveikė.

Roza atsisuko į jį, ir Mičas pamatė, kad jos akys šlapios. Ašaros nesirito, ir jis tik galėjo numanyti, kokių pašėlusių pastangų reikėjo, kad sulaikytų jas. Bet auksinis rudumas spindėjo nuo ašarų.

— Ji parklupdė mane ant žemės. Nieko negalėjau padaryti. Kaip galėjau su tuo kovoti? Kaip galima kovoti su tuo, kas neegzistuoja?

Netgi žinojimas, kodėl ji taip daro, nepadėjo — mano širdis buvo sužeista ir kraujavo.

Nekantriai nusišluostė neklusnią ašarą.

— Jis to nenusipelnė. Supranti? Nenusipelnė. Džonas buvo geras žmogus, Mičelai. Geras vyras, geras tėvas. Įsimylėjau jį būdama keturiolikos. Keturiolikos, ar gali įsivaizduoti? Jis padarė mane moterimi, motina, ir, Dieve, našle. Mylėjau jį labiau už viską.

— Ji negali paliesti to, ką jam jauti, nieko negali padaryti. Aš nepažinojau jo, bet žiūriu į tave, Rozalinda, ir matau tai. Matau jį.

Roza išleido virpantį atodūsį.

— Tu teisus. Teisus. — Ji atsirėmė į durų staktą ir įsižiūrėjo į šaltą lietų. — Tu irgi to nenusipelnei. Nenusipelnai to, kaip ji bando pavaizduoti tave mano mintyse. Netikėjau tuo, kokį ji man parodė Džoną, netikiu ir tuo, kokį rodo tave. Bet vis tiek labai skauda.

Roza vėl atsiduso, šį kartą ramiau.

— Aš nelyginu tavęs su Braisu. Tikiuosi, žinai tai.

— Man geriau būtų žinoti, ką tu jauti, o ne tai, ko nejauti. Kodėl vengei manęs, Roza?

— Tu čia niekuo dėtas, tai dėl manęs pačios. Argi ne bjauru, kai žmonės tai sako?

— Pakankamai, nes man norisi sugriebti tave ir išpurtyti tai, ko dar nepasakei. Tu ne vienintelė turi sveiko įniršio.

— Mano įniršis ką tik aprimo. Žaviuosi, kad tu puikiai kontroliuoji save. Nė nenutuoki, kokia bjauri galiu būti, todėl apie savikontrolę žinau viską.

— Mes esame tiesiog pora subrendusių individų.

— Och, tu tebepyksti ant manęs. — Roza susijuokė, tada pamėgino duoti jam tai, ko jis prašė. Tiesą. — Toji naktis, kurią praleidome kartu?

Dabar Roza visiškai atsisuko į jį atgręždama lietui nugarą.

— Ji buvo nuostabi, ir tiek daug reiškė. Kitą dieną aš galvojau apie tave, kai grįžau iš darbo ir ruošiausi skambinti tau, radau žinutę.

— Roza, vieną vakarą per savaitę visada praleidžiu su Džošu. Mano sūnus...

— Žinau. Ne tai turėjau galvoje. Tik negalvok, kad esu viena iš tų reiklių moterų, kurios kiekvieną minutę reikalauja vyro dėmesio. Mane

išmušė iš vėžių kita žinutė. Joje buvo išsakytas apgailestavimas, kad išstojau iš užmiesčio klubo, kad nusiunčiau į klubą laišką, pilną nusiskundimų, šiurkščių komentarų ir panašiai. Žinoma, aš to nedariau.

— Klarkas.

— Be jokios abejonės. Nors reikalas nesunkiai sutvarkomas... ne. — Ji papurtė galvą. — Tiesa. Man buvo gėda ir nemalonu tvarkyti šį reikalą. Aš įsiutau. Jau buvau beišlekianti iš kambario krauju pasruvusiomis akimis ketindama sumedžioti jį kaip sergantį šunį, kai po kojomis pasimaišė Heilė su kūdikiu. Ji mane sustabdė, už ką esu jai dėkinga. Nežinau, ką būčiau padariusi būdama tokios būsenos.

— Būčiau norėjęs pažiūrėti.

— Tikriausiai būčiau atsidūrusi kalėjime už užpuolimą — mažų mažiausiai. Aš taip rėkiau, kad išgąsdinau kūdikį, pravirkdžiau jį. Prikalbėjau baisiai nešvankių žodžių jų akivaizdoje.

— Lili dar nė metų nėra, nemanau, kad tai būtų padarę jai įspūdį.

— Aš vos neišprotėjau iš pykčio, kol pagaliau susitvardžiau, bet dar ilgai kunkuliavau. Man reikėjo visiškai nurimti, nes turėjau važiuoti susitikti su savo advokatu, atsiprašyti klubo pirmininko. Išlyginti visų plunksneles.

— Gal kitą kartą pagalvotum, jog aš norėčiau gauti progą išlyginti tavąsias.

— Būnu bjauri, kai pykstu.

— Neabejoju.

Roza susmuko į kėdę.

— Roza, turėtum kreiptis į policiją.

— Kreipiausi. Dar vienas pažeminimas. Ir tik nesakyk, kad nėra čia ko jaustis pažemintai. Aš taip jaučiuosi, ir viskas. Žinoma, jie nelabai ką gali padaryti, bet parašiau pareiškimą, išdėsčiau visus jo išpuolius prieš mane. Jei kada ir bus įrodyta, jog tai padarė jis, Braisas gali būti apkaltintas sukčiavimu ir asmens persekiojimu. Jei tik man pavyks padegti jo užpakalį, Mičai, galvą dedu — taip ir padarysiu.

Mičas priėjo, pritūpė priešais ją.

— Norėčiau padėti tau užžiebti degtuką.

Roza paglostė jam skruostą.

— Aš nestūmiau tavęs į šoną. Galvojau apie tave, ketinau susirasti ir pasiteirauti, ar norėtum praleisti su manimi vakarą. Bet tada patekau į tą šlykštų košmarą.

— Koks sutapimas, aš irgi galvojau apie tave ir svarsčiau, ar praleistum vakarą su manimi. Ar nori keletą valandų ištrūkti iš namų?

— Ne. Tikrai ne.

— Tada liksime namuose.

— Norėčiau tavęs kai ko paprašyti.

— Prašyk.

— Klube vyks didelė iškilminga vakarienė. Su šokiais ir visu kitu. Ji vyksta kiekvieną pavasarį. Mane ketino lydėti Deividas. Nepaisant to, kas vyksta tarp mūsų, ketinau eiti su juo, nes norėjau išvengti kalbų ir apkalbų, kurios kiltų pasirodžius su tavimi. Bet velniop viską. Norėčiau, kad eitum su manim.

— Oficiali, sakai, su smokingu?

— Deja.

— Išgyvensiu. Viskas tarp mūsų gerai, ar ne?

— Regis, taip.

— Nori pailsėti?

— Ne. — Patenkinta pasilenkė pabučiuoti abu žandus. — Noriu karštos vonios ir draugijos joje.

— Čia tai bent kvietimas. — Mičas atsistojo ir pakėlė ją nuo kėdės. — Priimtas. Bus puiki proga papasakoti tau apie vizitą pas Klarisę Harper.

— Pusseserę Risę? Tai įdomu.

BUVO MALONU IR VELNIŠKAI NUOSTABU MIRKTI BURBULŲ VONIOJE, atsirėmus nugara į Mičo krūtinę. Dar nesibaigė darbo diena, o ji jau maudosi su vyru grojant muzikai ir degant žvakėms.

— Klarisė sulig kiekvienais metais tampa vis bjauresnė ir liesesnė, — tarė Roza. — Prisiekiu, jei ji kada nors mirs — nes nesu tikra, kad ji sutiktų su šia neišvengiamybe — jiems nė karsto nereikės. Galės perlaužti pusiau kaip šakelę, ir bus baigta.

— Galiu pasakyti, kad Klarisė tave irgi myli.

— Ji nekenčia manęs dėl daugelio priežasčių, bet svarbiausia yra ta, kad aš turiu šį namą, o ji ne.

— Linkęs pritarti.

— Ji meluoja sakydama, kad niekada nejautė ar nematė Amelijos. Girdėjau, kaip mano senelė kalbėjo apie tai. Klarisė prisimena tik tai, kas jai patogu. Ji nepripažįsta jokių nesąmonių, matote, ir vaiduokliai, deja, patenka į šią kategoriją.

— Ji pasakė „paistalai".

Roza atlošė galvą ir nusijuokė.

— O, taip. Net girdžiu ją sakant. Ką gi, gali paistyti kiek nori, bet ji meluoja. Ir tikrai žinau, kad ji turi turėti laiškų, gal netgi žurnalų, nuotraukų. Po to, kai mirė mano tėvas, ji kai ką pasiėmė iš namų. Ji neigs tai, bet aš žinau. Kartą labai susiginčijome, kai sugavau ją imančią porą žvakidžių iš svetainės, nors mano tėvas dar nebuvo nė palaidotas. Bjaurus senas barsukas.

— Nemanau, kad Klarisė išsinešė jas.

— Bent jau ne tą kartą. Man nerūpėjo tos žvakidės — jos siaubingos — bet mano tėtis dar nė nebuvo žemėje. Vis dar nirštu prisiminusi. Ji teigė padovanojusi jas mano tėvui — ko tikrai nepadarė — ir norėjusi pasiimti jas, kad turėtų prisiminimą. Tai buvo tikra mėšlo krūva, nes jos išdžiūvusiame kūne nėra nė lašo sentimentų.

Mičas pasitrynė žandu į jos plaukus tarsi ramintų ją, tačiau Roza jautė, kaip jo kūnas purtosi iš juoko.

— Nagi, juokis. Žinau, kad tai, ką sakau, skamba juokingai.

— Man patinka tai, ką sakai, bet grįžkime prie temos. Ji galėjo paimti dar kai ką, ko tu nematei.

— Esu tikra, kad taip ir padarė, toji godi vampyrė. Po jos vizitų pasigedau senelio, tapyto dar vaikystėje, portreto sidabriniuose rėmuose — Edvardo laikų — Vaterfordo vazos vaisiams, dviejų Drezdeno piemenaičių — o, ir kitų daiktų.

— Chm. — Mičas uždėjo smakrą ant jos viršugalvio tingiai muiluodamas jos ranką. — Ką tu žinai apie Džeinę Polson?

— Nedaug ką. Esu sutikusi ją per įvairias laidotuves ar vestuves, tačiau beveik neprisimenu, kaip ji atrodo. Tik pamenu mielą apskritaveidę mergaitę. Ji beveik dvidešimt penkeriais metais jaunesnė už mane, jei gerai suskaičiavau.

— Ji priminė man šuniuką, kuris buvo dažnai spardomas ir išmoko laikyti pabrukęs uodegą.

— Vargšelė Džeinė, jei ji gyvena su pussesere Rise.

— Bet ji kažką žino.

Susidomėjusi Roza pasuko galvą, kad galėtų matyti Mičą.

— Kodėl taip manai?

— Kažkas šmėstelėjo jos veide, kai Klarisė pareiškė neturinti jokių žurnalų ar dienoraščių. Tarsi būtų norėjusi padėti jai prisiminti pasakydama: „O, negi neprisimenate to...“ Bet paskui susizgribo ir nutilo. Jei būčiau lošėjas, kirsčiau lažybų, kad tavo mieloji pusseserė turi informacijos, kuri mums padėtų.

— Klarisė nenori pasidalyti informacija, geriau sudegins dokumentus nei duos tau. Ji užsispyrusi.

— Jei Klarisė nežino, jog aš žinau, kad ji turi informacijos, reikia įtikinti Džeinę padėti mums.

— Ką ketini daryti? Suvedžioti vargšę mergaitę?

— Ne aš. — Jis pabučiavo šlapią Rozos petį. — Tu. Pamaniau, kad tai merginai reikėtų draugės — arba galimybės gauti kitą darbą. Jei galėtum susisiekti su ja be Klarisės žinios, pasiūlyti jai ką nors...

— Ir pamėginti įdarbinti. — Roza mąsliai papūtė lūpas. — Koks klastingas, suktas planas. Man jis labai patinka.

Mičas suėmė jos krūtis kartu su putomis.

— Aš to ir tikėjausi.

— Aš nieko prieš žaisti ne pagal taisykles. — Šelmiškai žybčiodama akimis ji pasirangė, kol atsidūrė veidu į jį. — Pasipraktikuokime, — tarė ji panirdama į vandenį.

ŠEŠIOLIKTAS SKYRIUS

GAUDŽIANTIS PAVASARINIO SEZONO CHAOSAS AUGALŲ AUGINTOJUI sukelia nesibaigiantį stresą, ypač jei jis dar ir savininkas. Ar ji paruošė pakankamai lovelių, ar siūlo tinkamas daugiamečių augalų rūšis ir kiekius? Ar gėlių žiedai bus pakankamai dideli, ar pritrauks pirkėjų? Ar augalai stiprūs, sveiki, kad patvirtintų jos kokybės reputaciją? Ar paruošė pakankamai krepšelių, vazonų, lovelių — o gal per daug? O kaip dėl krūmokšnių ir medelių, ar jie papildys augalus, ar patrauks pirkėjų dėmesį?

Gal padarė klaidą pasirinkdama mulčio spalvinius priedus, o gal pirkėjams patiks įvairovė?

Daugelį šių rūpesčių Roza patikėjo Stelai: tam ir samdė vadybininkę. Rozai norėjosi spėti visur. Medelynas vis dar jos kūdikis, ir ji, kaip motina, išgyvena visas augančio vaiko sėkmes ir nesėkmes.

Roza patenkinta stebėjo minią, šurmulį, pirkėjus, stumiančius vėžimėlius aplinkui stalus, per žvyrą ar betoną, ieškančius tinkamo augalo jų sodui ar kiemui. Jai patiko konsultuoti, patarti — tai malšino skaudulį, kurį nešiojosi širdyje nuo sezono pradžios, kai jos išauginti augalai ėmė keliauti į kitus namus.

Šiuo metų laiku ji dažnai bardavo save dėl per didelių sentimentų tam, ką užauginusi. Juk šie augalai nėra ir nebus tik jos. Tačiau savaitės, mėnesiai, metai darbo ir rūpinimosi užmegzdavo labai asmenišką ryšį su jos išaugintais augalais.

Pirmomis kiekvieno pavasarinio sezono dienomis ji gedėdavo, paskui imdavosi darbo.

Roza buvo augalų dauginimo skyriuje ir ilsėdamasi nuo minios svarstė, kuriuos augalus pernešti į pardavimo salę, kai į vidų įgriuvo Sisi.

— Roza, aš apimta nevilties.

Roza papūtė lūpas. Paprastai kruopščiai susišukavusi Sisi šį kartą buvo gana susitaršiusi, o jos akyse spindėjo panika.

— Matau. Tavo kirpėja išėjo į pensiją? Masažistė pabėgo su muzikantu?

— Nejuokauk. Aš rimtai. — Ji pripuolė prie stalo, kur dirbo Roza. — Atvažiuoja mano uošviai.

— Oho.

— Ši žinia šįryt nukrito kaip bomba. Jie atvažiuoja po poros dienų. *Nekenčiu*, kai žmonės mano, jog yra laukiami.

— Juk jie šeima.

— Tai dar blogiau. Juk žinai, kad ji nuolat ieško priekabių. Kabinėjasi jau dvidešimt šešerius metus. Jei nebūtų išsikėlę į Tampą, jau būčiau išprotėjusi arba sėdėčiau kalėjime už žmogžudystę. Man reikia tavo pagalbos, Roza.

— Nežudysiu tavo anytos dėl tavęs, Sisi. Draugystė turi ribas.

— O galėtum. — Ji primerkė akis ir įdėmiai apsidairė. — Galvą guldau, jog čia yra įvairiausių nuodų, kurių galėčiau įberti jai į martinį, kad užbaigčiau pragarą. Bet pasilaikysiu šią galimybę ateičiai. Žinai, ką ji man pasakė?

— Ne, bet, spėju, tuoj išgirsiu.

— Pasakė, jog tikisi, kad dar nepakeičiau kilimo valgomajame, nes kol bus čia, ji labai norėtų išrinkti tinkamą. Aš neturėčiau jaudintis, kad tai užims laiko, nes ji turinti daug laiko dabar, kai jiedu su Donu išėjo į užtarnautą poilsį. Ir kad netrukus pati tuo įsitikinsiu, nes tas amžius jau artinasi. *Tas amžius* artinasi. Ar gali įsivaizduoti?

— Kadangi aš ir tu esame panašaus amžiaus, manau, galėčiau rasti kokių nuodų.

— Bet čia dar pusė bėdos. Galėčiau pasakoti visą dieną, jei pradėčiau, bet negaliu, nes man svyla padai. Paskui ji pradėjo klausinėti

apie sodą ir veją, norėjo žinoti, ar jie vis dar taip pat prižiūrimi, kodėl aš labiau nepasirūpinanti namais, kuriuos man suteikė *jos sūnus*.

— Tavo kiemas gražus. — Ne visos galimybės išnaudotos, tačiau, Rozos nuomone, jis buvo gerai prižiūrimas ir gana gražus.

— Ji tiesiog nedavė žodžio ištarti — visada taip daro — todėl neišlaikiau ir išrėžiau jai, kad lenkiau nugarą kaip vergė, padariau naujų lysvių. Prišnekėjau kvailysčių, Roza, ir dabar, jei man nepadėsi, ji pamatys, kad melavau.

— Jei nori Logano, galime paklausti Stelą, koks jo darbo grafikas, bet...

— Sutikau Stelą pakeliui. Loganas turi užsakymų per akis — dviem savaitėms į priekį. — Sisi sugniaužė rankas it melsdamasi. — Roza, maldauju. Atšauk kurį nors užsakymą ir duok Loganą man. Tik dvi dienos.

— Negaliu atplėšti jo nuo kito darbo — palauk, — tarė ji, kai Sisi akyse pasirodė ašaros. — Ką nors sugalvosime. — Roza iškvėpė. — Bet tau kainuos.

— Man nerūpi. Pinigai ne problema. Mano gyvenimas pastatytas ant kortos. Jei nepadėsi, turėsiu skubiai skristi į Tampą ir nužudyti ją miegančią.

— Tada pradėkime gelbėti tavo ir jos gyvybę.

Mintyse Roza jau kūrė viziją. Sisi nė mirktelėti nesuspėjo, kai Roza išrinko augalus, krūmokšnius, dekoratyvinius medelius, vazonus ir lovelius.

— Harperi, noriu, kad nueitum namo ir atvežtum mano pikapą. Mes viską pakrausime, tada pasivogsiu tave keletui valandų. Stela, pasakyk Loganui, kad ateitų čia, kai baigs dienos darbus. Jam teks padirbėti viršvalandžius. Tegu surenka tai, ką pažymėjau, ir atveža šiuo adresu.

Ji užrašė ant popierėlio Sisi adresą.

— Tu atvažiuok su juo. Man reikės tavo rankų ir akių.

— Negi tikrai manai, kad suspėsi padaryti tai mažiau nei per dvi dienas? — paklausė Stela.

— Padarysiu greičiau nei per dvi dienas, nes tai viskas, ką turime.

* * *

ROZAI PATIKO IŠŠŪKIAI. IR NIEKAS GERIAU NENUKREIPIA MINČIŲ nuo rūpesčių nei knisimasis žemėje. Ji matavo, žymėjo, pureno, bėrė durpes ir grėbliavo.

— Paprastai žemei įdirbti reikia daugiau laiko. Naujos lysvės paruošimas yra svarbus įvykis.

Sisi kramtė lūpas ir sukiojo aplink pirštą savo perlų vėrinį.

— Bet tu padarysi.

— Nėra to, ko negalėčiau padaryti su žeme ir augalais. Tai mano talentas. — Roza linktelėjo į Harperį, kuris jau bedė į žemę dekoratyvinius metalinius pinučius. — Ir jo. Tu irgi šiandien šio to išmoksi. Užsimauk pirštines, Sisi. Teks pavergauti, kad neliktum visiškai apsimelavusi.

— Man nė velnio nerūpi tas melas. — Bet ji užsitempė pirštines.

Roza jai trumpai paaiškino esmę. Jie sodins keturių metų laikų daugiamečių augalų sodą. Tokį, kuris darys įspūdį, nesvarbu, kokiu metų laiku apsilankytų uošviai. Vilkdalgiai, gvazdikai, katilėliai, žvirbliarūtė ir sinavadas. Pavasarinės svogūninės gėlės, sumaniai išdėstyti vienmečiai ir plačialapiai augalai.

Kai tik jos užpildys didžiulius lovius, jie taps nepakartojamu meno kūriniu, prie kurio negalės prisikabinti net priekabiausia anyta.

Roza paliko Sisi sodinti skiauterėtąsias celiozijas ir žiles, o pati nuėjo pertvarkyti ir išpurenti jau paruoštas lysves. Po poros valandų Roza suvokė, jog sunaudos viską, ką atsivežė ir dar pritrūks.

— Harperi? — Ji nusišluostė prakaituotą kaktą. — Turi mobilųjį?

Jis liovėsi dirbęs su vijokliais ant pinučių tik tam, kad patapšnotų per kišenes.

— Kažkur yra. Tikriausiai pikape.

„Kokia motina, toks ir sūnus“, — pagalvojo Roza pamodama jam ir eidama ieškoti telefono. Ji paskambino Stelai, padiktavo naują sąrašą — neabejodama, kad jos vadybininkė įtrauks į sąskaitą viską, įskaitant pristatymą.

Palei galinę tvorą Roza pasodino mėlynųjų šalavijų ir afrikietiškų saulučių. Tada atsitūpė, kai Sisi priėjo nešina aukšta taure.

— Padariau limonado. Už savo nuodėmes. Mano manikiūras sugadintas, — tarė ji paduodama Rozai taurę. — Ir man skauda tokiose vietose, kurių nė neprisiminiau turinti. Nesuprantu, kaip tu gali taip dirbti.

— Nesuprantu, kaip gali kiekvieną savaitę žaisti bridžą.

— Kiekvienam savo. Aš skolinga tau daug daugiau nei čekį, kurį išrašiau.

— Kol baigsime, tau teks išrašyti dar porą.

Sisi užsimerkė.

— Henkas mane užmuš. Paims lazdą ir muš, kol pasrus kraujai ir aš numirsiu.

— Nemanau. — Roza atsistojo, grąžino jai tuščią taurę, tada pasirąžė. — Manau, jis bus patenkintas ir pamalonintas, kad ėmeisi tokio vargo — be to, susigadinai manikiūrą — kad jo motina rastų gražius namus. Kad parodytum jai ir jam, kaip vertini namus, kuriais jis tave aprūpino.

— O. — Sisi veide nušvito šypsena. — Tu velniškai protinga, Rozalinda.

— Tik todėl, kad neturiu vyro, dar nereiškia, jog nežinau, kaip jie mąsto. Bet įspėju tave — jei tinkamai nesirūpinsi visu tuo, atvažiuosiu ir pati prikulsiu tave Henko lazda.

Sisi nužvelgė iškasinėtą žemę, pusiau apsodintas lysves, kastuvus, grėblius ir dirvožemio priedų maišus.

— Kai viskas bus baigta, atrodys gražiai, ar ne?

— Patikėk.

— Tikiu. Visiškai. Ir dabar tikriausiai ne pats geriausias metas pasakyti, kad tavo sūnus gražus kaip velnias. Prisiekiu, mano širdis beveik nusirito į kulnus, kai padaviau jam limonadą, o jis nusišypsojo man. Dieve visagali, merginos tikriausiai gulasi jam po kojomis keturiais sluoksniais.

— Negirdėjau, kad turėtų problemų susirasti kokią, tik ilgai neišlaiko jų.

— Jis dar jaunas.

* * *

Kyštelėjo galvą į biblioteką prieš lipdama į viršų, nes buvo pastebėjusi Mičo automobilį kieme.

— Ilgai dirbi? — tarė ji.

— Taip. Tu irgi?

— Buvo nuostabi diena. Nepakartojama. Dabar einu, nusigramdysiu purvą, tada pulsiu valgyti.

— Nori kompanijos? Turiu papasakoti tau porą dalykų.

— Žinoma. Eime.

— Žaidei purve?

— Didesnę dienos dalį. Skubus sodininkystės atvejis. — Roza metė jam per petį šypsnį. — Draugė, netikėtas uošvių vizitas, pasyviai agresyvūs ketinimai ir troškimas pasirodyti. Visa tai atnešė puikų pelną mano verslui ir nuostabią dieną man.

Ji nuėjo į miegamąjį ir išsinėrė iš marškinių.

— Jau seniai taip rimtai dirbau. Buvau beveik pamiršusi, kaip malonu panerti rankas į kito žemę ir kažką sukurti.

Ji kalbėdama nusirengė, sumetė drabužius į skalbinių pintinę ir ėmė tikrinti vandens temperatūrą. Mičas stovėjo tarpduryje klausydamasis.

— Daug žemės buvo neišnaudota — nerealizuotas potencialas. Turėčiau jaustis kalta, kad paėmiau iš jos pinigus, kai taip puikiai praleidau laiką — bet nesijaučiu. Mes juos uždirbome.

— Mes.

— Teko pasitelkti pajėgas. — Ji įlipo į dušo kabiną. — Pasikviečiau Harperį, vėliau atvažiavo Loganas su Stela. Sukūriau nuostabiausią keturių metų laikų daugiamečių augalų sodą. Jau dabar gražiai atrodo, po kelerių savaičių, kai sužydės viendienės ir laukinės indigažolės, išsiskleis varpeliai ir lanksvos, pievų šalavijai ir rusmenės, bus nepakartojama. Harperis pasodino nuostabią purpurinę raganę šalia varinių pinučių ir tris hortenzijas. Vėliau, kai atvažiavo Loganas...

Ji nutilo ir iš dušo kabinos iškišo varvančią galvą.

— Tikriausiai mirtinai įkyrėjau.

— Visai ne. Gal aš ir nesuprantu, apie ką kalbi, bet man nenuobodu. Tu atrodai atgijusi.

— Taip ir jaučiuosi. Rytoj rytą padarysiu paskutinius akcentus ir įteiksiu Sisi galutinę sąskaitą. Ji tikriausiai apalps, bet jos uošviai liks išsižioję.

— Tu taip ir neatsakei man dėl to augalo mano butui. Na to, fengšui.

— Ne.

Jis luktelėjo keletą sekundžių, bet girdėjo tik tekantį vandenį. Tada nusijuokė.

— Spėju, kad tai ir yra tavo atsakymas. Žinai, aš pakankamai protingas ir atsakingas. Galiu išmokti rūpintis augalu.

— Gali būti, bet tavo reputacija labai prasta, Mičai. Tiesiog prasta. Galime aptarti bandomąjį laikotarpį. Pagrasinau Sisi, kad prikulsiu ją, jei nesirūpins tuo, ką jai sukūriau. Girdėjau, kaip ji bandė įkalbėti Loganą, kad šis atvažiuotų du kartus per mėnesį ir pasirūpintų. Ir tai gerai. Mes turime suvokti savo galimybes.

— Reikia laistyti, laikyti saulėje. Tiek aš galiu.

— Tarsi to užtektų. Gal paduotum rankšluostį?

Ji užsuko vandens čiaupą, paėmė rankšluostį ir pradėjo šluostytis.

— Mes taip užsiėmę, kad neturėjau kada pagalvoti apie kitus reikalus. Artinasi Stelos vestuvės. Ir žinau, kad šis projektas irgi reikalauja mano dėmesio.

Mičas stebėjo, kaip ji išsitepė kūną kremu, užuodė jo ir muilo kvapą.

— Mes susitvarkysime.

— Dabar, kai turime verslą, žiemos prabėga greitai. Žiemą būna daug daugiau darbo nei žmonės mano. Ir štai, vėl pavasaris. Negaliu patikėti...

Roza suraukė antakius, ir tarp jų atsirado labai nežymi vertikali raukšlelė. Nuščiuvusi ji atsargiai užsuko kremo indelį.

— Ką tik supratai, ar ne? — paklausė jis.

— Ką turėjau suprasti?

— Apie mus, šią akimirką. — Mičas liko kur stovėjęs, o ji praėjo pro jį į miegamąjį ir atidarė stalčių ieškodama švarių drabužių. — Kalbamės apie darbo dienos pabaigą duše. Tarsi būtume susituokę, ar ne?

Ji užsitempė pilkas kelnes, užsitraukė per galvą marškinėlius.

— Kaip tu dėl to jautiesi?

— Dar nežinau. Pakraščiai nervinasi, o vidurys stebėtinai ramus. O tu?

Džiovindama plaukus Roza pažiūrėjo į jį.

— Tikrai neketinau dar kartą tekėti, tiesą sakant, santuoka buvo įtraukta į dalykų, kurių turėčiau vengti, sąrašą. Tokių kaip nuodingos gyvatės, iš dangaus krentančios varlės, ebolos virusas ir panašūs.

Mičas šypsodamasis atsirėmė į staktą.

— Girdžiu būtąjį laiką.

— Tavo gera klausa. Kartą, kai įsimylėjau, buvau labai jauna, tada ištekėjau. Santuoka buvo labai gera, ir aš mylėsiu Džoną Ešbį visą savo gyvenimą. Matysiu jį mūsų sūnuose, kuriuos kartu sukūrėme. Žinau, kad nebūčiau turėjusi jų, jei nebūčiau taip mylėjusi.

— Žmonės, kurie gali ir myli taip, yra laimingi.

— Taip. Vienu metu jaučiausi vieniša. Mano berniukai pasuko savais keliais, namai ištuštėjo, nutilo. Man buvo liūdna, nors ir didžiavausi tais jaunais vyrais, bet buvo velniškai liūdna.

Ji vėl sugrįžo į vonios kambarį, pakabino drėgną rankšluostį, tada pasitepė veidą drėkinamuoju kremu.

— Man reikėjo, kad kas nors užpildytų tą tuštumą — o gal maniau, kad reikėjo. Norėjau žmogaus, su kuriuo galėčiau dalytis savo gyvenimu. Išsirinkau vieną, kuris, bent iš paviršiaus, atrodė tinkamas. Toji klaida man daug kainavo emociškai ir finansiškai.

— Ir todėl dabar atsargiai žiūri į kitą santuoką.

— Taip. Bet aš myliu tave, Mičelai. — Roza pamatė, kaip jo akis užplūdo jausmai ir pajuto džiaugsmą, kad visa tai dėl jos.

Mičas pajudėjo jos link ir sustojo, nes žinojo, kad Roza nori, jog jis palauktų. Dar vienas džiaugsmas, kai tave taip gerai supranta.

— Niekada nesitikėjau, jog pamilsiu dar kartą, bent jau ne visa širdimi. Didžiausia klaida yra tekėti už žmogaus, jei nemyli jo visa širdimi. Santuoka — atsakingas žingsnis. Tikiuosi, nieko prieš, jei pasakysiu tau, kai apsispręsiu žengti jį.

— Galiu gyventi su tuo, nes myliu tave, Rozalinda. Mano padarytos klaidos įskaudino žmones, kuriuos mylėjau. Nekartosiu jų.

Roza priėjo prie jo.

— Mes padarysime naujų.

Mičas palinko prie Rozos, palietė lūpomis jos lūpas.

— Nieko tokio.

— Taip, manau, viskas gali būti gerai. Kodėl mums nenulipus į apačią ir nepažiūrėjus, ką pagamino Deividas? Tada papasakosi man apie savo dieną užuot klausęsis tik manęs.

BUVO VĖLU, VAIKAI JAU PAVALGĘ, JŲ TĖVAI UŽSIĖMĘ VAKARINIAIS ritualais.

— Kartais gali pamiršti, kad šis namas pilnas žmonių. — Roza pakabino šakute spagečių su mėsos kukuliais. — O kartais jautiesi tarsi būtum beždžionė zoologijos sode.

— Bet tau patinka abu atvejai.

— Taip. Aš labai prieštaringa siela. Man reikia vienumos, nes kitaip tampu pikta. Bet jei per ilgai užsibūnu vienumoje, imu liūdėti. Aš tikra rakštis subinėje, jei kartais norėtum palyginti gerąsias ir blogąsias mano savybes.

— Aš jau palyginau.

Roza sustingo su šakute pakeliui į burną, tada padėjo ją į lėkštę ir nusikvatojo.

— Taip man ir reikia.

— Aš netvarkingas, dažnai nekreipiu dėmesio į detales, kurios tuo momentu manęs nedomina — ir neturiu noro keistis. Tai tavo palyginimų sąrašui.

— Tvarka. Tai apie ką norėjai man papasakoti?

— Man niekada nepritrūksta temų, kurias norėčiau aptarti su tavim.

— Vyrai per pirmąsias įsimylėjimo savaites kalba daugiau nei daro ar darys tai kitus dvidešimt metų.

— Matai? — Jis apvyniojo šakutę makaronais. — Dar vienas privalumas, kad suradome vienas kitą vėliau. Mes abu žinome, kaip viskas būna. Bet aš norėjau pakalbėti apie Klarisę Harper.

— Sugadinsi man apetitą paminėdamas jos vardą, o man taip patinka spagečiai su mėsos kukuliais.

— Šįryt aplankiau ją dar kartą, kol tu tikriausiai knisaisi žemėse.

— Tai buvo trečias ar ketvirtas pragaro ratas?

— Viskas buvo ne taip blogai. Klarisė mėgsta mane. Bent jau

mano, kad aš įdomus. Man smagu stebėti, kaip ji maitina mane tuo, kuo nori, ir nutyli apie tai, ką norėčiau sužinoti aš.

Jis įsivertė dar spagečių, tada atlaužė gabalą česnakinės duonos ir atkišo gabaliuką jai.

— Turiu įrašą, jei tau įdomu. Ji papasakojo man įdomią istoriją — teigė, kad ją girdėjusi iš savo motinos — apie tavo senelį vaikystėje. Esą jis eidavo miegoti į spintą su šuniuku, kurį buvo radęs arklidėse. Jis norėjęs laikyti šuniuką, bet jo motina uždraudusi. Jokių šunų namuose! Taigi jis paslėpė šunelį savo kambaryje, spintoje, ir nešdavo jam maisto iš virtuvės.

— Kiek jam tada buvo metų?

— Jos nuomone, dešimt. Bent jau taip sakiusi jos motina. Paslaptis išaiškėjo, kai kartą jis susirangė su šuniuku spintoje ir užmigo. Niekas negalėjo jo rasti, apvertė namą aukštyn kojomis. Tada vienas iš tarnų išgirdo inkštimą ir atrado juos miegamojo spintoje.

— Tai jam leido laikyti šunį?

— Taip. Jo tėvas pergalėjo motiną ir leido jam pasilikti šunį, nors šis buvo maišytos veislės ir, matyt, niekada neišmoko gerų manierų. Jis laikė šunį beveik aštuoniolika metų, todėl Klarisė truputį prisimena. Paskui palaidojo už arklidžių, pasodino ant kapo medelį.

— Žinau tą vietą. Mano senelė parodė kapą. Ten netgi likęs mažas kryželis. Ji sakė, kad ten jis palaidojęs savo mylimą šunį, bet tikriausiai nežinojo visos istorijos. Kitaip būtų man papasakojusi.

— Man susidarė įspūdis, kad Klarisė papasakojo tai norėdama parodyti, kaip tėvas lepino sūnų.

— Tikiu, — atsiliepė Roza.

— Ir dar kai ką sužinojau. Kas antrą trečiadienį Džeinė turi laisvą dieną. Arba trečiadienio popietę. Jai patinka lankytis „Deivis-Kid", pietauti jų kavinėje, paskui pasivaikščioti po knygyną.

— Tikrai?

— Tas, kas norėtų pasikalbėti su ja asmeniškai, galėtų sutikti ją ten. Rytoj, tiesą sakant, yra trečiadienis.

— Kaip tik ketinau apsilankyti knygyne.

— Tada, sakyčiau, tau pasisekė.

* * *

JEI MIČAS NEBŪTŲ JOS APIBŪDINĘS, ROZA ABEJOJO, AR BŪTŲ pažinusi Džeinę Polson. Ji pamatė jauną moterį — pelės pilkumo plaukais, pilkais drabužiais, rimta veido išraiška — įeinančią į kavinę ir iškart pasukančią prie baro.

Ji užsisakė greitai, kaip žmogus, kurio įpročiai beveik nesikeičia, tada atsisėdo prie staliuko kampe. Iš rankinės išsitraukė knygą popieriniais viršeliais.

Roza palaukė minutę, tada prisiartino.

— Džeinė? Džeinė Polson? — žvaliai tarė ji, tariamai truputį abejodama, ir pamatė, kaip Džeinė krūptelėjo ir tik paskui pakėlė akis. — Čia tai bent susitikimas.

Nelaukdama kvietimo Roza atsisėdo ant kėdės.

— Nesimatėme... net neprisimenu, kiek laiko. Aš pusseserė Rozalinda. Rozalinda Harper.

— Taip, žinau. Labas.

— Sveika. — Roza patapšnojo jai per ranką, tada atsilošė ir atsigėrė kavos. — Kaip sekasi, ar seniai mieste? Papasakok, kaip gyveni.

— Aš... gerai. Dabar gyvenu čia.

— Negali būti! Čia, Memfyje? Ką tu pasakysi. Tikiuosi, tavo šeima gyva ir sveika.

— Taip, viskas gerai.

— Malonu girdėti. Perduok savo mamai ir tėčiui linkėjimus, kai kalbėsi su jais. Ką veiki Memfyje?

— Aš, mm... — Džeinė nutilo, kai padavėja atnešė jai lėkštę sriubos ir pusę sumuštinio. — Ačiū. A... pussesere Rozalinda, gal ko nors norėtumėt?

— Ne, man užteks kavos. — Roza pajuto, jog negali žiūrėti į tą nelaimingą, įsitempusį veidelį ir toliau meluoti.

— Džeine, būsiu atvira. Atėjau čia pasimatyti su tavimi.

— Nesuprantu.

— Žinau, kad gyveni su pussesere Rise, dirbi jai.

— Taip. Taip, aš... aš ką tik prisiminiau. Turiu atlikti kai kuriuos pavedimus. Ir kaip aš galėjau pamiršti. Tikrai turėčiau eiti ir...

— Mieloji. — Roza sulaikydama ir tuo pat metu ramindama ją uždėjo ranką ant merginos rankos. — Žinau, ką ji galvoja apie mane,

todėl nesijaudink. Nesakysiu jai, kad mudvi kalbėjomės. Nenoriu pridaryti tau rūpesčių. Pažadu.

— Ko jūs norite?

— Pirmiausia leisk patikinti, kad nieko, ką pasakysi, ji nesužinos. Tu žinai, kaip ji nemėgsta manęs, ir tas jausmas abipusis. Mes su Klarise tikrai nesikalbėsime apie tai. Todėl pirmiausia noriu žinoti — ar tu patenkinta gyvenimu su ja?

— Man reikėjo darbo. Ji davė man darbą. Aš tikrai turėčiau...

— Mmm. O jei galėtum gauti kitą darbą?

— Aš... šiuo metu negaliu sau leisti nuomotis buto. — Džeinė spoksojo į sriubą, tarsi joje būtų visas nelabai draugiškas pasaulis. — Be to, neturiu jokių darbo įgūdžių.

— Man sunku tuo patikėti, bet ne tai svarbiausia. Jei padėčiau susirasti darbą ir butą, ar paliktum Klarisę?

Kai Džeinė pakėlė galvą, jos veidas buvo labai baltas.

— Kodėl jūs tai darytumėt?

— Iš dalies todėl, kad įgelčiau jai, iš dalies todėl, kad man nepatinka matyti šeimos narius nelaimingus, kai yra paprastas sprendimas. Yra dar vienas reikalas. Tikiuosi, kad galėsi padėti man.

— Kuo galėčiau jums padėti?

— Ji turi daiktų, kurie priklauso Harperių namams. — Roza pastebėjo, kaip merginos veide šmėstelėjo baimė. — Tu tai žinai, ir aš žinau. Nusprendžiau nekreipti dėmesio į statulėles, žodžiu, į daiktus. Bet man reikia dokumentų: knygų, laiškų, žurnalų. Jei atvirai, Džeine, ketinau pasiūlyti tau kyšį už tai, kad gautum juos man. Mainais padėčiau tau įsidarbinti ir įsikurti, jei reikėtų, duočiau pradžiai pinigų. Bet aš ir taip tau padėsiu.

— Kodėl?

Roza palinko per stalą.

— Klarisė mane būtų sutriuškinusi, jei būtų galėjusi. Būtų manipuliavusi manimi, vadovavusi mano gyvenimui, sutrypusi mano sielą. Bet aš jai neleidau. Nesuprantu, kodėl turėčiau leisti jai elgtis taip su tavimi.

— Ji nieko nepadarė. Aš pati kalta. Negaliu apie tai kalbėti.

— Tad ir nekalbėsime. Neketinu tavęs įkalbinėti. Duosiu tau savo

telefono numerius. Čia namų numeris, mobiliojo ir darbo. Paslėpk juos, kad ji nerastų. Tikriausiai žinai, kad ji tikrina tavo daiktus, kai išeini.

Džeinė linktelėjo.

— Nesvarbu. Aš nieko neturiu.

— Jei taip ir toliau galvosi, niekada nieko neturėsi. Pagalvok apie tai, ko tu nori, ir ar nori, kad padėčiau tau tai gauti. Tada paskambink man.

— Padėtumėt man, net jei nepadėčiau jums?

— Taip. Aš galiu pati sau padėti, kai reikia. Klarisė turi tai, kas priklauso man. Noriu tai susigrąžinti. Ir susigrąžinsiu. Jei nori pabėgti nuo jos, aš padėsiu nekeldama jokių sąlygų.

Džeinė išsižiojo, užsičiaupė, tada skubiai pašoko.

— Pussesere Rozalinda. Ar galėtume... galėtume eiti kur nors kitur? Ji žino, kad ateinu čia, ir gali...

— Sužinoti? Taip, gali. Gerai, važiuojame kitur. Mano mašina čia pat.

JOS NUVAŽIAVO Į NEDIDELĘ NUOŠALIĄ UŽKANDINĘ, KUR VARGU AR kas nors būtų pažinojęs jas ar Klarisę. Užkandinėje kvepėjo kepsniais ir gera stipria kava.

Roza užsakė po mėsainį ir kavos duodama Džeinei laiko nusiraminti.

— Ar turėjai darbą namuose?

— Aš, mm, tvarkiau dokumentus tėvo kompanijoje. Jūs žinot, kad jis turi grindjuosčių kompaniją.

— Tau patinka raštvedės darbas?

— Ne, nepatinka, be to, nemanau, kad sugebu jį dirbti.

— Kas tau patinka?

— Norėčiau dirbti knygyne arba galerijoje. Man patinka knygos ir menas. Šį tą išmanau apie tai.

— Gera pradžia. — Drąsindama merginą valgyti užuot neramiais pirštais knebinėjus sezamo sėklas ant bandelės Roza paėmė pusę milžiniško sumuštinio ir atsikando. — Ar turi savų pinigų?

— Esu susitaupiusi apie du tūkstančius.

— Dar viena gera pradžia.

— Aš pastojau, — išdrožė Džeinė.

— O, mieloji. — Roza padėjo sumuštinį ir paglostė Džeinei ranką. — Tu laukiesi.

— Jau nebe. — Jos skruostais ėmė ristis ašaros. — Tai buvo pernai. Praeitais metais. Aš... jis buvo vedęs. Sakė, kad myli mane, kad paliks žmoną. Aš tokia kvailė. Visiška idiotė.

— Liaukis, — gana šiurkščiai paliepė Roza paduodama Džeinei popierinę nosinaitę. — Tikrai nesi tokia.

— Jis buvo vedęs, tai žinojau, bet negalėjau atsispirti. Man buvo taip gera, kad kažkas nori manęs, o tai, kad reikėjo laikyti paslaptį, jaudino dar labiau. Tikėjau viskuo, ką jis sakė, pussesere Rozalinda.

— Vadink mane Roza. Žinoma, kad tikėjai. Tu jį mylėjai.

— Bet jis nemylėjo manęs. — Purtydama galvą ji ėmė draskyti nosinaitę į skutelius. — Kai sužinojau, jog esu nėščia, pasakiau jam. Jis abejingai išklausė, net nesupyko, tik susierzino, tarsi būčiau, net nežinau, kažkokia kliūtis. Liepė pasidaryti abortą. Aš buvau pritrenkta. Juk jis visą laiką sakydavo, kad vieną dieną mes susituoksime, o dabar nori, kad pasidaryčiau abortą.

— Tai labai sunkus sprendimas, Džeine. Man labai gaila.

— Pasakiau, kad pasidarysiu. Man buvo siaubingai gaila, bet ruošiausi pasidaryti. Nežinojau, kaip man elgtis. Vis atidėliojau, nes bijojau. Vieną dieną restorane, kai pietavau su motina, mane staiga sugriebė diegliai ir aš pradėjau kraujuoti.

Jos veidu vėl pasruvo ašaros. Roza ištraukė dar vieną servetėlę ir ištiesė jai.

— Aš persileidau. Nebuvau sakiusi jai, kad laukiuosi, o persileidau praktiškai jos akivaizdoje. Jiedu su tėčiu buvo labai nusiminę. Aš, būdama apdujusi, pasakiau jiems, kas buvo vaiko tėvas. Jis buvo vienas iš tėčio golfo partnerių.

Šį kartą Džeinė užsidengė veidą servetėle ir pravirko. Kai padavėja pajudėjo jų link, Roza papurtė galvą, persėdo šalia Džeinės ir apkabino ją per pečius.

— Atsiprašau.

— Neatsiprašinėk. Verk, kiek nori.

— Kilo siaubingas skandalas. Aš pažeminau ir nuvyliau tėvus.

— Manyčiau, tokiomis aplinkybėmis jų mintys ir širdys turėjo būti su tavim.

— Aš užtraukiau jiems gėdą. — Ji sukūkčiojo ir nusišluostė ašaras. — Ir visa tai dėl vyro, kuris niekada nemylėjo manęs. Praradau kūdikį ir tikriausiai dėl to, kad nenorėjau, jog jis gimtų. Norėjau jo atsikratyti, taip ir išėjo.

— Negalėjai persileisti tik dėl to, kad nenorėjai jo, mieloji. Gali kaltinti save už tai, kad užmezgei jį, nes tam reikia dviejų žmonių, bet negali kaltinti savęs už tai, kad netekai jo.

— Aš visą gyvenimą darydavau tik tai, kas liepiama, niekada nieko nepadariau pati. Bet kartą pamėginau, ir štai kas išėjo.

— Man labai gaila, kad taip atsitiko. Mes visi klystame, Džeine, ir kartais mokame už tai didelę kainą. Bet nereikia mokėti visą gyvenimą.

Ji dar kartą spustelėjo Džeinės pečius, tada grįžo į savo vietą, kad matytų jos veidą.

— Dabar pažiūrėk į mane. Paklausyk. Vyras, kuris pasinaudojo tavimi, dingo iš tavo gyvenimo?

Ji linktelėjo šluostydamasi ašarų pėdsakus.

— Gerai. Dabar gali pradėti galvoti, ką nori daryti. Kurti naują gyvenimą ar klupinėti po griuvėsius.

— Jūs tikrai padėtumėt man gauti darbą?

— Padėčiau gauti. Išlaikyti jį turėtum tu.

— Ji... ji turi daug senų dienoraščių. Laiko juos savo kambaryje užrakintus stalčiuje. Bet aš žinau, kur raktas.

Roza atsilošė ir nusišypsojo.

— Šaunuolė.

SEPTYNIOLIKTAS SKYRIUS

— JI NĖRA BLOGA, AR NE? — HEILĖ SUPO LILI ANT KELIŲ stebėdama Harperį, sodinantį gėles lysvėje šalia galinių kotedžo durų. — Žinau, ji bjauri ir pikta, bet juk nebloga.

— Akivaizdu, kad negirdėjai, kaip mama vadina pusseserę Risę vyriausiuoju demonu iš pragaro.

— Jei ji tokia, tai gal turi ką nors bendra su Amelija. Gal Risė ir nužudė Ameliją.

— Ji dar nebuvo gimusi — ar išspjauta, kaip pasakytų mama, kai Amelija mirė.

— A, taip. — Heilė suraukė kaktą. — Bet tik tuo atveju, jei mes teisingai nustatėme datas. Jei klydome, tai gali būti tiesa.

— Jei Amelija buvo nužudyta.

— Gerai, jei. Klarisė turi turėti priežastį, dėl kurios paėmė dienoraščius ir neatiduoda. Nemanai?

— Išskyrus tai, kad ji savanaudiška šykšti senė?

— Išskyrus tai. Gerai, mieloji. — Lili ėmus muistytis, Heilė nukėlė ją ant žemės ir ėmė vedžioti už abiejų rankų po Harperio kiemą. — Gal tuose dienoraščiuose yra kas nors apie ją.

— Tai kodėl ji nesudegino jų?

— Nežinau, — atkirto Heilė. — Tai tik teorija. Turime turėti teoriją ir hipotezę, kad rastume sprendimą, taip?

— Manau, pusseserė Risė yra tiesiog bjauri savanaudiška ragana.

Pažiūrėk, meilute. — Jis nuskynė rožės žiedelį ir ištiesė jį Lili. — Gražus? Norėtum?

Šypsodamasi Lili paleido motinos ranką ir ištiesė rankutę į gėlę.

— Nagi, eikš, paimk ją, — tarė Harperis jai.

Lili žengė tris neryžtingus žingsnelius viena.

— O Dieve! O Dieve! Ar matei? Ji eina. Ar matei?

— Aišku, matau. — Harperis padėjo Lili išsilaikyti ant kojų, kai ji sugniaužė delne žiedą. — Tik pažiūrėkit. Argi tu ne šaunuolė?

— Ji žengė pirmuosius žingsnius. — Heilė šnirpštelėjo ir nusibraukė ašarą. — Lili atėjo tiesiai pas tave.

Taip ir neišmokęs nekreipti dėmesio į ašarojančias moteris, Harperis pakėlė galvą.

— Atleisk. Reikėjo duoti tau laikyti gėlę.

— Ne, ne, ne dėl to. Lili žengė pirmuosius žingsnius, Harperi. Mano mažoji dukrytė. Pamačiau ją žengiant pirmuosius žingsnius. O, mes turime visiems pasirodyti. — Heilė šokio žingsniu apsisuko kieme, tada griebė Lili į glėbį ir ėmė suktis kartu su ja. — Mes turime visiems parodyti, kokia šaunuolė esi.

Tada sustojo, atsiduso, pasilenkė prie Harperio ir pakštelėjo jam į žandą.

— Lili atėjo pas tave, — pakartojo ji, paėmė vaiką ant rankų ir nuskubėjo į namą.

ROZA MĖGO GERTI KAVĄ KIEMELYJE APSUPTA ATBUNDANČIOS gamtos. Ji girdėjo Stelos berniukus, žaidžiančius su šunimi. Tie garsai grąžino ją į praeitį, kai jos vaikai buvo maži. Buvo malonu sėdėti ankstyvą pavakarę melsvoje šviesoje, traukti į save augmenijos kvapą tykiame ore. Dar maloniau, kad buvo ne viena. Gėrė kavą Logano, Stelos, Deivido ir Mičo draugijoje. Ji būtų norėjusi matyti Harperį su Heile. Bet sūnus neatsiliepia į telefono skambučius — nepasakytum, kad retas atvejis — o Heilės su kūdikiu nepavyko rasti.

— Sisi sakė, kad jis buvo toks patenkintas, jog nusivežė ją į miestą, kad ji galėtų nupirkti sodo baldus. — Stela baigė gerti šaltą arbatą. — Dar nebuvau mačiusi labiau patenkintos pirkėjos ar taip greitai sutvarkyto sodo. Loganui reikėtų pasimokyti iš tavęs, Roza.

— Gerai žinojau sodą ir moterį, kad neabejočiau, jog Sisi patiks. Ir ji pasamdys Loganą prižiūrėti sodą.

— Nenorėčiau, kad mano anyta taip terorizuotų mane. — Stela nusišypsojo Loganui. — Aš gaunu brangakmenį.

— Ji sako tą patį, kas velniškai palengvins mano gyvenimą. — Jis kilstelėjo alaus bokalą į Stelą. — Tavo dienos suskaičiuotos, raudonplauke.

— Dvi savaitės. O dar liko tiek daug padaryti. Vos tik pagalvoju, kad viskas gerai, į galvą šauna nauja mintis. Labai sudėtinga planuoti mažas vestuves.

— Kas čia sudėtingo? Pasakai: „Taip" ir tada valgai tortą, — tarė Loganas ir užsidirbo piktą būsimos nuotakos žvilgsnį.

— Džolina labai padeda, — tęsė ji. — Kaip ir Logano mama su seseria, nors iš toli. O be tavęs, Deividai, iš viso nežinočiau, ką daryti.

— Numesk man puokštę, ir būsime atsiskaitę.

— Dėl tavo pamotės, — įsiterpė Roza. — Šiandien kalbėjausi su ja.

— Tikrai?

— Jei yra žmogus, pažįstantis visus Šelbio apygardoje, tai Džolina Dūli. Aš prisiminiau, kad ji turi draugę, kuri vadovauja mažai jaukiai galerijai ir dovanų parduotuvei miesto centre. Kitą trečiadienį Džeinė eina ten tartis dėl darbo.

— Tu greita, — tarė Mičas.

— Merginai reikėjo darbo. Dabar žiūrėsime, kas iš to išeis. Džolina taip pat turi draugę, kurios sesuo dirba butų nuomos agentūroje. Pasirodo, netoli galerijos išnuomojamas vieno kambario butas. Dabartiniai nuomininkai išsikels po poros savaičių, tad nuomos mokestis pereina tiems, kurie įsikels po jų.

— Sakyčiau, tu darai stebuklus.

— Ne, aš tik padedu jiems įvykti.

— Kaip manai, ką Džeinė darys toliau? — ėmė svarstyti Loganas. — Išsikels ir atneš tau dienoraščius? Sprendžiant iš to, ką pasakojai, neatrodo, kad ji būtų labai drąsi.

— Kai kurie žmonės nėra drąsūs. O kiti staiga sužino, kad turi drąsos. Ji jauna, todėl neturi to, ką galėtum pavadinti stipria dvasia. Ir nors aš aiškiai pasakiau, kad jokių sąlygų nekeliu, esu beveik tikra, kad

jausis skolinga, jei gaus tą darbą ir butą. O ar išdrįs atsilyginti man, tai jau kitas reikalas.

— O jei neišdrįs? — paklausė Mičas.

— Tada, manau, mes su pussesere Rise turėsime rimtai pasikalbėti. Turiu užslėpusi porą kortų rankovėje ir panaudosiu jas, jei reikės.

Deivido akys suspindo. Jis palinko arčiau Rozos.

— Kas nors nešvankaus? Pavyzdžiui?

— Nedidelės šeimos nuodėmės, kurias Klarisė linkusi nutylėti. Patikinsiu ją, kad viską išpasakosiu, jei ji negrąžins to, kas priklauso Harperių namams. — Roza pabaksnojo pirštu Deividui per smakrą. — Bet kol kas tai mano mažytė paslaptis.

— Begėdė.

Pasigirdo Heilės šūksnis, ir visi atsisuko. Uždususi, švytinčiu veidu ji pripuolė prie stalo.

— Lili vaikšto. Ji nuėjo tiesiai pas Harperį. Tris žingsnius!

Taigi Lili teko demonstruoti, ką mokanti. Bet kiekvieną kartą, kai tik Heilė paleisdavo ją, Lili griūdavo ant kelių ir imdavo ropoti per kiemą arba bandydavo kopti į Rozos kėdę.

— Prisiekiu, ji ėjo. Galite paklausti Harperį.

— Tikiu. — Roza užsikėlė Lili ant kelių. — Erzini savo mamą, ką? — Ji atsistojo, paėmė traputį ir padavė Heilei. — Štai viena iš auklėjimo priemonių. Kyšininkavimas. Eik štai ten, ištiesk jai traputį.

Heilė pakluso, ir Roza pritūpusi pastatė Lili ant kojų.

— Harperis ištiesė jai gėlę.

— Tas vaikinas moka žavėti merginas. Nagi, mažute. Eik, paimk jį.

Visiems entuziastingai plojant, Lili nužingsniavo, tada klestelėjo ant užpakaliuko ir ėmė krimsti traputį.

Kai kiti suėjo į vidų, Roza liko prieblandoje su Miču.

— Ar įsižeistum, jei pasakyčiau, kad būtum labai graži ir ori senelė.

— Žodis senelė dar truputį trikdo. Bet aš myliu tą vaiką, tarsi ji būtų mano kraujo, todėl to žodžio labai nesibaidyčiau. Ji žengė pirmuosius žingsnius į mano sūnų, į Harperį. Sunku negalvoti apie tai, sunku nekreipti dėmesio į to svarbą.

— Heilė su niekuo nesusitikinėja?

— Šiuo metu jos gyvenimas sukasi aplink Lili. Bet ji jauna ir pilna aistros. Anksčiau ar vėliau kas nors atsiras. O Harperis — aš nebespėju skaičiuoti moterų, kurios ateina ir išeina. Bet jis neatsiveda nė vienos į namą supažindinti su manimi. Tai irgi šį tą sako.

— O manasis dabar susitikinėja su nauja jauna dama. Vietine mergina. Beje, jos tėvai yra tavo klubo nariai. Rytoj vakare jis dalyvaus toje vakarienėje. Nekantrauju judu supažindinti.

— Mielai susipažinčiau. Kas toji mergina?

— Šelbė — vardas kaip ir apygardos pavadinimas. Regis, Šelbė Forester.

— Koks mažas ir ankštas pasaulis. Taip, aš pažįstu Dženę ir Kvilą, Šelbės tėvus. Ir ją pažįstu — ji miela mergina. Šiuo metu mano ir jos tėvų santykiai... susilpnėję. Kvilas turi bendrą verslą su Braisu, ir tai šiek tiek gadina mūsų santykius. Bet daugiau tai nieko neliečia.

— Tik Pietuose gali būti tokie sudėtingi ir įtempti santykiai.

— Ko gero, tu teisus; sakau tai, jei kartais pajustum įtampą, žinotum kodėl. Pasiruošusi būti mandagi, tad gali nesijaudinti.

— Aš nesijaudinu, nesvarbu, būsi mandagi, ar ne. Gal pasivaikščiokim? Tada galėčiau laikyti tave už rankos, surasti kokį jaukų ir kvapnų kampelį ir pabučiuoti tave.

— Skamba viliojančiai.

— Gražiai elgiesi su Džeine Polson.

— Gali būti, bet mano motyvai tamsūs.

Mičas nusijuokė ir pakėlė jos ranką prie lūpų.

— Jei tavo motyvai visada būtų skaidrūs, abejoju, ar atrodytum man tokia žavi kaip dabar.

— Man labai patinka suktas meilikavimas. Eikime arklidžių link. Parodysiu tą kapelį.

— Norėčiau pamatyti. Gal tai būtų tinkama vieta patikrinti dar vieną teoriją. Tą, kurią jau kiek laiko kramtau.

Eidama takeliais Roza grožėjosi naujai sužydėjusiomis gėlėmis ir erelio žvilgsniu dairėsi piktžolių.

— Jei jau sukramtei, tai spjauk.

— Nesu tikras, kaip tu reaguosi į ją. Žiūriu į datas, įvykius, pagrindinius momentus ir žmones, bandydamas suvesti linijas tarp tų datų, įvykių, momentų bei žmonių ir Amelijos.

— Mmm. Niekada nesigailėjau palikusi šias arklides tokias, kokios buvo. Jos tarsi griuvėsiai.

Roza pakreipė galvą, įsirėmė į klubus ir nužvelgė griūvančius akmenis, vėjo nugairintą medį.

— Manau, galėčiau jas atstatyti. Gal taip ir padarysiu, jei sulauksiu anūkų, o šie domėsis žirgais. Nė vienas iš mano sūnų tuo per daug nesidomi. Manau, mergaitės dažniau žavisi žirgais.

Ji apžiūrėjo dumbantį stogą, nublukusius papuošimus, vijokliais ir dekoratyvinėmis žolėmis apaugusias sienas.

— Tokį pamatytum tik kine arba paskaitytum kokioje nors nuotykių knygoje.

— Todėl arkliai man ir patinka. Pastatą apleido mano tėtis, bent jau nieko nedarė. Pamenu, tėtis norėjo jį nugriauti, bet senelė paprašė to nedaryti. Sakė, jog tai dalis namų, ir jai patiko, kaip jis atrodo. Kapelis už arklidžių, — tarė ji. — Atleisk, Mičai, aš pertraukiau tave. Užsigalvojau. Papasakok savo teoriją.

— Nesu tikras, ar tau patiks.

— Nuodingasis žagrenis, — tarė ji pastumdama Mičą į šoną, kol jis nespėjo prisiliesti prie vijoklio. — Reikės ateiti ir išrauti jį. Na štai. — Ji atsitūpė ir plikomis rankomis praskyrė piktžoles, tada nubraukė žemes nuo akmens, ant kurio ranka buvo iškaltas vardas.

— Kaip miela, ar ne, kad jis palaidojo šunį, išraižė akmenį. Tikriausiai buvo geras žmogus. Kitaip mano senelė nebūtų jo taip mylėjusi.

— Taip, senelė tikrai jį mylėjo, — pritarė Mičas. — Matyti iš nuotraukų, kur jie kartu.

— Daugumoje nuotraukų jis atrodo gana šaltas. Bet jis toks nebuvo. Kartą klausiau senelę, ir ji sakė, kad jis nemėgo būti fotografuojamas. Jis buvo drovus. Kažkaip keista galvoti, kad senelis buvo drovus žmogus, kuris mylėjo savo šunį.

— Ji buvo atviresnė? — pasmalsavo Mičas.

— O taip. Mėgo bendrauti, beveik taip pat kaip sodininkauti. Mėgo rengti įmantrias vakarienes, ypač arbatėles. Ir apsirengdavo atitinkamai — skrybėlės, pirštinaitės, pūstos suknelės.

— Mačiau nuotraukose. Ji buvo elegantiška.

— Tačiau galėdavo užsitempti senas kelnes ir valandų valandas knistis žemėje.

— Kaip ir dar kai kas, ką pažįstame. — Jis pakedeno jai plaukus. — Tavo senelis gimė keleriais metais vėliau už savo seseris.

— Chm. Tikriausiai būta kitų nėštumų. Mano senelė irgi porą kartų persileido, pamenu, ji minėjo, kad tas pats atsitiko ir jos anytai. O gal kūdikiai gimė negyvi.

— O tada gimė sūnus, tuo pačiu metu, kai, pasak mūsų teorijos, gyveno — ir mirė — Amelija. Amelija, kuri klajoja po namus, tačiau mes negalime įrodyti, kad ji gyveno juose — bent jau kaip giminaitė. Kuri dainuoja vaikams, rodo jiems įvairiausius palankumo ženklus — ir nepasitiki, netgi nekenčia vyrų.

Roza pakreipė galvą. Prieblanda sparčiai tirštėjo, su tamsa atslinko šaltis.

— Taip, ir?

— Kas, jei vaikas, kuris gimė 1892-aisiais, buvo jos vaikas. Jos sūnus, Roza. Amelijos, o ne Beatrisės Harper sūnus.

— Tai labai šokiruojanti teorija, Mičelai.

— Tikrai? Galbūt. Tai tik teorija ir iš dalies pagrįsta spėlionėmis. Tačiau ji nebūtų beprecedentė.

— Būčiau girdėjusi, jei kažkas būtų apie tai užsiminęs, šnabždėjęsis.

— Kaip? Kodėl? Jei tikrieji veikėjai buvo labai atsargūs ir tylūs. Turtingas, įtakingas vyras trokšta sūnaus — ir sumoka už jį. Velniai rautų, netgi dabar pasitaiko tokių atvejų.

— Bet... — Ji atsistojo. — Kaip jie būtų galėję nuslėpti tokią apgavystę? Tu juk kalbi ne apie teisėtą įsivaikinimą.

— Ne. Bandyk pasvarstyti kaip aš. Kas, jei Redžinaldas nusamdė jauną moterį, tikriausiai turinčią šiokį tokį išsilavinimą, kuri buvo patekusi į bėdą? Jis apmoka jos sąskaitas, suteikia jai saugią pastogę ir paima iš jos vaiką, jei tai berniukas.

— O jei mergaitė? Jis būtų veltui švaistęs laiką ir pinigus?

— Tai lošimas. Arba gali būti, kad jis pats ją apvaisino.

— Ir jo žmona priėmė pavainikį kaip savą, kaip paveldėtoją?

— Juk jo rankose buvo piniginė, ar ne?

Roza stovėjo sustingusi, glostydama sau rankas.

— Labai šalta teorija.

— Taip. Gal jis mylėjo Ameliją, ketino išsiskirti su žmona, vesti ją. Ji galėjo mirti gimdydama. Arba tai galėjo būti paprasčiausias sandėris. Bet jei tas vaikas, jei Redžinaldas Harperis jaunesnysis buvo Amelijos sūnus, tai kai ką paaiškina.

— Ką?

— Ji niekada nekenkė nė vienam, turinčiam jūsų kraujo. Negalėjo, nes jūs jos kraujas? Jos palikuonys? Jos proprovaikaičiai?

Roza atsitraukė nuo kapelio.

— Tai kodėl ji klajoja po namus? Ar manai, kad ji gimdė čia? Harperių namuose?

— Gali būti. Arba kad lankėsi čia, leido laiką. Gal kaip vaiko auklė, kas irgi įmanoma. Ir kad mirė čia, vienu ar kitu būdu.

— Vienu ar...

Kapas nebuvo mažas ir ant jo nebuvo jokio užrašo. Jis žiojėjo tamsus ir gilus.

Roza stovėjo virš jo, virš tos plačios burnos žemėje. Žiūrėjo žemyn į mirtį. Į kūną apdriskusioje ir purvinoje suknelėje, tirpstančią nuo kaulų mėsą. Puvimo dvokas apgaubė ją it storos dūzgiančios bitės, geldamas akis, gerklę, pilvą. Ten, kur ji stovėjo, žemė buvo drėgna ir slidi. Virš jos šliaužiojo plonas dvokiantis rūkas, pilkais liežuviais laižydamas juodą dirvą, drėgną žolę. Roza smeigė kastuvą į žemę ir žolę, pakabino žemių, tada numetė jas į kapą. Negyvėlės akys atsimerkė spinduliuodamos pamišimą ir blogį. Ji iškėlė ranką ir ėmė kopti iš kapo baltuodama kaulais pro išpuvusią mėsą. Roza krūptelėjo ir trenkė per ją laikančias rankas.

— Ramiai, ramiai. Tiesiog kvėpuok. Giliai ir lėtai.

— Kas atsitiko? — Roza nustūmė Mičo rankas suvokusi, jog guli ant žemės, o galva padėta jam ant kelių.

— Tu nualpai.

— Negali būti. Gyvenime nebuvau apalpusi.

— Manyk, jog tai pirmas kartas. Tu išbalai it drobė, akys užsivertė. Spėjau sugriebti tave krentančią. Tai truko tik minutę. — Pats irgi virpėdamas Mičas priglaudė kaktą prie jos kaktos. — Ilgiausią minutę mano gyvenime.

Jis giliai įkvėpė, paskui dar kartą.

— Jei neprieštarauji, norėčiau minutėlę pasėdėti, kol nusiraminsiu.

— Velniai rautų, kas man buvo?

— Neketinau tavęs liūdinti. Pamirškime šią teoriją. Tau reikia grįžti į namą.

— Juk nemanai, kad nualpau dėl to, kad mano senelis galėjo gimti ne santuokoje? Jėzau. Kuo tu mane laikai? Aš ne kokia kvaila bejėgė moteriškė, kuri imtų abejoti savo tapatybe dėl galimų protėvių veiksmų. Žinau, kas, po galais, esu.

Jos veidas atgavo spalvą, o pailgos akys svaidė žiežirbas.

— Tada gal pasakytum man, kodėl... — Dabar jis išbalo it nupoliruotas stiklas. — Roza, tu nėščia?

— Susiimk pagaliau. Prieš keletą minučių pavadinai mane senele, dabar tirpsti iš baimės pagalvojęs, kad aš nėščia. Nesiruošiu būdama tokių metų padovanoti nei sau, nei tau kūdikio, tad gali atsipalaiduoti. Manau, mane aplankė regėjimas.

— Gal paaiškintum?

— Vieną sekundę mes kalbėjomės, o kitą stovėjau... nežinau kur, bet stovėjau virš atviro kapo. Jame buvo Amelija, ir ji tikrai neatrodė žavingai.

Roza nusipurtė nesusilaikiusi ir padėjo galvą jam ant krūtinės. Geros, tvirtos krūtinės.

— Ji buvo ne tik mirusi, ji jau iro. Mačiau ir užuodžiau tai. Tikriausiai todėl ir susileidau. Buvo, švelniai tariant, labai nemalonu. Regis, aš laidojau ją. Tada ji atsimerkė ir ėmė lipti iš duobės.

— Jei tave tai paguos, aš irgi būčiau nualpęs.

— Nežinau, ar tai buvo čia, šioje vietoje. Man neatrodė panašu, bet negali žinoti. Esu praėjusi pro šią vietą šimtus kartų. Pasodinau šią pachisandrą, alyvmedžius, bet niekada nieko keista nesu jautusi.

— Rizikuoju iškelti dar vieną teoriją. Dar niekada nesi buvusi taip arti tiesos, kas ji buvo iš tiesų.

— Ko gero, tu teisus. Reikia atkasti. — Roza atsistojo. — Reikia atkasti ir pažiūrėti, ar ji čia.

JIE PASISTATĖ ŽIBINTUS IR KASĖ IKI VIDURNAKČIO. VYRAI, ROZA, Stela ir Heilė keitėsi kastuvais ir miegančių vaikų priežiūra.

Jie nieko nerado, išskyrus mylimo šuns kaulus.

* * *

— TAI GALI BŪTI METAFORA.

Roza pažiūrėjo į Harperį, kai kitą dieną jis lydėjo ją namo per miškelį. Puikiai žinojo, kodėl jis lydi ją, lyg niekur nieko apkabinęs per pečius — nes Mičas pasakė Harperiui, kad ji buvo apalpusi.

Nuo tada ji nė penkių minučių nepraleidо viena. „Reikės kažką daryti, — galvojo ji, — bet tegu jis ir kiti visuomeniniais pagrindais saugantys ją pasidžiaugia bent dieną, kol ji juos pavarys".

— Kas gali būti metafora?

— Toji vizija, kurią matei. Kad stovi virš jos kapo ir meti žemes ant jos. — Jis susiraukė. — Negalvok, kad noriu tau priminti.

— Negalvoju. Kas sapnuodavo košmarus pažiūrėjęs šeštadienio ryto šou? Koks tai buvo, *Prarastųjų žemė*?

— Jėzau. — Harperis beveik nuoširdžiai nusipurtė. — Aš vis dar sapnuoju tai. Noriu pasakyti, kad tu niekada nestovėjai virš jos kapo, niekada nelaidojai. Ji mirė labai seniai. Bet jei pasitelktume metaforą, galėtume pasakyti, kad dabar mes bandome atkasti jos kapą — tačiau nerasdami pakankamai įrodymų, kažko nežinodami mes ją laidojame.

— Manai, viskas vyksta mano galvoje.

— Gal ji ir pasėja tas mintis joje. Aš nežinau, mama.

Roza minutėlę patylėjo.

— Mičas turi teoriją. Mes kaip tik aptarinėjome ją, kai aš susileidau.

Apkabinusi jį per liemenį, Roza papasakojo jam Mičo versiją. Paskui jie abu sustojo miškelio pakrašty ir įsižiūrėjo į namą.

— Viską apsvarsčius, ne taip jau neįtikėtina, — tarė Harperis. — Ji visada elgėsi taip, tarsi būtų viena iš mūsų.

— Mano nuomone, tai atveria dar vieną puslapį knygoje, bet nė kiek nepadeda priartėti prie atsakymo, kas Amelija iš tiesų buvo. Bet viena žinau — man reikia tų dienoraščių labiau už viską. Jei Džeinė pabijos, pati imsiuos Klarisės.

— Galėsiu pabūti teisėju?

— Visko gali būti. Jei Amelija — šeimos dalis, ji nusipelno to, kas jai priklauso. Ko negaliu pasakyti apie Klarisę. Ji visada troško daugiau nei jai priklauso. Nežinau, kodėl jaučiu daugiau užuojautos mirusiai

moteriai, kuri gal ir nėra mūsų kraujo, nei tai, kuri neabejotinai yra kraujo giminaitė.

— Kartą Klarisė pliaukštelėjo man.

Roza tučtuojau įsitempė.

— Ką padarė?

— Vieną dieną, kai ji lankėsi mūsų namuose, sugavo mane lipantį ant spintelės virtuvėje — norėjau pasiimti sausainį. Tada man buvo maždaug šešeri. Ji pliaukštelėjo man per užpakalį, nutraukė nuo spintelės ir išvadino gobšiu begėdžiu neklaužada.

— Kodėl nepasakei man? Ji neturėjo teisės liesti tave. Būčiau kailį jai nudyrusi už tai.

— O paskui man, — pastebėjo jis. — Nes buvai liepusi niekada nelipti ant spintelių ir neatsiklausus neimti sausainių. Todėl tik nuleidau galvą ir išsliūkinau.

— Niekas, išskyrus mane, neturėjo teisės tavęs mušti. Niekas neturi teisės liesti mano vaikų, ir mano teisme nėra įstatymo, numatančio nusikaltimą. Toji kalė.

— Na štai. — Harperis spustelėjo jos pečius. — Iš karto pasijutai geriau.

— Ji dar pasigailės. — Jie priėjo namą. — O tau turėjo būti gėda vogti sausainius, Harperi Džonatanai Ešbi.

— Taip, ponia.

Roza kumštelėjo jam alkūne.

— Ir nesivaipyk čia man.

— Nesivaipau, tik galvoju, kad ten tikriausiai ir dabar yra sausainių.

— Tikriausiai.

— Sausainiai su pienu — labai skanu.

— Tai jau tikrai. Eime, gal Deividas pasigailės mūsų ir duos. Bet turime padaryti tai dabar, nes šįvakar turiu pasimatymą.

ROZA ŽINOJO, KOKS DRABUŽIŲ STILIUS IR SPALVOS JAI TINKA. JI IŠsirinko Dioro suknelę dėl tiesių, laisvai krentančių linijų ir dėl gražios, auksu tviskančios spalvos. Prigludęs korsažas, plonos petnešėlės ir giliai iškirpta nugara dailiai apnuogino jos pečius. Roza nematė priežasties,

kodėl turėtų nerodyti savo kūno. Be to, ji pasipuošė senelės deimantais — įsegamais auskarais ir kelių eilių vėriniu.

Apsiavė aukštakulnes basutes, kurios neslėpė jos dailių, tokia pačia auksine spalva kaip ir suknelė nulakuotų nagų.

Ji pasisuko apžiūrinėdama save veidrodyje ir kai pasigirdo beldimas, atsainiai šūktelėjo: „Įeikite".

— Roza, aš tik norėjau... — Stela sustojo kaip įbesta. — Švenčiausia Dievo motina. Tu atrodai stulbinamai.

Linktelėjusi į veidrodį, Roza atsisuko.

— Tikrai. Kartais norisi visus priblokšti, supranti, ką noriu pasakyti? Šįvakar jaučiu tokį poreikį.

— Nejudėk — niekur neik. — Ji vėl išpuolė į koridorių, ir Roza išgirdo ją šaukiant Heilę.

Šypsodamasi ji paėmė savo rankinę — kas jai šovė į galvą, kad sumokėjo daug pinigų už tokį mažą daiktą — ir pradėjo kišti į ją daiktus, kurių, jos nuomone, galėtų prireikti.

— Turi tai pamatyti, — kalbėjo Stela tempdama paskui save į kambarį Heilę.

Heilė sumirksėjo, tada prisimerkė.

— Apsisuk. Lėtai.

Roza paklusniai apsisuko ratu, ir Heilė, sukryžiavusi ant krūtinės rankas, pagarbiai nusilenkė.

— Mes tavęs nevertos. Ar čia tikri deimantai? Žinau, kvaila klausti, bet negaliu susilaikyti. Jie tokie... spindintys.

— Jie priklausė mano senelei, todėl man labai brangūs. Beje, kai ką prisiminiau. Pamaniau, Stela, kad norėtum pasipuošti jais per savo vestuves. Tai būtų kažkas iš senovės, kažkas skolinto ir kažkas mėlyno.

Ji jau laikė rankose dėžutę, kurią dabar padavė Stelai.

— O Dieve.

— Džonas man juos padovanojo per mano dvidešimt pirmąjį gimtadienį. — Roza nusišypsojo žvelgdama į safyrų auskarus. — Tikiuosi, jie tiks prie suknelės, kurią išsirinkai, bet jei ne, aš neįsižeisiu.

— Jie tiktų prie visko. — Stela atsargiai iškėlė vieną širdutės formos auskarą iš dėžutės. — Jie nepaprastai gražūs, dar daugiau, aš...

Ji nutilo ir pamojavo sau prieš nosį ranka, tada atsisėdo ant lovos.

— Atsiprašau. Tiesiog aš... kad nutarei paskolinti juos man.

— Jei turėčiau seserį, norėčiau manyti, kad jai patiktų pasipuošti vestuvių dieną.

— Aš tokia sujaudinta, tokia pagerbta. Aš... truputėlį paverksiu.

— Prašom.

— Žinai, kažkas seno šioje tradicijoje simbolizuoja nuotakos ryšį su jos šeima. — Heilė irgi šnirptelėjo.

Roza patapšnojo jai per skruostą.

— Tu sakai, tu žinai. Na, judvi galite sėdėti ir verkti čia kiek norite.

— Ką? Kur eini? — pašoko Heilė.

— Į apačią. Mičas turėtų netrukus pasirodyti.

— Negalima, dar neik. — Prikandusi lūpą ir akivaizdžiai sutrikusi — likti su Stela ar išvengti katastrofos — Heilė ėmė mojuoti rankomis kaip moteris, bandanti sustabdyti traukinį. — Turi palaukti, kol jis atvažiuos, tada lėtai nusileisti laiptais. Tie laiptai sukurti tam, kad moteris galėtų jais grakščiai nulipti. Turi Mičui sukelti nuostabą.

— Tai jau ne, Heile. Kalbi kaip motina, kuri privertė mane taip pasirodyti kavalieriui, lydėjusiam į debiutančių balių. Ačiū Dievui, tai buvo Džonas, todėl vėliau mes galėjome iš to pasijuokti. Patikėk, pasaulis nesugrius, jei pasitiksiu jį prie durų.

Roza spragtelėjo rankinės spynelę, metė paskutinį žvilgsnį į veidrodį.

— Be to, turiu laikytis dar vienos tradicijos. Jei nenusileisiu į apačią ir negausiu Deivido pritarimo, įžeisiu jo jausmus. Stalčiuje prie lovos yra nosinaičių, — šūktelėjo ji išeidama.

Vos tik ji spėjo pasirodyti Deividui ir gauti jo palaiminimą, į duris paskambino Mičas.

Pamačiusi jo išplėstas akis ir išgirdusi tylų kvėptelėjimą, Roza patyliukais apsidžiaugė.

— Ir kaip čia man taip pasisekė? — tarė jis.

Roza nusijuokė ir ištiesė jam savo šaliką.

— Turint galvoje tai, kaip atrodote su smokingu, daktare, gali būti, kad vakarui įpusėjus pasijusite dar laimingesnis.

AŠTUONIOLIKTAS SKYRIUS

— BANDAU PRISIMINTI, KADA PASKUTINĮ KARTĄ VILKĖJAU smokingą. — Mičas atsisėdo prie vairo ir, segdamasis diržą, dar kartą su malonumu nužvelgė Rozą. — Tikriausiai per draugo vestuves. Jo vyriausias sūnus šiais metais baigia mokyklą.

— Kaip gaila, nes jis tau taip tinka.

— Pasilenk arčiau. — Kai ji pakluso, Mičas palietė jos lūpas. — Taip, tokios skanios kaip ir atrodo.

— Tikrai taip.

Jis užvedė variklį ir išsuko iš kiemo.

— Galėtume nevažiuoti į tą pokylį, geriau pabėgtume ir susituoktume. Mes tam apsirengę.

Roza kreivomis nužvelgė jį, kai jis išsuko į pagrindinį kelią.

— Atsargiau mėtykite pasiūlymus tuoktis, daktare Karnegi. Nes kažkada aš jau pagavau du.

— Pranešk, kai norėsi pamėginti trečią kartą.

Kaip nuostabu, suvokė ji, būti pasipuošusiai ir flirtuoti su gražiu vyru.

— Jūs rimtai domitės manimi?

— Regis, taip. Žinok, šis smokingas išnuomotas, bet jei nuspręstum tekėti, nusipirkčiau kitą. Tai mažiausia, ką galiu.

— Be abejo, tai lemiamas faktorius.

Mičas trumpam palietė jos ranką.

— Aš gerai uždirbu, ir tavo pinigai manęs tikrai nedomina. Kad

ir kiek turiu, man tikrai užtenka. Pastaruosius keliolika metų mano gyvenimo ašis buvo mano sūnus. Bet dabar jis užaugo, ir nors visada liks mano didžiąja meile, esu pasiruošęs kitoms meilėms, kitoms ašims.

— O kai jis išvažiuos į Bostoną?

— Man linksta kojos vien pagalvojus.

Šį kartą ji palietė jo ranką.

— Žinau tą jausmą.

— Bet juk negali sekioti jiems iš paskos. Be to, į Bostoną galima retkarčiais nuvažiuoti arba pasimatyti kitame mieste, kur jis žaistų.

— Labai noriu susipažinti su juo.

— Ir aš to noriu. Tikiuosi, nesijausi nepatogiai dėl tos trinties tarp tavęs ir tos merginos tėvų.

— Aš ne. Dženė jausis. Ji tokia bestuburė, gėdijasi savo draugių, šiuo atveju manęs. Tai kvaila, bet ji ir yra kvailoka. Kita vertus, man bus malonu matyti ją sutrikusią.

Roza išsitiesė ir patenkinta nusišypsojo.

— Bet tokia jau aš esu, bjauri.

— Kas man tavyje patinka.

— Tai gerai, — tarė ji, kai jie pasuko klubo link. — Nes greičiausiai šįvakar pasireikšiu.

„KAIP ĮDOMU STEBĖTI VEIKĖJŲ PASISKIRSTYMĄ“, — GALVOJO MIČAS. Puošnios suknelės, įmantrios manieros tarsi spindintis apsiaustas dengė tai, ką jis vadino pagrindiniu mokyklos klikos sindromu. Žmonės būrėsi į mažas grupes — prie staliukų, kampuose arba strateginiuose taškuose, iš kur jie galėjo stebėti kitas grupes. Čia buvo ir drugelių, kurie pleveno nuo grupės prie grupės mojuodami sparneliais, kyštelėdami savo ūsus į paskalų nektarą, tada nuskrisdami prie kito būrelio.

Karščiausia tema buvo mada. Jis jau prarado skaičių, kiek kartų nugirdo tylų murmesį: „Dieve, sergėk, tikriausiai ji nusipirko tą suknelę būdama girta“.

Tą jis buvo pastebėjęs ir Rozos vakarėlyje, bet šį kartą jis buvo jos palydovas, todėl matė, kaip keičiasi jo statutas. Be to, jis buvo klasės naujokas. Jie nesiliovė klausinėję Mičą, kas jis, ką veikia, kas jo šeima.

Nors toji apklausa vyko žaviai besišypsant, jis ėmė gailėtis, kad neišspausdino savo gyvenimo aprašymo ir neišdalijo svečiams.

Svečiai buvo įvairaus amžiaus, vieniems orkestro grojama muzika atrodė moderni, o kitiems priminė jaunystę.

Iš esmės, nusprendė jis sumaniai išsisukdamas nuo diskusijos apie dabartinį jo darbą — Harperių šeimą — tai įdomus gyvenimo pokytis vyrukui su išnuomotu smokingu.

Pastebėjęs Džošą, jis pasinaudojo sūnumi kaip galimybe pabėgti nuo smalsaus tardymo.

— Atleiskite, ką tik atėjo mano sūnus. Turiu pasikalbėti su juo.

Mičas prasiyrė pro smokingų ir vakarinių suknelių minią.

— Ei, koks puošnus. — Jis apkabino sūnų per pečius, tada nusišypsojo nedidukei brunetei. — Tu tikriausiai Šelbė.

— Taip, sere. Jūs tikriausiai Džošo tėtis. Jis toks panašus į jus.

— Na va, ir susipažinote. Oho. — Džošas apsižvalgė. — Nieko sau dešrainių baras.

Salė buvo papuošta mirksinčiomis lemputėmis ir pavasarinėmis gėlėmis. Padavėjai aptarnavo vieną iš trijų barų arba bėgiojo po salę su padėklais, nukrautais gėrimais ir vieno kąsnio sumuštiniais. Spindėjo deimantai, žėrėjo smaragdai šokant į muzikos taktą.

— Taip, maža *Filadelfijos istorija*.

— Ką?

Mičas metė apmaudų žvilgsnį į sūnų.

— Buvo filmų ir iki *Terminatoriaus*.

— Kaip pasakysi, tėte. Kur tavo dama? — pasiteiravo Džošas.

— Kažkur nuplaukė. Aš... o, štai ji.

— Atleisk, buvau įkliuvusi. Labas, Šelbe. Gražiai atrodai.

— Ačiū, ponia Harper. Nuostabi suknelė. Džošas sakė, kad ateisite su jo tėvu.

— Pagaliau, Džošai. Malonu susipažinti. Tavo tėvas tik ir kalba apie tave.

— Tą patį galiu pasakyti ir aš. Susiraskime ramų kampelį ir pasišnekučiuokime.

— Mielai.

— Matau savo tėvus. — Šelbė linktelėjo į stalą. — Norėčiau su-

pažindinti tave ir tavo tėtį su jais. Kai pareiga bus atlikta, galėsi pašokti su manim.

— Sutarta. Tėtis sako, kad domitės augalais, ponia Harper.

— Vadink mane Roza. Taip, domiuosi.

— Žinot, mano tėvas augalus žudo, — pridūrė jis, kai jie skynėsi kelią prie staliuko.

— Teko matyti.

— Dažniausiai jie vos pamatę jį patys nusižudo.

— Užsičiaupk, Džošai.

— Tik nenoriu, kad per greitai ją užkariautum. — Jis sviedė tėvui platų šypsnį. — Šelbė sako, kad jūs gyvenate tame nuostabiame name, kurį pravažiavome važiuodami čionai.

— Taip, jis jau ilgą laiką priklauso mano šeimai.

— Namas toks didžiulis ir įspūdingas. — Jis vėl pasiuntė tėvui vylingą šypsnį, šį kartą kad matytų ir Roza. — Pastaruoju metu tėtis jame praleidžia daug laiko.

— Dirbu. — Metų įdirbis nenuėjo veltui, Mičas stuktelėjo sūnui alkūne tiesiai tarp šonkaulių.

— Tikiuosi, netrukus ir tu apsilankysi.

Roza sustojo prie staliuko, kur su draugais sėdėjo Dženė ir Kvilas.

— Labas vakaras visiems. — Kaip Roza ir tikėjosi, Dženė įsitempė ir truputį pabalo. Roza tyčia pasilenkė ir pabučiavo į orą palei jos skruostą. — Puikiai atrodai.

— Mama, tėti. — Šelbė prasiskverbė arčiau stalo, kad galėtų visus supažindinti. — Čia Džošua Karnegis ir jo tėvas, daktaras Mičelas Karnegis. Mano tėvai, Dženė ir Kvilas Foresteriai, ponas ir ponia Renthou.

Kvilas, tvirtai sudėtas vyras su subtiliai į viršų sušukuotais plaukais, pašoko ir energingai pakratė Mičo, paskui Džošo rankas ir linktelėjo Rozai.

— Rozalinda, kaip sekasi?

— Tiesiog puikiai. Kaip verslas?

Kvilas įsitempė, tačiau linktelėjo.

— Stumiamės į priekį.

— Puiku. Džene, negaliu patikėti, Šelbė užaugo tikra gražuolė. Tikriausiai didžiuojiesi ja.

— Žinoma. Nemaniau, kad pažįsti Šelbės palydovą.

— Jo tėvas ir aš esame geri draugai. — Plačiai šypsodamasi ji įsikibo Mičui į parankę. — Tiesą sakant, Mičas tiria Harperių šeimos istoriją. O, kiek skandalų ir paslapčių jis sužinojo. — Įsijautusi į vaidmenį, Roza papurtė galvą ir nusijuokė. — Juk Šelbio apygardoje skandalai taip mėgstami, ar ne?

— Tai štai kur girdėjau šią pavardę, — prakalbo Renthou. — Esu skaitęs vieną jūsų knygų. Aš ir pats domiuosi genealogija, kaip mėgėjas. Įdomus reikalas.

— Ir aš taip manau. Harperių protėviai atvedė mane prie Rozos. — Mičas elegantiškai kilstelėjo Rozos ranką sau prie lūpų. — Visada būsiu už tai dėkingas.

— Žinote, — įsikišo Renthou, — aš atsekiau savo protėvius iki Faifų Škotijoje.

— Tikrai? — pagyvėjo Mičas. — Yra ryšys su Dankanu Faifu, iki jis pasikeitė pavardės rašybą?

— Būtent. — Akivaizdžiai patenkintas Renthou pasisuko kėdėje, kad geriau matytų Mičą. — Norėčiau sulipdyti detalesnį paveikslą. Gal duotumėt man patarimą, kaip?

— Mielai.

— Kodėl mums visiems neprisėdus minutėlei? — pradėjo Šelbė. — Tada visi susipažintų...

— Mes laukiame draugų, — nutraukė ją Dženė. — Mūsų stalas jau pilnas. Esu tikra, kad Rozalinda ir daktaras Karnegis gali susirasti kitą staliuką. Visiems bus patogiau.

— Mama, — sušnabždėjo apstulbusi Šelbė, tačiau Roza šypsodamasi užbėgo jai už akių.

— Mes jau turime, ačiū. Tiesą sakant, norėtume pavogti šią jauną gražią porą. Šelbe, eime prie mūsų staliuko, o Džošas su Miču atneš mums ko nors atsigerti.

Roza įsikibo merginai į parankę ir nusivedė.

— Ponia Harper, aš... aš atsiprašau, ponia Harper, nežinau, kas yra.

— Nesijaudink. Štai mūsų staliukas. Prisėskime, papasakosi man, kaip sutikai šį jauną gražuolį. Ir vadink mane Roza. Žinai, čia lyg dvigubas pasimatymas.

Ji nuramino merginą kalbėdama niekus, kol sugrįžo jų palydovai su gėrimais ir sumuštiniais. Tik kai Džošas nusivedė Šelbę šokti, Roza pratrūko.

— Ji neturėjo teisės žeminti dukrą. Jei toje savo niekingoje makaulėje turėtų smegenų, žinotų, kad nebūčiau sėdėjusi su jais. Mergina tokia miela. Tikriausiai ne jų šeimos.

— Tu puikiai susidorojai su situacija. Todėl ir pasitraukiau iš akademinės visuomenės, nes norėjau atsikratyti štai tokių pagiežingų įkandimų, apgailėtinų priekaištų. Bet kad ir kur eitum, gyvenimas vis pakiša jų, ar ne?

— Ko gero. Aš irgi dažniausiai vengiu šios arenos. Neturiu tam kantrybės. Bet kartais jaučiu pareigą pasirodyti.

— Tu ne vienintelė, — tarė jis sugniaužda mas Rozos ranką ant stalo. — Ar labai nusiminsi, jei pasakysiu, jog ką tik atėjo Braisas Klarkas — su ta pačia šviesiaplauke, su kuria buvo pasirodęs tavo vakarėlyje.

Rozos ranka sustingo jo delne, tada pamažu atsipalaidavo.

— Nujaučiau, kad jis pasirodys. Ką gi. Dabar minutėlei dingsiu į poilsio kambarį, pasikalbėsiu su savimi, atsigaivinsiu. Neketinu kelti viešos scenos, pažadu.

— Aš nesupykčiau.

— Gera žinoti, jei kartais pokalbis nepadėtų.

Roza atsistojo, išėjo iš salės ir pasuko koridoriumi fojė link. Damų kambaryje ji pasidažė lūpas ir pradėjo pamokslauti sau: „Tu nenusileisi iki jo lygio, nesvarbu, kaip jis provokuotų. Tu neleisi tai kvailai mergiūkštei įvelti tave į kačių peštynes, net jei paliktum ją kraujuojančią ant grindų pati nenusilaužusi nė nago. Tu ne...“

Roza nutilo, kai į poilsio kambarį įslinko Sisi.

— Turėjau pjūklu nusipjauti nuo Džastinos Lukas. Telaimina ją Dievas, toji moteris gali kalbėti, kol apkursi, apaksi ir prarasi kalbos dovaną, nors nepasako nieko įdomaus. Norėjau prieiti prie tavo stalo. Prisiekiu, Roza, dar nemačiau tavęs tokios spindinčios.

— Stengiuosi. Kaip praėjo uošvių vizitas?

— Net jei būčiau trenkusi jai plienine keptuve, ji tikriausiai nebūtų buvusi labiau pritrenkta. Sakau tau, mieloji, netgi ji nerado prie ko prisikabinti, nors kai ėmė klausinėti apie vieną krūmą, turėjau apsipilti

vynu savo naujuosius marškinius, kad nukreipčiau jos dėmesį. Apie tą, kurio šakos kaip arkos ir žydi baltais žiedais. Gardžiai kvepia.

— Svyrančioji leukotoja.

— Gali būti. Kad ir kas būtų, lieku tau skolinga. Ar prie jūsų stalelio Dženės mergaitė? — Sisi priėjo prie veidrodžio ir ėmė taisytis plaukus.

— Taip, taip jau atsitiko, kad ji mano palydovo sūnaus mergina.

— Mirštu iš nekantrumo susipažinti su jais abiem. Man patinka gražūs vyrai. Tikriausiai matei, kaip įvingiavo Braisas.

Ji pasižiūrėjo į Rozą veidrodyje.

— Pabėgau nuo Džastinos, nes atsibodo apsimetinėti mandagia. Nežinau, ar girdėjai paskutines...

Ji nutilo ir prikando lūpą, kai į kambarį įėjo Dženė ir Mendė.

Abi moterys stabtelėjo. Dženė buvo pasiruošusi skubiai prasmukti pro šalį, bet Mendė žengė prie Rozos ir bedė į ją pirštu.

— Jei nesiliausi persekiojusi, kreipsiuosi į teismą, kad areštuotų tave.

Roza ramiai išsitraukė kompaktinę pudrinę.

— Nemanau, kad buvimas užmiesčio klube gali būti traktuojamas kaip persekiojimas, bet paprašysiu savo advokatą, kad pasidomėtų tuo.

— Velniškai gerai žinai, ką turiu galvoje. Tu paskambinai į mano gydyklą ir atšaukei visas procedūras. Be to, skambini man dieną ir naktį, o kai aš pakeliu ragelį, tu padedi.

Roza lyg niekur nieko pudravosi nosį.

— Ir kodėl turėčiau tai daryti?

— Tu negali susitaikyti su tuo, kad aš ketinu ištekėti už Braiso.

— Jau kvepia vedybomis? — Roza uždarė pudrinę. Dalis jos — bjaurioji dalis — sušoko mažą džiaugsmo šokį. Jei Braisas pakabino šią turtuolę, tuomet tikriausiai paliks ją ir jos šeimą ramybėje. — Ką gi, nepaisant šiurkštaus tavo elgesio, priimk užuojautą.

— Žinau, ką darai Braisui ir Dženei, nes ji mano draugė.

— Aš nieko nepadariau nė vienai iš jūsų. — Ji nužvelgė Dženę. — Nes judvi man visiškai neįdomios.

— Kažkas paskambino vienam iš turtingiausių Kvilo klientų apsimetęs manimi, — iškošė Dženė. — Girtas piktas skambutis, kuris kainavo Kvilui gerą pajamų šaltinį.

— Labai apgailestauju tai girdėdama, Džene. Jei nuoširdžiai tiki, kad aš padariau ką nors panašaus, tada nešvaistysiu nei savo laiko, nei jūsų įtikinėdama atvirkščiai. Prašau man atleisti.

Uždarydama duris ji spėjo išgirsti beviltišką Sisi šūksnį: „Džene, tu silpnaprotė".

Kiek paėjėjusi koridoriumi Roza sustojo kaip įbesta, nes pamatė Braisą, atsirėmusį į sieną. Tikėdamasi išvengti scenos, Roza pasisuko ir nuėjo priešinga kryptimi.

— Traukiesi? — pasivijo pašaipus balsas. — Stebini mane.

Ji stabtelėjo. Taip ir nebaigė sau pamokslauti, prisiminė. Šioje situacijoje tai būtų laiko gaišinimas.

— Tu vis toks pat.

— O, manau, man pavyko tave nustebinti, ir dar ne kartą pavyks. Nebuvau tikras, kad pasirodysi šįvakar. — Jo veide šmėstelėjo klastinga šypsena. — Girdėjau, atsisakei narystės.

— Tai tik gandai, o jie dažnai būna melagingi. Sakyk, Braisai, kodėl taip stengiesi? Rašai laiškus, skambinėji, rizikuoji užsitraukti baudžiamąją atsakomybę už kortelių padirbinėjimą.

— Nesuprantu, apie ką kalbi.

— Čia nieko nėra, tik tu ir aš. — Ji mostelėjo ranka į tuščią koridorių. — Tad rėžk tiesą. Ko tu nori?

— Visko, ką galiu gauti. Tu niekada neįrodysi, kad tai aš skambinu, rašau laiškus, naudojuosi kredito kortelėmis. Aš labai atsargus ir labai protingas.

— Ir kaip ilgai tai tęsis?

— Kol man nusibos. Investavau į tave daug laiko ir pastangų, Roza, o tu išmetei mane kaip musę iš barščių. Man nepatinka būti mėtomam. Dabar aš sugrįžau, ir nebus dienos, kad neprimінčiau tau apie tai. Žinoma, jei pasiūlytum man pinigų...

— To niekada nebus.

— Kaip nori, — gūžtelėjo jis pečiais. — Turiu būdų tau pakenkti. Manau, vieną dieną tu nusileisi. Juk žinau, kokia svarbi tau tavo reputacija, tavo padėtis Šelbio apygardoje.

— Nemanau, kad žinai. — Roza žiūrėjo tiesiai jam į akis, net kai už jo nugaros pamažu prasivėrė poilsio kambario durys. — Tu negali

paliesti to, kas man svarbu, neturi reikšmės, kiek meluotum, kiek žmonių įtikintum savo melu. Kvilas nėra visiškas kvailys ir netrukus suvoks, kad naudojiesi juo, tuštini jo kišenę.

— Tu per daug geros nuomonės apie Kvilą. Paprastas gobšuolis. O aš moku žaisti su godžiais turtuoliais.

— Tikiu, nes pats toks esi. Sakyk, kiek pasipelnei iš vargšelės Mendės?

— Tiek, kiek ji gali duoti. Niekada neėmiau iš tavęs daugiau, nei galėjai sau leisti, Roza. — Jis perbraukė pirštų galiukais per jos skruostą. — Ir gavai puikią prekę už savo pinigus. Jei nebūtum buvusi tokių siaurų pažiūrų, mes ir dabar būtume kartu.

— Jei nebūtum vogęs iš manęs, apgaudinėjęs su kitomis moterimis mano namuose, gal ir būtume — todėl turiu tau padėkoti už tai. Sakyk, Braisai, kodėl tau taip patinka Mendė?

— Ji turtinga, bet ir tu buvai turtinga. Ji jauna, tu ne, be to, ji be galo kvaila. Tu nebuvai kvaila. Gal kiek lėta, bet nekvaila.

— Ir tu tikrai ją vesi?

— Ji taip mano. — Braisas išsitraukė auksinį žiebtuvėlį, tingiai atidarė, tada uždarė. — Kas žino? Pinigai, jaunystė, nuolaidumas. Ji gali tapti idealia žmona.

— Kažkaip paikai elgiesi — skambinėji, komplikuoji jai gyvenimą — a, dar gadini gyvenimą Kvilui su Džene, atbaidai Kvilo klientus. Reikėtų padirbėti konstruktyviau.

— Du paukščiai, vienas akmuo. Jie užjaučia mane, bet skersakiuoja į tave.

— Kas bus, kai jie sužinos tiesą?

— Nesužinos. Kaip sakiau, aš atsargus. Tu niekada nieko neįrodysi.

— Nemanau, kad man reikės įrodinėti. Visada mėgai girtis ir šnekėti, Braisai. — Šį kartą Roza patapšnojo jam per žandą mintyse tai pavadindama mirtinu šūviu. — Tai viena iš tavo ydų. — Ji parodė jam pažiūrėti už nugaros, kur stovėjo Dženė ir Mendė. Jų veidai buvo apstulbę, kūnai sustingę. Sisi, stovėdama šalia jų, pradėjo ploti. Roza nusilenkė ir pasišalino. Bet dabar nustebo ji, koridoriaus gale pamačiusi Mičą.

— Suspėjau į vaidinimą, — lyg niekur nieko tarė jis paimdamas Rozą už rankos. — Manau, moters vaidmuo buvo išskirtinis.

— Dėkoju.

— Viskas gerai?

— Tikriausiai, bet nepakenktų truputis gryno oro.

Jis išsivedė ją į terasą.

— Labai gudru, — tarė jis.

— Labai netikėta, — pataisė Roza jį, ir dabar, kai viskas buvo baigta, jos skrandis ėmė šokinėti. — Bet jis tiesiog negalėjo praleisti progos man įgelti, o jos kaip tyčia irgi buvo šalia, tos apgailėtinos, niekingos bobos. Gerai, kad buvo ir Sisi. Šis nedidelis spektaklis netrukus apskries visą apygardą žodis į žodį.

Lyg patvirtinimas jos žodžiams, iš vidaus pasigirdo spiegiantys moterų balsai, kažkas sudužo, kažkas ėmė kūkčioti.

— Nori pamatyti antrą veiksmą?

— Ne. Geriau dabar eime pašokti.

— Gerai. — Mičas apkabino ją. — Graži naktis, — tarė jis, nors pro atviras duris girdėjosi viduje verdanti scena.

— Taip. — Ji atsiduso ir padėjo galvą jam ant peties. Pajuto, kaip įtempti nervai ima rimti. — Užuodi visteriją? Ačiū, kad neatbėgai man į pagalbą.

— Vos susilaikiau. — Mičas lūpomis palietė jos plaukus. — Bet paskui pagalvojau, kad kontroliuoji situaciją, ir pasidarė gaila palikti vietą pirmoje eilėje.

— Varge, ar girdi, kaip klykia toji mergina. Negi neturi nė kiek išdidumo? Manau, Braisas nors kartą pasielgė protingai. Ji tikrai kvaila, kad ją kur. Akla kaip kurmis.

— Tėti! — pro duris įpuolė Džošas. — Turi tai pamatyti.

Mičas toliau suko Rozą po terasą, nors muzika jau seniai buvo nutilusi užleisdama vietą šūksniams ir kojų trepsėjimui.

— Aš užsiėmęs, — atsiliepė jis.

— Bet Šelbės tėtis ką tik paklojo vieną vyruką. Išjungė jį. O tokia moteris įsikibo jam į atlapus — tam vyrukui, ne Šelbės tėčiui. Čia tikra nagų ir dantų kova. Praleisi tokį vaizdą.

— Grįžk į salę, vėliau mums papasakosi. Dabar kurį laiką būsiu užsiėmęs — bučiuosiu Rozą.

— O žmogau. Reikės dažniau apsilankyti užmiesčio klubuose. — Džošas nuskubėjo atgal į vidų.

Mičas palinko prie Rozos lūpų.

JAI REIKĖJO ATSIPALAIDUOTI. „AŠ SUSIVALDŽIAU, — GALVOJO ROZA dėdama atgal į dėžutę papuošalus, — ir tikiuosi, kad pagaliau visiems parodžiau, koks iš tikrųjų yra mano buvęs vyras".

Tačiau tai kainavo dar vieną viešą sceną. O, kaip ji pavargo nuo jų, pavargo skalbti purvinus skalbinius stebint godžioms akims. Bet teks tai išgyventi.

Roza nusirengė, įslydo į šiltą flanelinį chalatą.

Gerai, kad galėjo anksti išvažiuoti iš klubo. Bet kad ir priežasties likti nebebuvo, ironiškai šyptelėjo sau. Toji vieta virto apverstų stalų, išbarstyto maisto, išlaistytų gėrimų ir išsigandusių svečių priebėga. Visi kalbės apie tai ištisas savaites — ir apie ją. To ir reikėjo tikėtis. Išgyvens, o paskui viskas grįš į savo vėžes. Roza ėmė leisti šiltą vandenį į vonią. Įsipylė į vandenį dvigubą dozę putų, nusprendusi palepinti save vonia. Kai baigs, bus atsipalaidavusi, rožinė ir kvapni, galbūt nusileis į biblioteką ir pamos pirštu Mičui. Ji tokia dėkinga, kad jis suprato, jog jai reikia pabūti vienai. Atsidususi ji įlipo į vonią ir pasinėrė į kvapnias putas iki ausų galiukų. Vyras, kuris supranta moters poreikius ir priima juos, yra retas paukštis.

Džonas dažniausiai suprasdavo. Jie taip puikiai sutarė: kartu kūrė šeimą, džiaugėsi dabartimi ir planavo ateitį. Netekusi jo pasijuto it netekusi rankos.

Vis dėlto ji susidorojo, ir, jei atvirai, velniškai gerai. Išaugino sūnus, kuriais gali didžiuotis, išlaikė namus, gerbė tradicijas, įkūrė savą verslą. Kaip našlei neblogai.

Čia galėtų nusijuokti, tačiau po to buvo kitas etapas, apie kurį pagalvojus jai surakina sprandą. Braisas. Kvaila impulsyvi klaida. Nieko tokio, visi jų daro. Bet ši buvo tokia destruktyvi, sukėlė tiek nemalonumų, pritraukė visuomenės dėmesį, buvo viešai aptarinėjama, kas dar labiau žeidė jos išdidumą.

Kol jiedu buvo susituokę, Braisas taip dažnai vertė ją abejoti sa-

vimi, nors paprastai būdavo tvirta ir savimi pasitikinti. Bet jis sugebėjo tai suardyti prisidengdamas klasta, melu, žavesiu.

Kaip žema prisipažinti, kad ji buvo kvaila — ir viskas dėl vyro. Bet šįvakar ji atsilygino jam su kaupu, nors vieša scena sukėlė daug skausmo ir pykčio. Braisas pateikė save ant lėkštės, o ji tik įsmeigė šakutę. Su juo baigta.

Tuo geriau jai. Valio!

Dabar galbūt metas pradėti kitą Rozalindos Harper gyvenimo etapą. Ar ji pasiruošusi tam? Ar pasiruošusi žengti tą didelį bauginantį žingsnį link vyro, kuris myli ją taip, kaip ji myli jį? Jai beveik penkiasdešimt, o ji galvoja apie meilę ir santuoką — trečią kartą. Gal išprotėjo?

Roza tingiai pakišo kojų pirštus po vandens srovele, kurią paliko bėgančią, kad vanduo išliktų šiltas.

Gal tai dovana, jau įvyniota į gražų popierių, surišta dideliu storu kaspinu ir numesta jai ant kelių?

„Aš įsimylėjau, — galvojo Roza šypsodamasi, pamažu atsikratydama įtampos. — Įsimylėjau įdomų, patrauklų ir supratingą vyrą. Gerą vyrą. Turintį pakankamai ydų ir keistumų, kad nebūtų nuobodus".

Ji atsiduso apimta pasitenkinimo. Nuo plytelių ėmė kilti plona pilka migla.

O seksas? Ačiū Dievui už seksą. Roza tingiai pasirąžė ir sumurkė iš malonumo. Seksas su Miču karštas ir švelnus, jaudinantis ir raminantis, stimuliuojantis. Tas vyras moka stimuliuoti. Jos kūnas vėl prisipildė *sulčių*.

Gali būti, tik gali būti, kad jie galėtų drauge gyventi. Meilei nelemta ateiti tinkamais momentais, ir galbūt tas trečias kartas bus žaviausias. Verta pagalvoti, labai rimtai pagalvoti.

Santuoka. Jos kūnas apsunko, pirštai tingiai braukė putas, o migla kilo nuo grindų ir vis tirštėjo.

Ji tiki ir pasitiki Miču. Ar jos sūnūs pagalvos, jog ji išsikraustė iš proto? Gali būti, bet, kita vertus, tai jos gyvenimas.

Jai patiktų būti ištekėjusiai — tikriausiai. Matyti kito žmogaus drabužius spintoje, knygas lentynose. Tas žmogus ne pats tvarkingiausias, bet ji kaip nors susidorotų su tuo, jei...

Putotas vanduo tapo šaltas kaip ledas. Roza aiktelėjo, staigiai atsisėdo ir instinktyviai sukryžiavo rankas. Jos akys išsiplėtė pamačius, jog kambarys pilnas rūko, tokio tiršto, jog nesimato nei sienų, nei durų. Roza suvokė, kad tai ne garai, bet bjauri pilka migla, šalta kaip vanduo ir tiršta kaip atšalusi sriuba.

Ji pabandė atsistoti, išlipti, tačiau kažkas traukė ją atgal.

Širdį surakino šokas, tada atslinko baimė. Stingdantis vanduo ir didžiulė trauka minutę atėmė jėgas, tačiau panardinta po vandeniu ji pradėjo spurdėti ir spardytis, stengdamasi išnirti į paviršių ir įkvėpti oro. Ji *jautė* rankas, gniaužiančias jos galvą, nagus, smingančius į pečius, tačiau pro vandenį nematė nieko, išskyrus putas ir sūkuriuojančią miglą.

Liaukis! — rėkė ji mintyse. Sukaupusi visas jėgas, Roza atsispyrė į vonios dugną ir pašoko. Galva prasiplėšė pro ledinį rūką. Karštligiškai įkvėpė oro, bet tada plieniniai gniaužtai sugriebė ją už pečių ir vėl panardino po vandeniu. Jai blaškantis, vanduo ėmė lietis per vonios kraštus, degino akis ir gerklę. Girdėjo savo pačios duslius riksmus, bet rankos tik beviltiškai graibė orą, nes aplinkui nieko nesimatė. Alkūnė atsitrenkė į vonios kraštą, kūnu nuvilnijo skausmo ir siaubo srovė.

Tai tavo pačios labui. Tavo labui. Privalai suprasti!

Balsas virto šnabždesiu jos ausyse, šnabždesiu, kuris įsiliejo į karštligiškai pulsuojantį kraują. Dabar Roza pamatė veidą, plūduriuojantį virš savęs, virš sūkuriuojančio vandens, su įniršio iškreiptomis lūpomis. Pamatė pamišimą Amelijos akyse.

Jis toks pat kaip kiti. Jie visi meluoja! Negi nesakiau tau? Kodėl neklausai? Priversiu tave klausyti, priversiu sustoti. Suterštas kraujas. Jo kraujas tavyje. Sugadino tave.

Rozos plaučiai klykė be oro, širdis šuoliavo jai bandant kovoti, rasti išsigelbėjimą, rasti oro. Kažkas tuoj sprogs joje, ir ji mirs šaltame kvapniame vandenyje. Bet ne nuolankiai, ne lengvai. Roza mojavo rankomis, spyrėsi kojomis. Mintimis šaukė: „Paleisk mane. Paleisk! Jei numirsiu, negalėsiu tavęs klausyti. Tu žudai mane. Jei numirsiu, tu liksi klajoti be vietos ir visiems amžiams liksi tarp dviejų pasaulių. Žudikė! Įstrigusi pragare".

Roza vėl sukaupė jėgas, įtempė raumenis, ir, pasiryžusi išgyventi, šoko iš vandens.

Vanduo subangavo, smarki banga praplėšė miglą, aptaškė sienas ir grindis. Ji sugriebė už vonios krašto, užsikniaubė ir ėmė kosėti tai, ką buvo prarijusi. Skrandis grasinosi iššokti pro gerklę, tačiau Roza surakino rankas ant vonios krašto. Ji nesileis nutraukiama atgal.

— Patrauk rankas, pabaisa.

Sunkiai gaudydama orą, ji iššliaužė iš vonios ir bejėgiškai sudribo ant permirkusio kilimėlio. Nesiliaudama drebėti, ji susirangė į kamuoliuką ir gulėjo, kol atgavo kvapą. Ausyse šniokštė vanduo, širdis taip smarkiai plakė, kad, rodės, neatlaikys šonkauliai. Tada ji išgirdo raudojimą.

— Šią akimirką tavo ašaros visiškai nejaudina manęs. — Nebūdama tikra, jog išsilaikys ant kojų, ji nušliaužė grindimis, griebė rankšluostį ir drebančiomis rankomis apsigaubė, bandydama nors kiek sušilti.

— Gyvenu su tavimi visą savo gyvenimą. Bandau padėti tau. O tu bandai mane paskandinti! Mano vonioje! Įspėjau tave, jog rasiu būdą, kaip pašalinti tave iš šių namų.

Žodžiai skambėjo ne taip tvirtai ar piktai, kaip ji norėjo. Buvo sunku ištarti žodį, kai dantys kaukšėjo iš baimės ir šalčio. Ji krūptelėjo, kai chalatas, kuris kabėjo ant vonios durų, nusklendė ir nusileido ant jos pečių.

— O, dėkoju, — sarkastiškai tarė Roza. — Kaip gražu iš tavo pusės pasirūpinti, kad neperšalčiau po to, kai mėginai mane nužudyti. Man jau gana.

Roza sukišo rankas į chalato rankoves, apsisiautė ir atsistojo ant virpančių kojų. Ir tada pro retėjančią miglą pamatė Ameliją. Nebe pamišėlę su paklaikusiomis akimis ir pasišiaušusiais plaukais, kuri rymojo virš jos, kol ji kovojo dėl savo gyvybės, bet palaužtą moterį ašarotu veidu ir it maldai suspaustomis rankomis. Kai ji išnyko ir migla išsisklaidė, ant veidrodžio liko žinutė: „Atleisk man“.

— GALĖJAI ŽŪTI.

Mičas žingsniavo po miegamąjį svaidydamas žaibus.

Roza buvo nulipusi į apačią išsivirti puodelio kavos ir paprašyti jį užlipti į viršų. Norėjo būti tikra, kad niekas negirdės, ką ji pasakos jam.

— Laimė, nežuvau. — Kava šiek tiek padėjo, bet jai tebebuvo vėsu ir norėjosi apsimuturiuoti stora kašmyro skraiste.

— Galėjai numirti, kol aš apačioje kuičiausi tarp knygų ir bylų. Tu čia kovojai dėl savo gyvybės, o aš...

— Baik. — Roza pasakė tai švelniai. Moteris, gyvenusi su vyrais, išauginusi sūnus, žinojo, ką reiškia ego. — Kas atsitiko, tai atsitiko — ne tavo kaltė. Ir ne mano. Kalta, be abejonės, yra emociškai sutrikusi dvasia. Ir man nerūpi, jog tai skamba juokingai.

— Rozalinda. — Mičas sustojo priešais ją, priklaupė, paėmė jos rankas į savo. Rankos buvo tvirtos ir šiltos. — Žinau, ką jauti šiam namui, bet...

— Tu nori pasakyti, jog turėčiau išsikraustyti, bent jau laikinai. Tame yra logikos, Mičai. Bet aš to nedarysiu. Gali kaltinti mano užsispyrimą, nes esu kietakaktė.

— Ir kaltinsiu.

— Tačiau, — pridūrė ji, — nepaisant to, jog nesileisiu išvaroma iš savo namų, išsikraustymas problemos neišspręs. Čia gyvena mano sūnus ir kiti, kurie man brangūs. Čia mano darbas. Negi turiu liepti kitiems susirasti, kur gyventi? Negi uždaryti verslą rizikuojant viską prarasti? Verčiau liksiu ir dirbsiu bandydama ieškoti atsakymų.

— Ji progresuoja, Roza. Daugelį metų ji nedarė nieko, išskyrus tai, kad dainuodavo vaikams. Tai suteikė namams papildomo žavesio. Kartais iškrėsdavo kokią šunybę, bet nieko pavojinga. Tačiau pastaraisiais metais ji tampa vis piktesnė ir neprognozuojama.

— Taip. — Roza suspaudė jo pirštus. — Ir žinai, ką tai sako man? Kad mes prie kažko artėjame. Ir todėl ji darosi vis nekantresnė, padrikesnė, nesivaldanti. Tai, ką mes darome, jai svarbu. Kaip rūpi mano mintys bei jausmai, nesvarbu, ji pritaria jiems ar ne.

— Ką turi galvoje?

Mičui tikriausiai nepatiks. Bet ji turinti tai pasakyti. Ji pažadėjo jam būti atvira, o pažadus reikia tesėti.

— Aš galvojau apie tave. Apie mus. Kai baigiau piktintis dėl šio vakaro ir pradėjau atsipalaiduoti, galvojau apie tai, ką jaučiu tau, ką tu jauti man.

— Ji bandė nužudyti tave, nes mes mylime vienas kitą. — Mičo veidas buvo kietas kaip akmuo, kai jis atsistojo. — Vadinasi, išeiti turiu aš, turiu palikti šią vietą, kol viskas baigsis.

— Ar tu taip elgiesi su akiplėšomis? Traukiesi jiems iš kelio?

Jis vėl ėmė žingsniuoti, tačiau staigiai atsisuko ir įsmeigė į ją degančias akis.

— Mes kalbame ne apie kokį nors niekšelį, bandantį atimti pietums skirtus pinigus žaidimų aikštelėje. Mes kalbame apie tavo saugumą. Tavo gyvenimą, velniai griebtų!

— Aš jai nenusileisiu. Štai kaip išliksiu gyva ir padėties šeimininke. Manai, aš nepykstu, nebijau? Klysti.

— Pastebėjau, kad pirma paminėjai pyktį.

— Nes jis teigiamas — bent jau aš manau, kad geras sveikas pyktis padeda labiau nei baimė. Štai ką mačiau joje, Mičai, kai viskas pasibaigė.

Roza nusimetė skraistę ir atsistojo.

— Ji bijojo, buvo sutrikusi, išsigandusi. Atrodė apgailėtinai. Kartą sakei, kad ji nenori pakenkti man — manau, tai tiesa.

— Taip pat sakiau, kad gali pakenkti, ir, pasirodo, tai tiesa. — Mičas suėmė delnais jos veidą, tada nuslydo jais ant pečių. — Nežinau, kaip apsaugoti tave. Bet žinau, jog negaliu tavęs netekti.

— Aš ne taip bijočiau, jei būtum šalia.

Jis pakreipė galvą ir beveik nusišypsojo.

— Tai labai apgaulinga.

— Taip, — tarė Roza apkabindama jį. — Bet kartu tai tiesa. Ji paprašė manęs atleisti jai. Nežinau, ar galiu, ar atleisiu, bet man reikia atsakymų. Ir, velniai rautų, Mičai, man reikia tavęs — kad ir kaip sunku tai pripažinti.

— Tikiuosi, ateityje bus lengviau, nes man patinka tai girdėti. Kuriam laikui paliksime viską kaip yra.

— Ačiū tau. Kai ištrūkau iš ten, — Roza nukreipė žvilgsnį į vonios kambarį, — kai ištrūkau ir susitvardžiau tiek, kad galėčiau mąstyti, apsidžiaugiau, kad esi apačioje. Nuoširdžiai sakau. Man palengvėjo, kad šiąnakt nebūsiu viena.

— Nė negalvok apie tai. O dabar, — jis pakėlė ją ant rankų, — į lovą.

— O tu būsi...

— Aš noriu apžiūrėti nusikaltimo vietą prieš viską sutvarkydamas.

— Aš galiu viską sutvarkyti rytoj.

— Ne. — Jis ryžtingai nunešė ją į lovą. — Daryk, ką sakau, Roza, būk gera mergaitė. Diena buvo ilga ir įdomi.

— Tai jau tikrai. — Buvo nuostabu susirangyti lovoje po antklode žinant, kad kažkas pasirūpins visais kitais dalykais. — Nežinau, kuo atsidėkosiu tau, bet paprašysiu dar vieno dalyko.

— Nori sriubos? Ko nors karšto? Arbatos? Arbata būtų geriau nei kava.

„Tik pažiūrėkit, — galvojo ji, — daktaras eržiliukas su atsirišusiu juodu kaklaraiščiu, atraitytomis smokingo rankovėmis siūlo man sriubos". Roza paėmė jį už rankos, kai jis prisėdo ant lovos krašto.

— Ne, bet ačiū. Paprašysiu, kad niekam nepasakotum, kas čia atsitiko.

— Roza, ką tu sau galvoji? — Jo balse skambėjo neslepiamas nusivylimas, ir ji šyptelėjo. — Tavęs vos nepaskandino namų dvasia, o tu nenori apie tai nė užsiminti?

— Ne dėl to. Mes paminėsime, užrašysime, smulkiau aptarsime, jei reikės. Noriu palaukti iki Stelos vestuvių. Noriu truputėlio ramybės. Kai Harperis sužinos... Jam tikrai tai nepatiks.

— Ant liežuvio galo sukasi vienas riebus žodis.

Ji nusijuokė.

— Visi tik nusimintų, sunerimtų. O ką gera tai duos? Tai jau atsitiko, viskas baigta. Yra kitų reikalų, kuriuos reikia tvarkyti. Man jau pakaks šio vakaro atgarsių. Galvą guldau, gandai jau pasklido, ir rytoj per pusryčius tai bus pagrindinė tema.

— Ir tai tau neduoda ramybės.

— Tiesą sakant, manau, man patiks. Turiu pakankamai tuštybės. Todėl palikime šį reikalą tik tarp mūsų, kol Stela ištekės. O paskui visiems papasakosime ir atlaikysime griūtį. Tačiau šiuo metu tikrai norėtųsi daugiau netrikdomo džiaugsmo.

— Gerai. Nemanau, kad tai ką nors pakeistų.

— Ačiū. Dabar man nebe taip pikta ir baisu, — pridūrė ji padėdama galvą ant pagalvės. Aš sustabdžiau. Nugalėjau. Ir galėčiau padaryti tai dar kartą. Tai turi šį tą reikšti.

Mičas pasilenkė virš jos ir pabučiavo į skruostą.

— Man tai reiškia velniškai daug.

DEVYNIOLIKTAS SKYRIUS

KITĄ RYTĄ HEILĖ, PASTVĖRUSI ANT RANKŲ KŪDIKĮ, ĮLĖKĖ Į VIRTUVĘ. Jos plaukai buvo surišti į uodegą ant pakaušio, akys išpūstos, o pižamos švarkelis netvarkingai susagstytas.

— Ką tik kalbėjausi su Lili aukle, — paskelbė ji visiems, — o jos teta priklauso užmiesčio klubui. Ji sako, kad vakar vakare Roza įsivėlė į peštynes.

— To tikrai nebuvo, — tarė Roza tepdama ploną džemo sluoksnį ant trikampio skrebučio ir galvodama, kad gyvenimas kartais toks maloniai nuspėjamas.

— Į kokias peštynes? — susidomėjo Geivinas. — Kumščiais?

— Aš su niekuo nesikumščiavau. — Roza padavė jam skrebutį. — Žmonės mėgsta perdėti, vaikeli. Toks jau tas pasaulis.

— Tu kam nors spyrei į veidą?

Roza kilstelėjo antakius į Luką.

— Žinoma, ne. Na gal, metaforiškai, aš spyriau kai kam į užpakalį.

— Kas ta met...

— Metafora — tai gražus būdas pasakyti, jog kažkas panašus į kažką. Galėčiau pasakyti, tarkim, kad šįryt aš kaip katė prarijusi kanarėlę. — Ji mirktelėjo Lukui. — Tai reikštų, kad aš jaučiuosi patenkinta ir soti. Bet aš nė nepaliečiau jo.

— Ko? — neiškentė Stela.

— Braiso Klarko. — Atsakymas atėjo iš Deivido, kuris pilstė kavą. — Mano žvalgybos tinklas siekia toli ir yra greitas kaip šviesa. Jau žinojau apie tai vakar vakare, prieš vienuoliktą vietiniu laiku.

— Ir niekam nesakei? — Heilė sodindama Lili į aukštą kėdę žybtelėjo į jį akimis.

— Tiesą sakant, laukiau, kol visi susirinks. A, štai ir Harperis. Pasakiau, kad būtinai ateitų šįryt pusryčiauti.

— Deividai, nieko čia tokio, o man tikrai reikia ruoštis į darbą.

— Priešingai. — Purtydamas galvą virš kavos puodelio, Mičas apžvelgė stalą. — Tai buvo nepakartojama. Toji moteris, — tarė jis žiūrėdamas į Rozą, — yra nepakartojama.

Ji paėmė po stalu jo ranką ir švelniai spustelėjo, tyliai dėkodama už tai, kad neužsimena apie praeitos nakties siaubą.

— Kas atsitiko? — nekantriai paklausė Harperis. — Omletai? Kokia proga valgome omletus?

— Nes tavo mama mėgsta juos, ir jai reikia pasikrauti energijos po vakarykščio susirėmimo su didžiuoju šikniumi.

— Liaukis, — atsiliepė Roza, nors gerklę kuteno juokas.

— Kokio vakarykščio susirėmimo? Kas tas didysis šiknius?

— Matai, ko netenki, kai nesilankai klube? — tarė Deividas Harperiui.

— Jei kas nors tučtuojau neužpildys tuščių tarpų, aš išprotėsiu. — Heilė davė Lili atsigerti sulčių, tada klestelėjo į kėdę. — Dėstykit, kiekvieną smulkmeną.

— Nėra ko daug pasakoti, — pradėjo Roza.

— Aš papasakosiu. — Mičas atrėmė Rozos žvilgsnį. — Nes ji daug ką nutylės. Kai ką turėjau pešte išpešti iš jos, nes atėjau šiek tiek vėliau, o dar kai ką papasakojo mano sūnus. Bet aš papasakosiu viską iš pradžių — bus įspūdingiau.

Jis pradėjo nuo trumpo apsilankymo prie Foresterių stalo, tada perėjo prie scenos poilsio kambaryje, paskui dramatiškai perteikė Rozos ir Braiso dialogą koridoriuje.

— O Dieve, jos išėjo tuo metu, kai tu kalbėjaisi su tuo... — Heilė krenkštelėjo ir pakeitė pirmą į galvą šovusį žodį kitu — dėl vaikų. — Žmogumi.

— Jis stovėjo nugara į jas, — paaiškino Mičas. — Veikėjai buvo puikiai pasiskirstę.

Heilė padavė Lili gabaliuką kiaušinio ir išpūtė akis į Rozą.

— Kaip šauniai išėjo. Tai buvo, chm, kaip gylys.

— Gerai apskaičiuotas laikas, — pritarė Mičas. — Būtum matęs savo motiną, Harperi, šalta ir slidi kaip ledkalnis ir tiek pat pavojinga.

— Šįryt virtuvė pilna metaforų, — pastebėjo Roza. — Negi niekas nesiruošia dirbti?

— Esu matęs ją tokią. — Harperis pakabino omleto. — Grėsminga.

— Taip jau atsitiko, kad aš iš savo vietos galėjau matyti tų damų reakciją, — tarė Mičas, — ir ji buvo nuostabi. Braisas neužsičiaupdamas mala apie tai, kaip jis visas apgaudinėja, dėsto apie telefoninius skambučius, kredito korteles ir taip toliau, giriasi, kad niekas nesugebės to įrodyti, įžeidinėja Kvilą, vadina Mendę kvaiša. Jis tik pučiasi, pučiasi, o Roza stovi — jis nė neįtaria, kad ji ką tik nuleido kirvį virš jo sprando. Ji lyg niekur nieko kursto jį kalbėti toliau, kol tas ka... — Jis prisiminė vaikus. — ...kareivėlis pasilaidoja po savo žodžiais. O tada, kai viskas baigta, ji tiesiog pamojuoja ranka, kad jis atsisuktų ir pamatytų, kas stovi už jo. O pati neskubėdama nueina. Tai buvo nepakartojama.

— Tikiuosi, jos užsipuolė jį kaip šunys, — tyliai ištarė Stela.

— Panašiai. Matyt, jis bandė išsisukti, įtikinti jas, kad tai klaida, bet toji šviesiaplaukė — ji tikra isterikė. Puolė rėkti, verkti, trankyti jį. Kita nuskubėjo pas savo vyrą, papasakojo, ką girdėjusi, kad tai Braiso šunybė, jog jis netekęs vieno iš geriausių klientų. Jis pašoka — pasak mano sūnaus — prasiriia pro minią ir smogia Braisui. Žmonės žiūri, taurės dūžta, blondinė užšoka ant Braiso ir pradeda jį kandžioti ir draskyti.

— Eina sau, — sušnabždėjo susižavėjęs Geivinas.

— Ją teko plėšte atplėšti nuo jo, o kai atplėšė, Kvilas trenkė dar kartą, ir tada jį turėjo atitraukti.

— Gaila, kad viso to nemačiau. — Harperis atsistojo ir pasiėmė iš šaldytuvo kokakolos — savo rytinę dozę kofeino. — Tikrai gaila.

— Vieni bėgo slėptis, kiti brovėsi arčiau veiksmo, — tęsė Mičas. — Slysčiodami ant alyvuogių iš martinių, čiuoždami ant lašišos

gabalėlių ar kas ten buvo, griūdami ant stalų. Jau norėjo kviesti policiją, kai atskubėjo apsauga.

— O kur tu buvai? — pasiteiravo Heilė.

— Terasoje, glamonėjau Rozą. Šokau su ja, — pasitaisė jis mirktelėdamas. — Mes galėjome stebėti viską pro duris ir langus.

— Kurį laiką tai bus pagrindinė tema, — užbaigė Roza. — Mano nuomone, visi gavo glėbį pažeminimo. O dabar, nežinau kaip jūs, bet man reikia į darbą.

— Pala, pala, o kaip Braisas? — Heilė pakabino kiaušinienės. — Negali palikti mus nežinioje.

— Nežinau, bet įtariu, jog spruks iš Šelbio apygardos pabrukęs uodegą. Nemanau, kad jis dar pasirodys čia.

— Ir viskas? — nustebo Heilė. — Tu neketini... — Ji nutilo, nušluostė Lili veiduką. — Tai gerai. Gerai, kad jo nebėra.

Roza sušiaušė berniukams plaukus, tada atsistojo ir pakštelėjo Lili į pakaušį.

— Šiandien įteiksiu policijai pareiškimą dėl galimo sukčiavimo, Mičas irgi, nes jis girdėjo, ką Braisas sakė. Tikiuosi, jie norės pasikalbėti ir su kitais, kurie girdėjo jo tauškalus. Tada žiūrėsime, kas bus.

— Dar geriau, — nusišypsojo Heilė. — Daug geriau.

— Aš netrankau žmonėms veidų ir nespardau jų, bent jau iki šiol to nedariau. Bet ir pati nesileidžiu stumdoma.

Roza išėjo patenkinta, net smagi, kad diena prasidėjo nuo juoko, o ne rūpesčių.

ROZA STOVĖJO ANT NEDIDELIO ŠLAITO MIŠKO PAKRAŠTY IR ŽIŪRĖJO Į MEDELYNĄ. Jame pynėsi nuostabūs spalvų plotai, švelni pavasarinė žaluma, akiplėšiška rožinė, egzotiška mėlyna, linksma geltona ir liepsnojanti raudona.

Šių spalvų buvo pilni ir seni, laiko nublukinti rudi stalai, nukrauti loveliais, vazonais ir konteineriais. Iš žemės veržėsi energingi pavasariniai žiedai. Pastatai atrodė atjaunėję, svetingi, o šiltnamiuose virė darbas. Didžiuliai įvairių formų gėlynai sproginėjo nuo spalvų, iš pakabinamų krepšelių sviro margaspalviai kaspinai.

Iš čia ji galėjo matyti krūmokšnių plotą, dekoratyvinius medžius ir lauką, su tiesiomis it liniuotė vagomis ir galingais traktoriais. Visur, kur ji žvelgė, buvo žmonės, pirkėjai, aptarnaujantis personalas, perkantys arba besižvalgantys. Raudoni vežimėliai it maži traukinukai dardėjo takeliais pilni būsimų pirkinių. Stovėjimo aikštelėje jų laukė automobiliai ir sunkvežimiai, į kuriuos bus perkrauti pirkiniai.

Roza matė kalnus mulčio, palaido ir supakuoto, grindinio plytelių bokštą, kuolelių stirtas.

„Visi tik juda, kruta“, — galvojo ji žvelgdama į jaukų šurmulį. Sodo pastoginė jau spindėjo vijokliais, besimaudančiais ryto šviesoje, raitytas suolelis stovėjo strategiškai patogioje vietoje prie kunkuliuojančio sodo fontano, ant šakos kabėjo skaisčiai raudona paukščių lesykla, lengvame vėjyje tilindžiavo varpelių muzika. Ji irgi turėtų būti ten, darbuotis, tikrinti atsargas, skaičiuoti inventorių. Tai, jog turi vadybininkę — netgi tokią išskirtinę kaip Stela — dar nereiškia, jog gali sėdėti nė piršto nepajudindama. Tačiau Rozai norėjosi pakvėpuoti oru, pajusti aplink save judėjimą po ilgų valandų, praleistų tvankiame augalų dauginimo skyriuje. Norėjosi pažiūrėti, ką sukūrusi, dėl ko dirbo, dėl ko rizikavo.

Šiandien po skaisčiai mėlynu dangumi, kuris atrodė tarsi nupieštas ant stiklo, medelynas atrodė nuostabiai. Jis buvo vertas kiekvienos valandos, kurią praleido prakaituodama, rūpindamasi, skaičiuodama, kovodama. Tai tvirtas, sėkmingas ir didžiulis sodas. Taip, tai jos verslas, tačiau jis teikia nepaprastą malonumą. Jis atspindi jos stilių, viziją, paveldą. Jei kas mato jame tik hobį, tegu. Kai kurie žmonės, tiksliau, dauguma, mato ją tik kaip moterį, pasipuošusią auksine suknele ir deimantais. Ji nieko prieš kartkartėmis suspindėti. Jei atvirai, jai netgi patinka. Tačiau jos esybė, šerdis, stovi čia, su nudėvėtais džinsais, nublukusiais marškinėliais, kepuraite ir nunešiotais batais. Jos esybė yra dirbanti moteris, kuri apmoka sąskaitas, vadovauja verslui, išlaiko namus. Ji didžiuojasi ta moterimi. Rozalinda Harper iš užmiesčio klubo ir visuomenės yra pareiga, o visa kita yra jos gyvenimas.

Roza giliai įkvėpė, susiėmė ir tyčia nukreipė mintis kitur. Pažiūrės, kas bus, ir kaip jos su Amelija su tuo susidoros.

Jei šis gyvenimas skirtas jai, kodėl ji negalėtų surizikuoti dar kartą? Priimti į jį vyrą, kuris myli ir guodžia ją, intriguoja ir verčia šypso-

tis? Vyrą, kuris kažkaip sugeba rasti kelią jos skausmo, darbo, pareigos ir išdidumo labirinte. Vyrą, kurį ji myli.

Žinoma, jei reikės, gali nugyventi savo gyvenimą ir viena, bet ką tai įrodytų? Kad ji gali save išlaikyti, yra savarankiška, stipri. Ji žinojo, jog tokia buvo, yra ir visada bus.

Tačiau ji gali būti ir drąsi. Juk dviejų gyvenimų susiliejimas, dalijimasis problemomis, džiaugsmais, kompromisų ieškojimas reikalauja drąsos. Gyventi su vyru, kiekvieną dieną pabusti pasiruošus kovoti su rutina ir būti atvira netikėtumams yra darbas. O ji niekada nesibaidė darbo.

Santuoka šiame gyvenimo etape bus kitokia. Jie neturės vaikų. Tačiau vieną dieną galės džiaugtis anūkais. Jie nenugyvens viso gyvenimo kartu, tačiau galės būti laimingi, kartu pasenti.

Jie visuomet meluoja. Jie niekada neatveria savo širdies.

Roza stovėjo toje pačioje vietoje ant šlaito, tačiau medelyno nebesimatė. Vietoje jo atsirado laukai, apnuoginti žiemos, pliki medžiai ir ledo pojūtis ore.

— Ne visi, — tyliai ištarė Roza. — Ir ne visada.

Aš žinau daugiau už tave.

Amelija atsklendė per laukus, neapčiuopiama kaip migla, kuri pradėjo kilti per pliką juodą žemę. Jos balta suknelė ir basos kojos buvo purvinos. Veidą gaubė susivėlę auksiniai plaukai, o akyse švytėjo pamišimas.

Baimė užliejo Rozą tarsi staigi pikta audra. Bet ji nesitraukė. Ji atsilaikys.

Diena apniuko. Dangumi ėmė ristis sunkūs debesys, tepantys dangaus mėlynę juodomis su žaliu atspalviu dėmėmis.

— Aš gyvenu ilgiau nei tu, — tarė Roza ir iš vietos nesitraukė, nors negalėjo susilaikyti nevirpėjusi Amelijai artinantis.

— Ir tiek mažai teišmanai. Tu turi viską, ko tau reikia. Namus, vaikus, darbą, kurį myli. Kam tau reikia vyro?

— Meilė yra svarbi.

Pasigirdo juokas, drėgnas kosulys, kuris aidu atsimušė Rozos galvoje.

Meilė yra didžiausias melas. Jis dulkins tave, naudosis tavimi, ap-

gaudinės ir meluos. Jis skaudins tave, kol išseksi ir ištuštėsi, susitrauksi, pasidarysi bjauri ir mirsi.

Po baime krustelėjo gailestis.

— Kas tave išdavė? Kas privedė tave iki to?

Visi. Jie visi vienodi. Tai jie kekšės, nors taip vadina mus. Tai jie atbėgdavo pas mane, kišdavo savo pimpalus į mane, kol jų žmonos miegodavo jų šventose lovose.

— Ar jie vertė tave? Ar...

O paskui jie pasiima tai, kas tavo. Kas buvo mano!

Ji smogė abiem kumščiais Rozai į pilvą. Smūgis, kupinas įniršio, skausmo ir pykčio, nusviedė Rozą atgal.

Tą akimirką prasidėjo audra. Dangus prasivėrė, ir liūtis, sūkuriuodama rūką, tėškėsi į purviną žemę. Ji užspaudė Rozos plaučius, tarsi būtų kvėpavusi purvu. Pro jį girdėjosi pamišėliški šūksniai.

Nužudyk juos visus! Nužudyk juos miegančius. Sukapok į gabalus, išsimaudyk jų kraujyje. Atimk tai, kas priklauso man. Prakeik juos, tegu jie garma į pragarą!

— Jų nebėra. Jie pavirto į dulkes, — bandė šaukti Roza, tačiau vos galėjo ištarti žodį. — Ar tai, kas liko, esu aš?

Audra liovėsi taip pat staiga kaip ir prasidėjo, ir priešais ją stojo Amelija, kuri dainuodavo vaikams lopšines, liūdna, blyški, vilkinti pilką suknelę.

Tu esi mano. Mano kraujas. Ji ištiesė ranką, ir jos delne atsirado raudona dėmė. Mano kaulai. Iš mano gimdos, iš mano širdies, kurią išplėšė iš manęs. Surask mane. Aš tokia vieniša.

Tada Roza liko viena. Ji vėl stovėjo ant pavasarinės žolės miško pakrašty ir žiūrėjo į savo medelyną, besidriekiantį apačioje.

ROZA GRĮŽO PRIE DARBO, NES DARBAS TEIKĖ NUSIRAMINIMĄ. Tik dirbdama įprastą darbą ji galėjo blaiviai apmąstyti tai, kas atsitiko miško pakrašty.

Dirbo viena, nes vienuma guodė. Visą popietę skirstė paruoštus parduoti augalus, sodino sodinukus, laistė, tręšė, žymėjo.

Baigusi darbą, ji patraukė namo per miškelį ir užėjo į savo asme-

ninį šiltnamį. Pasodino kanas, pentinius, raktažoles, pavėsyje įsmeigė keletą varpelių ir snapučių.

„Čia mano ramybės uostas, — galvojo ji. — Sodas, žemė, Harperių namų šešėlis“. Roza klūpojo ant žemės po giedru dangumi ir žiūrėjo į tai, kas jos.

Namas toks gražus, su geltono akmens sienomis, spindinčiais langais, baltais it nuotakos papuošimais. Kokios paslaptys slypi tuose kambariuose, už tų sienų? Kas palaidota šioje žemėje, kurią ji savo rankomis dirba daugelį metų?

Užaugo čia, kaip užaugo jos tėvas ir jo tėvas, ir visi kiti prieš juos. Kartų kartos dalijosi vienu krauju ir istorija. Ji užaugino čia savo vaikus, dirbo, kad išsaugotų paveldą, kad jos vaikų vaikai vadintų tai namais. Kad ir kas čia buvo padaryta, ji turi žinoti. O tada priimti.

Apsisprendusi ji padėjo į vietą įrankius ir nuėjo į namą.

Mičas buvo bibliotekoje.

— Atleisk, kad trukdau. Noriu apie kai ką pasikalbėti.

— Puiku, nes aš irgi noriu. — Jis nusisuko nuo kompiuterio ir surado aplanką ant stalo.

— Tu pirmas, — tarė ji.

— Chmm? A, gerai. — Mičas persibraukė ranka per plaukus, nusiėmė akinius. Ji žinojo, jog tie judesiai padeda jam surikiuoti mintis.

— Aš jau padariau čia viską, ką galėjau, — pradėjo jis. — Galėčiau dar daug mėnesių tyrinėti jūsų šeimos istoriją, nagrinėti detales, ankstesnes kartas. Tiesą sakant, ketinu tai ir daryti. Tačiau kalbant apie tikslą, dėl kurio mane pasamdei, — aš aklavietėje. Ji nebuvo šeimos narė, Roza. Ne Harper, — pasitaisė jis. — Nei kraujo, nei per santuoką. Jokie duomenys — pavardės, datos, santuokos, mirtys — nerodo moters, vardu Amelija, kuri būtų gyvenusi šiame name ar Harperių šeimoje. Jokia moteris panašaus amžiaus nemirė šiuose namuose mūsų nustatytu laikotarpiu.

— Suprantu. — Ji atsisėdo mintyse gailėdamasi, jog neatsinešė kavos.

— Žinoma, jei Stela klysta dėl vardo...

— Neklysta. — Roza papurtė galvą. — Ji Amelija.

— Sutinku. Tačiau Amelijos Harper nėra nei gimimo, nei santuokos įrašuose. Kad ir kaip būtų keista, turint galvoje, kiek laiko stovi

šis namas, nėra jokių įrašų apie mirusias jame dvidešimtmetes ar trisdešimtmetes moteris. Yra keletas jaunesnių arba vyresnių.

Jis padėjo aplanką ant krūvos viršaus.

— Beje, viena įspūdingiausių mirčių, įvykusių čia 1859-aisiais, buvo tavo vyriškos giminės protėvio, kažkokio Boregardo Harperio, kuris nusisuko sprandą ir susilaužė keletą kaulų nukritęs nuo antro aukšto terasos. Laiškuose, kuriuose minimas šis įvykis, rašoma, kad Bo buvo viršuje su moterimi — ne žmona — ir truputį per daug įsijautė į seksualinius žaidimus. Jis persivertė per turėklus kartu pasiimdamas ir tą moterį. Kai atbėgo šeimynykščiai, jis jau buvo miręs, bet, būdamas stambus vyras, sušvelnino savo damos kritimą, ir ji, žnektelėjusi ant jo, tik koją susilaužė.

— Įsivaizduoju, kaip jai turėjo būti gėda.

— Tikriausiai. Turiu Harperių moterų, kurios čia mirė, vardus. Turiu sąrašą tarnaičių, kurios mirė čia, bet nė viena neatitinka duomenų. Ir dar turiu informacijos iš tos teisininkės Čikagoje, apie kurią pasakojau.

Jis ėmė kuistis krūvoje ieškodamas kito aplanko.

— Ji, kaip sakiau, yra ekonomės, kuri dirbo Redžinaldui Harperiui, palikuonė. Ji atrado net tris protėvius, kurie dirbo čia — ekonomė, ekonomės dėdė, kuris buvo prižiūrėtojas, ir jauna pusseserė, dirbusi virtuvėje patarnautoja. Iš to galėjau sudaryti detalią tos šeimos istoriją. Nors ji ne į temą, pamaniau, kad norėsi turėti.

— Taip, norėčiau.

— Teisininkė tebeieško duomenų, kai turi laiko, ji irgi užsikrėtė šia liga. Gali būti, kad mums pasiseks.

— Tu labai daug padarei.

— Šioje diagramoje rasi vieno iš protėvių antrojo pusbrolio iš jo motinos pusės gyvenimo šaką. Bet ji niekuo nepadės.

— Tu klysti. — Ji nužvelgė krūvas dokumentų, lentą, nusagstytą diagramomis ir fotografijomis, ranka rašytus lapus. — Padės. Jau seniai turėjau tuo pasirūpinti. Turėjau žinoti apie svetimoteriaujantį Bo, apie salono savininkę Liusibelę ir kitus, kuriuos iškėlei į dienos šviesą.

Roza atsistojo ir priėjo prie lentos dar kartą pažiūrėti į nuotraukas ir vardus. Kai kurie jau buvo pažįstami, kiti — visiškai svetimi.

— Dabar matau, kad mano tėvui labiau rūpėjo dabartis nei praeitis. O mano senelis mirė, kai buvau labai maža, todėl neprisimenu, kad jis būtų pasakojęs man šeimos istorijas. Daugiausia sužinojau iš savo senelės, kuri nebuvo Harperių kilmės, arba iš vyresniųjų pusbrolių ar pusseserių. Vis ketinau prisėsti ir perskaityti šeimos dokumentus atidžiau, bet taip ir neprisėdau.

Ji atsitraukė nuo lentos.

— Šeimos istorija, visi, kurie gyveno prieš mane, yra svarbūs, o aš iki šiol neparodžiau jiems deramos pagarbos.

— Sutinku su pirma dalimi, bet ne su antrąja. Šis namas rodo didžiulę pagarbą tavo šeimai. Tačiau esmė ta, kad aš negaliu Amelijos rasti. Iš to, ką mačiau, ką jaučiu, tikiu, kad Amelija yra viena iš tavo protėvių. Bet ne šeima. Nes jos vardo nėra šeimos dokumentuose. Netikiu, kad ji buvo tarnaitė.

— Netiki.

— Atsižvelgiant į laikotarpį ir visuomenės normas. Kaip tarnaitė, ji galėjo pastoti nuo kurio nors iš šeimos narių, bet abejoju, ar jai būtų buvę leista pasilikti dirbti, pasilikti name nėštumo metu. Jai būtų davę pinigų ir išsiuntę, bet tuo netikiu.

Dar kartą metusi žvilgsnį į lentą, Roza sugrįžo prie stalo ir atsisėdo.

— Kodėl ne?

— Redžinaldas buvo namų galva. Informacija, kurią turiu, rodo, jog jis buvo be galo išdidus, didžiavosi savo įtakinga padėtimi šiose apylinkėse. Politika, verslas, visuomenė. Jei atvirai, Roza, neįsivaizduoju jo dulkinančio tarnaitę. Jis turėjo būti išrankesnis. Žinoma, tai galėjo daryti giminaitis, dėdė, svainis, pusbrolis. Bet mano nuojauta sako, kad ryšys su Amelija buvo glaudesnis.

— Tai būtų?

— Meilužė. Moteris, kuri tenkintų jo poreikius. Išlaikoma moteris.

Roza minutėlę tylėjo.

— Žinai, kas įdomu, Mičelai? Kad mes pasiekiame tą patį tašką iš skirtingų krypčių. Tu peržiūrėjai krūvas dokumentų, kad man net galva sukasi pagalvojus. Ką jau kalbėti apie telefono skambučius, paieškas internete, archyve. Diagramos, schemos ir dar dievažin kas. Tai daryda-

mas tu ne tik nupiešei mano šeimos paveikslą, kurio niekada nebuvau mačiusi, ne tik supažindinai mane su žmonėmis, kurių nepažinojau, bet kurie, tikrąja žodžio prasme, yra atsakingi už mano gyvenimą. Tu atmetei šimtus galimybių, šimtus „galbūt", kas toji moteris buvo, kad galėtume rasti tikrą atsakymą. Kaip manai, ar kada tai padarysime, ji nusiramins?

— Nežinau atsakymo į šį klausimą. Kodėl tu tokia liūdna? Man širdis plyšta, kai matau tave tokią liūdną.

— Nežinau. Tikriausiai dėl to, kas atsitiko šiandien, — tarė Roza ir papasakojo jam.

— Aš taip bijojau. — Ji giliai įkvėpė. — Bijojau ir tada, kai ji neleido mums įeiti į vaikų kambarį, ir tada, kai mes įėjome iš terasos ir ji ėmė šėlti. Bijojau tą naktį, kai bandė mane paskandinti. Maniau, kad daugiau nebebijosiu. Bet šiandien, kai pamačiau ją ateinančią per lauką, per rūką, net sustingau iš siaubo. Mačiau jos veidą, pamišusias akis, beprotišką ryžtą. Tokį, dabar galvoju, kuris pergali netgi mirtį.

Roza nusipurtė.

— Žinau, skamba keistai, bet manau, kad būtent tai ji ir padarė — kažkokiu būdu. Ji nugalėjo mirtį pamišimu, ir dabar negali išsilaisvinti.

— Šį kartą ji nelietė tavęs. Nieko nepadarė?

Roza papurtė galvą.

— Netgi pačioje įniršio viršūnėje. Aš negalėjau kvėpuoti — jaučiausi tarsi būčiau traukusi į save purvą, tačiau iš dalies tai galėjo būti dėl mane apėmusios panikos. Ji kalbėjo apie žudymą, maudymąsi kraujyje. Šiuose namuose niekas nekalbėjo apie žmogžudystes, bet gal — o Dieve — gal jie ją nužudė? Kažkas iš mano šeimos?

— Ji kalbėjo apie žudymą, — priminė jai Mičas, — ne apie tai, kad ji buvo nužudyta.

— Taip, bet ar galima tikėtis, kad išprotėjusi moteris kalbėtų rišliai. Ji sakė, kad aš jos kraujas. Tiesa tai ar ne, ji tiki tuo. — Roza atsiduso. — Tu irgi.

Mičas atsistojo, apėjo aplink stalą, priėjo prie Rozos ir apkabino.

— O tu kuo tiki?

„Paguoda", — galvojo ji padėdama galvą jam ant peties. Vyras gali suteikti tiek paguodos, kiek leisi jos pasiimti.

— Amelija turi mano tėvo akis. Pastebėjau tai šiandien. Niekada anksčiau neatkreipiau dėmesio, galbūt nenorėjau. Ar jis paėmė jos vaiką, Mičai, mano proprosenelis? Ar jis galėjo būti toks negailestingas?

— Jei tai tiesa, ji galėjo pati atiduoti vaiką. Galbūt jie sudarė sandėrį, o vėliau ji ėmė gailėtis. Yra daug galimybių.

— Aš noriu sužinoti tiesą. Privalau, kad ir kiek tai kainuotų.

Ji atsitraukė, išspaudė šypseną.

— Bet kaip, po galais, mes sužinosime apie moterį, kuri galbūt buvo mano proprosenelio meilužė?

— Mes turime vardą, apytikslį amžių ir prielaidą, jog ji gyveno Memfio apylinkėse. Nuo to ir pradėsime.

— Ar tai natūralus optimizmas, ar tik bandai sulyginti mano plunksneles?

— Ir tai, ir tai.

— Gerai. Einu įsipilti taurę vyno. Ko nors nori?

— Būtų ne pro šalį galonas vandens, kad praskiestų penkis galonus kavos, kuriuos šiandien išgėriau. Eisiu kartu.

Mičas apkabino Rozą per pečius ir jie nuėjo į virtuvę.

— Gali būti, kad norėsiu atidėti tai iki Stelos ir Logano vestuvių. Man regis, kad gyviesiems turėtų būti suteikta pirmenybė, nesvarbu, kokie reiklūs tie mirusieji būtų. — Ji ištraukė butelį vandens ir šviežią citriną. — Negaliu patikėti, kad po kelių dienų šiuose namuose nebebus tų berniukų.

Ji įpylė vandens, įdėjo griežinėlį citrinos ir padavė jam stiklinę.

— Ačiū. Manau, jie dažnai čia lankysis, net nejausi, kad čia jų nėra.

— Norėčiau tikėtis. — Roza įsipylė vyno, bet, nespėjus gurkštelėti, suskambo telefonas. — Kur tas Deividas? — sumurmėjo ji eidama atsiliepti.

Minutėlę klausėsi, tada lėtai nusišypsojo Mičui.

— Sveika, Džeine, — tarė ji pakeldama taurę.

— KAIP ĮDOMU. KAIP FILME APIE ŠNIPUS AR KAŽKAS PANAŠAUS. — Heilė trypčiojo ant pirštų galiukų. Ji, Stela ir Roza kėlėsi liftu į Klarisės

Harper butą. — Visą rytą dailinomės nagus, o dabar einame medžioti slaptų dokumentų. Siaubingai įdomu.

— Ką pasakysi, kai mus areštuos ir turėsime visą naktį praleisti kameroje su Didžiąja Berta, — nusišaipė Stela. — Jei Loganui rytoj teks vesti mane per kalėjimo grotas, aš būsiu velniškai nepatenkinta.

— Sakiau tau, kad neitum, — priminė jai Roza.

— Ir praleisti tai? — Sulaikiusi kvapą, Stela iššengė iš lifto. — Gal aš kalbu daug, bet nesu bailė. Be to, Heilė teisi. Tai įdomu.

— Įeiti į senos niurzglės baldais užkimštą butą ir pasiimti tai, kas mano — kartu su išsigandusiu triušiuku — nepasakyčiau, jog tai įdomu. Džeinė galėjo pati juos paimti, būtų sutaupiusi mums kelionę. Juk rytoj vestuvės, tiek daug reikia padaryti.

— Žinau, ir labai dėkinga, kad davei mums išeiginę, kad galėtume pasigražinti. — Stela impulsyviai pabučiavo Rozai į žandą. — Po vestuvių atidirbsime dvigubai.

— Teks. O dabar melskitės, kad toji sena vėpla būtų išėjusi į kirpyklą, kaip sakyta, nes kitaip galime turėti nemalonumų.

— Negi manai, kad ji galėjo neišeiti? — pradėjo Heilė, bet durys prasivėrė. Džeinė iškišo nosį pro plyšį.

— Aš... tikėjausi, kad ateisite tik jūs, pussesere Rozalinda. Nežinau, ar turėtume...

— Jos mano darbuotojos ir mano draugės. — Neturėdama kantrybės aiškintis ir delsti, Roza atidarė duris ir įėjo. — Džeine, tai Stela ir Heilė. Džeine, ar susidėjai daiktus?

— Taip, jų nėra daug. Bet aš čia galvojau... ji nusimins, kai pamatys, jog aš išėjau. Nežinau, ar turėčiau...

— Ši vieta siaubinga, — pastebėjo Roza. — Dvokia levandomis. Kaip gali tai pakęsti? Štai mūsų Drezdeno piemenaitė, o ten — Meiseno katė ir... velniop viską. Kur dienoraščiai?

— Aš jų neištraukiau. Pagalvojau, jog neteisinga...

— Puiku. Duokš man raktą, parodyk kur, ir aš pati išsitrauksiu. Negaiškime laiko, Džeine, — pridūrė Roza, kai mergina ir toliau stovėjo kramtydama lūpą. — Tavęs laukia naujas butas ir naujas darbas ankstų pirmadienio rytą. Imi juos arba ne, tau rinktis. Tačiau aš neišeisiu iš šio dvokiančio buto be to, kas teisėtai priklauso man. Todėl arba duodi raktą, arba pradėsiu viską jaukti, kol surasiu, ką reikia.

— O, Dieve. Man bloga. — Džeinė įkišo ranką į kišenę ir ištraukė dailų varinį raktą. — Stalas jos kambaryje, viršutinis stalčius. — Išblyškusi kaip popierius, ji mostelėjo ranka. — Man svaigsta galva.

— Eik, išsivemk, — pasiūlė Roza. — Stela, gal padėtum Džeinei susirinkti daiktus?

— Žinoma. Eime, Džeine.

Patikėjusi Stelai Džeinę, Roza atsisuko į Heilę.

— Stebėk duris, — paliepė ji.

— O, čia tai bent. Aš sargyboje.

Roza neišlaikiusi sukikeno eidama į Klarisės miegamąjį. Čia levandų kvapas su žibuoklių prieskoniu buvo dar stipresnis. Lovos galvūgalis buvo siuvinėtas aukso kutais, o senovinė antklodė, pažino Roza, buvo iš Harperių namų. Kaip ir staliukas prie lango bei lempa.

— Sena vagilė, — sumurmėjo Roza eidama tiesiai prie stalo. Ji pasuko raktą ir nesusilaikiusi aiktelėjo, kai pamatė krūveles senų, oda įrištų dienoraščių.

— Tai bus spyris į tavo kaulėtą subinę, — nutarė ji ir atrišusi atsineštą maišą atsargiai sudėjo knygas.

Kad įsitikintų, jog paėmė visus dienoraščius, ji patikrino likusius stalčius, be sąžinės graužimo apžiūrėjo naktinį staliuką, indaują, komodą. Nors jautėsi kvailai, vis dėlto nuvalė visus paviršius, prie kurių lietėsi. Ką gali žinoti — Klarisė gali iškviesti policiją ir pareikšti, jog buvo apvogta. Tada paliko raktą aiškiai matomoje vietoje, ant stalo.

— Stela nusivedė ją į apačią, — paskelbė Heilė, kai Roza išėjo iš miegamojo. — Ji taip drebėjo, kad išsigandome, jog jai neprasidėtų koks priepuolis. Toji vargšelė turi tik vieną lagaminą. Visas jos turtas tilpo į vieną lagaminą.

— Ji jauna. Dar turi laiko užgyventi turto. Ar lietei čia ką nors?

— Ne. Pamaniau, pirštų atspaudai ir visa kita.

— Šaunuolė. Eime.

— Radai?

Roza patapšnojo per maišelį.

— Paprasta, kaip atimti iš vaiko saldainį.

Tik tuomet, kai jos jau buvo įkurdinusios Džeinę jos naujajame bute ir buvo pakeliui į namus, Roza pastebėjo, jog Heilė neįprastai tyli.

— Tik nesakyk, kad abejoji, tave graužia sąžinė ar dar kas.

— Ką? O, ne. Tie dienoraščiai yra tavo. Tavim dėta būčiau pasiėmusi ir kitus daiktus. Aš galvojau apie Džeinę. Žinau, ji nedaug jaunesnė už mane, o atrodo tokia gležna, visko bijanti. Nors dabar, sakyčiau, pasielgė drąsiai.

— Ji neturėjo to, ką turi tu, — tarė Roza. — Tavo ištvermės ir to, ką būtų galima pavadinti sėkme. Be to, ji neturėjo tokio tėvo, kuris ją mylėtų, mokytų, suteiktų saugius ir laimingus namus. Ji nesijaučia stipri ir patraukli, o tu žinai, kad esi tokia.

— Jai reikia pakeisti šukuoseną ir drabužius. Ei, Stela, būtų smagu ją pakeisti?

— Raminkis, mergyt.

— Aš rimtai. Vėliau, kai turėsime laiko. Bet aš galvojau ir apie tai, kaip ji atrodė, kai įžengė į butą. Kokia dėkinga ir nustebusi buvo, kad atsiuntei kai kurių daiktų, Roza. Būtiniausių, kaip sofa, lova, maistas. Atrodo, jai niekas nėra padaręs nieko malonaus vien iš padorumo. Man pasidarė taip gaila jos, bet tuo pačiu metu džiaugiausi dėl jos — ji dairėsi aplinkui sutrikusi, apsiašarojusi.

— Pažiūrėsim, kaip ji sugebės toliau gyventi.

— Tu suteikei jai galimybę viską pradėti iš naujo. Kaip pasielgei su manimi ir Stela.

— O, tik nepradėk.

— Pradėsiu. Mes visos buvome atsidūrusios kampe, o tu ištiesei mums ranką ir padėjai rasti kelią. Dabar Džeinė turės savo butą ir naują darbą. Aš turiu gražų kūdikį ir nuostabius namus. O Stela rytoj išteka.

Ji pradėjo šniurkščioti, ir Roza griežtai dėbtelėjo į ją per galinio vaizdo veidrodėlį.

— *Rimtai* sakau, nepradėk.

— Nieko negaliu sau padaryti. Aš tokia laiminga. Rytoj išteka Stela. O jūs esate mano geriausios draugės visame plačiame pasaulyje.

Stela ištiesė jai nosinaičių pakelį vieną pasilikdama sau.

IŠ VISO BUVO ŠEŠIOLIKA DIENORAŠČIŲ — PENKI JOS SENELĖS Elizabetos Harper, devyni — prosenelės Beatrisės.

Juose buvo ir keletas brėžinių, pastebėjo Roza, versdama puslapius — senelės darbas. Ji pajuto šilumą žiūrėdama į juos.

Nepaisant to, jų laukė sunkus darbas — perskaityti visus ir surasti ką nors, kas susiję su Amelija.

— Jie be datų. — Trindamasi akis, Stela atsilošė į sofos atlošą. — Iš to, ką spėjau perskaityti, galiu pasakyti, kad Beatrisė Harper rašė tol, kol baigdavosi sąsiuvinis, tada imdavo kitą.

— Pamėginkime kaip nors išrūšiuoti juos, — pasiūlė Mičas, — tada pasidalykime ir skaitykime.

— Tikiuosi, man teks koks nors pikantiškas. — Atsižvelgdamas į aplinkybes, Deividas buvo paruošęs arbatos ir dabar vaišinosi keksu.

— Aš norėsiu žinoti, kas rašoma kiekviename iš jų. Bet rytoj vestuvės. Stela, nenoriu, kad pervargtum. Nes aš būsiu kalta, jei tekėsi su juodais ratilais po akimis. Kas tai galėtų būti? — nustebo Roza, kai suskambo durų skambutis. — Visi čia. Ne, sėdėk, Deividai. Aš atidarysiu.

Ji nuėjo prie durų lydima ant kulnų lipančio Parkerio, kuris savo lojimu norėjo įrodyti, jog dirba savo darbą. Atidariusi duris Roza kilstelėjo antakius, o jos šypsena buvo aštri kaip ašmenys.

— O, pussesere Rise, koks nemalonus siurprizas.

— Kur toji nenaudėlė ir mano nuosavybė?

— Neturiu nė menkiausio supratimo apie ką kalbi. Man visiškai tai nerūpi. — Ji pastebėjo, jog nelauktoji viešnia buvo pasisamdžiusi automobilį su vairuotoju iš miesto. — Numanau, kad geros manieros reikalauja pakviesti tave į vidų, bet įspėju, kad aš nepasivarginsiu išrengti ir apieškoti tave prieš išeinant — kas būtų labai nemalonu abiem pusėms — todėl nė negalvok ką nors paimti.

— Tu esi ir visada buvai nemaloni ir nemandagi būtybė.

— Argi ne juokinga? — Roza atsitraukė, kad Klarisė su savo lazda galėtų įeiti į fojė. — Mano nuomonė apie tave tokia pati. Mes svetainėje, geriame arbatą. — Roza stabtelėjo ant slenksčio. — Mus aplankė pusseserė Risė. Kaip nepasisekė, ar ne? Tikriausiai prisimeni mano sūnų Harperį. Tu visada mėgdavai skųstis juo. Ir Deividą, Harperio vaikystės draugą, kuris rūpinasi Harperių namais ir skaičiuoja sidabrinius įrankius.

— Manęs nedomina tavo paistalai.

— Kad daugiau neturiu ko pasiūlyti. Regis, esi pažįstama ir su daktaru Karnegiu.

— Esu ir ketinu pasikalbėti apie jį su savo advokatu.

Mičas plačiai nusišypsojo.

— Mičelas Karnegis, su „č“ varde.

— Čia Loganas Kitridžas, draugas, kaimynas ir darbuotojas, kuris taip pat panelės Stelos Rotšild, mano vadybininkės, sužadėtinis.

— Manęs nedomina tavo darbuotojų kratinys nei tavo keistas įprotis kviestis juos visus į Harperių namus.

— Čia jos vaikai, Geivinas ir Lukas, ir jų šuo, Parkeris, — tęsė Roza, tarsi nė negirdėtų Klarisės. — Ir jaunoji pusseserė iš Ešbių pusės, taip pat mano darbuotoja, Heilė Filips, bei jos gražioji dukrelė Lili. Regis, pristačiau visus. Deividai, gal įpiltum Klarisei arbatos.

— Nenoriu arbatos, kurią ruošė ir pilsto homoseksualas.

— Tai neužkrečiama, — nesutrikęs atrėžė Deividas.

— Deividai, tu homoseksualas? — Roza suvaidino nustebusią. — Kaip įdomu.

— Na, aš stengiuosi būti subtilus.

— Kur Džeinė? — piktai pasiteiravo Klarisė. — Reikalauju tučtuojau su ja pasikalbėti.

Roza paėmė mažytį sausainį ir padavė džiūgaujančiai Lili.

— O Džeinė būtų?

— Tu puikiai žinai. Džeinė Polson.

— A, taip, pusseserė Džeinė. Deja, jos čia nėra.

— Aš nepakęsiu tavo melo. — Išgirdęs jos toną, Parkeris įspėjamai suurzgė. — Ir patraukite nuo manęs tą siaubingą šunį.

— Jis *nėra* siaubingas, — pašoko Geivinas, bet Stela tučtuojau sugriebė jį už rankos. — Tai tu siaubinga.

— O jei būsi pikta, — įsikišo Lukas, — jis įkąs tau, nes jis geras šuo.

— Geivinai, veskis Luką ir Parkerį į lauką, — paragino sūnų Stela.

— Pasiimkite kamuolį, — patarė Loganas ir mirktelėjo berniukams. — Aš tuoj ateisiu.

Geivinas paėmė šunį ir susiraukęs išėjo pro duris, o Lukas stabtelėjo prie durų.

— Tu mums nepatinki, — išrėžė jis ir nusivijo brolį savo trumpomis tvirtomis kojytėmis.

— Matau, tavo darbuotojai neką geriau sugeba auklėti savo vaikus nei tu, Rozalinda.

— Akivaizdu. Ir aš taip tuo didžiuojuosi. Ką gi, jei nenori arbatos ir aš nežinau nieko apie Džeinę, turbūt norėsi išvykti.

— Kur žurnalai?

— Žurnalai? Turi galvoje dienoraščius, kuriuos rašė mano senelė, prosenelė ir kurie buvo paimti iš šių namų be mano leidimo?

— Tavo leidimas nebuvo reikalingas. Aš esu vyriausia gyva Harper, ir tie žurnalai priklauso man.

— Mes tikrai nesutinkame su tuo, bet aš galiu pasakyti, kur jie. Ten, kur jų vieta — moralinė, teisinė ir etninė.

— Liepsiu, kad tave areštuotų.

— Prašom, pamėgink. Turėtų būti smagu. — Grėsminga kaip ledkalnis, Roza atsisėdo ant fotelio porankio ir nerūpestingai užsimetė kojį ant kojos. — Tau juk patiktų, jei tavo vardas, ir visų Harperių, atsidurtų laikraščiuose, būtų juodinamas ir apkalbamas visoje apygardoje? — Jos balsas buvo šaltas, tačiau akys degte degė. — Nes aš galiu pasirūpinti, kad taip atsitiktų. Galiu garantuoti, kad pasakosiu visiems ir visur. Tokie dalykai manęs nejaudina.

Roza nutilo ir pasilenkė prie Lili paimti jai tiesiamą sausainį.

— Ačiū, mažute. Bet tau? — tarė ji Klarisei. — Nemanau, kad tau patiktų tapti paskalų ir juokų objektu. Ypač kai nieko nelaimėsi. Aš turiu tai, kas teisėtai priklauso man.

Ji paėmė Lili, pasisodino ją ant kelių ir padavė sausainį. Kambaryje tvyrojo tyla, tik girdėjosi piktas Klarisės šnopavimas. Roza nusprendė, kad tai yra vienas tų retų atvejų, kurį ji galėtų apibūdinti scenine fraze: *jos krūtinė kilnojosi iš pykčio.*

Nepakartojama.

— Jei nori, kad policija apklaustų mane, kaip atgavau savo nuosavybę, mielai jiems papasakosiu. Ir, tikiuosi, tu mielai paaiškinsi jiems, kaip toji nuosavybė iš Harperių namų atsidūrė tavo stalčiuje kartu su kitais brangiais daiktais, kurie įrašyti į Harperių namų nuosavybės sąrašą.

— Tu purvini šeimos vardą! — Įniršio iškreiptu veidu Klarisė žengė į priekį. — Neturi teisės. Neturi teisės iškasti to, kas palaidota.

Roza ramiai perdavė kūdikį Mičui, kuriam Lili ėmė dosniai siūlyti apčiaumotą sausainį. Ji išgirdo, kaip Mičas sumurmėjo: „Prispausk ją, mieloji", ir atsistojo.

— Ko tu bijai? Ką jie jai padarė? Kas buvo Amelija?

— Niekas, valkata, žemos klasės kekšė, kuri gavo daugiau nei nusipelnė. Taip ir žinojau, tą pačią minutę supratau, kai tu gimei, kad kraujas savo parodys. Taip ir yra.

— Tai aš jos palikuonė, — tyliai tarė Roza.

— Aš daugiau nieko nesakysiu. Tai nusikaltimas ir nuodėmė, kad tokia moteris kaip tu yra šių namų šeimininkė. Tu neturi tam teisės, niekada neturėjai. Esi niekas kitas, kaip amaras, ėdantis šeimos vardą. Mano senelė būtų užpjudžiusi tave šunimis ir neleidusi nė peržengti Harperių namų slenksčio.

— Gerai, pakaks. — Nespėjus Rozai prasižioti — o ji dar daug ką turėjo pasakyti — Harperis pašoko ir priėjo prie Klarisės. — Dabar tu išeisi, ir daugiau niekada neįžengsi pro šias duris.

— Neburnok, berniūkšti.

— Man jau ne aštuoneri. Tu čia nelaukiama. Manai, stovėsiu ir klausysiuos, kaip įžeidinėji mano motiną? Moterį, kurios vienoje blakstienoje yra daugiau kilmingumo nei visame tavo išdžiūvusiame kūne? Išeini, arba išspirsiu. Rinkis.

— Tu toks kaip ji.

— Tai pirmas teisingas žodis nuo tada, kai atėjai. Durys čia, *pus-sesere* Rise.

Jis suėmė ją už rankos, nors ji bandė atstumti jį, ir išvedė pro duris.

Stojo trumpa tyla, tada Heilė tyliai švilptelėjo.

— Pirmyn, Harperi.

DVIDEŠIMTAS SKYRIUS

VIRŠUJE, SVETAINĖJE, MIČAS UŽKĖLĖ ROZOS KOJĄ SAU ANT KELIŲ ir ėmė trinti.

— Pavargai.

— Truputį.

— Puikus smūgis.

— Taip, kirtau iš peties, bet Harperis išsviedė kamuolį iš aikštelės.

— Kaip man patinka, kai mano mergina kalba beisbolo analogijomis. — Jis kilstelėjo jos kojų aukščiau ir pabučiavo į kulkšnį. — Pasiimsiu savo dalį dienoraščių. Šiąnakt dar galėsiu padirbėti.

— Tu irgi pavargai. O ir vestuvės netrukus. — Roza atlošė galvą ir užsimerkė, kai jo nykštys įsispaudė į kojos išlinkį. — Be to, jei išvažiuosi, kas pamasažuos man kojas.

— Tikėjausi, kad pasiūlysi atitinkamą kyšį.

— Tau nereikia kyšio. Maniau, kad pasiliksi.

— Taip jau atsitiko, kad mašinoje turiu kostiumą vestuvėms.

Ji šyptelėjo užsimerkusi.

— Man patinka vyrai, kurie apgalvoja rytdieną.

— Nebuvau tikras, kad šiąnakt man atsiras vietos namuose. Vestuvių išvakarės, moteriški ritualai.

— Mes jau šįryt pradėjome ritualus, o rytoj užbaigsime. Jie bus puiki šeima, ar ne?

— Jau yra. Man patiko, kaip berniukai stojo prieš senę, ir tavo elegantiški smūgiai, kuriuos užbaigė triuškinantis Harperio kirtis.

— Mes visi buvome nuostabiai nemandagūs, ar ne? Žinoma, daugiau ji su tavimi nesikalbės. Nepadės rašyti knygos.

— Dėl to nesijaudinu. Be to — pavadinsime tai žaidynėmis, pasibaigus sezonui — nemanau, kad jai patiks, ką apie ją parašysiu.

— Man patiks. Ji žino, kas buvo Amelija, kas jai atsitiko. Tikriausiai visą laiką žinojo. Gali būti, kad ji sunaikino tuos dienoraščius, kuriuose buvo užsiminta apie ją — net ir nedidelė užuomina, juodinanti Harperių namus, būtų jai šventvagystė. Bet mes turime būti tam pasiruošę.

— Mums reikia tik keleto sėklų. Aš galiu jas padauginti.

Ji atsimerkė.

— Koks tu protingas. Man patinka, kai vyrukas, kurį myliu, kalba sodininko terminais.

— Tu dar nieko nežinai, Rozalinda, mane suvedžiojo tavo pėdos.

— Mano pėdos?

— Aš pakvaišęs dėl jų. Niekad nežinai... — Jis lėtai nutraukė storą kojinaitę. — Ką rasi. Ach. — Jis perbraukė pirštu per jos kojų nagus, nulakuotus blyškia rožine spalva su blizgesiu. — Koks netikėtumas.

— Tai viena iš mano mažų paslapčių.

Jis kilstelėjo koją ir palietė lūpomis pėdos išlinkį.

— Man patinka netikėtumai.

Tenkinti stiprią moterį, stebėti ją, jausti, kaip ji atsiduoda pojūčiams buvo stiprus jausmas. Net menkiausias atodūsis, nežymus virptelėjimas buvo neišpasakytai erotiškas žinant, kad toji moteris nepasiduoda niekam.

Nuo potraukio iki aistros, nuo aistros iki meilės. Kelionė, kurios jis nebuvo planavęs, tačiau keliauja. Liesdamas ją jis žinojo, jog ji toji moteris, su kuria norėtų praleisti likusį savo gyvenimą. Jis net stebėjosi, kaip galėjo tiek nugyventi nepažinęs jos, netroškęs, neuodęs jos kvapo, negirdėjęs jos balso, nejautęs svaiginančio odos švelnumo.

Kai Roza pakilo ir apkabino jo kaklą priglusdama lūpomis prie jo lūpų, jo širdis vos nesprogo iš laimės.

— Aš galiu matyti tave tamsoje, — tarė jis. — Galiu girdėti tavo balsą, kai esi už šimto mylių.

Vos girdimas aiktelėjimas išreiškė visus joje slypinčius jausmus, ir ji prigludo jam prie krūtinės. Minutėlę sėdėjo padėjusi jam ant peties

galvą, klausydamasi jų abiejų širdžių plakimo. Niekada nesupras, kaip meilė gali būti tokia skirtinga skirtingais laikotarpiais. Tačiau ji yra dėkinga už tai, dėkinga, jog vėl rado meilę. Ji brangins ją. Brangins jį.

Roza pakėlė galvą ir suėmė delnais jo veidą, kad matytų jo akis.

— Yra sunkiau susidoroti su jausmais, kai daugiau žinai, esi daugiau patyręs. Tačiau tuo pačiu metu tie jausmai yra tikresni, turtingesni. Noriu, kad žinotum, kaip jaučiuosi būdama su tavim. Pilna ir turtinga.

— Nežinau, ar išgyvenčiau be tavęs, Rozalinda.

— Tai gerai. — Ji palietė jo lūpas. — Gerai, — pakartojo įsisiurbdama.

Roza apsivijo jį savo kūnu, kvėpė jo kvapą, plaukus, odą. Vieną akimirką su nepakeliamu švelnumu, kitą — su kunkuliuojančia aistra. Neatplėšdama nuo jo lūpų, ji atsagstė jo marškinius, tada iškėlė rankas, kad jis nutrauktų josios, ir jų kūnai galėtų susilieti. Mičas užgulė ją ant sofos ir leido darbuotis rankoms ir lūpoms ant krūtų, pečių, kaklo, žemyn tuo siauru liemeniu. Ant jos kūno buvo likę pagimdytų vaikų ženklų. Minutėlę jis priglaudė galvą prie jos pilvo ir palaimingai užsimerkė džiaugdamasis, kad rado tokią gyvybingą, stiprią moterį. Ji glostė jam nugarą, slysdama per blizgantį paviršių, tingiai darbuodamasi ties džinsų užtrauktuku. Jis jau buvo kietas ir karštas, ir jos raumenys nekantriai suvirpėjo. Jie nusiplėšė likusius drabužius, ir šį kartą ji užsigulė jį. Tada apsižergė ir, stebeilydamasi į tas butelio žalumo akis, lėtai paėmė jį į save.

— Och. Dieve. — Ji paėmė jį į rankas ir įsileido pas save.

Neleisdama sau atsipalaiduoti, ji ėmė judėti judindama klubus kankinamai švelniu ritmu, stipriomis šlaunimis nustatydama greitį. Jautė jo rankas, beviltiškai spaudžiančias jos klubus, jo tramdomas pastangas prisitaikyti prie jos ritmo. Tada rankos nuslydo jos nugara ir, atklydusios į priekį, apkabino jos krūtis. Ji stipriau suspaudė jį savyje ir užspaudė jam burną bučiniu, kad jis galėtų pajusti jos palaimingą dejonę. Tada atlošė galvą, ir jis pamatė, kaip jos akys apsitraukia spindinčia migla. Jie pasiekė finišą kartu.

* * *

ROZA PABUDO KETVIRTĄ RYTO, PER ANKSTI, KAD EITŲ PABĖGIOTI, per vėlai, kad įkalbėtų save dar numigti. Kurį laiką ji gulėjo tylioje tamsoje. Stebėtina, kaip greitai įprato prie Mičo savo lovoje. Jai nebetrūko vietos, ji netgi nesistebėjo, kad jis miega šalia jos. Viskas buvo natūraliau, nei ji tikėjosi — jai nereikėjo taikytis, tiesiog vieną dieną suprato, jog nebenori būti be jo. Įdomu, kodėl jos nevaržo tai, kad pabunda šalia kito žmogaus, kad pradeda kasdienę rutiną su kitu žmogumi. Keičiasi vietomis vonioje, kalbasi — arba tyli — rengdamiesi.

Tikriausiai todėl, kad giliai širdyje troško vėl pajusti tokį ryšį. Ji jo neieškojo, nelaukė, nesiilgėjo. Tam tikra prasme tie vienumos metai padėjo jai tapti ta moterimi, kokia šiandien yra. Ir toji moteris yra pasiruošusi dalytis su šiuo vyru savo gyvenimu, namais, šeima.

Roza tyliai išslinko iš lovos. Jau seniai bereikėjo jaudintis, kad pažadins miegantį žmogų. Ji nuėjo į svetainę ir išsirinko dienoraštį. Tai buvo vienas iš jos senelės. Juos pasiliks vėlesniam laikui, perskaitys savo malonumui.

Pirmiausia ji turi atlikti pareigą.

Užteko penkiolikos minučių, kad Roza suvoktų, jog ji ir jos prosenelė nebūtų supratusios viena kitos.

Oras tebėra puikus. Reikalai užlaikė Redžinaldą Naujajame Orleane. Neradau tokio mėlynumo šilko, kokio norėjau. Parduotuvės čia tikrai ne pačios geriausios. Tikriausiai teks keliauti į Paryžių. Tačiau pirmiausia reikia surasti mergaitėms naują guvernantę. Dabartinė moteris per daug brangi. Kai pagalvoju apie pinigus, kuriuos jai mokame, kambarį ir išlaikymą, lieku labai nepatenkinta jos paslaugomis. Neseniai padovanojau jai gražią suknelę, kuri man netiko ir kurią ji priėmė be jokio sąžinės graužimo. Tačiau kai paprašau ją padaryti kokią nedidelę paslaugą, ji purkštauja. O juk tikrai turi tam laiko, nes nieko kita neveikia, tik rūpinasi mergaitėmis ir duoda keletą pamokų.

Susidaro įspūdis, kad ji laiko save aukštesnės klasės dama nei yra.

Roza ištiesė kojas, pervertė keletą puslapių. Daugiausia įrašų buvo

apie tą patį. Nusiskundimai, pirkiniai, pokylių organizavimas, aplankytų pokylių aprašymai. Tik labai maža dalis buvo apie vaikus.

Roza padėjo šį į šoną ir pasiėmė kitą. Versdama puslapius, ji rado įrašą apie tai, jog atleido tarnaitę už tai, jog ši kikeno koridoriuje, dar vieną pasakojimą apie įmantrią puotą. Tada stabtelėjo ir ėmė skaityti atidžiau pastebėjusi kai ką įdomesnio.

Aš vėl persileidau. Kodėl netenkant kūdikio skauda taip pat kaip gimdant? Aš išsekusi. Kažin ar iškęsiu dar vieną bandymą padovanoti Redžinaldui taip jo trokštamą įpėdinį. Vos tik atsigausiu, jis vėl norės gulėti su manim, ir toji kankynė tęsis, kol pastosiu dar kartą.

Tai neteikia man jokio malonumo, o ir mergaitės kasdien bado man akis primindamos, ką dar turiu atlikti.

Viena paguoda, kad kai vėl pastosiu, būsiu palikta ramybėje mėnesiams laukimo. Pagimdyti sūnų yra mano pareiga. Aš jos nevengiu, tačiau man atrodo, kad nieko, išskyrus tarškančias mergaites, pagimdyti negalėsiu.

Noriu tik miegoti ir pamiršti, jog man vėl nepasisekė aprūpinti vyrą ir šiuos namus taip trokštamu įpėdiniu.

Vaikai tik pareiga. Kaip liūdna. Kaip turėjo jaustis tos mergaitės — nevykėlėmis, nes buvo ne tos lyties? Ar Beatrisei valdant šiuose namuose būta džiaugsmo, ar tik pareigos ir vaidyba?

Prislėgta Roza jau norėjo padėti dienoraštį į šoną ir imtis senelės užrašų, tačiau įsakė sau peržiūrėti dar vieną.

Man jau mirtinai įgriso toji įkyruolė Merė Luiza Berker. Galima pamanyti, kad jei jau turi keturis sūnus ir vėl vaikšto stora kaip karvė, tai žino viską apie pastojimą ir vaikų auginimą. Jau geriau patylėtų. Jos sūnūs laksto kaip laukiniai indėnai ir čiupinėja purvinomis rankomis baldus jos svetainėje. O ji tik juokiasi ir sako, kad berniukai yra berniukai, *kai jie ir jų nevalos šunys — trys! — įlekia į kambarį.*

Ji netgi drįso pasiūlyti man, kad pasikalbėčiau su jos gydytoju arba apsilankyčiau pas vudu *žiniuonę. Prisiekinėja,*

kad šį kartą tikrai pagimdys mergaitę, nes buvo pas tą siaubingą moterį ir parsinešė burtą, kurį pasikabino virš lovos.

Pakankamai siaubinga jau tai, kad ji visais įmanomais būdais lepina tuos savo neklaužadas, dažnai netgi viešumoje, tačiau visiškai neįtikėtina, kad ji siūlo man tokius dalykus, ir visa tai daro prisidengus draugiškumo ir susirūpinimo kauke.

Gaila, kad nespėjau anksčiau pasišalinti.

Roza nusprendė, jog Merė Luiza Berker būtų jai patikusi. Įdomu, ar Bobis Li Berkeris, su kuriuo lankė mokyklą, yra jos palikuonis. Tada ji pamatė tai, nuo ko jos širdis šoktelėjo į gerklę.

Užsirakinau savo kambaryje. Su niekuo nesikalbėsiu. Pažeminimas, kuriam buvau pasmerkta, yra nepakeliamas. Visus tuos metus buvau paklusni žmona, puiki šeimininkė, nesiskųsdama prižiūrėjau namų tarnus ir nepailsdama dirbau, kad išlaikyčiau tinkamą įvaizdį visuomenėje.

Niekada, kaip ir privalu žmonoms, nekreipiau dėmesio į jo asmeninį gyvenimą džiaugdamasi, kad jis toks diskretiškas.

O dabar tai.

Šįvakar jis grįžo namo ir paprašė, kad ateičiau į biblioteką, nes jis norįs pasikalbėti su manimi asmeniškai. Pasakė, jog viena iš jo meilužių pastojo. Pasakiau jam, kad tokio pokalbio tarp vyro ir žmonos neturėtų būti, bet jis tik ranka numojo, tarsi mano nuomonė jam nė kiek nerūpėtų.

Tarsi aš nerūpėčiau.

Man liepta sukurti iliuziją, jog laukiuosi. Ir pasakyta, jog jei toji būtybė pagimdys sūnų, jis bus atgabentas į mūsų namus ir užaugintas Harperių pavarde. Kaip jo sūnus. Kaip mano sūnus.

Jei gims mergaitė, tada nesvarbu. Aš dar kartą „persileisiu", ir viskas bus baigta.

Aš atsisakiau. Žinoma, atsisakiau. Priimti kekšės vaiką į savo namus!

Tada jis liepė man rinktis. Arba priimu jo sprendimą, arba jis išsiskiria su manim. Vienu ar kitu atveju jis turės sūnų.

Jis, žinoma, norėtų, kad likčiau jo žmona, kad nė vienas iš mudviejų nebūtume skyrybų skandalo objektai, ir jis man gerai atlyginsiąs. Jei atsisakysiu, laukia skyrybos, gėda, o aš būsianti išsiųsta iš namų, kurie man tokie brangūs, iš gyvenimo, kurį susikūriau.

Tad pasirinkimo nėra.

Meldžiuosi, kad toji mergšė pagimdytų mergaitę.

Meldžiuosi, kad kūdikis mirtų. Kad jie visi sudegtų pragare.

Roza papurtė galvą. Nors ir norėjo skaityti toliau, pirma atsistojo ir priėjo prie terasos durų. Jai reikėjo įkvėpti oro. Laikydama rankoje dienoraštį, ji išėjo į terasą ir įkvėpė ankstyvo ryto oro.

Koks jis buvo žmogus? Vertė žmoną priimti jo nesantuokinį vaiką. Net jei nemylėjo jos, turėjo gerbti. Kokią meilę jautė vaikui, jei primetė jį moteriai, kuri negalėjo jo mylėti ir nemylėjo, nesirūpino juo kaip motina, nekentė jo, netgi niekino?

Vien tam, kad būtų pratęstas Harperių vardas.

— Roza?

Ji neatsisuko išgirdusi Mičo balsą už nugaros.

— Pažadinau tave. Maniau, kad vaikštau tyliai.

— Nepažadinai. Tiesiog tavęs nebuvo šalia.

— Pradėjau skaityti dienoraščius. Kai ką aptikau.

— Akivaizdu, kad tave tai nuliūdino.

— Man liūdna ir pikta. Stebiuosi, kad nesistebiu. Radau įrašą... Ne, pats paskaityk. — Ji atsisuko ir padavė jam dienoraštį, atverstą ties ta vieta, kur ji baigė skaityti. — Neškis į svetainę. Aš dar minutėlę pabūsiu čia.

— Gerai. — Mičas paėmė dienoraštį, tada, matydamas širdį geliantį skausmą jos akyse, paėmė ją už smakro ir švelniai pabučiavo.

Ji nusisuko ir įsižiūrėjo į sodus ir laukus, gaubiamus sidabrinės aušros. Namai, kurie daugelį kartų priklauso jos šeimai. „Ar jie to verti? — svarstė ji. — Ar jie verti vadintis pavarde to, kuris sukėlė tiek daug skausmo ir pažeminimo?“

Grįžo į svetainę ir atsisėdo šalia Mičo.

— Ar čia baigei skaityti? — paklausė jis.

— Man reikėjo tai suvokti. Koks jis buvo žiaurus jai. Ji nebuvo pati žaviausia moteris sprendžiant iš to, ką skaičiau jos dienoraščiuose. Savanaudiška, egocentriška, smulkmeniška. Tačiau ji to nenusipelnė. Nepadovanojai man sūnaus, tai aš gausiu jį iš kitur. Sutinki arba išeini. Ji sutiko.

— Mes to dar nežinome.

— Žinome. — Ji papurtė galvą. — Perskaitysime iki galo, tačiau žinome.

— Aš galėsiu vėliau pats baigti skaityti, arba kas nors kitas.

— Ne, padarykime tai dabar. Pagaliau tai mano paveldas. Skaityk toliau, gerai? Aš einu išvirti kavos.

Kai ji sugrįžo, Mičas buvo užsidėjęs akinius ir priminė susiglamžiusį mokslininką, kuris dirbo visą naktį.

Ir vėl jos širdį užplūdo raminantis švelnumas.

— Aš taip džiaugiuosi, kad buvai čia, kai visa tai radau. — Roza pastatė padėklą, tada pasilenkė ir pabučiavo jam į viršugalvį. — Džiaugiuosi, kad esi čia.

— Čia yra daugiau. — Jis paėmė ją už rankų. — Nori, kad trumpai papasakočiau?

— Ne, perskaityk. Noriu girdėti jos žodžius.

— Čia daug trumpų gabaliukų, ji rašė apie tai kasdien. Liejo savo įniršį ir pažeminimą. Ji privertė jį sumokėti vieninteliu jai žinomu būdu — švaistydama jo pinigus, neįsileisdama į lovą, keliaudama.

— Stipresnė moteris būtų užrietusi nosį, — tarė Roza pildama kavą, — pasiėmusi vaikus ir palikusi jį, bet ji to nepadarė.

— Ne. Bet tada moterims buvo sunkiau.

— Taip, laikai buvo kitokie, tačiau orumas lieka orumu.

Ji padavė jam kavą ir atsisėdo šalia.

— Skaityk, Mičai. Aš noriu žinoti.

Jis parsivežė tą išperą namo kartu su kažkokia nevala žindyve iš kaimo. Jis sako, kad motina ne ji, tikroji motina gyvena miesto name jo išlaikoma. Pagaliau jis turi sūnų, klykiantį daiktą, suvyniotą į paklodę. Aš nė nežvilgtelėjau į jį, ir nežiūrėsiu. Žinau tik tiek, kad jis sumokėjo daktarui,

kad šis tylėtų, ir kad aš turiu likti namuose dar keletą dienų ir nepriiminėti jokių lankytojų.

Jis parsivežė tą daiktą naktį, kad tarnai manytų, jog aš pagimdžiau. Arba apsimestų, kad tiki tuo. Jis davė jam vardą. Redžinaldas Edvardas Harperis jaunesnysis.

— Mano senelis, — sumurmėjo Roza. — Vargšas vaikas. Bet jis užaugo geru žmogumi. Stebuklas, turint galvoje, kaip viskas prasidėjo. Ar ji rašo ką nors apie jo motiną?

— Šiame dienoraštyje nerašo, nors reikia peržiūrėti atidžiau.

— Kažkuriame iš jų turi būti daugiau. Ji mirė čia ir Amelija mirė čia. Kažkuriuo momentu Beatrisė turėjo pamatyti ją ar pasikalbėti.

— Tučtuojau imsiuos kitų dienoraščių.

— Ne. — Pavargusi ji pasitrynė akis. — Šiandien vestuvės. Ši diena bus skirta džiaugsmui ir naujai pradžiai, o ne skausmui ir senoms paslaptims. Šiandien sužinojome pakankamai.

— Rozalinda, tai jokiu būdu nekeičia tavęs kaip žmogaus.

— Žinau. Nekeičia. Tik verčia galvoti, kad tokiems žmonėms... kaip Redžinaldas ir Beatrisė santuoka buvo išskaičiavimas. Socialinė padėtis, pavardės pratęsimas, šeimos kilmė. Gal ir buvo koks susižavėjimas, potraukis, tačiau iš esmės tai tik verslas. Verslas, palaikantis šeimą tam tikrame lygyje. O vaikai buvo tik įrankiai tikslui pasiekti. Kokia liūdna ir tragiška dalia. Bet šiandien...

Ji giliai įkvėpė.

— Šiandien mes matome, kad taip neturėtų būti. Šiandien stebėsime du žmones, kurie pasižadės vienas kitam iš meilės, sukurs šeimą. Džiaugiuosi, Mičai, kad esi čia, ir džiaugiuosi, kad šiandien sužinojau atsakymą. Nes šios vestuvės yra būtent tai, ko man dabar reikia.

DIENA BUVO NUOSTABI, IT PAGAL UŽSAKYMĄ, SU ŽYDRU DANGUMI ir ore tvyrančiu gėlių kapu. Sodas, kurį puoselėjo Loganas ir Stela, žydėjo įvairiausiomis spalvomis ir formomis.

Ant vejos rikiavosi kėdės, užtiestos persikų spalvos užtiesalais, o per vidurį buvo paliktas takelis, kuriuo eis Stela, lydima tėvo, Logano ir savo sūnų link.

Roza atsigręžė nuo lango ir ėmė stebėti, kaip Džolina triūsia su gėlėmis Stelos plaukuose.

— Nuostabiai atrodote, — tarė ji. — Jūs abi.

— Aš tuoj vėl apsiverksiu. — Džolina pamojavo ranka sau prieš veidą. — Jau nesuskaičiuoju, kelintą kartą tvarkau makiažą. Aš minutėlę paliksiu tave, brangioji, pažiūrėsiu, kur tavo tėtis.

— Gerai. — Stela luktelėjo, kol Džolina išskubėjo. — Iš pradžių supykau ir nuliūdau, kai mano motina atsisakė atvažiuoti. Per sunki kelionė — ne pirmą kartą teku — be to, ji nesėdėsianti toje pačioje patalpoje su *ta* moterimi, kaip ji tebevadina Džoliną — po šitiek metų.

— Tuo blogiau jai, ar ne?

— Taip, ir tuo geriau man iš tiesų. Norėjau, kad šiandien dalyvautų Džolina, tu ir Heilė. — Stela pasičiupinėjo safyro auskarus. — Jie tokie nuostabūs.

— Jie tau tinka. Tik pažiūrėkit į ją. — Jausdama, kad ir jos akys ima drėgti, Roza priėjo arčiau pažiūrėti į draugę.

Suknelė buvo paprasta, šviesiai melsva, su siauromis petnešėlėmis, tiesiu liemeniu ir ilgu sijonu, šiek tiek platėjančiu į apačią. Raudonose garbanose buvo du jurginai — vienas baltas, kitas mėlynas. O jos veidas spindėjo kaip ir pridera jaunajai.

— Jaučiuosi esanti labai graži.

— Taip ir yra. Aš taip džiaugiuosi dėl tavęs.

— Jau nė kiek nebesijaudinu, net virpulys paširdžiuose nurimo. — Stela prispaudė prie širdies ranką ir sumirksėjo slėpdama ašaras. — Galvoju apie Keviną, savo pirmąją santuoką, mudviejų vaikus. Ir širdyje žinau, kad jis nepyksta. Loganas geras žmogus.

— Labai geras.

— Priverčiau jį laukti beveik metus. — Ji atsiduso ir susijuokė. — Laikas baigėsi. Roza, ačiū už viską, ką dėl manęs padarei.

— Prašom. Pasiruošusi tekėti?

— Be jokios abejonės.

„Kaip miela ir gražu“, — galvojo Roza. Vyras ir moteris, berniukai, visi susirinko sode, kuris nuo šiol bus jų visų. Loganas, didelis, stiprus ir gražus, su kostiumu. Besišypsanti Stela su nuotakos suknele, vaikai, išsišiepę iki ausų, netgi kai jaunikis pabučiavo nuotaką.

Svečiai ėmė ploti, kai Loganas čiupo Stelą į glėbį ir apsuko ratu. O Harperis apvainikavo akimirką iššaudamas pirmąjį butelį šampano.

— Neprisimenu, ar esu matęs laimingesnę porą, — pastebėjo Mičas susidauždamas taurėmis su Roza. — Ar gražesnę šeimą. Tu puikiai pasidarbavai.

— Aš nieko nepadariau.

— Tai tarsi šeimos medis. Jie abu yra tavo medžio šaka. Gal ne per kraują, tačiau ryšys toks pat stiprus. Per tave jie susipažino. Jie atliko visa kita, tačiau tu davei pradžią jų sąjungai.

— Graži mintis. Priimsiu ją. — Ji kilstelėjo taurę, gurkštelėjo šampano. — Šiek tiek vėliau norėsiu pasikalbėti su tavim. Noriu palaukti, kol baigsis Stelos diena. Vestuvių diena teisėtai priklauso nuotakai.

— Apie ką?

— Apie sąjungas, galima taip pasakyti. — Ji pasistiebė ir pabučiavo jį. — Pakalbėsime apie tai vėliau, kai grįšime namo. O dabar man reikia skubiai nuvažiuoti į namus ir grįžti atgal. Per tą sąmyšį pamiršau paimti ypatingą šampano butelį, kurį esu paruošusi jauniesiems jų vestuvių nakčiai.

— Aš galiu jį atvežti.

— Ne, bus greičiau, jei pati tai padarysiu. Grįšiu po penkiolikos minučių.

Priėjus prie mašinos, ją pašaukė Heilė.

— Roza! Palauk. Gal ir mes galime važiuoti kartu? — Truputį uždususi atbėgo prie automobilio su verkiančia Lili glėbyje. — Mažoji pyksta, nori miego, bet neužmiega. Automobilyje kaipmat užmigs. Galime važiuoti manuoju, jame yra vaikiška sėdynė.

— Žinoma. Tik kelionė bus trumpa.

— Nieko tokio. — Ji nuėjo prie savo automobilio, įsodino besipriešinančią Lili į sėdynę. — Važiuodama ji visada nusiramina, o jei užmigs, galėsiu pasėdėti su ja mašinoje, kol pabus. Tada abiem bus linksmiau vakarėlyje.

Kaip Heilė ir sakė, vos išvažiavus į pagrindinį kelią, Lili ėmė knapsėti.

— Veikia kaip burtai, — tarė Heilė.

— Maniškius irgi veikdavo. Ji tokia gražutė su ta rožine suknute.

— Viskas labai gražu. Jei kada nors tekėsiu, norėsiu, kad viskas būtų taip. Pavasaris, gėlės, draugai, besišypsantys veidai. Anksčiau

galvojau, kad norėčiau iškilmingos bažnytinės ceremonijos, bet ir taip labai romantiška.

— Jie taip norėjo. Buvo gražu — sumažink greitį. Sustok!

— Ką? Kas yra... o, Dieve.

Jos nužvelgė medelyną. Roza tą dieną buvo jį uždariusi, kad visi galėtų dalyvauti vestuvėse. Bet kažkas, matė ji, ten buvo ir ten tebėra.

Keletas lauke stovėjusių vazonų buvo apversti, o ant vienos iš lysvių stovėjo automobilis.

— Skambink policijai, — paliepė Roza šokdama iš mašinos. — Ir važiuok iš čia. Tučtuojau grįžk pas Loganą.

— Ne. Neik ten.

— Tai mano namai, — bėgdama metė Roza.

„Mano gėlės, — galvojo Roza. — Augintinės, kurias išauginau iš sėklų, sodinukų, kuriomis rūpinausi, globojau ir mylėjau". Gėlės buvo suniokotos, nulaužtos, sudraskytos. Roza akimirką stabtelėjo apžvelgti padarytą žalą. Nekaltas grožis sutraiškytas. Kažkam teks už tai sumokėti.

Ji išgirdo dūžtant stiklą ir skubiai atsisuko į namą. Pamatė Braisą, užsimojantį beisbolo lazda į kitą langą.

— Tu kalės vaike!

Jis krūptelėjo ir atsisuko. Jo veide pasirodė nuostaba, paskui pyktis.

— Maniau, šiandien būsi užsiėmusi. Tikėjausi baigti, kol grįši.

— Blogai manei.

— Jokio skirtumo. — Jis trenkė lazda į kitą langą. — Laikas tave pamokyti. Manai, gali mane viešai žeminti? Užsiundyti ant manęs policiją?

— Tu pats save pažeminai, ir jei nemesi lazdos ir neišsinešdinsi iš mano valdų, užsiundysiu ne tik policiją.

— Pavyzdžiui, ką? Čia tik aš ir tu, ar ne? — Jis pliaukštelėjo lazda sau į ranką ir žengė žingsnį jos link. — Ar žinai, kiek man kainavai?

— Nutuokiu, bet čia dar ne viskas. Tu peržengei nuosavybės ribas, nuniokojai mano turtą.

Braisas nepasinaudojo lazda, nors tas ketinimas šmėstelėjo jo akyse, tačiau tvojo kumščiu jai į veidą, ir Roza nugriuvo ant takelio. To

užteko. Ji tučtuojau pašoko ir puolė jį. Ji nesikandžiojo ir nesidraskė kaip Mendė, o smogė kumščiais. To nesitikėjęs Braisas parklupo, paskui pasiruošė kitam smūgiui. Bet šis taikinio nepasiekė.

Vėjas atskriejo taip staiga ir toks šaltas, kad Roza pasijuto nublokšta prie namo sienos. Jos galva skaudžiai atsitrenkė į medį, ir akimirką ji negalėjo nieko matyti.

Kai atsimerkė, pamatė Ameliją, skriejančią per vėją. Jos purvina suknelė plevėsavo vėjyje, rankos it mirtini grobuonies nagai buvo nukreiptos į auką. Akys reikalavo kraujo. Ji ištiesė rankas į Braisą. Jis suriko iš siaubo suplonėjusiu balsu, tada ėmė graibytis aplink gerklę gaudydamas orą.

— Nereikia. Dėl Dievo. — Roza bandė pajudėti į priekį, tačiau vėjas spaudė ją prie sienos. — Nežudyk jo. Gana, gana! Jis nebegali man pakenkti. Jis nieko man nedarys.

Žvyras sūkuriavo, temdė akis, o balta figūra sukosi it grifas virš gulinčio ant žemės vyro, smaugiančio savo kruviną kaklą.

— Liaukis. Amelija, liaukis. Proprosenele.

Amelija pakėlė galvą, atsisuko ir pažiūrėjo į Rozą.

— Aš žinau. Žinau, kad esu iš tavęs ir stengiesi mane apsaugoti. Viskas gerai. Jis nelies manęs. Prašau. — Ji didžiulėmis valios pastangomis žengė į priekį du žingsnius, kurie išsiurbė iš jos plaučių visą orą. — Jis to nevertas! — šaukė ji. — Jis niekingas vabalas. Bet jis davė man vertingą pamoką. Ir aš nenoriu likti jam skolinga. Noriu, kad jis liktų gyvas, ir aš galėčiau jam atsimokėti.

Roza žengė dar žingsnį laikydama ištiestas rankas delnais į viršų.

— Prisiekiu, aš atlyginsiu. Už save, už kraują, kuris mus jungia, prisiekiu, atlyginsiu už tave.

Braisas ėmė švokšti, sunkiai kvėpuoti. Jo lūpos buvo baltos. Roza palinko virš jo ir ramiai prakalbo:

— Regis, mes nebuvome vieni.

Vėjas ėmė silpti, ir tada Roza išgirdo šūksnius ir žingsnius. Kai ji atsitiesė, Amelija buvo dingusi. Iš už namo atbėgo Harperis, pora žingsnių lenkdamas nuo jo atsiliekantį Mičą.

— Viskas gerai. Aš sveika, — sumurmėjo Roza, nors kojos buvo it

guminės, o galva svaigo. — Bet jam gali prireikti gydytojo.

— Velniop jį, mama. — Harperis sugriebė ją į glėbį, apčiupinėjo veidą. — Jėzau Kristau. Jis trenkė tau?

— Niekšas, smogė kumščiu, bet, patikėk, jis už tai atsiėmė. Iš manęs ir iš Amelijos. Man tikrai viskas gerai, sūneli.

— Policija jau važiuoja. — Mičo balsas virpėjo, o veide atsispindėjo baimė, sumišusi su pykčiu. — Heilė paskambino jiems mobiliuoju grįždama pas mus.

— Gerai. Gerai. — Ji *negali* dar kartą apalpti. Nesvarbu, kiek tai kainuotų. — Mes pateiksime visus įmanomus kaltinimus. — Persibraukė per plaukus, tada per suknelę ir pamatė, jog sijonas įplyšęs. — Prakeikimas, nusipirkau ją specialiai šiai dienai. Visus kaltinimus pateiksime.

Giliai įkvėpė tramdydama pyktį ir silpnumą.

— Harperi, mielasis, gal padarytum man paslaugą ir nutemptum šį bevertį mėšlo gabalą prie kelio, tada abu su Miču palauktumėt policijos. Daugiau nė minutės nebenoriu jo matyti, nes galiu užbaigti tai, ką pradėjo Amelija.

— Leisk man pirmiausia pastatyti jį ant kojų. — Mičas pasilenkė, pastatė Braisą ant linkstančių kojų, tada blykstelėjo žaliomis akimis į Rozą. — Atleisk, — tarė jis prieš pakeldamas kumštį, kuris tą pačią sekundę nusileido ant Braiso veido, ir šis vėl išsitiesė ant vejos. — Tikiuosi, neprieštarausi.

— Nė kiek, — atsiliepė Roza, ir, nepaisant silpnumo pilve, jos veide išsiplėtė šypsena. — Nė truputėlio. Harperi, gal nutemptum jį į šoną? Man reikia pasikalbėti su Miču.

— Mielai. — Jis nuvilko Braisą į šalį, tada metė žvilgsnį per petį. — Mama, tu tikrai moki spardyti užpakalius.

— Taip. — Ji giliai įkvėpė, tada iškvėpė. — Jei tu nieko prieš, — tarė ji Miču, — aš čia prisėsiu, kol atsigaus kojos. Tas užpakalių spardymas išvargino mane.

— Palauk. — Jis nusivilko švarką ir patiesė ant žemės. — Toji suknelė jau ir taip nukentėjo.

Roza atsisėdo ir padėjo galvą jam ant peties.

— Tu mano didvyris, — pareiškė ji.

EPILOGAS

ROZA SĖDĖJO TYLĖDAMA, KOL ŠIRDIS NUSTOJO DAUŽIUSIS, KOL išsisklaidė pilve susiviję nervų ir pykčio kamuolys.

— Kaip tavo ranka? — paklausė ji Mičą.

— Gerai, — trumpai atsakė jis. — Jo smakras kaip varškė.

— Mano stipruolis. — Roza apkabino jį nutylėdama apie nubrozdintus Mičo krumplius.

— Tikriausiai visai iš proto išsikraustė, jei galvojo, jog išsisuks nuo to, ką pridarė.

— Ko gero, truputį. Tikriausiai tikėjosi, kad užbaigs savo juodą darbą anksčiau, nei baigsis priėmimas. Galvojo, kad mes — arba policija — suversime kaltę vaikams. O aš būčiau turėjusi dar vieną problemą. Toks vyras kaip jis negerbia moterų, netiki, kad gali būti geresnių už jį.

— Viena jį pranoko.

— Tiesą sakant, dvi. Viena gyva, viena mirusi.

Silpnumas praėjo, ir Roza atsistojusi ištiesė jam ranką.

— Ji atlėkė kaip furija, Mičai. Skriejo virš žemės, tarp stalų, ir taip greitai. Velniškai greitai, — patvirtino ji. — Braisas pamatė ją ir ėmė rėkti. O ji ėmė jį smaugti. Tiksliau, man atrodo, ji vertė jį tikėti, kad jis dūsta. Ji nelietė jo rankomis, bet smaugė.

Ji pasitrynė rankas, tada dėkinga apsisiautė švarku, kuriuo jis apgaubė jai pečius. Nežinia, ar jos kaulai kada nors sušils.

— Sunku papasakoti. Negaliu patikėti, kad tai atsitiko. Viskas įvyko taip staiga ir netikėtai.

— Mes girdėjome tave šaukiant, — paaiškino jis. — Tu kainavai

man ir savo sūnui keletą mūsų gyvenimų metų. Dabar kai ką pasakysiu tau.

Jis atsisuko į Rozą, suėmė už švarko atlapų ir neleido jai pajudėti.

— O tu išklausysi. Gerbiu ir žaviuosi tavo plienine valia, Rozalinda, vertinu tavo charakterį ir sugebėjimus. Bet kai kitą kartą sugalvosi pulti kokį nors pamišėlį su beisbolo lazda rankose, aš išspardysiu užpakalį. Tavo užpakalį, su ant jo nupieštu taikinio centru.

Ji pakreipė galvą, atidžiai pažiūrėjo į jį ir suprato, jog jis kalba rimtai. Mat koks.

— Žinai, jei nebūčiau apsisprendusi dėl to, ką ketinu tau pasakyti, tai būtų padėję. Kaip galiu atsispirti vyrui, kuris leidžia man kariauti savo karus, o kai pasitaiko tinkamas momentas, įsiterpia ir išvalo namus? O kai dulkių nebelieka, jis išvadina mane kvaiša. Ką aš nesiginčydama ir neabejodama pripažįstu.

— Džiaugiuosi, kad dėl to sutariame.

Ji pasislinko arčiau ir apkabino jo kaklą.

— Aš tikrai tave myliu.

— O aš tave.

— Tada niekas nekliudo vesti mane.

Pajuto, kaip krūptelėjo jo kūnas, tik kartą, labai nežymiai, tada vėl nusiramino ir apgaubė ją šiluma.

— Man tai niekas nekliudo. O tu esi tikra?

— Visiškai. Noriu vakare gultis su tavimi į lovą, rytą pabusti šalia tavęs. Noriu sėdėti ir gerti su tavimi kavą kada panorėjusi. Žinoti, kad esi šalia manęs, o aš esu šalia tavęs. Noriu tavęs, Mičai, visam likusiam gyvenimui.

— Aš pasiruošęs jį pradėti. — Jis pabučiavo į mėlynę ant jos skruosto, paskui į sveikąjį, išbučiavo akis, lūpas. — Aš išmoksiu rūpintis bent viena gėle. Rože. Savo juodąja rože.

Roza padėjo galvą jam ant krūtinės. Ji gali atsiremti į jį — ir žinoti, kad reikiamą minutę jis atsitrauks ir leis jai stovėti pačiai. Ji visiškai nurimo netgi žiūrėdama į nuniokotą nuosavybę. Viską sutvarkys, išsaugos tai, ką galima išsaugoti, susitaikys su nuostoliais. Gyvens savo gyvenimą, sodins savo sodą — ir eis susikibusi už rankų su mylimu vyru žiūrėti, kaip jis žydi.

O Harperių namų soduose kažkas nerado sau vietos, kažkas pyko ir liūdėjo. Pamišėliškomis akimis gręždama mėlyną it kaspinas dangų.

Roberts, Nora
Ro-04 Juodoji rožė: [romanas] / Nora Roberts; [vertė Vilma Krinevičienė]. — Kaunas: Jotema, 2006. — 296 p.

ISBN 9955-13-094-6

Gyvenimo kryžkelėje susitinka trys moterys — jos visos bando susitaikyti su praeities praradimais. Viena kitą draugiškai padrąsindamos ir paguosdamos, jos pagaliau atranda savo skirtąjį laimės kelią.

Roza — turtinga ir drąsi verslininkė, užauginusi tris sūnus. Jai atrodo, kad meilės daugiau nelemta sutikti, tačiau kai šis jausmas neįučia ją užvaldo, ji nusprendžia nepaleisti iš rankų laimės paukštės.

UDK 820-3

Nora Roberts

JUODOJI ROŽĖ

Redaktorė *Asta Kristinavičienė*
Viršelio dailininkė *Daiva Zubrienė*
Maketavo *Elvyra Laipanova*

SL 250. 18,5 sp. l. Užsak. Nr. 6.1089
UAB „Jotema", Algirdo g. 54, 50157 Kaunas
Tel. 337695, el. paštas: info@jotema.lt
http://www.jotema.lt
Spausdino AB spaustuvė „Spindulys", Gedimino g. 10, 44318 Kaunas

Gyvenimo kryžkelėje susitinka trys moterys — jos visos bando susitaikyti su praeities praradimais. Viena kitą padrąsindamos ir paguosdamos, jos pagaliau atranda savo skirtąjį laimės kelią.

Rozalinda Harper — nelengvo likimo užgrūdinta moteris, gebanti atlaikyti bet kokias užklumpančias negandas. Našlė, užauginusi tris sūnus, įkūrė ir išpuoselėjo pelningą verslą — medelyną, kuris metams bėgant tapo jos sėkmės ir nepriklausomybės simboliu. Deja, stipriai nuvilta antrosios santuokos, Roza jau nebetiki, kad vis dar gali į savo širdį įsileisti meilę.

ISBN 9955-13-094-6
9 789955 130949